

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GEORGETTE HEYER

"Sparkling."

— INDEPENDANT ON SUNDAY

Arabella

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Arabella

Georgette Heyer

1949

Ayrıca Yazar Büyük

Sophy Venetia

April Lady

Dallı Müslin

Sylvester, Kötü Amca

İsteksiz Dul

I

Heythram'daki Papaz Evi'nin okul odası büyük bir daire değildi, ancak kasvetli bir Ocak gününde, kömür tüketiminin önemli olduğu bir evde, bu durum ev sakinleri tarafından bir dezavantaj olarak görülmüyordu. Yüksek, çubuklu ızgaradaki oldukça mütevazı ateş, orada bulunan dört genç hanımdan biri hariç hepsinin omuzlarına şal sarmasını gereksiz kılıyordu. Ancak Rahip Henry Tallant'ın yakışıklı kızlarının en küçüğü olan Elizabeth kulak ağrısından muzdaripti ve rahatsız olan deliğine kavrulmuş bir soğan tıkamanın yanı sıra başını ve boynunu eski kaşmir bir şalla örtmüştü. Eski bir kanepeye kıvrılmış, başını yıpranmış kırmızı bir minder üzerine koymuş, zaman zaman kız kardeşlerinden hiçbirinin aldırış etmediği uzun ve acılı bir iç çekiş çıkarıyordu. Betsy'nin hasta olduğu biliniyordu. Yorkshire'ın ikliminin bünyesine uymadığı düşünülüyordu ve kışın büyük bir bölümünü çeşitli küçük hastalıklardan muzdarip olarak geçirdiği için annesinden başka herkes tarafından sıradan bir hastalık olarak görülüyordu.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde, genç hanımların gömleklerini dikmek için bu rahat, eski püskü daireye çekildiklerine dair bol miktarda işaret vardı, ama içlerinden sadece biri, en büyükleri, bu işle meşguldü. Şöminenin bir tarafındaki sandalyede oturan on beş yaşlarındaki tombul Bayan Margaret Tallant, parmaklarını kulaklarına tıkamış, *The Ladies' Monthly Museum*'un ciltli bir sayısındaki seri öyküyü okuyordu; Bayan Arabella'nın karşısında oturan Bayan Sophia ise, önündeki masanın üzerinde dikişlerini ihmal etmiş bir halde, bu öğretici derginin başka bir sayısından yüksek sesle bir şeyler okuyordu.

"Söylemeliyim ki Bella," dedi kitabı bir an için indirerek, "bunu çok kafa karıştırıcı buluyorum! Sadece burada ne yazdığını dinleyin! *Abonelerimize en yeni modayı sunduk, edep ve terbiye kurallarını ihlal edecek şekilde değil, iyi niyetin gülümsemesine yardımcı olacak ve yardımseverliğin taşınmasına ek bir çekicilik katacak şekilde. Ekonomi günün düzeni olmalı...* Ve sonra, eğer istersen, en büyüleyici gece elbisesinin bir resmi var... Bak Bella! Rus korsajının mavi satenden olduğu ve önden elmaslarla tutturulduğu yazıyor! *Pekala!*"

Kız kardeşi itaatkâr bir şekilde gözlerini kıvırdığı bileklikten kaldırdı ve Moda Notları arasında tasvir edilen söğüt gibi dev kadını eleştirel bir gözle taradı. Sonra içini çekti ve karanlık başını bir kez daha işine eğdi. "Eğer onların ekonomi anlayışı buysa, vaftiz annem beni davet etse bile Londra'ya gidemeyeceğime eminim. Davet etmeyeceğini de biliyorum," dedi kaderci bir tavırla.

"Gitmelisin ve gitmelisin!" dedi Sophy güçlü bir kararlılıkla. "Bunu yaparsan hepimiz için ne anlama geleceğini bir düşün!"

Arabella, "Evet, ama bir dowl gibi görünmek istemiyorum," diye itiraz etti, "ve eğer korsajıma elmas bağlantılar takmak zorunda kalırsam, çok iyi biliyorsun-"

"Ah, şeyler! Sanırım bu modanın en uç noktası, ya da belki de macundan yapılmışlardır! Ve her halükarda bu eski sayılardan biri. Bir tanesinde mücevherlerin artık sabahları takılmadığını gördüğümü biliyorum, yani büyük olasılıkla- O cilt nerede? Margaret, sende! Dua et, onu bana ver! Böyle şeylerle ilgilenmek için çok gençsin!"

Margaret kitabı kız kardeşinin elinden almak için kulaklarını açtı. "Hayır! Ben seri hikayeyi okuyorum!"

"Şey, . Biliyorsun babam aşk romanları okumamızdan hoşlanmıyor."

"Eğer iş o noktaya gelirse," diye karşılık verdi Margaret, "son moda kitaplardan başka bir şey okumadığını görünce çok üzülür!"

Birbirlerine baktılar; Sophy'nin dudağı titredi. "Sevgili Meg, dua et de onu bana ver, sadece bir *dakikalığına*!"

"*Augustus Waldstein'in Öyküsü'nü* bitirince okuyacağım," dedi Margaret. "Ama *sadece* bir süreliğine!"

"Bekle, burada amaca yönelik bir şey olduğunu biliyorum!" dedi Arabella, Sophia'nın terk ettiği cildin sayfalarını karıştırmak için işini bırakarak. "*Sütü At Turpu ile Koruma Yöntemi ... Tırnaklar için Beyaz Balmumu ... Kütüklere Yerleştirilen İnsan Dişleri ...* Evet, işte burada! Şimdi, dinle, Meg! *Bir kadın hayatının erken dönemlerinde dikkatini roman okumaya vermişse, mantıklı bir erkeğin arkadaşı olmaya ya da bir aileyi edepli ve terbiyeli bir şekilde idare etmeye uygun değildir. İşte!*" Başını kaldırdı, dudaklarını büzüşü dans eden gözlerini büyüleyici bir şekilde yalanlıyordu.

Margaret öfkeyle, "Annemin akli başında bir adamla arkadaşlık etmeye uygun olmadığına eminim!" diye bağırdı. "Ve o roman okuyor! Babam bile *Gezgin'i* ya da Bayan Edgeworth'un *Masalları'nı* sakıncalı bulmuyor!"

"Hayır, ama Bella'yı *Macar Kardeşler* ya da *Manastırın Çocukları'nı* okurken gördüğünde hoşuna gitmedi," dedi Sophia, *The Ladies' Monthly Museum'u* kız kardeşinin gevşemiş avucundan çekip alma fırsatını yakalayarak, "Bu tür kitaplarda çok fazla saçmalık olduğunu ve ahlaki tonun ne yazık ki eksik olduğunu söyledi."

"Okuduğum dizide ahlaki ton eksik değil!" dedi Margaret, oldukça sinirlenmiş bir halde. "Bak orada ne yazıyor, sayfanın altına yakın bir yerde! '*Albert! Karakterinin saflığı senin görevin mi? Bundan hoşlanmayacağına eminim!*'"

Arabella burnunun ucunu ovuşturdu. "Sanırım o da bunun fustian olduğunu söylediler," dedi içtenlikle. "Ama kitabı ona geri ver, Sophy!"

"Aradığım şeyi bulduğumda bulacağım. Ayrıca, Bayan Caterham'dan ciltleri ödünç almak gibi mutlu bir fikre sahip olan bendim, bu yüzden-Evet, işte burada! Bugünlerde sabahları sadece çok sade işçilikli mücevherlerin takıldığını söylüyor." Şüpheyi ekledi: "Londra'da bile modanın çok hızlı değişmediğini söyleyebilirim. Bu numara sadece üç yıllık."

Kanepede yatan hasta temkinli bir şekilde doğruldu. "Ama Bella'nın hiç mücevheri yok, değil mi?"

Sadece dokuz yaz geçirmiş bir genç kıza özgü tüm açık sözlülükle yapılan bu gözlem, şirketin üzerine bir gölge düşürdü.

Arabella savunmacı bir tavırla, "İçinde babamın ve annemin saç bukleleri olan altın madalyon ve zincir bende," dedi.

Sophy, "Eğer bir tacınız, bir cestus'unuz ve ona uygun bir kolyeniz olsaydı, bu işinizi görebilirdi," dedi. "Burada tam da bu süslemelerin olduğu bir tuvalet tarif ediliyor."

Üç kız kardeşi şaşkınlıkla ona baktı. "Cestus nedir?" diye sordular.

Sophy başını salladı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Job'un kanepedeki yorganı, "Her halükarda Bella'nın bir tane bile yok," dedi.

"Eğer böyle önemsiz bir nedenle Londra'ya gitmeyi reddedecek kadar zavallı bir ruha sahip olsaydı, onu asla affetmezdim!" dedi Sophy.

Arabella küçümseyerek, "Tabii ki !" diye haykırdı. "Ama Leydi Bridlington'ın beni davet edeceğine dair en ufak bir beklentim yok, çünkü vaftiz kızı olduğum için neden davet etsin ki? Onu hayatımda hiç görmedim!"

Margaret umutla, "Vaftiz hediye için çok güzel bir şal göndermiş," dedi.

"Annemin en yakın arkadaşı olmasının yanı sıra," diye ekledi Sophy.

"Ama annem de onu görmedi - en azından yıllardır görmedi!"

"Ve Bella'ya başka hiçbir şey göndermedi, onaylandığında bile," diye belirtti Betsy, kulağındaki soğanı nazikçe çıkarıp ateşe atarken.

"Eğer kulak ağrın geçerse," dedi Sophia, onu beğenmeyen gözlerle bakarak, "bu dikişi benim için kıvrabilirsin! Yeni bir volan için desen çizmek istiyorum."

"Annem ateşin yanında sessizce oturmamı söyledi," diye yanıtladı hasta, daha rahat bir tavırla. "O eski püskü kitaplarda hiç akrostiş var mı?"

"Hayır, öyle bir şey olsaydı bile senin gibi zavallı birine vermezdim, Betsy!" dedi Sophy sert bir sesle.

Betsy inandırıcı olmayan bir şekilde ağlamaya başladı, ama Margaret bir kez daha dizisine daldığı ve Arabella Sophia'nın dikkatini erminle bolca süslenmiş kadife bir pelisse resmine çektiği için, kimse ona aldırış etmedi ve kısa bir süre sonra sessizliğe gömüldü, sadece zaman zaman kokladı ve en büyük iki kız kardeşine kızgınlıkla baktı.

Koyu renk lüleleri birbirine karışmış ve kollarını birbirlerinin bellerine dolamış bir halde oturup kitaplarını incelerken büyüleyici bir görüntü sergiliyorlardı. Çok sade giyinmişlerdi; boğazlarına kadar uzanan, uzun, dar kollu, mavi süprem elbiseler giymişlerdi ve bir iki kurdeleden başka süs takmıyorlardı; ama Papaz'ın sayısız çocuğunun hepsi de güzel görünümleriyle dikkat çekiyordu ve süslenmeye çok az ihtiyaçları vardı. Arabella tartışmasız ailenin en güzeli olmasına rağmen, Sophia'nın on altı yaşının aşırı dolgunluğunu aştığında, makul bir şekilde büyüklerine rakip olmayı umabileceği konusunda mahallede oldukça genel bir fikir birliği vardı. Her ikisinin de iri, koyu ve etkileyici gözleri, küçük, düz burunları ve özenle şekillendirilmiş dudakları vardı.

Daha az şanslı genç hanımların gıpta ettiği bu güzelliğin Danimarka Losyonu'na, Olimpos Çiği'ne, Ninon'un Kanı'na ya da sosyete dergilerinde reklamı yapılan başka bir güzellik yardımına hiçbir borcu yoktu. Sophia ikisinden daha uzun boyluydu; Arabella açık ara daha iyi bir vücuda ve daha düzgün bir bileğe sahipti. Sophia daha sağlam görünüyordu; Arabella ise hayranlarını aldatıcı bir kırılganlık havasıyla büyülüyordu; bu da romantik düşünen genç bir beyefendinin onu rüzgârın savurduğu bir yaprağa benzetmesine, bir başkasının da ona çok kötü bir dizeler dizerek Yeni Titania diye hitap etmesine neden olmuştu. Ne yazık ki Harry bu yazıyı bulmuş, Bertram'a göstermiş ve babam nazik bir sertlikle bu şakanın modasının geçtiğini söyleyene kadar, kız kardeşlerini bu son derece mizahi sıfatla selamlamakta ısrar etmişlerdi.

Betsy, yaptığı hataları düğünüyor, her iki kardeşte de hayranlık uyandıracak bir Gey bulamıyor, yağlı HemÇire'nin Çımartmasının avantajını, bebek Jack'i eğlendirmek zorunda kalma ihtimaline karşı tartıyordu ki, kapı birden açıldı ve on bir yağlarında, nankeens ve fırfırlı gömlek giymiş, kıvrıkcık saçlı, iri yarı bir çocuk, yüksek sesle haykırarak odaya daldı: "Hallo! Böyle bir tekme! Annem babamla çalışma odasında ama *ben* ne olduğunu biliyorum!"

"Ne oldu?" diye haykırdı Sophia.

"Keşke bilseydim!" dedi Harry, cebinden bir parça sicim çıkarıp karmaşık bir düğüm atmaya başlayarak. "Bunu bağlarken beni izle, Meg! Artık en önemli düğümlerden altısını biliyorum ve eğer James Amca Kaptan Bolton'a beni bir sonraki görevine aldırılmazsa, bu duyduğum en rezil, en dolandırıcı şey olacak!"

"Ama bize bunu söylemeye gelmedin ki!" dedi Arabella. "Ne

oldu?" "Harry'nin mırıltılarından başka bir şey değil!" dedi

Margaret.

"Yok öyle bir şey!" diye karşılık verdi ağabeyi. "Joseph Eccles White Hart'a gitti ve postayı da beraberinde getirdi." Kardeşlerinin dikkatini kendi üzerine çekmeyi başardığını fark etti ve onlara sırtıttı. "Evet, bakabilirsiniz! Annem için Londra'dan bir mektup var. Hem de bir lord tarafından yazılmış: Gördüm."

Margaret'in kitabı parmaklarının arasından kayıp yere düştü; Sophia bir nefes aldı ve Arabella sandalyesinden fırladı. "Harry! Vaftiz annemden değil mi?"

" değil mi?" dedi Harry.

"Londra'dan geliyor, Leydi Bridlington'dan olmalı!" diye açıkladı Sophia. "Arabella, sanırım talihimiz dönmek üzere!"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum!" dedi Arabella baygın baygın. "Emin olun, beni davet edemeyeceğini söylemek için mektup yazmış!"

"Saçmalık!" diye cevap verdi pratik kız kardeşi. "Hepsi bu olsaydı, annem mektubu neden babama götürsün ki? Ben meselenin çoktan çözüldüğünü düşünüyorum. Sezon için Londra'ya gidiyorsun."

"Ah, gerçekten öyle olabilseydi!" dedi Arabella titreyerek.

Başının üzerinde durmaya çalışmak uğruna düğüm atmayı bırakan Harry, o anda dengesini kaybederek bir sandalye, Sophia'nın çalışma kutusu ve Margaret'in *The Ladies' Monthly Museum*'ün üstün çekiciliğine yenik düşmeden önce resim yaptığı el perdesiyle birlikte yere yığıldı. Kız kardeşlerinden hiçbirisi ona maymun gibi davranmaması için yalvarmanın ötesinde, sakarlığını kınamadı. Kendini toparladı ve küçümseyici bir tavırla, sadece bir kızın Londra'ya yaptığı bir ziyareti bu kadar büyütebileceğini söyledi. "En yavaş şey!" dedi. "Orada ne düğündüğünü bilmek isterdim!"

"Oh, Harry, nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Toplar! Tiyatrolar! Toplantılar!" diye bağırdı Arabella, boğuk bir sesle,

Betsy, "Oraya uygun bir bağlantı kurmak için gittiğini sanıyordum," dedi. "Annem öyle dedi, çünkü onu duydum."

"O zaman dinlemekle hiç işin yok!" dedi Sophia sert bir sesle.

"Uygun bir bağlantı nedir?" diye sordu Harry, çalışma kutusundan masanın üzerine dökülen birkaç dikiş ipliği makarasıyla hokkabazlık yapmaya başlayarak.

Zemin.

"Bilmediğime eminim!"

"Evet," diye teklif etti sakat kadın. "Elbette muhteşem bir evlilik olacak. *Sonra* Bella, Sophy, Meg ve beni Londra'da onunla birlikte kalmaya davet edecek ve *hepimiz* zengin kocalar bulacağız!"

"Bunu kesinlikle yapmayacağım, hanımefendi!" dedi Arabella. "Size şunu söyleyeyim, biraz daha terbiyeli olana kadar kimse sizi hiçbir yere davet etmeyecek!"

Betsy sızlanan bir sesle, "Annem söyledi," diye itiraz etti. "Ve böyle şeyleri bilmediğimi düşünmene gerek yok, çünkü-"

Sophia onun sözünü acımasızca kesti. "Eğer Betsy, babama senin bu şaşırtıcı nezaketsizliğini söylememi istemiyorsan, sana ait olduğun yere, çocuk odasına gitmeni tavsiye ederim!"

Bu korkunç tehdit amacına ulaşamadı. Kız kardeşlerinin huysuz kediler olduğundan yakınan Betsy, arkasından şalını sürükleyerek odadan çıkmaya cesaret edebildiği kadar yavaş çıktı.

Arabella özür diler bir ses tonuyla, "O çok hasta," dedi.

"O erken gelişmiş bir velet!" diye karşılık verdi Sophia. "Böyle şeyler düşünmek yerine daha zarif bir zihne sahip olması gerekirdi! Ah, Bella, keşke muhteşem bir evlilik yapacak kadar şanslı olsaydın! Ve eğer Leydi Bridlington seni dışarı çıkaracaksa, eminim nasıl başarısız olabileceğini anlamıyorum! Çünkü," diye ekledi asilce, "sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızsın!"

"Hoo!" diye araya girdi Harry, konuşmaya kendi payını da katarak.

"Evet," diye onayladı Margaret, "ama elmas düğmeler, taşlar ve sözünü ettiğin o şeylere sahip olması gerekiyorsa, bunun nasıl yapılabileceğini anlamıyorum!"

Sözlerini nemli bir sessizlik karşıladı. Kendini ilk toparlayan Sophia oldu. "Bir şeyler," diye açıkladı kararlılıkla, "bir şeyler yapılacaktır!"

Kimse ona cevap vermedi. Arabella ve Margaret onun açıklamalarını kuşkuyla tartıyor gibiydiler; Harry ise bir makas bulmuş, keyifle bir çile yünden kısa parçalar koparmakla meşguldü. Bu dalgın sessizliğin içine ergenlikten erkekliğe yeni adım atmakta olan genç bir beyefendi girdi. Yakışıklı bir gençti, ablasından daha güzeldi, ama yüzünde ablasınıninkinden bir şeyler vardı; gömleğinin yakasının endişe verici yüksekliğinden ve kestane rengi saçlarının düzensizliğinden, züppeliğe varan bir kibarlığı olduğu anlaşıyordu. Onun himayesinden yararlanan Knaresborough tarzı, Weston ya da Stultz'un ulaştığı sanat düzeyine erişememişti, ama elinden geleni yapmış ve müşterisinin hayranlık uyandıran ölçüleri de ona büyük ölçüde yardımcı olmuştu. Bay Bertram Tallant ceketini avantajlı bir şekilde giyiyordu ve çok zarif bir çift bacağa sahipti. Bu bacaklar şu anda bir çift geyik derisi pantolonun içindeydi ama sahibi çekmecelerinden birinde, henüz babasına cesaret edemediği ama onu gerçek bir moda lalesine dönüştürdüğünü düşündüğü bir çift sarı pantolon saklıyordu. Üzerinde çok düşünüp emek harcadığı topuklu ayakkabıları, anne ve babasının ikinci oğullarına gerçekten iyi bir karalama için gerekli olan şampanyayı sağlayamadığı bir beyefendiye ait botlardan beklenebileceği kadar gösterişliydi; ve gömlek yakalarının uçları, kız kardeşlerinin sevgi dolu elleri sayesinde, o kadar sert bir şekilde kolalanmıştı ki, başını ancak büyük bir güçle çevirebiliyordu. Şu anda Oxford'da bulunan ağabeyi James gibi o da Harrow'da eğitim görmüştü ama şu anda evde oturuyor ve Paskalya Tatili sırasında Smalls'u geçmek için babasının gözetiminde çalışıyordu. Bu göreve hiç heves etmeden başlamıştı, bütün amacı bir Hussar alayında kornetlik almaktı. Ama bu sekiz yüz sterlinden bir kuruş aşağıya mal olmayacağından ve Bonaparte ile uzun süren savaşın sona ermesi, pahalı bir satın alma olmadığı sürece terfiyi olanaksız kıldığından, Bay Tallant, mantıksız olmayan bir şekilde, sivil bir mesleğin askeri bir kariyerden daha az yıkıcı olacağına karar vermişti. Bertram'ın saygın bir diplomaya sahip olduktan sonra İçişleri Bakanlığı'nı süslemesini istiyordu ve çocuğunun değişken mizacının bu hizmete uygunluğu konusunda zihninde yarattığı şüpheleri, Bertram'ın sonuçta henüz on sekiz yaşında olmadığını ve kendisinin de üç akademik yıl geçirdiği Oxford Üniversitesi'nin karakteri üzerinde dengeleyici bir etki yaratacağını düşünerek neredeyse giderebiliyordu.

Geleceğin Parlamento adayı okul salonuna girişini sessiz bir av ıgılgıyla müjdeledi ve hemen ardından bazı insanların talih tarafından haksız yere kayırıldığını duyurdu.

Arabella iki elini göğsünde kavuşturdu ve konuşan bir çift gözünü onun yüzüne dikti. "Bertram, bu *gerçekten* doğru mu? şimdi beni kızartmaya çalışma, lütfen yapma!"

"Tanrım, evet! Ama sana kim söyledi?"

"Harry, tabii ki," diye yanıtladı Sophia. "ocuklar bu evdeki her şeyi bilir!"

Bay Bertram Tallant kasvetle başını salladı ve kollarını biraz yukarı çekti. "Onu burada istemiyorsunuz; dışarı çıkarayım mı?" diye sordu.

"Ho!" diye bağırdı Harry, ayağa fırladı ve büyük bir neşeyle üstlerine doğru yaklaştı. "Bir değirmen!"

"Burada olmaz!" diye bağırdı kız kardeşleri alışkın bir sesle.

Ancak kendileriyle ilgilenilmesini beklemediklerinden, her genç kız kendi özel eşyasını tehlikeden uzak tutmak için bir dalış yaptı. Oda küçük olmasının yanı sıra ıvır zıvırla dolu olduğu için bu iyi bir şeydi. Kardeşler kısa bir ya da iki dakika boyunca boğuştular ve birlikte sallandılar, ama Harry şehvetli bir delikanlı olmasına rağmen Bertram'la boy lşmeyeceği için çok geçmeden odanın dışına itildi ve kapı ona çarptı. Yaralı panellere birkaç tekme attıktan ve büyüğünü korkunç misillemelerle tehdit ettikten sonra, n diKlerinden birinin kaybıyla oluKan boKluktan yüksek sesle ıslık alarak kendini kurtardı; Bertram da omuzlarını kapıdan çekip kravatını dzeltebildi.

Arabella'ya, "Sen gideceksin," diye haber verdi. "Keşke zengin bir vaftiz annem olsaydı, hepsi bu! Yaşlı Bayan Calne'in benim için yaptığı tek şey, *Hristiyan Tesellisi* adında şeytani bir kitap vermekten başka bir şey değildi, o da bir adamı doğrudan köpeklerin yanına göndermeye yeterdi!"

"İtiraf etmeliyim ki, bence bu yaptığı son derece terbiyesizceydi," diye onayladı Margaret. "Babam bile, eğer senin böyle bir edebiyat zevkine sahip olduğunu düşünseydi, bunu onun raflarında bulacağını tahmin edebileceğini söyledi."

"Babam bu yönde bir eğilimim olmadığını biliyor ve onun adına söyleyeyim, benden bunu beklemiyor," dedi Bertram yakışıklı bir ifadeyle. "Şeytani bir bağınazlığı ve eski moda düşünceleri olabilir, ama özünde doğru bir insandır ve insanı bir sürü saçmalıkla rahatsız etmez."

"Evet, evet!" dedi Arabella sabırsızlıkla, "ama bu mektuptan haberi var mı? Gitmeme izin verecek mi?"

"Sanırım bu durumdan pek hoşlanmıyor, ama sana engel olamayacağını, toplum içinde edepli davranmana ve başını ciddiyetsizlik ve hayranlıkla döndürmemene güvenmesi gerektiğini söyledi. Ve buna gelince," diye ekledi Bertram, kardeşçe bir samimiyetle, "bütün bu züppelerin arasında senin yoldan çıkmış biri olduğunu düşüneceklerini sanmıyorum, bu yüzden bunun gerçekleşmesi için çok az şans var."

"Hayır, eminim öyle olmayacak," dedi Arabella. "Ama bana her şeyi anlat! Leydi Bridlington mektubunda ne diyordu?"

"Tanrım, bilmiyorum! Annem içeri girdiğinde bütün bu Yunanca karmaşasını anlamaya çalışıyordum ve yarım kulaktan fazlasını dinlemiyordum. Sanırım sana her şeyi anlatacak. Seni soyunma odasında görmek istediğini söylemek için beni gönderdi."

"Aman Tanrım, bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye bağırdı Arabella, yarım kalmış gömleği iş çantasına tıktırıp odadan dışarı fırlarken.

Papaz evi, yalnızca iki katlı olmasına rağmen, büyük, eski moda bir evdi ve Arabella, Bayan Tallant'ın giyinme odasına ulaşmak için, hepsi de yıpranmış kumaşlarla kaplı ve aynı derecede cereyanlı olan birkaç koridordan geçmek zorundaydı.

Heythram'ın geçimi saygındı, yılda yaklaşık üç yüz pound değerindeydi, buna ek olarak şu anki görevlisi

Küçük bir bağımsızlık; ama kalabalık bir ailenin talepleri, geçitlerin yeniden döşenmesini kabul edilebilir bir masraftan çok hayal edilecek bir şey haline getirdi. Kendisi de toprak sahibi bir beyefendinin oğlu olan Papaz, güzel Bayan Theale ile evlenmişti; ne kadar yakışıklı olursa olsun, sadece küçük bir oğul için şapkasını yel değirmenine atmaktan daha iyisini yapması beklenebilirdi. Gerçekten de, o zamanlar ailesinin itibarını zedelemek için evlendiği ve isteseydi oltasına bir baronet takabileceği söyleniyordu. Bunun yerine Henry Tallant'a ilk görüşte aşık olmuştu. Doğumu kibar olduğundan ve ailesinin elden çıkarması gereken başka kızları bulunduğundan, istediği gibi davranmasına izin verilmişti ve bazen yaşayanların daha değerli olmasını ya da Henry'nin yoluna çıkan her dilenci için elini cebine atmamasını dilemek dışında, seçiminden pişmanlık duyduğunu düşünmek için kimseye bir neden vermemişti. Elbette, Papaz Evi'ne yeni su dolaplarından birini ve patentli bir mutfak ocağını yerleştirmek ; ya da Hall'daki kayınbiraderi gibi, sıkılmadan bütün odalarda mum yakmak isterdi; ama mantıklı bir kadındı ve mutfaktaki açık ateş tüttüğünde ve hava mevcut su dolabını ziyaret etmeyi özellikle nahoş hale getirdiğinde bile, Henry ile neredeyse unutulmuş o baronet ile olabileceğinden çok daha mutlu olduğunu fark etti. Kızları ne olursa olsun, oğullarının en azından eğitimin her türlü avantajından yararlanması gerektiği konusunda Henry'nin kararına doğal olarak katılıyordu; ama James ve Bertram'ın Harrow'da saygın bir şekilde yaşamalarını sağlamak için her türlü tasarruf yöntemini kullanırken bile, hırslarını giderek daha fazla en büyük ve en güzel kızının geleceği üzerine kuruyordu. Kendisinin York ve Scarborough'dan daha uzaklara gitmesini imkânsız kılan koşullardan tam olarak pişmanlık duymaksızın, Arabella'nın da benzer şekilde sınırlandırılmaması gerektiğine kararlıydı. Belki de aklının bir köşesinde bu umutla, böylesine parlak bir evlilik yapmış olan okul arkadaşı Arabella Haverhill'i küçük kızının vaftiz annesi olmaya davet etmişti. Genç Arabella'yı Leydi Bridlington'ın himayesi altında sosyeteye ilk adımını atması için gönderme kararının çok yeni bir tarih olmadığı kesindi. Yıllar boyunca eski dostuyla seyrek ama düzenli bir mektuplaşma sürdürmüştü ve moda yaşamının bu tombul ve güzel kızı karakterize eden iyi huyluluğa hiçbir Çekilde zarar vermediğinden oldukça emindi.

Neşeli Bayan Haverhill. Leydi Bridlington'ın kendisi kız çocuk sahibi değildi -aslında Bayan Tallant'ın kızından yedi sekiz yaş büyük tek bir erkek çocuk annesiydi- ama arkadaşının bakış açısına göre bu büyük bir avantajdı. Ne kadar iyi huylu olursa olsun, umut dolu kızlardan oluşan bir ailenin annesi, uygun bir koca arayışında olan başka bir genç kadını kanatları altına almak istemezdi. Ama rahat bir hayat süren, modanın tüm eğlencelerine düşkün olan ve dünyaya getirecek kızı olmayan bir dulun, genç bir kıza balolarda, gezilerde ve toplantılarda eşlik etme fırsatını memnuniyetle karşılayacağı düşünülebilirdi. Bayan Tallant bunun aksini düşünemezdi. Hayal kırıklığına da uğramadı. Leydi Bridlington, yaldızlı not kâğıtlarının üzerinde kalemiyle gezinirken, bu fikri neden kendisinin bulmadığını anlayamıyordu. Aşırı derecede sıkıcıydı ve dünyada genç insanların yanında olmasından daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Kendi kızının olmaması uzun zamandır onu üzüyordu ve sevgili Sophia'sının kızını görür görmez seveceğinden hiç şüphesi olmadığından, onun gelişini büyük bir sabırsızlıkla beklemesi gerektiğini yazıyordu. Bayan Tallant'ın Arabella'yı kasabaya göndermekteki amacından söz etmesine gerek yoktu: Henry Tallant, Leydi Bridlington'ın mektuplarının aptallık ve ciddiyetsizlikten başka bir şey göstermediğini düşünebilirdi, ama hanımefendinin zihinsel derinliği olmasa da dünyevi duygusu çok fazlaydı. Sophia, Arabella'ya uygun bir koca bulmak için elinden geleni ardına emin olabiliirdi. Şimdiden gözüne kestirdiği birkaç uygun bekâr olduğunu ima etti.

O halde, Arabella'nın annesinin giyinme odasına gizlice baktığında, o hayranlık uyandırıcı hanımefendiyi hoş bir hayalin içinde kaybolmuş bulmasına şaşmamak gerekirdi.

"Anne?"

"Arabella! İçeri gel, aşkım, ve kapıyı kapat! Vaftiz annen yazmış, hem de en nazik şekilde! Sevgili, sevgili yaratık, ona güvенеbileceğimi biliyordum!"

"Doğru mu o zaman? Gidecek miyim?" Arabella nefes aldı.

"Evet ve mümkün olan en kısa zamanda seni ona göndermem için yalvarıyor, çünkü Bridlington kıtada seyahat ediyor ve o büyük evde tek başına yaşamaktan çok bunalmış durumda. Nasıl olması gerektiğini biliyordum! Sana kendi kızı gibi davranacak. Ve, ah, sevgili çocuğum, ondan hiç istemedim, ama seni Çizim odalarından birinde sunmayı teklif etti!"

Bu baş döndürücü beklenti Arabella'nın tüm konuşma gücünü elinden aldı. Kadın onu bekleyen zevklerin listesini sıralarken, Arabella sadece annesine bakabiliyordu.

"Sizin için dileyebileceğim her şey! Almack's - eminim size bir kupon temin edebilecektir, çünkü tüm patroniçeleri tanıyor! Konserler! Tiyatro! Tüm *ton* partileri -kahvaltılar, toplantılar, balolar- aşkım, öyle fırsatların olacak ki! Hiçbir fikrin olamaz! Neden, o yazıyor -Ama bunu boş ver!"

Arabella sesini buldu. "Ama anne, ne ? Masraflar! Londra'ya giyecek elbisem olmadan gidemem!"

"Hayır, kesinlikle!" dedi Bayan Tallant gülerek. "Bu çok tuhaf bir görüntü olurdu, aşkım!"

"Evet anne, ama ne demek istediğimi biliyorsun! Sadece iki balo elbisem var ve Harrowgate'teki toplantılar ve kır partileri için çok iyi olsalar da, Almack's için yeterince şık olmadıklarını *biliyorum*! Ve Sophy, Bayan Caterham'ın *Aylık Müzeleri*'ni ödünç aldı ve ben de onların içindeki modalara bakıyordum ve çok alçaltıcı, hanımefendi! Her şey elmaslarla, erminlerle ya da dantellerle süslenmiş olmalı!"

"Sevgili Arabella, kendini zor duruma sokma! Seni temin ederim ki her şey düşünüldü. Bu planın uzun zamandır aklımda olduğunu biliyor olmalısın." Kızının şaşkın yüzünü gördü ve tekrar güldü. "Neden, seni sosyeteye bir köylü gibi göndereceğimi mi sandın? Umarım o kadar da çılgın değilimdir! Bilmem ne zamandan beri tam da bu durum için bekliyordum."

"Anne!"

"Benim de kendime ait biraz param var, biliyorsun," diye açıkladı Bayan Tallant. "Sevgili baban onu asla kullanmazdı, sadece istediğim gibi harcamamı isterdi, çünkü güzel şeylere çok düşkündüm ve onunla evlendiğimde onlara sahip olamayacağımı düşünmeye asla dayanamazdı. Elbette bunların hepsi saçmalıktı ve eminim çok geçmeden bu tür süsleri düşünmekten vazgeçtim. Ama çocuklarım için harcayacağım paraya sahip olduğum için çok mutluydum. Margaret'in resim derslerine, Sophy'nin müzik öğretmenine, sevgili Bertram'ın yeni paltosuna ve babama göstermeye cesaret edemediği o sarı pantolona rağmen - aşkım, hiç bu kadar aptal bir çocuk var mıydı? Sanki babam başından beri bilmiyormuş gibi!

-ve zavallı Betsy'yi bu yıl üç kez doktora götürmek zorunda kaldığım için, sizin için biriktirdiğim küçük bir yuva yumurtam var!"

"Ah, anne, hayır, hayır!" diye bağırdı Arabella, üzüntüyle. "Londra'ya hiç gitmemeyi, seni böyle korkunç bir masrafa sokmaya tercih ederim!"

Bunun nedeni senin ne yazık ki kafayı yemiğ olman canım," diye cevap verdi annesi sakince. "Ben bunu bir yatırım olarak görüyorum ve eğer bu yatırımdan çok iyi bir sonuç çıkmazsa kendimi çok ÇAĞIRMIĞ hissedeceğim." Tereddüt etti, biraz bilinçli görünüyordu ve kelimelerini seçerek şöyle dedi: "Eminim babamın bir aziz olduğunu söylememe gerek yoktur. Gerçekten de, hayatta ondan daha iyi bir koca ya da baba olduğunu sanmıyorum! Ama hiç de pratik biri değildir ve insanın geçindirmesi gereken sekiz çocuğu olunca, biraz dünyevi duygulara sahip olması gerekir, yoksa nasıl geçinir bilemiyorum. Sevgili James için kaygılanmaya gerek yok elbette; Harry denize gitmeyi kafasına koyduğuna ve amcası da onun lehine nüfuzunu kullanacak kadar cömert olduğuna göre, *onun* geleceği de belli. Ama zavallı Bertram için mutlu olamayacağımı itiraf etmeliyim; ve bu kısıtlı çevrede siz kızlara uygun kocaları nereden bulacağım konusunda en ufak bir fikrim yok! Şimdi, bu belki de babamın hoşlanacağından daha açık konuşmak oluyor, ama sen mantıklı bir kediciksin, Arabella, ve sana karşı açık olmaktan çekinmiyorum. Eğer sizi saygın bir yere getirmeyi başarabilirsem, kız kardeşlerinizi ortaya çıkarabilir ve hatta belki de, mevki sahibi bir beyefendiyle evlenecek kadar şanslı olursanız, Bertram'ın komisyonunu satın almasına yardımcı olabilirsiniz. Tabii ki kocanızın tam olarak satın almasını kastetmiyorum, ama büyük olasılıkla Atlı Muhafızlar'da bir çıkarı olabilir ya da

-ya da onun gibi bir şey!"

Arabella başını salladı, çünkü dört kız kardeşin en büyüğü olarak kendisinden avantajlı bir evlilik yapmasının beklendiği onun için yeni bir şey değildi. Bunu yapmanın onun görevi olduğunu biliyordu. "Anne, seni hayal kırıklığına uğratmamaya *çalışacağım!*" dedi ciddiyetle.

II

Papaz'ın çocuklarının içtenlikle dile getirdikleri görüşe göre, Arabella'nın Londra'ya gitmesine razı olması için annemin babamı ikna etmesi gerekiyordu. Onun gözünde kibir ve zevk düşkünlüğünden daha ayıp olan pek az şey vardı; annemin Arabella ve Sophia'ya Harrowgate'teki toplantılara kadar eşlik etmesine hiçbir zaman itiraz etmemiş ve hatta onların giysileri hakkında olumlu yorumlarda bulunmuş olsa da, kendi içinde masum olan bu tür eğlencelerin, aşırıya kaçıldığında en erdemli kadının karakterini kaçınılmaz olarak mahvedeceğini onlara her zaman vurgulamıştı. Kendisi sosyeteden hiç hoşlanmazdı ve sık sık moda kadınlarının gereksiz ve anlamsız yaşamlarını sert bir şekilde eleştirdiği duyulurdu. Dahası, iyi bir şakadan hiç hoşlanmasa da, ciddiyetsizlikten hiç hoşlanmazdı, boş gevezeliklere asla tahammül edemezdi ve eğer sohbet dünyevi önemsiz şeylere dönerse, ona daha uygun bir yön vermekten asla geri kalmazdı.

Ama Leydi Bridlington'ın Arabella'yı davet etmesi papaz yardımcısını şaşırtmamıştı. Bayan Tallant'ın eski dostuna mektup yazdığını biliyordu ve kızını sosyeteye sokma kararının ardındaki ana nedeni ne kadar az onaylasa da, onu ikna etmek için kullandığı bazı argümanların bir ağırlığı olamazdı.

"Sevgili Bay Tallant," dedi hanımı, "avantajlı bir eşleşmenin erdemleri konusunda tartışmamıza izin vermeyin! Ama siz bile Arabella'nın olağanüstü yakışıklı bir kız olduğunu kabul edeceksiniz!"

Bay Tallant buna izin verdi ve Arabella'nın ona annesinin aynı yaştaki halini hatırlattığını düşünerek ekledi. Bayan Tallant bu iltifattan etkilenmedi: kızardı ve biraz çapkınca baktı, ama onu kandırmaya çalışmasına gerek olmadığını söyledi (oğullarından öğrendiği bir ifade).

"Size belirtmek istediğim tek şey, Bay Tallant, Arabella'nın ilk dairelerde hareket etmeye uygun olduğu!" diye açıkladı.

"Aşkım," diye karşılık verdi Papaz, esprili bakışlarından biriyle, "eğer sana inansaydım, belki de senin deyiminle birinci sınıfta yer alma hırsının kızlarımdan herhangi birinin ulaşmasını isteyebileceğim bir ideal olamayacağını sana göstermeyi görev bilirdim. Ama ileri süreceğiniz pek çok başka argüman olduğuna ikna olduğum için susacağım ve sadece devam etmeniz için yalvaracağım!"

"Şey," dedi Bayan Tallant ciddi bir tavırla, "Knaresborough'lu Drayton'larla bir ittifak kurmaya hiç de sıcak bakmayacağınızı sanıyorum -ama yanılıyorsam bana söylemelisiniz!"

Rahip açıkça irkildi ve eşine sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Genç Joseph Drayton ilgisinde son derece titiz davranmaya başladı," dedi Bayan Tallant felaket tellallığı yapan bir sesle. Bunun etkisini gözlemledi ve en mülayim şekilde devam etti: "Tabii ki, babasının tüm servetini miras alacağı için onun büyük bir av olarak görüldüğünün farkındayım."

Papaz, Hristiyanlık dışı bir sözle ihanete uğradı. "Buna razı olamam! Dükkân kokuyor!"

Bayan Tallant memnun bir ifadeyle, "Kesinlikle öyle!" diye onayladı. "Ama son altı aydır Arabella'nın peşinden ayrılmıyor."

"Bana kızımın onun ilgisini teşvik ettiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Papaz.

"Asla!" diye cevap verdi bayan hemen. "Papazın, genç Dewsbury'nin, Alfred Hitchin'in, Humphrey Finchley'in ya da bir düzine diğerinin ilgisini çekmekten daha fazla! Arabella, sevgili bayım, buraların açık ara en gözde güzeli!"

"Aman Tanrım!" dedi Papaz, şaşkınlıkla başını sallayarak. "İtiraf etmeliyim ki, aşkım, bu genç beylerin hiçbirisi benim için damat olarak hoş karşılanmaz."

"O halde, Bay Tallant, Arabella'nın kuzeni Tom ile evlendiğini görme umudunu taşıyor olabilirsiniz?"

"Hiçbir şey," dedi Papaz zorla, "isteklerimden daha uzak olamaz!" Kendini toparladı ve daha ılımlı bir tonda ekledi: "Kardeşim, kendi ışıklarına göre çok değerli bir adamdır ve çocuklarına iyilikten başka bir şey dilemem; ama saymaya gerek duymadığım birkaç nedenden ötürü, kızlarımdan hiçbirinin kuzenleriyle evlendiğini görmek istemem. Dahası, Tom ve Algernon için bambaşka planları olduğundan da eminim!"

"Gerçekten de öyle!" diye onayladı Bayan Tallant içtenlikle. "Onların varislerle evlenmesini istiyor."

Papaz ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Kızım bu genç adamlardan herhangi birini etkiliyor mu?" diye sordu.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Bayan Tallant. "Yani, onlardan herhangi biri için belirgin bir tercih göstermiyor. Ama bir kız, okuldan ayrıldığından beri peşinden koşanlardan başka bir beyefendi görmezse, sevgili Bay Tallant, bunun sonu ne olur? Ve genç Drayton," diye ekledi düşünceli düşünceli, "hatırı sayılır bir servete sahip. Arabella'nın *bunu* düşüneceğini kastetmiyorum, ama şık bir araba kullanan ve bir kadına akla gelebilecek en zarif şeyleri kabul etmesi için yalvarabilen bir adamın rakiplerine karşı kesin bir avantajı kimse inkâr edemez."

Bu konuşmanın tüm anlamları Papaz'ın beynine kazınırken hamile bir sessizlik oldu. Sonunda oldukça hüzünlü bir şekilde şöyle dedi: "Bir gün Arabella'yı minnettar bir yürekle verebileceğim uygun bir *partinin* ortaya çıkacağını umuyordum."

Bayan Tallant ona hoşgörülü bir bakış fırlattı. "Büyük olasılıkla canım, ama böyle şeylerin gerçekleşmesi için en ufak bir çaba göstermemişken, gerçekleşmiş gibi davranmak büyük bir saçmalık olur! Uygun *partiler* genellikle köylerde sihir gibi ortaya çıkmazlar: onları bulmak için dünyaya çıkmak gerekir!" Papazın biraz acı çektiğini gördü ve güldü. "Şimdi bana aramızdaki ilişkinin başka türlü olduğunu söylemeyin Bay Tallant, çünkü çok iyi biliyorsunuz ki sizinle ilk kez York'taki bir partide tanıştım! Ben de biliyorum ki

"Annem beni oraya *sana* aşık olmam beklentisiyle götürdü, ama *sen* de itiraf edeceksin ki evde oturup seni bekleseydim asla tanışamazdık!"

Gülümsedi. "Argümanlarına her zaman cevap verilemez, aşkım. Yine de tam olarak hoşuma gitmiyor. Arabella'nın yeterince terbiyeli bir kız olduğuna inanıyorum, ama sonuçta çok genç ve bazen ruhunun, daha akıllıca bir rehberlik olmadan, onu uygunsuz davranışlara ihanet edebileceğini düşündüm. Leydi Bridlington'ın çatısı altında, korkarım, daha sonra onu mantıklı bir toplum için uygunsuz hale getirecek bir yaşam sürecektir."

"Emin olun," dedi Bayan Tallant yatıştırıcı bir sesle, "bizi bir an bile endişelendirmeyecek kadar terbiyeli bir kız. Eminim ki prensipleri de kaybetmesine izin vermeyecek kadar sağlamdır. Emin için, üzücü bir boğuşma olabilir ve *bunun* nedeni, sevgili efendim, henüz şehir cilasının avantajlarından yararlanmamış olmasıdır. Bella Bridlington ile geçireceği bir sezonun onu çok geliştireceğini umuyorum. Ve eğer -eğer diyorum sadece- eğer!- uygun bir ittifak anlaşması yaparsa, eminim ki herkes kadar minnettar olursunuz!"

Papaz iç çekerek, "Evet," diye onayladı. "Onu saygın bir adamın karısı olarak rahat bir yaşam sürerken görmekten kesinlikle memnun olurum."

"Ve genç Dewsbury'nin karısı *değil!*" diye araya girdi Bayan Tallant.

"Gerçekten, hayır! Hiçbir çocuğumun -istemeyerek de olsa- çok bayağı biri olduğunu düşündüğüm bir adamla mutluluğu yakalayabileceğini sanmıyorum!"

"O halde, hayatım," dedi Bayan Tallant, hızla ayağa kalkarak, "Leydi Bridlington'ın çok nazık davetini kabul ettiğimi yazacağım."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın," dedi. "Kızlarınız için uygun gördüğünüz şeylere asla karışmadım."

Böylece, bu önemli günde saat dörtte, Papaz ailesiyle birlikte yemek masasına oturduğunda, Arabella'nın planladığı geziye mizahi bir gönderme yaparak onları şaşırttı. Betsy bile bu plandan bahsetmeye cesaret edemezdi, çünkü genellikle

Bunu onaylamıyor olmalıydı. Ama dualar edildikten ve aile uzun masanın etrafına yerleştikten sonra, Arabella pek de hızlı olmayan bir Ėekilde garnitürlerden birini oymaya baēladı ve Papaz, onun hafifçe parçalanmıē bir tavuk kanadını tabaēa yerleētirdiēini görmek için kendi çalıēmalarından baēını kaldırarak Ėöyle dedi: "Bence Arabella toplum içine girmeden önce oyma konusunda ders almalı, yoksa beceriksizliēiyle hepimizi rezil edecek. Biliyorsun canım, řu anda yapma tehlikesiyle karşı olduēun gibi, bir tabaēı komşunun kucaēına dūřürmek olmaz!"

Arabella kızardı ve itiraz etti. Sophia, babasının Londra planından böyle güler yüzle söz etmesinin şokunu ilk atlatan kişi oldu: "Ama baba, bunun bir anlamı olmayacaēına eminim, çünkü büyük evlerde bütün yemekler uşaklar tarafından servis edilir!"

Papaz, kuru bir uysallıkla, "Düzeltiyorum, Sophia," dedi.

"Leydi Bridlington'ın çok uřaēı olacak mı?" diye sordu Betsy, bu zenginlik manzarası karşısında gözleri kamaşmıştı.

Bertram hemen, "Her sandalyenin arkasında duracak bir kişi," diye cevap verdi. "Bir kişi de Arabella her hava almak istediēinde onun arkasında yürüyecek; iki kişi de leydimin arabasının arkasında duracak; ve bir düzine kadar kişi de leydim misafirleri için örtülerini her artırdıēında ön salonda bir cadde oluşturacak. Arabella bize döndüēünde kendi mendilini nasıl toplayacaēını unutmuş olacak, benden söylemesi!"

"Böyle bir evde nasıl yaşayacak bilmiyorum!" dedi Betsy, ona yarı inanarak.

"Ben de öyle!" diye mırıldandı Arabella.

Papaz, "Senin pek de zarif olmayan bir şekilde ifade ettiēin gibi, çocuēum, aynen kendi evinde olduēu gibi devam edeceēine inanıyorum," dedi.

Bu azarlamayı sessizlik izledi. Bertram masanın karşısındaki Arabella'ya yüzünü buruşturdu ve Harry dirseēiyle gizlice onun kaburgalarına vurdu. Babasının sözleri karşısında kaşlarını çatan Margaret, sonunda cesaretini toplayarak şöyle dedi "Evet, baba, ama bu kızın nasıl

öyle yap! Alışık olduğumuzdan çok farklı olmalı! Örneğin, kendisini her akşam parti elbiselerini giymek zorunda bulursa hiç şaşırırmam ve eminim ki fırına yardım etmeyecek, gömlekleri kolalamayacak, tavukları beslemeyecek ya da bu tür bir şey yapmayacak!"

"Demek istediğim tam olarak bu değildi, canım," diye karşılık verdi Papaz Vekili bastırarak.

"Ona hiç iş yaptırılmayacak mı?" diye haykırdı Betsy. "Ah, zengin bir vaftiz annem olmasını ne kadar isterdim!"

Bu kötü zamanlamalı söz Papaz'ın yüzünde ciddi bir hoşnutsuzluk ifadesi yarattı. Ailesinin gözünde canlanan, kendini tamamen zevke kaptırmış bir kız çocuğu tablosunun, Papaz'ın kaygı duymaktan başka bir şey düşünemeyeceği bir tablo olduğu belliydi. Betsy'ye, kız kardeşlerine tembelliğin kötülükleri hakkında ders verecek kadar düşüncesiz biri için kötü bir işaret olan birkaç karanlık bakış atıldı; ama Papaz konuşmadan Bayan Tallant araya girdi, Betsy'yi gevezelik için düzene çağırdı ve neşeyle şöyle dedi: "Sanırım babam da Arabella'nın iyi bir kız olduğunu ve bu hoşgörüyü hepinizden daha çok hak ettiğini kabul edecektir. Eminim onsuz nasıl idare edeceğimi bilmiyorum, çünkü ne zaman bir görevin yerine getirilmesini istesem, bunu yapacağına güvenilebileceğimi biliyorum. Ve asıl önemlisi, hepinize söyleyeyim, bana asla somurtkan bir yüz göstermez, canının sıkıldığından yakınmaz ya da yeni bir elbise almak yerine eski elbisesini onarmak zorunda kaldığı için huysuzluk krizine girmez."

Bu ustaca konuşmanın, özellikle hitap ettiği üç genç kızı memnun etmesi beklenemezdi ama Papaz'ın yüzünü yumuşatan mutlu bir etkisi oldu. Öfkeyle kızaran ve başını tabağının üzerine eğmiş olan Arabella'ya baktı ve nazikçe şöyle dedi "Doğrusu, onun karakterinin aramızda ne duygulara ne de hislere ihtiyacı olan biri olarak iyice yerleştiğini düşünüyorum." Arabella hızla başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Adam ona gülümsedi ve alaycı bir sesle, "Eğer dilini keman çubuğu gibi oynatmazsa, kardeşlerinden öğrendiğini düşünebileceğim terimlerle kendini ifade etmezse ve bir hoyden gibi şakalar yapmazsa, Leydi Bridlington'dan Londra'da tamamen battığını duymayacağımız umudunu besleyebileceğime gerçekten inanıyorum!" dedi.

Çocukları babalarının nasihatlerinden kurtuldukları için öylesine rahatlamışlardı ki, bu hafif şaka gurur verici bir takdirle karşılandı. Bertram, Betsy'nin bir daha dudaklarını açması halinde onu yarın ördek havuzunun ortasına atacağını vahşi bir ses tonuyla bildirmek için genel bir gülme protestosunun sağladığı fırsatı değerlendirdi ve bu söz onu o kadar korkuttu ki yemeğin geri kalanında hiç kıpırdamadan oturdu. Sophia gerçek bir asaletle babasından Sir John Malcolm'un *İran Tarihi* adlı kitabında okuduğu bir şeyi açıklamasını istedi; tek kişisel savurganlığı kitap satın almak olan papazın son zamanlarda kütüphanesine eklediği bir kitaptı bu. Bu mutlu bir ilhamdı: Çağdaşları Sophia'ya şaşkınlıkla bakarken, Papaz oldukça hareketlendi, konuyu uzun uzun açıkladı, saatin acil sorunlarını tamamen unuttu ve masadan kalkarken, en azından bilimsel bir zihin yapısına sahip bir kızı olduğunu bulmaktan memnun olduğunu söyleyerek diğer yavrularını suskun bir öfke durumuna düşürdü.

"Ve Sophy kitaptan tek bir kelime bile okumadı!" Bertram, Sir John Malcolm'un unutulmaz eserinden pasajların kendilerine yüksek sesle okunması belası altında salonda bir akşam geçirdikten sonra, iki büyük kız kardeşiyle birlikte kızların yatak odasının sığınağına kaçtıklarında acı acı konuştu.

"Sophia yatağının ucuna oturdu ve bacaklarını öyle bir kıvırdı ki, annesi bunu görseydi kesinlikle azar işitecekti.

Her zaman çay tepsisi gelmeden önce yatağına gönderilen ve böylece akşamki eziyetin büyük bir kısmından Margaret, dizlerine sarılarak doğruldu ve basitçe sordu: "Neden?"

"O gün annem dışarı çıkmak zorunda kaldı ve yaşlı Bayan Farnham'ın çağırma ihtimaline karşı salonda kalmamı istedi," diye açıkladı Sophia. "Yapacak başka bir şeyim yoktu!"

Ağabeyi ve kız kardeşleri birkaç dakika sabit bir şekilde ona baktıktan sonra, anlaşılan mazeretin makul olduğuna karar verdiler ve konuyu kapattılar.

Arabella, "Babam benim hakkımda *bu* sözleri söylediğinde batmaya hazırdım!" dedi.

"Evet, ama biliyorsun Bella, o çok dalgındır," dedi Sophia, "ve sanırım Bertram'la Boxing Day'de ne yaptığınızı ve eski boneni süslemek için Amca'nın tavus kuşlarının tüylerini senin süslenmeye olan eğilimin hakkında söylediklerini unutmuştur."

"Evet, belki de öyleydi," diye kabul etti Arabella, sönük bir ses tonuyla. "Ama yine de," diye ekledi, neşesi yerine gelmişti, "o pazar günü kilisede Harry'nin pantolonunun düğmelerinden birini torbaya koyanın sen olduğunu anladığında sana söylediği gibi, prensip sahibi olmadığımı asla söylemedi Sophy!"

Bu o kadar cevapsızdı ki, Sophia verecek bir karşılık bulamadı. Bertram aniden şöyle dedi: "Madem Londra'ya gitmene karar verildi, Bella, sana bir şey söyleyeceğim!"

Küçük kardeşini on yedi yıldır yakından tanıyor olması, Arabella'yı hevesle bir şeyler istemekten alıkoymaya yetmemiştii: "Oh, ne, dua et?"

"Oraya bir sürprizle karşılaşabilirsiniz!" dedi Bertram gizemli bir sesle. "Olacak demiyorum, ama *olabilir!*"

"Ne demek istiyor olabilirsin? Söyle bana, Bertram! *Sevgili* Bertram!"

"Ben o kadar aptal değilim! Kızlar her zaman her şeyi gevelerler!"

"Yapmazdım! biliyorsun! Oh, Bertram!"

"Ona kulak asma!" diye önerdi Margaret, yastığına geri gömülerek. "Hepsi saçmalık!"

"Öyle değil hanımefendi!" dedi ağabeyi sinirlenerek. "Ama sana söylemek istediğimi düşünmene gerek yok, çünkü söylemiyorum! Ama Londra'ya geleli çok uzun zaman olmadan bir sürprizle karşılaşırsan şaşırma Bella!"

Bu beceriksizlik doğal olarak kız kardeşlerini sevinç çığlıklarına boğdu. Ne yazık ki onların neşesi yaşlı Hemşire'nin kulağına gitti ve hemen odaya girerek gençlerin genel uygunsuzluğu üzerine tiz bir vaaz verdi.

Kız kardeşlerinin yataklarının ucunda oturan beyefendiler. Bu Gök edici davranışını anneme bildirebilecek durumda olduğu için Bertram çekilmeyi uygun buldu ve sempozyum aniden sona erdi. Hemşire mumları üfleyerek, eğer bu annemin kulağına giderse Bayan Arabella için Londra diye bir yer kalmayacağını söyledi; ama anlaşılan annemin kulağına gitmemişti, çünkü yarın ve sonraki bütün günlerde Papaz Evi'nde Arabella'nın Kibarlar Dünyası'na girişinden başka bir şey konuşulmadı (babamın varlığı dışında).

İlk ve en önemli konu, başarılı bir çıkış yapmayı uman genç bir bayan için uygun bir gardırobun bir araya getirilmesiydi. Moda dergilerini ciddiyle incelemek Arabella'yı umutsuzluğa sürüklemişti ama annem meseleye daha neşeli bir açıdan baktı. Uşağa her yerde bulunan Joseph Eccles'ı Papaz Evi'ne çağırmasını emretti ve ikisinden tavan aralarından birinden iki korkunç sandık getirmelerini istedi. Evliliğinin ilk yılından beri papazın yanında ırgat olarak çalışan Joseph, kendisini müessesenin temel direği olarak görüyordu ve hanımları memnun etmek için her şeyi yapmaya hazırdı; nazikçe ama kesin bir dille kovulana kadar soyunma odasında oyalandı, Yorkshire lehçelerinin en genişleriyle öğütler verdi ve cesaretlendirdi.

Sandıkların kapakları kaldırılır kaldırılmaz havaya hoş bir kafur kokusu yayıldı ve gümüş kâğıttan bir örtü kaldırıldığında sayısız hazine ortaya çıktı. Sandıklarda, annemin Arabella gibi hoppa bir kızken giydiği süs eşyaları vardı; babamla evlendikten sonra böyle süslü püslü şeylere ihtiyacı kalmamıştı ama onları başkasına vermeye kıyamamış, paketlemiş ve neredeyse tamamen unutmuştu.

Kendinden geçmiş üç genç bayan sandıkların yanında diz çöküp gönüllerince karıştırmaya hazırlanırken, üç coşkulu soluk havada ürperdi.

Sandıklarda hayal bile edilemeyecek güzellikler vardı: çeşitli renklerde kıvrılmış devekuşu tüyleri; yapay çiçek dalları; bir ermin atkısı (ne yazık ki yaşlılıktan sararmıştı, ama Sophy'nin eski pelerinini süslemeye yarayacaktı!); bir tuvalet maskesi; bir paket en iyi iplik dantel; bir tiffany pelerin

Margaret odanın içinde tavus kuşu gibi dolaşıyordu; annemin gençlik günlerinde *opéra brulé* olarak adlandırıldığını ve çok moda olduğunu söylediği birkaç ton kurdele; tülenden, dantelden ve sarıdan, pullu ve sade eşarplar; Annemin adını tam olarak hatırlayamadığı ilginç kurdele düğümleri içeren bir kutu, ancak soluk mavi demetin Umudun İşareti, pembe fiyonkun ise Venüs'ün İç Çekişi olduğunu düşünüyordu; sivri uçlu danteller ve lappet başlıklar; tüylü bir manşon; sayısız yelpaze; kuşaklar; kırmızı çiçekli damask mantua bir kombinezon - Annem bunun içinde ne kadar güzel görünüyor olmalıydı!-Ve mucizevi bir biçimde samur astarlı kadife bir pelerin, anneme düğün hediyesiydi, ama annem onu pek giymezdi, "çünkü, sevgililerim, teyzenizin sahip olduğu her şeyden daha güzeldi ve ne de olsa, o Squire'in karısıydı ve evcil hayvan edinmeye son derece meyilliydi, bu yüzden ona en ufak bir kırılma nedeni vermemeye her zaman özen gösterdim. Ama çok güzel bir kürk ve Arabella'ya bir pelerin süslemenin yanı sıra bir manşon da olacak!"

Annemin hoşgörölü ve şakadan çok hoşlanan bir ebeveyn olması büyük bir şanstı, çünkü sandıklarda bu hazinelerin yanı sıra o kadar eski moda giysiler vardı ki, üç Bayan Tallant gülmek zorunda kaldı. Annemin genç kızlığından bu yana modalar çok değişmişti ve küçük puf kollu, etek uçları ağırbaşlı volanlı, yüksek belli muslin ve krep elbiseler giymeye alışmış bir nesle, annemin giydiği sert, hacimli ipekler ve brokarlar, özenli iç çamaşırları, vatkaları ve telli korsajlarıyla sadece arkaik değil, aynı zamanda çok da çirkin görünüyordu. Balina kemikleri olan bu komik ceket de neydi? Bir Caraco mu? Aman Tanrım! Ve bu çizgili şey, tüm dünya için bir sabahlık gibi mi? Bir çuval... Kesinlikle bir çuvala çok benziyordu! Annem bunu *arkadaşlarıyla* mı giyerdi? Bu zarif kutunun içinde ne vardı? Poudre a la Marechale! Ama annem o zaman saçlarını pudralıyor muydu, Tallant Nine'nin salondaki resmi gibi? Oh, tam olarak öyle *değil*! *Gri* bir pudra mı? Oh, anne, hayır! ve senin kafanda gri bir saç yok! Nasıl giydirdin? *Hiç* kesmedin *mi*? Arkada bele kadar bukleler mi? Ve tüm o kıvrımlar ve kulakların üzerindeki kabarıklıklar! Annem bunu yapacak sabrı nasıl bulabildi? Çok da tuhaf görünüyor olmalı!

Ama annem yarı unutulmuş elbiseleri , yeşil İtalyan taftasından yapılmış bu elbiseyi, saten *bir* kombinezonun üzerine giydiğini hatırlayarak oldukça *duygulandı*,

Babamla ilk tanıştığı zamanı hatırlıyordu; o reddedilmiş baronetin, Sophia'nın elinde tuttuğu beyaz ipek beli (belinde bir kitap muslini vardı ve bir yerlerde onunla birlikte giydiği çok şık pembe ipek bir ceket olmalıydı) içinde gördüğünde ona yaptığı güzel iltifatı hatırlıyordu; Eliza'nın -Eliza Teyze'nizin, aşklarım- ona Londra'dan getirdiği gül rengi Hint muslini iç çamaşırını gördüğünde annesinin ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu.

Anneleri vişne rengi çizgili bir elbiseye iç geçirip ne kadar güzel olduğunu söylediğinde kızlar nereye bakacaklarını bilemediler, çünkü gerçekten de oldukça iğrençti ve annelerinin böyle bir giysiyle dışarıda görüldüğünü düşünmek onları neredeyse rahatsız ediyordu. Bu gülünecek bir şey değildi, bu yüzden saygılı bir şekilde sessiz oturdular ve aniden bu alışılmadık ruh halinden sıyrılıp gülümseyerek kendi canlı tarzıyla şöyle dediğinde derinden rahatladılar: "Sanırım bir dul gibi görüldüğümü düğünuyorsunuz, ama sizi temin ederim ki öyle görünmüyorum! Ancak bu brokarların hiçbirisi Arabella'nın işine yaramıyor, bu yüzden onları tekrar kaldıracamız. Ama şu saman rengi saten balo elbisesi olarak çok güzel olur ve onu biraz dantelle süsleyebiliriz."

High Harrowgate'de bir terzi vardı, yaşlı bir Fransız kadındı ve Devrim'den sonra İngiltere'ye göç etmişti. Bayan Tallant ve kızları için sık sık elbiseler dikerdi ve mükemmel bir zevki olduğu ve kısa sezon dışında fahiş fiyatlar talep etmediğı için, Arabella'nın tüm elbiselerini dikme görevinin ona verilmesine karar verildi. Atların çiftlikten ayrılabildeğı ilk gün Bayan Tallant ve iki büyük kızı High Harrowgate'e gittiler ve yanlarına Bayan Tallant'ın istifinden seçtikleri ipekler, kadifeler ve dantellerle dolu üç sandık aldılar.

Heythram ile büyük Knaresborough kasabası arasında yer alan Harrowgate, ziyaretçilerinin kibarlığından çok şıfalı kaynaklarının mükemmel özellikleriyle tanınan bir sulama yeri idi. Aralarında bir milden fazla mesafe bulunan iki köyden oluşuyordu ve sadece yaz mevsiminde hizmet veriyordu. Çoğunluğu valetudinarian alışkanlıklara sahip binden fazla kişi su içmek için burayı ziyaret ettiğinden, her iki köy ve çevresi özel otellerden daha fazla ve pansiyon ile övünürdü.

konutlar. Mayıs ayından Michaelmas'a kadar, yeni Meclis Salonlarında haftada iki kez halka açık balolar düzenleniyordu; hoş bir bahçenin ortasında duran bir Promenade vardı; bir tiyatro; ve Bayan Tallant ve kızları tarafından çokça himaye edilen bir ödünç kütüphane.

Madam Dupont, Ocak ayının ortasında bir müşteri kabul etmekten çok memnundu ve böylesine geniş bir gardıroptan söz edilmesinin nedenini öğrenir öğrenmez, Galya coşkusuyla maceranın ruhuna girdi, üç bant kutusundaki ipekler ve satenler üzerinde kendinden geçti ve moda plakalarını, kambrik ve muslin rulolarını ve krepleri hanımların gözlerinin önüne serdi. Matmazel Tallant'inki gibi bir *kuyruğu* olan bir *matmazele* elbise dikmenin büyük bir zevk olacağını söyledi; Madam'ın saten polonezinin nasıl büyüleyici bir balo elbisesine dönüştürülebileceğini daha şimdiden anlamıştı, tafta üst elbiseye gelince -ne yazık ki geçen yüzyılın zarif tuvaletleri artık moda değildi!-Madam'ı temin edebilirdi ki, hiçbir şey taftanın geniş enlerinden biçilmiş ve dantelli kadife kurdeleyle süslenmiş bir opera pelerinininden daha *uygun* olamazdı. Maliyete gelince, bu en dostane şekilde ayarlanması gereken bir konu olacaktı.

Genel olarak kendi iradesine sahip olan ve elbiselerinin rengi ve tarzı konusunda çok kesin fikirleri olan Arabella, annemle Madam Dupont'un Londra'da geçirilecek bir süre için vazgeçilmez olduğunu düşündükleri elbiselerin sayısı karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, kendisine önerilen her şeyi belli belirsiz bir sesle kabul etmek dışında dudaklarını neredeyse hiç açmıyordu. Bir saksagan gibi gevezelik ettiği için babamdan sık sık azar işiten Sophia bile nispeten sessizliğe gömülmüştü. *The Ladies' Monthly Museum*'daki moda levhaları üzerine yaptığı tüm çalışmalar onu *La Belle Assemblée*'de çizilen göz kamaştırıcı kreasyonlara hazırlamamıştı. Ama annesi ve Madam Dupont, böyle genç bir hanım için bunların sadece en basitlerinin *uygun* olacağı konusunda hemfikirdiler. Büyük davetler için bir ya da iki saten ya da portakal çiçeği sargılı balo elbisesi gerekebilirdi ama Madam, Almack's'taki toplantılar için krep ya da ince jaconet muslin'den daha güzel bir şey olamaz, dedi. Gümüş bir tül perde, belki de -kendisinde de vardı- ya da dirseklere kadar özenle taşınan bir Norwich şal, en sade elbiseye bile bir hava *katardı*. Sonra, sabahlık bir yarım elbise için figürlü bir Fransız muslini, ile bir demi-train önerebilir miydi? Ya da belki

Matmazel, ipek iplikle süslenmiş Berlin ipeğini tercih ederdi. Araba elbiseleri için, kadife bir manto ile giyilen ince bir kambrik ve bir Waterloo şapkası, hatta bir demet kirazla süslenmiş -Matmazel'in rengi buna izin veriyordu, hatta zorunluydu- bir kürk başlık önerirdi.

Sabah elbiseleri, öğleden sonra elbiseleri, araba elbiseleri, yürüyüş elbiseleri, balo elbiseleri... Arabella ve Sophia'ya bu liste hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Sophia, "Bunların yarısını giymek için nasıl zaman bulacağınızı hayal bile edemiyorum!" diye fısıldadı.

"Ayakkabılar, yarım botlar, retiküller, eldivenler, çoraplar," diye mırıldandı Bayan Tallant listesini karıştırırken. "Bunlar başka bir gün için yeterli. İpek çoraplarına çok dikkat etmelisin aşkım, çünkü sana çok fazla çift almaya gücüm yetmez! Şapkalar, evet! Bütün eski devede tüylerimi saklamış olmam ne büyük şans! Ne yapabileceğimize bakacağız. Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Sophia, "Anne, Bella misafir odasına gittiğinde ne giyecek?" diye sordu.

"*Ah, pour ça, alors, la grande parure!*" diye bağırdı Madam, gözleri parlayarak.

Bayan Tallant bu tomurcuklanan umutları kırdı. "Elbette tam bir elbise, canım: saten, sanırım. Kuş tüyü tabii ki. Sarayda hâlâ çember takılıyor mu bilmiyorum. Leydi Bridlington kız kardeşinize bir elbise hediye edecek ve doğru olanı seçeceğine güvenebileceğimi biliyorum. Gelin, canlarım! Eğer eve dönerken amcanıza uğrayacaksak, yola çıkmamızın tam zamanı!"

Sophia şaşırarak, "Amcamı mı çağıracaksın?" diye tekrarladı.

Bayan Tallant'ın rengi hafifçe attı, ama neşeli bir tavırla cevap verdi: "Elbette aşkım, neden olmasın? Ayrıca, insan nezaket kurallarını asla ihmal etmemeli ve eminim Arabella'nın Londra'ya gidişinden onu haberdar etmememi çok tuhaf bulacaktır."

Sophia bunun üzerine kaşlarını hafifçe çattı, çünkü Malikâne'deki iki çocuk Papaz Evi'ndeki genç kuzenleri arasında her zaman sık sık gidip gelmeler olmasına rağmen, anne babaları arasındaki ziyaretler nadirdi. Beyefendi ve kardeşi, her ne kadar son derece dostane ilişkiler içinde olsalar da, ortak bir düşünceye pek sahip değillerdi, her biri diğerini sevgiyle küçümsüyordu; merhum Leydi Tallant ise kıskanç bir mizacın tüm dezavantajlarını taşımasının yanı sıra, hayırsever kayınbiraderinin gözünde bile çok görgüsüz bir kadındı. Bu evlilikten iki çocukları oldu: Thomas, yirmi yedi yaşında pastoral bir genç adam; ve Algernon, şu anda Belçika'da konuşlanmış olan -th Alayında bir görevdeydi.

Heythram köyünden yaklaşık bir mil uzaklıkta, küçük ve şirin bir parkın içinde yer alan Hall, bölgenin hakim gri taşından inşa edilmiş, geniş ve gösterişsiz bir evdi. Mobilyalarında ve dekorasyonunda zarafetten çok rahatlık ön plandaydı ve mükemmel bir hizmetçinin bakımına rağmen, ev sahibesi olmayan bir konutun tanımlanamaz havasını taşıyordu. Beyefendi evinden çok ahırlarıyla ilgilenirdi. Genelde sıcakkanlı ama dikkatli bir adam olduğu düşünülürdü; yeğenlerine düşkün olmasına ve av mevsiminde Bertram'a her zaman iyi huylu bir şekilde binmesine rağmen, sevgisinin onlar için her Noel'de kişi başına bir gine vermekten daha fazlasını yapmasına nadiren rastlanırdı. Ama misafirperver bir adamdı ve kardeşinin ailesini evinde ağırlamaktan her zaman memnuniyet duyardı.

Papazın arabası kapısına yanaşır yanaşmaz telaşla evden çıktı ve yüksek sesle haykırdı: "Vay, vay, bunlar Sophia ve kızlar değil mi! Bu çok hoş bir durum! Ne, sadece ikiniz mi? Boş verin! İçeri gelin ve bir kadeh şarap alın! Acı soğuk, değil mi? Yer demir gibi. Bir daha ne zaman çıkacağımızı bilmiyorum, bilsem de kahretsın!"

konusarak evin önündeki kare şeklindeki salona götürdü, konuşmasına sadece salona içecek getirmesi ve bu konuda acele etmesi için birine bağırarak için ara verdi. Sonra gözlerini yeğenlerinin üzerinde gezdirdi ve onların her zamankinden daha güzel olduklarını söyledi ve kaç tane sevgilileri olduğunun söylenmesini istedi. Onları bağışladı

Bu şakacı soruya cevap verme zorunluluğunu duyunca hemen Bayan Tallant'a döndü ve şöyle dedi: "Annelerinin eline su dökemezler, yemin ederim! Seni görmeyeli bir asır oldu Sophia! Sen ve zavallı Henry neden daha sık gelip benimle koyun eti yemiyorsunuz? Henry nasıl? Hala kitaplarını karıştırıyor, yemin ederim! Hiç böyle bir adam tanımamıştım! Ama genç Bertram'ın burnunu kitaplara yapıştırmasına izin vermemelisin, canım: O iyi bir delikanlıdır, normal bir şeytandır, kitaplarla ilgisi yoktur!"

"Bertram Oxford için okuyor, Sir John. Öyle yapması gerektiğini biliyorsunuz!"

"Sözlerime dikkat edin, orada hiç iyi olmayacak!" dedi Squire. "Benim genç yaptığım gibi, onu da bir asker yapmak en iyisi. Ama ona söyle, nadir bulunan bir at eti görmek istiyorsa buradaki ahıra gelsin: büyük sağırlar ve hörgüçler, büyük omuzlar! Oğlanın onu denemesine aldırmayın, eğer isterse, ama henüz genç: eğitime ihtiyacı var. Bertram don kırılınca dışarı çıkmaya niyetli mi? Ona söyle, doru atı atelleyecek, yoksa bana Hollandalı diyebilirsin, ama isterse Thunderer'a binebilir."

"Sanırım," dedi Bayan Tallant hafif bir iç çekişle, "babası bu mevsimde artık avlanmasını istemiyor. Bu onun aklını kitabından tamamen alıyor, zavallı çocuk!"

"Henry yaşlı bir kadın," diye cevap verdi Squire. "James'in de kendisi gibi kitap kurdu olması onun için yeterli değil mi? Nerede o delikanlı? Oxford'da, ha? Herkesin zevki kendine! Şimdi, senin şu diğer genç serserinin adı ne? Harry! Kendisinin de dediği gibi, huyunu seviyorum. Bana denize açılacağını söyledi. Nasıl idare edeceksin?"

Bayan Tallant, kardeşlerinden birinin Harry'nin lehine olan ilgisini kullanacağını açıkladı. Squire bundan memnun görünüyordu, neşeye vaftiz oğlunun ve adaşının sağlığını sordu ve konuklarına soğuk et şarap ikram etmeye başladı. Harry'ye ziyaretin nedenini açıklamak için bir fırsat doğması biraz zaman aldı, ama konuşmanın hızı biraz kesilince, sabırsızlıktan kendini zor tutan Sophia aniden şöyle dedi "Efendim, Arabella'nın Londra'ya gideceğini biliyor musunuz?"

Önce ona, sonra da Arabella'ya baktı. "Ne diyorsun? Bu da nereden çıktı?"

Bayan Tallant kaşlarını çatarak Sophia'ya sitemle baktı ve konuyu açıkladı. Sophia'yı dikkatle dinledi, başını salladı ve ilgisini çektiği zaman yaptığı gibi dudaklarını büzdü; konuyu birkaç dakika kafasında evirip çevirdikten sonra, bunun ne kadar mükemmel bir şey olduğunu anlamaya ve Arabella'yı iyi talihinden dolayı kutlamaya başladı. Arabella'yı iyi talihinden dolayı kutladı. Ona pek çok şehir güzeli diledikten, onu kazanacak şanslı kişiyi kıskandıktan ve Londra'nın bütün güzellerini gölgede bırakacağı kehanetinde bulunduktan sonra Bayan Tallant, kızlarının hizmetçinin odasına gidip kendilerine her zaman çok nazik davranan Bayan Paignton'ı ziyaret etmek isteyeceklerini söyleyerek onun centilmenliğine son verdi. Beyefendinin hoş sohbet tarzı onun zevkine uygun değildi; üstelik onunla özel bir konuşma yapmak istiyordu.

Ona soracağı pek çok soru ve yapacağı yorumlar vardı. Bu plan üzerinde düşündükçe daha çok hoşuna gidiyordu, çünkü yeğenini çok sevmesine ve onu son derece yakışıklı bir kız olarak görmesine rağmen, gelini olmasını istemiyordu. Anlayışı hızlı değildi, algılama gücü de fazla değildi, ama son zamanlarda varisinin kuzeninin peşinden belirgin bir şekilde sallanmaya başladığını fark etmişti. Tom'un duygularının derinden etkilendiğini düşünmüyordu ve Arabella'yı bu civardan uzaklaştırırsa, kısa sürede hafif karasevdasından kurtulacağını ve daha uygun bir bayanı sevecenliğinin nesnesi yapacağını umuyordu. Gözünde Tom için uygun bir kız vardı, ama dürüst bir adam olduğu için Bayan Maria'nın Arabella tarafından gölgede bırakıldığını kabul etmek zorundaydı. Bu nedenle Bayan Tallant'ın ona söyleyebileceği hiçbir şey onun daha fazla onayını alamazdı. Bu plana en içten onayını verdi ve Bayan Tallant'ın mantıklı bir kadın olduğunu söyledi.

"Bana söylemene gerek yok! Bunu sen yaptın, Sophia! Zavallı Henry'nin zerre kadar akıllı yoktu! Elbette iyi bir adamdı, ama bir adamın bir sürü çocuğu varsa, Henry'den biraz daha keskin olması gerekir. Ama senin aklın başında, sevgili kardeşim! Tam da yapmanız gerektiği gibi yapıyorsunuz: kız alışılmadık derecede yakışıklı ve kendisi için iyi şeyler yapmalı. Ay, ay, daha kedi doğmadan düğün hazırlıklarına başlamış olacaksın.

Kulağını yalama zamanı! Leydi Bridlington, ha? Londra soylularından biri, sanırım: daha iyisi olamazdı! Ama çok pahalıya mal olacak!"

"Haklısınız Sör John," dedi Bayan Tallant. "pahalıya mal olacak, ama böyle bir fırsat sunulduğunda bundan yararlanmak için her türlü çabanın gösterilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Ay, ay, paranızı iyi bir amaç için harcayacaksınız!" diye başını salladı. "Ama bu güzel hanımefendinin yarım maaşlı memurları ve benzerlerini kızın yolundan uzak tutacağına güvenebilir misin? Kızın beş parasız bir adamla kaçıp gitmesi ve bütün zahmetinizin boşa gitmesi iyi olmaz, biliyorsunuz!"

Aynı düğünceğin birden fazla kez aklından geçmişi olması, bu basit konuğmayı Bayan Tallant için daha hoş bir hale getirmedi. Bunu son derece kaba buldu ve Arabella'nın sağduyusuna güvenebileceğine inandığını baskıcı bir tonda söyledi.

"Arkadaşının kulağına bir uyarıda bulunsan iyi olur," dedi Sir John açık açık. "Biliyor musun Sophia, eğer senin kız mal mülk sahibi bir adam yakalarsa, ki neden yakalamasın, kız kardeşleri için harika bir şey olur! Düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor! Bütün masraflara değer. Ne zaman gidiyor? Onu nasıl göndermeyi düşünüyorsun?"

"Bu konuda henüz karar verilmedi, Sir John, ama Bayan Caterham ilk planına sadık kalır ve Bayan Blackburn'ün gelecek ay gitmesine izin verirse -kendisinin mürebbiye olduğunu biliyor olmalısınız, sanırım- Arabella'yla birlikte seyahat edebilir. Sanırım evi Surrey'de, o yüzden Londra'ya gitmesi gerekiyor."

"Ama küçük Bella'yı posta arabasıyla göndermeyeceksin!"

Bayan Tallant içini çekti. "Sevgili efendim, posta masrafı düşünilemeyecek kadar büyük! Bundan hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim, ama dilenciler, bilirsiniz, seçici olamazlar!"

Beyefendi çok düşünceli görünmeye başladı. "Bu olmaz," dedi bir süre sonra. "Hayır, hayır, buna izin veremeyiz! Büyük dostunun evine bir Hackney'le gitmek! Bir şeyler ayarlamamız gerekecek Sophia. Bir bakayım!"

Baldızı dalgın dalgın pencereden dışarı bakarken, birkaç dakika boyunca ateşe bakarak oturdu ve ne yaptığından en ufak bir şekilde haberi olsa, hassas kocasının neler hissedebileceğini aklından çıkarmamaya çalıştı.

"Bak sana ne diyeceğim, kardeşim!" dedi Squire birden. "Arabella'yı seyahat arabamla Londra'ya göndereceğim, yapacağım şey bu! Posta için para harcamanın anlamı yok: Yolda biraz zaman geçirmesi kız için önemli değil. Dahası, o posta arabaları Bella'nın yanında taşıyacağı tüm bavulları alamaz. Mrebbiyenizin de bir kutusu olacağını tahmin ediyorum."

"Seyahat arabanız!" diye haykırdı Bayan Tallant, oldukça irkilmiş bir halde.

"İşte bu kadar. Kendim hiç kullanmadım: zavallı Eliza'm öldüğünden beri arabalıktan çıkmadı. Adamlara onu süslemelerini söyleyeceğim: bu yeni moda, şık arabalardan değil, ama güzel bir araba, ilk evlendiğimizde Eliza için almıştım, kaplamasında da benim armam var. Kızı yabancı postacılarla gönderirsen rahat edemezsin, biliyorsun; en iyisi arabayı benim ihtiyar arabacı kullansın, ben de seyislerden birini yanında otursun, eşkıyalara karşı cebinde tabancası olsun diye göndereyim." Ellerini ovuşturdu, planından memnundu ve güçlü bir çift atın kaç gün süreceğini hesaplamaya başladı -hatta, hamile kalmadan Londra'ya varmak için dört kişi bile olabilirdi. Bu planın çok iyi sonuç vereceğini ve Arabella'nın yolda bir iki gün dinlenmeye hiç itiraz etmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. "Ya da kolay yollardan da gidebilir, biliyorsun!" dedi.

Bayan Tallant düşündükten sonra bu planın pek çok avantajı olduğunu fark etti. Yol boyunca eğitli posta evlerinde oyalanmanın getireceği ktlklere karşı, güvenilir bir arabacı tarafından gtrlmenin ve Squire'in da belirttiği gibi, bütün sandıkları ve posta kutularını taşıyıcıyla kasabaya göndermek yerine arabada taşıyabilmenin avantajlarını da hesaba katmak gerekirdi. Bu nedenle ona teğekkr etti ve geç bayanlar odaya geri döndüğünde hala ona karşı duyduğu minnettarlığı ifade ediyordu.

Beyefendi Arabella'yı büyük bir neşeyle karşıladı, yanağını sıktı ve şöyle dedi: "Evet, kedicik, bu senin için yeni bir çıkış, ha? Yemin ederim çok eğleniyorsun! Annenle birlikte kafa kafaya verdik ve uzun lafın kısası, Londra'ya zavallı teyzenin arabasıyla ve Timothy'nin arabacısıyla en iyi Çekilde gideceksin. Nasıl olacak, kızım?"

Çok güzel tavırları olan Arabella ona teşekkür etti ve uygun olan her şeyi söyledi. Adam memnun görünüyordu, ona bir öpücük verebileceğini ve bundan memnun olacağını söyledi ve aniden odadan çıktı, ona beklemesini, çünkü onun için küçük bir şeyi olduğunu söyledi. Geri döndüğünde, ziyaretçilerini kendisinden ayrılmaya hazır buldu. Hepsiyle sıcak bir şekilde tokalaştı ve Arabella'nın eline katlanmış bir banknot sıkıştırarak şöyle dedi: "İşte! Bununla kendine biraz süs eşyası alırsın, kedicik!"

Böyle bir Çey beklemediği için oldukça GaÇırmıÇtı; rengi attı ve adamın çok nazik olduğunu kekeleyerek söyledi. Teşekkür edilmekten hoşlanıyordu ve ona gülümseyerek yanağını tekrar sıktı, kendisinden ve ondan çok memnundu.

Salondan uzaklaşırlarken Sophia, "Ama anne," dedi, "zavallı Arabella'nın amcamın o modası geçmiş arabasıyla şehre gitmesine asla izin vermeyeceksin!"

"Saçma!" diye yanıtladı annesi. "Bu çok saygıdeğer bir araba ve eğer eski moda ise, bunun için daha kötü olmadığını söyleyebilirim. Hiç kuÇkusuz onu dört tekerlekli bir arabada görmek isterdiniz, ama bu elli ya da altmış sterline mal olur, üstelik postilyonlara verilmesi ve düÇünülemez bile. Londra'dan bu kadar uzaktayken bir çift at bile otuz pound eder ve hepsi ne için? Elbette biraz yavaş olacak, ama Bayan Blackburn kız kardeşinizle birlikte olacak ve atları dinlendirmek için bir handa bir gün kalmak zorunda kalırlarsa, bilirsiniz, ona bakabilir ve ben de içim rahat edebilirim."

"Anne!" dedi Arabella belli belirsiz.

"Anne!" "Aman Tanrım, aşkım, ne oldu?"

Arabella aptalca bir tavırla Squire'ın banknotunu uzattı. Bayan Tallant banknotu ondan aldı ve şöyle dedi: "Senin için ona göz kulak olmamı , değil mi? Pekala, öyle yapacağım canım, yoksa belki de kardeşlerine hediye almak için çarçur edersin!"

"Anne, bu *elli poundluk* bir fatura!"

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı

Sophia.

Bayan Tallant, "Amcanız çok cömert davranmıŖ," dedi. "Senin yerinde olsaydım Arabella, gitmeden önce onun için bir çift terlik dikedim, çünkü en ufak bir ilgide geri kalmaktan hoşlanmayacaksın."

"Oh, hayır! Ama hiç hayal etmemiştim - eminim ona yeterince teşekkür etmedim! Anne, bunu elbiselerim için alır mısın lütfen?"

"Kesinlikle hayır. Hepsi karşılandı. Londra'da bu parayla çok daha rahat edeceksiniz -aslında amcanızın size harcayacak bir şeyler vermesini umuyordum! Satın almak isteyebileceğin ufak tefek şeyler, hizmetçiler için yelkenler falan olacak, biliyorsun. Her ne kadar baban *kumar* oynamanı pek istemese de, *kumar* partileri olabilir ve doğal olarak sen de oynamak istersin. Aslına bakarsanız, oynamazsanız garip olur."

Sophia bunun üzerine gözlerini açtı. "Babam hiçbirimizin kumar hoşlanmaz, değil mi hanımefendi? Birçok kötülüğün sorumlusunun kartlar olduğunu söyler-"

"Evet, canım, büyük olasılıkla! Ama tuvalet partisi bambaşka bir şeydir!" dedi Bayan Tallant, biraz belirsiz bir sesle. Bir an retikülüyle oynadı ve sonra biraz da bilinçli olarak ekledi: "Bugün yaptıklarımızın tüm tarihini anlatarak babamı kızdırmamalıyım, kızlar. Beyler böyle şeylerle bizim kadar ilgilenmezler ve eminim onun düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler vardır."

Kızları onu yanlış anlamış gibi davranmadılar. "Ah, ona tek kelime bile etmem!" dedi Sophia.

"Hayır," diye kabul etti Arabella. "*Özellikle* de elli pound konusunda, çünkü bunun çok fazla olduğunu ve amcama geri vermem gerektiğini söyleyeceğinden eminim! Ve *bunu yapabileceğimi* sanmıyorum!"

III

Sonunda Arabella'nın Londra'ya doğru uzun bir yolculuğa çıkması ancak Şubat ayının ortalarını bulmuştu. Madam Dupont'un gerekli elbiseleri dikmesi beklenenden daha fazla zaman almakla kalmamış, bunun yanı sıra ayarlanması gereken pek çok ayrıntı vardı; Betsy de boğaz ağrısı ve düşük ateşle hazırlıklarını geciktirmeyi etmemişti. Bunun onun tipik özelliği olduğu düşünülüyordu.

Bayan Tallant hala ona bakmakla meşgulken, Bertram da cazibesine yenik düşerek kitaplarını ve babasını Fransızlara bıraktı ve tazılarla geçirdiği muhteşem bir günün tadını çıkardı. Bu talihsizlik yüzünden bir hafta boyunca evin üzerine bir kasvet çöktü, çünkü Papaz sadece sinirlenmekle kalmamış, aynı zamanda derin bir keder de duymuştu. Onu üzen kaza değildi, çünkü şimdi kendisi avlanmasa da gençliğinde bunu düzenli olarak yapmıştı, ama Bertram'daki açık sözlülük eksikliği, izin istemeden, hatta babasına ne yapmak istediğini bile söylemeden gitmesine neden olmuştu. Papaz böyle bir davranışa hiç anlam veremiyordu, çünkü kendisi sert bir ebeveyn değildi ve oğulları da onları mantıklı bir eğlenceden mahrum etmek istemediğini biliyor olmalıydı. Şaşırmış ve rahatsız olmuştu; Bertram'dan neden böyle davrandığını açıklamasını rica etti. Ama babasına, onun onaylamayacağını çok iyi bildiği bir şeyi yapmak için ondan izin istemek yerine, neden okuldan kaçmayı ve sonra da sonuçlarına katlanmayı tercih ettiğini açıklamak imkânsızdı.

"Babama bir şeyi nasıl açıklayabilirsiniz?" Bertram umutsuz bir ses tonuyla kız kardeşlerine sordu. "O sadece her zamankinden daha fazla incinir, insanın çenesini gümbürdetir ve kendini doğadaki en büyük canavar gibi hissetmesine neden olur!"

"Biliyorum," dedi Arabella duygulanarak. "Sanırım onu bu kadar hoşnutsuz ve üzgün gösteren şey, senin ondan korkman gerektiğine inanması ve bu yüzden

gitmek için izin istemeye cesaret edemedi. Ve tabii ki, kimse bunun *Bu!"*

"Siz de anlamazdı," dedi Sophia.

"Evet, aynen öyle!" dedi Bertram. "Ayrıca, bunu yapamazsın! Ona izin istemediğimi, çünkü ciddi ciddi bakacağını ve kendi kararımı kendim vermem gerektiğini söyleyeceğini bildiğimi, ama geçmem gereken sınavlar varken zevk almaya gitmenin doğru olduğunu hissettiğimi söylersem çok kötü olur - ah, onun nasıl konuştuğunu biliyorsun! Sonunda hiç gitmemem gerektiğini söyleyecekti! Ahlakçılıktan nefret ediyorum!"

"Evet," diye onayladı Sophia, "ama en kötüsü, ne zaman birimiz onu kızdırsak, büyük olasılıkla en korkunç üzüntüye kapılıyor ve hepimizin dikkatsiz ve şımarık olduğumuzu ve kendisinin çok suçlu olduğunu düşünerek kendini endişelendiriyor. Dilerim Bertram'ın sefil aptallığı yüzünden Londra'ya gitmeni yasaklamaz, Bella!"

Bertram küçümseyerek, "Ne kaçak içki ama!" diye haykırdı. "Neden böyle bir şey yapсын ki?"

Ama çocukları Papaz'la bir sonraki karşılaşmalarında, yani yemek masasında, yüzünde yerleşik bir melankoli ifadesi vardı ve gençlerin neşeli sohbetlerinden hiç de rahatlamadığı belliydi. Margaret'in, Arabella'nın ikinci en iyi balo elbisesi için seçilen kurdelelerin tam rengi hakkında biraz düşüncesizce sorduğu bir soru, ona tüm çocukları arasında sadece James'in tamamen ciddiyetsizliğe ve ciddiyetsizliğe teslim olmadığını söylemesine neden oldu. James'in karakterinde istikrarsızlık seziyordu; Londra'ya gitme ihtimalinin bile bütün kızlarını moda delisi yaptığını düşününce, Arabella'nın gitmesine izin vermekle çok yanlış bir şey yapıp yapmadığını kendine sorması gerekti.

Bir an düşünse Arabella'yı bunun sadece sinirlerinin bozulması olduğuna ikna edebilirdi, ama annesinin de sık sık söylediği gibi onun en büyük günahı, kendisini pek çok belaya sürükleyen aceleciliği idi. Papaz'ın sözlerinden duyduğu endişe bir an için bütün yeteneklerini askıya aldı; sonra öfkeyle haykırdı: "Baba! Haksızlık ediyorsun! Bu çok kötü!"

Papaz hiçbir zaman sert bir ebeveyn olmamıştı; gerçekten de bazıları tarafından çocuklarına şok edici derecede serbestlik tanıdığı düşünülüyordu; ama böyle bir konuşma onun tahammül edebileceği sınırların ötesine geçti. Yüzünde sert bir ifade belirdi; buz gibi bir sesle cevap verdi: "Kullandığın yersiz dil, Arabella; tavırlarındaki kontrolsüz şiddet; bana gösterdiğin saygısızlık - tüm bunlar dünyaya gönderilmeye ne kadar uygun olmadığını açıkça ortaya koyuyor!"

Masanın altında Sophia'nın ayağı Arabella'nın bileğini tekmeledi; masanın karşısında annesinin gözleri uyarıcı ve azarlayıcı bir bakışla Arabella'nın kollarıyla buluştu. Arabella'nın yanaklarına renk geldi, gözleri doldu ve kekeledi: "Özür dilerim, baba!"

Cevap vermedi. Annesi tedirgin sessizliği bozarak Harry'den bu kadar hızlı yememesini rica etti; sonra da, sanki ortada kötü bir şey yokmuş gibi, papazla kilisenin bazı işleri hakkında konuşmaya başladı.

"Ne kadar toz yaptınız!" Harry, gençler annelerinin soyunma odasına kaçtıktan sonra, bütün hikâyeyi orada, kanepede kendisine yemek getirilmiş olan Bertram'a anlattı.

"Endişeden *hasta oldum!*" Arabella trajik bir şekilde konuştu. "Beni yasaklamak istiyor!"

"Fudge! Sadece onun azarlarından biriydi! Kızlar çok aptal!"

"Aşağı inip ondan af dilemeli miyim? Oh, hayır, cesaret edemem! Kendini çalışma odasına kapattı! Ne yapmalıyım?"

"Anneme bırak!" dedi Bertram esneyerek. "Bir arada tutabildiği kadar kurnazdır ve eğer Londra'ya gitmeni istiyorsa, gideceksin!"

"Yerinizde olsam şimdi ona gitmezdim," dedi Sophia. "Öyle bir heyecan içindesin ki, yakışıksız bir şey söylemen ya da ağlamaya başlaman kaçınılmaz. Ve onun aşırı duygusallıktan ne kadar hoşlanmadığını biliyorsun! Onunla sabah duadan sonra konuşun!"

Bu yola karar verildi. Ve Arabella'nın daha sonra Bertram'a söylediği gibi, bu daha korkunçtu! Annem işini yapmıştı.

Papaz'ın hatalı kızı özenle prova ettiği özrünün tek kelimesini bile söyleyemeden, Papaz onun elini tutmuş ve tatlı, hüzünlü gülümsemesiyle şöyle demişti "Çocuğum, babanı affetmelisin. Gerçekten de dün sana büyük haksızlık ettim! Ne yazık ki, çocuklarıma ölçülü olmayı öğütleyen ben, kendi öfkemi bu kadar az kontrol edebiliyorum!"

Arabella ciddiyetle, "Bertram, onun beni *yenmesini* tercih ederdim!" dedi.

"Tanrım, evet!" diye onayladı Bertram, ürpererek. "Ne şok edici bir şey! İyi ki alt katta değildim! Kendini suçlamaya başlayınca kendimi şeytan gibi hissediyorum. Ne dedin sen?"

"Tek kelime bile edemedim! Tahmin edebileceğiniz gibi, sesim *tamamen* gözyaşlarıyla kesilmişti ve duygularımı daha iyi kontrol edemediğim için bana kızacağından çok korkuyordum! Ama kızmadı. Beni kollarına aldı, öptü ve onun sevgili, iyi kızı olduğumu söyledi, ama ah, Bertram, değilim!"

"Bunun için kendini üzmeneye gerek yok," diye önerdi ağabeyi. "Bir ya da iki günden fazla düşünmez. Önemli olan onun kederli halinin sona ermiş olması."

"Oh, evet! Ama kahvaltıda çok, çok daha kötüydü! Benimle Londra planı hakkında konuşmaya devam ederdi - orada sürdüreceğim baş döndürücü hayat hakkında benimle alay ederdi ve eve çok uzun mektuplar yazmam gerektiğini söylerdi, onlar için bir frank bulamasam bile, çünkü tüm yaptıklarımı duymak çok ilgisini çekecekti!"

Bertram gizlemediği bir dehşetle ona baktı. "O !"

"Ama yaptı! Ve en nazik şekilde, sadece gözlerindeki o üzgün bakışla - bilirsiniz! Ta ki ben tüm bu plandan vazgeçmeye hazır olana kadar!"

"Tanrım, merak etmiyorum!"

"Hayır, ve her şeyi taçlandırmak için -sanki yeterince yük taşımamışım gibi!" diye açıkladı Arabella, çılgınca mendilini ararken, "bana

Londra'da giyecek güzel bir şey ve gençken taktığı inci iğneyi benim için yüzük yaptıracaktı!"

Bu şaşırtıcı istihbarat Bertram'ın çenesinin düşmesine neden oldu. Bir anlık şaşkınlıktan sonra kararlılıkla şöyle dedi: "Bu her şeyi çözer! Bugün aşağıya inmeyeceğim. Bire on, eğer beni görürse üstümü aradığım için kendini suçlamaya başlar ve ben de kaçıp askere falan yazılmak zorunda kalırım, çünkü bilirsiniz, insan böyle şeylere dayanamaz!"

"Hayır, gerçekten! Eminim tüm zevkim yerle bir olmuştur!"

Babamın hoşgörülü tavrı devam edeceğine dair her türlü işareti gösterdiğinden, Arabella öyle bir umutsuzluğa kapıldı ki, Londra planından vazgeçmekten ancak bir sabah onu yatak odasına çağırıp gülümseyerek, "Sana göstereceğim bir şey var, aşkım," diyerek düşüncelerine daha neşeli bir yön veren annesinin zamanında müdahalesi sayesinde kurtulabildi: "Sana göstereceğim bir şey var aşkım, sanırım hoşuna gidecek."

Annesinin tuvalet masasının üzerinde açık duran bir kutu vardı. Arabella elmasların parıltısına gözlerini kırptırdı ve uzun bir ses çıkardı: "Oh-h!"

"Onları bana babam verdi," dedi Bayan Tallant hafifçe iç çekerek. "Elbette son yıllarda onları hiç giymedim, çünkü giymeye fırsatım olmadı. Ayrıca bir din adamının karısı için de pek uygun değiller. Ama onları temizlettim ve Londra'ya giderken yanınızda götürmeniz için size ödünç vermek istiyorum. Babama da Tallant Nine'nin inci gerdanlığını sana verip veremeyeceğimi sordum, o da bir sakınca görmedi. Baban parlak taşları hiç sevmez, biliyorsun, ama incilerin hem mütevazı hem de bir kadına yakıştığını düşünüyor. Bununla birlikte, Leydi Bridlington sizi herhangi bir kıyafet partisine götürürse, ki eminim götürecektir, elmas set tam size göre olacaktır. Gördüğünüz gibi, saçınıza takacağınız bir hilal, bir broş ve bir de bilezik var. Babamın hoşlanmayacağı türden gösterişli ya da bayağı bir şey değil ama taşların en iyi sudan olduğunu biliyorum."

Bundan sonra kederlenmek, hatta Londra planından vazgeçmeyi düşünmek bile imkânsızdı. Şapkaların süslenmesi, mendillerin kıvrılması, Squire için terliklerin işlenmesi, Harrowgate'ten elbiselerinin gelmesi ve babam için yeni bir çantanın örülmesiyle birlikte

Arabella'nın üzerine düşen sıradan görevler yüzünden hastalıklı düşüncelere dalacak vakti yoktu. Her şey yolunda gitti: Caterham'ların emekli mürebbiyesi Arabella'ya yolculukta refakat etmek istediğini söyledi; Beyefendi, yoldan sadece birkaç mil uzaklaşarak Arksey'deki Emma Teyzesi'yle bir iki gün geçirebileceğini ve böylece atları dinlendirebileceğini keşfetti; Bertram'ın köprücük kemiği tekrar yerine oturdu ve Betsy bile boğaz ağrısından kurtuldu. Squire'in arabası Parsonage'ın kapısında durup yolcuları almak için beklemeye başlayınca, bütün sandıklar arkasına sıkıca bağlanıncaya ve annemin giysi çantası (o gün için ödünç verilmişti) şefkatle aracın içine yerleştirilinceye kadar Arabella'nın üzerine yeniden bir depresyon havası çökmedi. Annesinin kucaklaması mı, babasının kutsaması mı, yoksa Bebek Jack'in el sallayarak veda etmesi mi Arabella'yı alt etti, bunu söylemek zordu ama duyguları tamamen altüst olmuştu ve Bertram'ın zorla arabaya bindirdiği kadın gözyaşlarına boğulmuştu. Kendini toparlayabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti, yol arkadaşı da ona pek destek olamadı, çünkü aşırı sempati, belki de koşulların yeni bir görev aramak zorunda bıraktığı bir kadının doğal melankolisiyle birleşince, onun da geniş arabanın yan koltuğunda acı acı ağlamasına neden oldu.

Arabella'nın gözyaşları akmaya devam etti, ama araba bilinmeyen bir kıra ulaştığında gözyaşları kesildi ve Bayan Blackburn'ün titreyen eliyle uzattığı salata suyunu dikkatle kokladıktan sonra ıslak yanaklarını kurulayabildi ve hatta kucağında yatan kocaman fok derisi yastık kılıfının zenginliğinden hissedilir derecede rahatladı. Bu, boğazına dolanan ipiyle birlikte ona Eliza Teyzesi'nin sevgisiyle gönderilmişti; bir zamanlar annesine pembe bir Kızılderili muslin iç çamaşırı hediye etmişti. İnsan daha önce evinden hiç çıkmamış olsa bile, elleri *La Belle Assemblée*'de tasvir edilenler kadar büyük bir manşonun içine sokulduğunda kendini tamamen sefilliğe bırakamazdı. Gerçekten de o kadar büyüktü ki, babam -ama belki de babamı ya da evdeki sevdiklerimden herhangi birini düşünmemek daha akıllıca olurdu. İnsanın dikkatini kırlara ve önündeki zevklere vermesi daha iyi olurdu.

York'tan başka bir yere gitmemiş olan genç bir bayan için -ki o da sadece babam onu ve Sophia'yı Minster'a onaylanmaya götürdüğünde olmuştu-

Yolda görülen her yeni şey hevesli bir ilgi ve ünlem konusuydu. Post-otobüslerin sağladığı hızlı yolculuk tarzına alışkın olanlara, hızlarından çok dayanıklılıkları için seçilmiş iki atın çektiği biraz hantal bir arabadaki yolculuk, her türlü dayanağın ötesinde yavaş görünebilirdi. Arabella için bu bir maceraydı, sahnenin dehşetine uzun zamandır alışmış olan Bayan Blackburn içinse beklenmedik bir rahatlık. Bu nedenle her iki bayan da kısa sürede eğlenmeye koyuldular, çeşitli mola yerlerinde kendilerine sunulan ikramları mükemmel buldular, posta evlerindeki yataklarda şikayet edecek bir şey bulamadılar ve uzun bir yolculuğa çıkmanın daha keyifli bir yolunu düşünemediler. Arksey'de çok iyi karşılandılar; Emma Teyze onları büyük bir nezaketle kabul etti ve Arabella'nın sevgili annesine o kadar benzediğini, onu görünce neredeyse bayılacağını söyledi.

Tekrar yola çıkmadan önce Arksey'de iki gün geçirdiler ve Arabella, Emma Teyze'nin çok nazık ve neşeli kuzenlerinin çok neşeli olduğu büyük, dağınık evden ayrıldığı için oldukça üzgündü. Ama arabacı Timothy atların oldukça dinç ve tekrar yola çıkmaya hazır olduğunu bildirdi, bu yüzden oyalanmaya gerek yoktu. Emma Teyze'nin ailesinin iyi dilekleri ve el sallayışlarıyla bir kez daha yola koyuldular.

Arksey'deki onca eğlence ve konukseverlikten sonra, bütün gün bir arabada oturmak biraz sıkıcı görünüyordu ve bir ya da iki kez, bir posta arabası ve dörtlük hızla geçerken ya da bir çift hızlı atlı spor arabasıyla karşılaşıldığında, Arabella, Squire'in arabasının bu kadar büyük ve hantal olmasını ve atlarının daha az güçlü ve daha hızlı hayvanlar olmasını dilediğini fark etti. John Amca'nın nallarından biri düştüğünde, yeniden nallanırken havasız bir han salonunda beklemek yerine, yeni bir çift nallatabilmek de hoş olurdu; ve Arabella, bir posta evinin kahve salonunda akşam yemeğini yerken, atları terleyen ve sabırsız yolcular için yeni bir takımla koşturan şık bir araba avluya girdiğinde, kıskançlık dolu bir bakış atmaktan kendini alamazdı. Posta arabasının bir paralı yoldan geçişini izledikten sonra, John Amca'nın seyise bir at tabancası vermemiş olmasını dilemekten de kendini alamadı.

ama bir metre teneke ile aynı efendi tarzında turna için havaya uçurabileceği en ufak bir fırsat yok gibi görünüyordu.

Yorkshire'da soğuk ama aydınlık olan hava, güneye doğru ilerledikçe daha da kötüleşti. Lincolnshire'da yağmur yağıyordu ve manzara çamurlu görünüyordu. Yolda pek fazla insan görünmüyordu ve manzara o kadar sevimsizdi ki Bayan Blackburn, pencereden dışarı bakmadan vakit geçirebilecekleri bir satranç tahtası almayı akıl edememiş olmalarına üzüldüğünü söyledi. Tuxford'da New Castle Arms'da boş yatak bulamayacak kadar şanssızdılar ve daha küçük ve çok daha az kibar bir handa konaklamak zorunda kaldılar; çarşafklar o kadar kötü havalandırılmıştı ki, Bayan Blackburn bütün gece yatağında yatıp titremekle kalmadı, sabah da boğaz ağrısı ve burnunun arkasındaki gıdıklanmayla uyandı. Tüm kırılğanlığına rağmen küçük rahatsızlıklara nadiren yenik düşen Arabella, bu deneyimden bir kuruş bile zarar görmemişti ama kuzeyli ruhu yatağının altında gördüğü tozdan rahatsız olmuştu ve yolculuğunun sonuna ulaşmanın rahatlatıcı olacağını düşünmeye başlamıştı. Tam annesinin giysi çantasını hazırlamış ve ayrılmaya hazırlanırken, izlerden birinin onarılması gerektiğini fark etmek can , çünkü ertesi geceyi Grantham'da geçirmeleri kararlaştırılmıştı, rehber kitap ona Tuxford'dan yirmi dokuz ya da otuz mil uzakta olduğunu bildirmişti. Arabacının atlarının Newark'tan daha uzağa gidemeyeceğine karar umuyordu, ama despot bir adam olduğu ve hızlı seyahat etmek gibi bir düşüncesi olmadığı için, karar vermesi daha olası görünüyordu. Bununla birlikte, iz oldukça iyi bir zamanda onarıldı ve geç bir öğle yemeği yemek için zamanında Newark'a ulaştılar. Burada atlarını yemlerken arabacı, arabasının Kral'ın arabası olup olmadığını soran arabacılardan biriyle tartıştı ve bu onu o kadar kızdırdı ki, o akşam Grantham'a varmak için Arabella kadar endişelendi.

Newark'tan ayrıldıklarında yine yağmur yağıyordu ve hava nemli ve soğuktu. Bayan Blackburn büyük bir şala sarındı ve üşüdüğü için mutsuzca burnunu çekti. İklim koşullarından büyük ölçüde etkilenmeyen Arabella bile birçok cereyandan biraz muzdaripti

Arabanın içine süzüldü ve kıpkırmızı kotundan yarım botlarının içinde uyuşmuş ayak parmaklarını oynattı.

Araba birkaç mil boyunca sakın bir tempoda ilerledi, bu sıkıcılık sadece Balderton sapağında canlandı, burada arabacıdaki Johnny Raw'u tanıyan kargı bekçisi ondan bir ücret koparmak için canhıraş bir girişimde bulundu. Ama arabacı Timothy daha önce Yorkshire sınırlarının ötesine hiç adım atmamış olsa da, o kadar derinden küçümsediği bu yumuşak güneyli insanlardan daha sert başlıydı ve son gişeden aldığı biletin, Grantham'ın güneyindeki bir sonraki gişeye ulaşana kadar tüm kargıları ona açtığını çok iyi biliyordu. Bayan Blackburn'ün dehşet içinde inlemesine, Arabella'nın da -ne yazık ki- kıkırdamasına neden olan bir kişilik değişiminden sonra, karık bekçisine karşı önemli bir zafer kazandı ve kırbacını muzaffer bir edayla sallayarak geçti.

"Ah, canım, bu yolculuktan çok yorulmaya başladım!" diye içini döktü Arabella. "Neredeyse bir haydut tarafından alıkonulmak isteyeceğim!"

"Sevgili Bayan Tallant, lütfen böyle bir şey *düşünmeyin!*" diye ürperdi arkadaşı. "Umarım herhangi bir kazadan kurtulabiliriz!"

Her iki hanımın da dileği yerine gelmeyecekti. Yolda bekletilmek gibi bir heyecan onları beklemiyordu ama Marston sapağına az bir mesafe kala arabanın tüneği kırıldı ve ceset kasanın üzerine düştü. Squire'ın seyahat arabası, araba evinde çok uzun süre kalmıştı.

Arabacı uzun ve kendi kendini sorgulayan bir monolog sunduktan sonra, seyis yolun yarım mil aşağısındaki kargı bekçisine danışmaya gönderildi. Döndüğünde, bir sonraki köyden yeterli yardım beklenemeyeceğini, beş ya da altı mil ötedeki Grantham'da aranması gerektiğini, levrek onarılırken ya da değiştirilirken hanımları getirip götürecek bir araç kiralanabileceğine dair sevindirici bir haber aldı. Bunun üzerine arabacı, her ikisi de yol kenarında duran yolcularına arabaya tırmanıp teslim edilmeyi beklemelerini önerirken, seyis de atlardan birini alıp Grantham'a doğru yola koyuldu. Bayan Blackburn bu tavsiyeyi uysalca yerine getirmeye hazırdı ama patronu bunu pek hoş karşılamadı.

"Ne! Onca zaman o iğrenç, cereyanlı arabada oturmak mı? Bunu yapmayacağım!" diye ilan etti.

"Ama yağmur altında durmaya devam edemeyiz, sevgili Bayan Tallant!" dedi Bayan Blackburn.

"Tabii ki yapamayız! Her iki durumda da öleceğinizden eminim! Buralarda bize barınak sağlayacak bir ev olmalı! Şuradaki ışıklar da ne?"

Yolun biraz gerisinde yer alan bir evin pencerelerinden açıkça parlıyorlardı. Damat, birkaç adım geride bir kulübenin kapısını fark ettiğini gönüllü olarak söyledi.

"Güzel!" dedi Arabella hızla. "Oraya kadar yürüyeceğiz hanımefendi ve bize bir süreliğine sığınak vermeleri için yalvaracağız."

Çekingen bir ruha sahip olan Bayan Blackburn güçsüzce itiraz etti. "Bunu bizim için çok garip bulurlar!"

"Hayır, neden olsun ki?" diye cevap verdi Arabella, "Geçen yıl kapımızın önünde bir araba kaza yaptığında, babam Harry'yi hemen yolculara barınak sağlaması için gönderdi! O korkunç arabada bir saat ya da daha fazla titreyemeyiz, hanımefendi, yapacak hiçbir şeyimiz yok! Ayrıca, çok acıktım ve bize yiyecek bir şeyler ikram etmek zorunda olduklarını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi? Eminim yemek vakti gelmiştir ve geçmiştir!"

Bayan Blackburn'ün söyleyebileceği tek şey, "Ah, yapabileceğimizi sanmıyorum!" oldu ve Arabella'ya o kadar aptalca geldi ki, buna aldırmadı, ama damattan Grantham'a doğru yola çıkmadan önce onlara kulübenin kapısına kadar eşlik etmesini istedi. Damat bunu yaptı ve onu orada bırakan hanımlar kısa yoldan eve doğru yürüdüler; biri anlamsız itirazlar mırıldanıyor, diğeri ise Yorkshire'daki herhangi birinin sunmaya can atacağı bir konukseverliği talep etmemesi için hiçbir neden göremiyordu.

IV

İşte tam bu sırada, modanın o dengesiz genç delikanlısı Lord Fleetwood, arkadaşı ve ev sahibi Bay Beaumaris'e gülerek baktı ve toparlayıcı bir ses tonuyla sordu "Pekala! Bana yarın av köpekleriyle nadir bir gün vaat ediyorsun, nerede buluşacağız?" "Ama Robert, bu akşamki eğlencem için bana *ne* öneriyorsun?"

Bay Beaumaris, "AĞçım," dedi, "genellikle kendi alanında bir sanatçı sayılır. Bir Fransız: Davenport tavuğuna yaptığı terbiyeyi beğeneceğinizi sanıyorum, Benton sosunu tatlandırmak için de bir numarası var.
_."

"Ne yani, Alphonse'u Londra'dan mı gönderdin?" diye araya girdi Lord Fleetwood, bir an için dikkati dağılmıştı.

"Alphonse mu?" diye tekrarladı Bay Beaumaris, ince çizgili kaşları biraz kalkmıştı. "Oh, hayır! Bu başka biri. Adını bildiğimi sanmıyorum. Ama balıkla olan ilişkisini severim."

Lord Fleetwood bir kakhaha patlattı. "Sanırım hoşunuza giden bir av eti servisi yapan bir aşçı bulsaydınız, onu o atış kutunuza gönderir ve yılın üç bölümünde topuklarını tekmelemesi için ona bir kral fidyesi öderdiniz!"

Bay Beaumaris hiç istifini bozmadan, "Sanırım öyle," diye onayladı.

"*Ama*," dedi lord hazretleri sertçe, "bir aşçıyla oyalanacak değilim! Buraya güzel Paphianlar ve her türden şok edici alemler bulma beklentisiyle geldim -kafataslarından şarap, bilirsiniz, ve-"

"Lord Byron'ın toplum üzerindeki acıklı etkisi!" diye araya girdi Bay Beaumaris, belli belirsiz, küçümseyici bir gülümsemeyle.

"Ne? Ah, şu şair dostum! Ben de onun çok cahil olduğunu düşünmüştüm, ama elbette bunu söylemem doğru olmaz. Ama işte bu! Nerede, Robert, güzel Paphianlar?"

"Burada herhangi bir Paphian'ı tutuyor olsaydım, *senin* adresindeki bir adam tarafından kesilme riskini göze alacağımı düşünmüyorsun, değil mi Charles?"

Bay Beaumaris karşılık verdi.

Lord Fleetwood ona sırttı ama cevap verdi: "Senin palavraların bana sökmez! Senin gibi bir Midas'ın onu kesip atması için benim adresimin on katı gerekir!"

"Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Midas'ın dokunduğu her şey altına dönuşürdü," dedi Bay Beaumaris. "Sanırım Kroisos'u kastediyorsunuz."

"Hayır, duymadım! O adamı hiç duymadım!"

Bay Beaumaris hafifçe, ama durgun sesinde acı bir kendi kendisiyle alay notasıyla, "Dokunduğum şeylerin çoğunun cürufa dönüşmek gibi cesaret bir yolu var," dedi.

Bu iş arkadaşı için biraz fazla derine iniyordu. "Humdudgeon, Robert! Beni kandıramazsın! Eğer Paphians olmayacaksa-"

"Neden öyle bir şey olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum," diye araya girdi ev sahibi.

"Şey, yapmadım, ama sana şunu söyleyebilirim, oğlum! Bu en son *haber*!"

"Yüce Tanrım! Neden?"

"Tanrım, nereden bileyim? Herhalde bu beğ yıl boyunca sana Çapka çıkaran güzellerden hiçbirine eldivenini fırlatmadığın içindir. Dahası, senin *chères-amie*'lerin her zaman öyle şeytani yüksekten uçuyorlar ki, sevgili oğlum, bütün yaşlı tabbies'in kafasına fikirler sokuyor! Faraglini'yi düşün!"

"Yapmamayı tercih ederim. Tanıdığım en açgözlü kadın." "Ama ne yüz! Ne endam!"

"Ve ne öfke!"

"Ona ne oldu?" diye sordu lord hazretleri. "Sizin korumanızdan ayrıldığından beri onu görmedim."

"Sanırım Paris'e gitti. Neden? Benim yerime geçmek mi istiyorsun?"

"Hayır, vallahi, bu saçmalığa dayanamazdım!" dedi lord hazretleri açık yüreklilikle. "Beni bir ay içinde paketletirdi! Şehrin her yerinde kullandığı o kibrit grileri için ne vermeniz gerekiyordu?"

"Hatırlayamıyorum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye itiraf etti Lord Fleetwood, "ben de buna degeceğini düşünmezdim - yine de onun çok iyi bir kadın olduğunu inkar etmiyorum!"

"Değildi."

Lord Fleetwood yarı meraklı, yarı eğlenerek ona baktı. Senin için değerli bir şey var mı Robert?" diye sordu şaşkınlıkla,

"Evet, atlarım!" diye karşılık verdi Bay Beaumaris. "Atlardan söz açılmışken Charles, Lichfield'in arızalı atlarından birini satın almak da nereden çıktı?"

"Şu doru mu? İşte bu at çok hoşuma gitti!" dedi lord hazretleri, sade yüzü coşkuyla parlayarak. "Ne kadar kanlı canlı bir at! Hayır, gerçekten, Robert-!"

Bay Beaumaris acımasızca, "Eğer ahırında tamamen sağlam olmayan bir hayvan bulursam," dedi, "onu size teklif edeceğim ve sizin beğeninizi kazanacağından emin olacağım!"

Lord Fleetwood hâlâ öfke ve şiddetle itiraz ediyordu ki, kâhya odaya girerek efendisine özür dilercesine, kapısının önünde bir arabanın bozulduğunu ve arabanın taşıdığı iki hanımın kısa bir süre için çatısı altına sığınmak istediklerini bildirdi.

Bay Beaumaris'in soğuk gri gözleri hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu ama ağzı bir an için sertleşir gibi oldu. Sakince: "Elbette. Salonda bir ateş olmalı. Bayan Mersey'e hanımları orada beklemesini söyleyin."

Uşak eğildi ve geri çekilecekti, ama Lord Fleetwood onu durdurarak haykırdı: "Hayır, hayır, bu da fazla, Robert! Beni böyle kandıramazsın! Neye benziyorlar, Brough? Yaşlı mı? Genç mi? Güzel mi?"

Kâhya, lord hazretlerinin serbest ve rahat tavırlarına alışkın olduğundan, hiç bozulmamış bir ciddiyetle, hanımlardan birinin hem genç, hem de - düşünmeye cesaret etti- çok güzel olduğunu söyledi.

"Bu kadınları uygun bir nezaketle karşılayan konusunda ısrar ediyorum, Robert!" dedi lord hazretleri kararlılıkla. "Salon, gerçekten! İçeri al onları, Brough!"

Kâhya, emrin yerine getirilip getirilmeyeceğinden kuşkulanyormuş gibi efendisine doğru baktı, ama Bay Beaumaris her zamanki kayıtsızlığıyla konuşmakla yetindi: "Nasıl istersen, Charles."

Brough odadan çıktıktan sonra Lord Fleetwood, "Ne nankör bir köpeksin sen!" dedi. "Servetini hak etmiyorsun! Bu Tanrı'nın bir lütfü!"

Bay Beaumaris'in söyleyecek tek sözü, "Paphian olduklarından kuşkuluyum," oldu. "İstedığınızın bu olduğunu sanıyordum?"

Lord Fleetwood, "Herhangi bir oyalama hiç yoktan iyidir!" diye cevap verdi.

"Ne kadar münasebetsiz bir söz! Sizi neden davet ettiğimi merak ediyorum."

Lord Fleetwood ona sıırttı. "Robert, Tip Street'e benim için gelmeyi *düşündün* mü? Nonpareil'in evine davet edilme düşüncesiyle yerinden fırlamaya hazır pek çok züppe olabilir -ve yemin ederim ki, piquetten daha iyi bir eğlence sunulamaz-"

"Aşçıyı unutuyorsun."

"*Ama*," diye devam etti Lord Hazretleri acımasızca, "ben onların arasında değilim!"

Bay Beaumaris'in alışılmış görüntüsü soğukluk ve çekingenlikti, ama bazen öyle bir gülümserdi ki, sadece yüzünün sertliğini yumuşatmakla kalmaz, aynı zamanda gözlerini en saf eğlencenin parıltısıyla aydınlatırdı. Sosyal ortamlar için sakladığı bir gülümseme değildi bu - dudaklarını hafifçe alaycı bir şekilde kıvrıyordu - ama bu gülümsemeyi görme şerefine nail olanlar genellikle onun hakkındaki ilk izlenimlerini gözden geçirirlerdi. Onu hiç görmemiş olanlar

Ancak sadece en cüretkâr olanlar, doğuştan ve servetten gelen tüm avantajlara sahip olmasının yanı sıra, toplumun lideri olarak kabul edilen biri hakkında böyle bir eleştiriyi yüksek sesle dile getirebilirdi. Bu gülümsemeye yabancı olmayan Lord Fleetwood, şimdi onun doğduğunu gördü ve her zamankinden daha geniş bir şekilde sıırıttı.

"Nasıl yaparsın Charles? Neredeyse modayla ilgili tek iddianın benim tarafımdan fark edilmek olduğunu bilmen gerekirken!"

Arabella odaya girdiğinde içeridekilerin ikisini de gülerken buldu ve böylece Bay Beaumaris'in en iyi halini görme mutluluğuna erişti. Bay Tallant'ın kızları dış görünüşleri hakkında fazla düşünmekten her zaman caydırıldıkları için, Arabella'nın, uçları devede kuşu tüyüyle kıvrılmış yüksek taçlı şapkası ve bir kulağının altına fiyonk şeklinde bağlanmış kıpkırmızı kurdeleleriyle, esmer bukleleri ve büyüleyici teniyle son derece güzel görüldüğü aklına bile gelmemişti. Kâhya onun ve Bayan Blackburn'ün adını mırıldanırken eşikte durakladı, kendinden oldukça emin, ama gözleri fal taşı gibi açılmış, masum bir ilgiyle etrafına bakıyordu. Gördüklerinden çok etkilenmişti. Ev büyük değildi, ama pahalı olduğu kadar sakın bir zevkle döşenmiş olduğunu fark etti. Hızlı bakışları, Belcher kravatını düzeltmek için içgüdüsel bir hareketle elini kaldıran Lord Fleetwood'a takıldı ve Bay Beaumaris'e geçti,

Arabella'nın züppeliğe özenen bir erkek kardeşi vardı ve Harrowgate'te modaya uygun beyefendiler gördüğünü . Şimdi bu konuda büyük bir yanılgı içinde olduğunu anlıyordu. Şimdiye kadar gördüğü hiç kimse Bay Beaumaris'in zarafetine yaklaşılamamıştı.

Lord Fleetwood ya da ahbablarından herhangi biri, zeytin yeşili ince ceketin terziliğini bir bakışta fark edebilirdi; Weston'ın sihirli adını bilmeyen Arabella, yalnızca giysinin o kadar zarif bir şekilde kesildiğinin farkındaydı ki, giyenin formuna göre şekillendirilmiş gibi bir görünüm sergiliyordu. Çok da iyi bir biçim, diye onaylayarak not etti. Omuzları doldurmak için Knaresborough terzisinin Bertram'ın yeni paltosuna eklediği gibi bir vatmaya gerek yoktu! Bertram, Bay Beaumaris'in dar pantolonu, pırıl pırıl parlayan Hessian çizimleri üzerine çekilmiş ince bacaklarını ne kadar kıskanırdı! Mr.

Beaumaris'in gömleğinin uçları Bertram'inki kadar yüksek değildi, ama kravatı, kardeşinin çok daha az karmaşık bir düzenlemeyle mücadelesini birden fazla kez izlemiş birinin saygısını kazanmıştı. Arabella onun saç stilini beğendiğinden tam olarak emin değildi - Stanhope tarzı bir saç kesimi yapmıştı - ama orada dururken, dudaklarından ve gri gözlerinden kahkahalar dökülürken onun son derece yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu.

Adam sadece bir an öylece durdu. Adamın kendisini eleştirel bir gözle incelediği izlenimine kapıldı; sonra öne doğru ilerledi, hafifçe eğildi ve oldukça renksiz bir ses tonuyla ona nasıl hizmet edebileceğini öğrenmek için yalvardı.

"Nasılsınız?" dedi Arabella kibarca. "Özür dilerim, ama arabam bir kaza geçirdi, yağmur yağıyor ve korkunç soğuk! Damat Grantham'a gitti ve sanırım hemen başka bir araba getirecek, ama Bayan Blackburn üşüttü ve burada sıcakta bekleyebilirsek çok minnettar oluruz!"

Bu konuğmanın sonuna geldiğinde kekeliyor ve yüzü kızarıyordu. Dığarıda, sığınacak bir yer istemek dünyanın en basit iği gibi görünüyordu; Bay Beaumaris'in bakığları altında ise bu istek bir anda çok çirkin gelmiğti. Elbette gülümsüyordu, ama bu gülümseme, kız odaya girdiğinde yüzünde beliren gülümsemeden çok farklıydı. çok hafif bir kıvrılma vardı ama yine de bu gülümsemede onu rahatsız eden bir nitelik vardı.

Ama mükemmel bir nezaketle şöyle dedi: "Talihsiz bir aksilik. Sizi Grantham'a arabalarımдан biriyle göndermeme izin vermelisiniz, hanımefendi."

Arabella'ya hayranlıkla bakmakta olan Lord Fleetwood bu konuşmayla harekete geçti. Bir sandalyeyi davetkâr bir tavırla ateşe yaklaştırmak haykırdı: "Hayır, hayır, gelin ve oturun, hanımefendi! İliklerinize kadar üşüdüğünüzü görebiliyorum! Yolculuk için şok edici bir hava! Ayaklarınız ıslanmığ olacak ve bu asla olmayacak, biliyorsunuz! Robert, aklın nerede senin? Neden Brough'dan bayanlar için içecek bir şeyler getirmesini istemiyorsun?"

Bay Beaumaris, Arabella'nın teslimiyet olarak yorumlamaya meyilli olduğu bir bakışla cevap verdi: "Umarım öyle yapıyordur. Oturmanızı rica ediyorum, hanımefendi!"

Ama Arabella'yı yerleştirdiği sandalyeye uzatan Lord Fleetwood oldu: "Eminim açsınızdır ve yiyecek bir şeyler bulmaktan memnun olacaksınız!"

"Evet, efendim," diye itiraf etti gerçekten de çok acıkmış olan Arabella. "Doğrusu, kilometrelerdir akşam yemeğimi düşünüyordum! Ve hiç Ğağırmadım, çünkü saat beği çoktan geçti!"

Bu naif konuşma, akşam yemeğine en erken yedi buçuktan önce oturmayan lord hazretlerinin yutkunmasına neden oldu, ama hemen kendini toparladı ve gözünü kırpmadan cevap verdi: "Demek öyle, Jüpter adına! Açlıktan ölüyorsun demek! Ama boş verin! Bay Beaumaris de tam yemeğin hemen hazır olacağını söylüyordu. Öyle değil mi, Robert?"

"Öyle miydin?" dedi Bay Beaumaris. "Çok kötü anılarım var, ama haklı olduğunuza eminim. Benimle yemek yeme onurunu bana bahşetmenizi rica ediyorum, hanımefendi."

Arabella tereddüt etti. Bayan Blackburn'ün, Bay Beaumaris'in ilk teklifini kabul etmesi gerektiğini düşünöğüğünü yüzündeki kederli ifadeden anlayabiliyordu; iyimserlerin en iflah olmazları bile o durgun beyefendinin sesinden isteksiz bir nezaketten başka bir şey okuyamazdı. Ama bu sıcak, rahat döşenmiş oda, yolculuk arabasından çok farklıydı ve koridordan geçerken burnuna gelen yemek kokusu iştahını iyice kabartmıştı. Biraz şüpheyle ev sahibine baktı. Lord Fleetwood yine dostça gülümsemesi ve rahat tavırlarıyla konuya açıklık getirdi. "Tabii ki bizimle yemek yiyecekler! Öyle değil mi hanımefendi?"

"Bu çok fazla sorun yaratır, efendim!" dedi Bayan Blackburn soluk soluğa.

"Hiç sorun değil, hanımefendi, sizi temin ederim! Aslında size çok minnettarız, çünkü biz de bize eşlik istiyorduk,

Robert?"

"Kesinlikle," diye kabul etti Bay Beaumaris. "Ben de öyle demiyor muydum?"

Hayatı boyunca hakaret ve aşağılamalara maruz kalmış olan Bayan Blackburn, hicivli ifadeyi yakalamakta gecikmedi. Ona korkmuş, küçümseyen bir bakış fırlattı ve rengi attı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu; bir süre ona baktı ve sonra çok daha nazik bir ses tonuyla şöyle dedi "Korkarım orada pek rahat değilsiniz hanımefendi. Ateşe yaklaşmaz mısınız?"

Kadın telaşlandı ve Bay Beaumaris'e son derece rahat olduğunu, kendisinin de çok iyi, çok yardımsever olduğunu söyledi. Brough elinde bardak ve sürahilerle dolu bir tepsiyle odaya girip masanın üzerine koydu ve Bay Beaumaris ona doğru ilerleyerek şöyle dedi "Islak paltonuzu çıkarmak için hizmetçimle birlikte yukarı çıkmak istersiniz sanırım, ama önce size bir kadeh şarap vermeme izin vermelisiniz." Biraz Madeira dökmeye başladı. "Akşam yemeği için fazladan iki kapak, Brough-ki hemen servis edeceksin,"

Brough mutfaktaki şişlerin üzerinde kızaran Davenport tavuklarını ve onlardan sorumlu ressamı düşündü ve gözle görülür bir şekilde sarsıldı. "Hemen mi, efendim?" dedi zayıf bir sesle,

"Yarım saat içinde diyelim," diye düzeltti Bay Beaumaris, bir kadeh Şarabı Bayan Blackburn'e götürürken.

"Evet, efendim," dedi Brough ve kırık dökük bir adam olarak odadan çıktı.

Bayan Blackburn şarabı minnetle kabul etti, ama Arabella'ya ikram edildiğinde reddetti. Babası kızlarının porterden ya da Harrowgate Toplantı Salonu'nda servis edilen çok hafif bordo şarabından daha sert bir şey tatmalarını istemiyordu ve Arabella şarabın kendisi üzerindeki olası etkisinden biraz kuşkuluydu. Bay Beaumaris ona hiçbir Çekilde baskı yapmadı, bardağı tekrar yerine koydu, kendisi ve arkadaşı için biraz Çeri doldurdu ve Bayan Blackburn'ün yanına, kanepeye oturdu.

Bu arada Lord Fleetwood, Arabella'nın yanına yerleşmiş ve onunla, Arabella'yı oldukça rahatlatan o önemsiz, neşeli tarzıyla sohbet ediyordu.

Rahat. Onun Londra'ya doğru yola çıktığını duyunca çok sevindi ve onunla orada, muhtemelen Park'ta ya da Almack'ın evinde buluşma zevkini tatmayı umdu. Onu eğlendirmek için *tonla* anekdotu vardı ve hizmetli hanımlara yukarı kadar eşlik edene kadar hoş bir şekilde gevezelik etti.

Birinci kattaki misafir odasına götürüldüler ve orada onlar için sıcak su getiren ve nemli paltolarını mutfakta kurutulmak üzere götüren bir hizmetçiye teslim edildiler.

"Her şey birinci sınıf zarafet içinde!" diye nefes aldı Bayan Blackburn. "Ama burada yemek yememeliyiz! Bunu yapmamamız gerektiğine eminim, sevgili Bayan Tallant!"

Arabella'nın kendisi de bu konuda biraz kuşkuluydu ama artık geri adım atmak için çok geç olduğu için kuşkularını bastırdı ve hiçbir itiraz olmayacağına ikna olduğunu söyledi. Tuvalet masasının üzerinde bir fırça ve tarak bularak, oldukça dağınık olan saçlarını toplamaya başladı.

Bayan Blackburn bu durumdan rahatlayarak, "*Çok* centilmenler," dedi. "Modanın ilk sıralarında olduklarını söyleyebilirim. Av için burada , buna emin olabilirsiniz: Bunun bir av kutusu olduğunu tahmin ediyorum."

"Bir av kutusu!" diye haykırdı Arabella, hayretle. "Ne kadar büyük ve , değil mi hanımefendi?"

"Oh, hayır, canım! Oldukça küçük bir ev! Bayan Caterham'ın yanına gitmeden önce tatlı çocuklarını eğitmekle görevlendirildiğim Tewkesbury'lerin çok daha büyük bir evi vardı, seni temin ederim. Burası Melton ülkesi, biliyor olmalısın."

"Aman Tanrım, bunlar Melton'un adamları mı? Bertram'ın burada olmasını ne kadar isterdim! Ona neler söylemem gerekecek! Sanırım evin sahibi Bay Beaumaris: Diğeri kim acaba? Onu ilk gördüğümde tam olarak öyle biri olamayacağını düşündüm, çünkü çizgili yeleği ve kravat yerine taktığı benekli mendili onu bir seyise benzetiyordu. Ama konuştuğunda, elbette onun hiç de kaba saba biri olmadığını anladım."

Bayan Blackburn hayatında bir kez olsun kendini üstün hissederek bir kahkaha attı ve acıyarak, "Hayır, Bayan Tallant," dedi: "Oh, hayır, Bayan Tallant! *Bundan* çok daha tuhaf kıyafetler giyen pek çok genç beyefendi bulabilirsiniz! Bay Geoffrey Tewkesbury -çok modaya uygun bir genç adamdı- *bütün çatlaklara* böyle derdi!" Düşünceli bir tavırla ekledi: "Ama itiraf etmeliyim ki ne ne de sevgili Bayan Tewkesbury bunu umursamıyoruz. Benim gerçek beyefendiden anladığım Bay Beaumaris gibi biri!"

Arabella tarağı acımasızca arapsaçına doğru sürükledi. "Onun çok gururlu, içine kapanık bir adam olduğunu düşünmüştüm!" dedi. "Ve hiç de misafirperver değil!" diye ekledi.

"Oh, hayır, nasıl böyle söyleyebilirsiniz? Beni en iyi yere, ateğin yanına yerleştirmesi ne kadar nazik ve yardımsever bir davranış! Ne hoş davranışlar! Hiç de yüksek bir şey değil! Onun küçümseyici tavrı beni çok etkiledi!"

Arabella, onun ve Bayan Blackburn'ün ev sahiplerine iki farklı gözlükle baktıklarını fark etti. Arabella ikna olmamış bir sessizliği korudu ve Bayan Blackburn kırışık gri saçlarını aynada düzeltmeyi bitirir bitirmez tekrar aşağı inmelerini önerdi. Bunun üzerine odadan çıktılar ve üst koridoru geçerek merdivenin başına geldiler. Bay Beaumaris'in hayalleri onu merdivenlerini halı ile kaplamaya yöneltmişti; Bayan Blackburn'ün bir işaret parmağı ve çok anlamlı bir bakışla patronuna gösterdiği bir lükstü bu.

Alt koridorun karşısında, kütüphanenin kapısı aralık duruyordu. Lord Fleetwood'un toparlayıcı bir tonda konuşan sesi hanımların kulaklarını tırmalıyordu. "Yemin ederim iflah olmazsınız!" dedi lord hazretleri. Yaratıkların en güzeli gerçek bir bal damlası gibi kucağınıza düşüyor ve siz sanki evinize zorla bir martı girmiş gibi davranıyorsunuz!"

Bay Beaumaris feci bir açıklıkla cevap verdi: "Sevgili Charles, kadın zekâsının bildiği her hile ile avlandığında, bu vesileyle benim duygularıma daha kolay katılabilirsin! Servetimi evlendirmeyi uman güzeller kollarımda bayıldılar, Londra'daki evimin önünde çizmelerinin bağcıklarını kopardılar, kolum onları desteklemek için oradayken bileklerini burktular ve şimdi öyle görünüyor ki

Leicestershire! Arabasına bir kaza! Meşhur! Beni ne kadar acemi sanıyor olmalı!"

Küçük bir el Bayan Blackburn'ün bileğini bir mengene gibi kavradı. Kendisi öfkeyle dizginlenirken, Arabella'nın gözlerinin parladığını ve yanaklarının çok uygun bir şekilde kızardığını gördü. Bayan Tallant'ı daha iyi tanısaydı bu işaretler karşısında korkuya kapılabilirdi. Arabella onun kulağına doğru nefes aldı: "Bayan Blackburn, size *güvenebilir* miyim?"

Bayan Blackburn ona bunu yapabileceğini şiddetle söyleyecekti ama eli bileğini bıraktı ve ağzını kapatmak için havalandı. Hafifçe irkilerek başını salladı. Arabella şaşkınlık içinde eteklerini topladı ve hafifçe merdivenlerin tepesine doğru kaçtı. Oradan dönerek yavaşça aşağı inmeye başladı ve gür bir sesle: - "Evet, gerçekten! Eminim ben de aynısını söylemişimdir, sevgili hanımefendi, aklımdan defalarca! Ama dua edin, benden önce gidin!"

Bayan Blackburn, ağzı yarı açık, ona bakmak için döndüğünde, sırtının küçük kısmında genç ve sert bir el buldu ve karşı konulmaz bir şekilde ileriye doğru itildi.

"Ama her şeye rağmen," dedi Arabella, "kendi atlarımla seyahat etmeyi tercih ederim!"

Bu hafif sözlere eşlik eden korkunç kaş çatma zavallı küçük mürebbiyeyi oldukça şaşırttı, ama aynı şekilde cevap vermesinin beklendiğini anladı ve titrek bir sesle şöyle dedi: "Çok doğru, canım!"

Kaşlar çatılmış, yerini cesaret verici bir gülümsemeye bırakmıştı. Arabella'nın erkek ya da kız kardeşlerinden herhangi biri bu noktada ona aceleciliğin bütün sonuçlarını düşünmesi için yalvarabilirdi; Bayan Blackburn, en büyük Bayan Tallant'ın en büyük hatasından habersiz, sadece onu hayal kırıklığına uğratmadığı için mutluydu. Arabella koridorda yarı açık kapıya doğru sendeleyerek yürüdü ve tekrar kütüphaneye girdi.

Onu karşılamak için öne çıkan Lord Fleetwood oldu. Ona gizlemediği bir takdirle baktı ve şöyle dedi: "Şimdi daha rahat edeceksin! Islak bir paltoyla oturmak çok tehlikeli, biliyorsunuz! Ama henüz tanışmadık, hanımefendi! En aptalca şey, bir ismi asla yakalayamamaktır.

konusuluyor! Beaumaris'in o adamı öyle mırıldanıyor ki, kimse onu duyamıyor! Size de kendimi tanıtmama izin vermelisiniz -Lord Fleetwood, hizmetinizdeyim!"

"Ben," dedi Arabella, gözlerinde çok tehlikeli bir parıltıyla, "Bayan Tallant'ım!"

Lord Hazretleri, bu bilginin kendisine ulaşmasından duyduğu memnuniyeti mırıldanırken, söylediklerinin yanlış anlaşıldığını görünce şaşırdı. Arabella dünyadan bıkmış gibi bir iç çekti ve dudaklarını küçümseyici bir şekilde kıvrarak, "Ah, evet! Bayan Tallant!"

"Bayan Tallant mı?" diye kekeledi lord , *ne* diyeceğini

bilemiyordu. "Zengin Bayan Tallant!" dedi Arabella.

Lord hazretleri ev sahibine kederli ve meraklı gözlerle baktı, ama Bay Beaumaris ona bakmıyordu. Dikkati dağılmış olan Bay Beaumaris, zengin Bayan Tallant'ın yüzünde eğlenceyle karışık bir merak parıltısıyla ona bakıyordu.

"En azından burada tanınmayacağımı ummuştum!" dedi Arabella, ateşten biraz uzakta bir sandalyeye oturarak. "Ah, sizi Bayan Blackburn'e tanıtmama izin vermelisiniz, benim-şirketteki hanımım!"

Lord Fleetwood başıyla bir selam verdi; Bayan Blackburn, yüzü asık, ona hafif bir reverans yaptı ve en yakındaki sandalyeye oturdu.

"Bayan Tallant," diye tekrarladı Lord Fleetwood, boş yere hafızasını yoklayarak, "Ah, evet! Elbette! Sizinle şehirde tanışma onuruna eriştiğimi hiç sanmıyorum, değil mi hanımefendi?"

Arabella ondan Bay Beaumaris'e, oradan da tekrar Bay Beaumaris'e masum bir bakış fırlattı ve sevinçle dehşetin birbirine karıştığı bir tavırla ellerini birbirine vurdu. "Ah, bilmiyordunuz!" diye haykırdı. "Sana hiç söylememeliydim! Ama *öyle* görüldüğünde, senin de diğerleri kadar kötü olduğundan emin oldum! Hiç bu kadar can sıkıcı bir şey oldu mu? Londra'da tanınmamayı çok istiyorum!"

"Sevgili hanımefendi, bana güvenebilirsiniz!" cevap verdi Lord Hazretleri, çoğu çingiraklıya benzemekle birlikte, kendisini sağduyulu bir örnek olarak görüyordu. "Bay Beaumaris'in de sizin gibi aynı durumda olduğunu ve size sempati duyabileceğini biliyorsunuz!"

Arabella ev sahibine baktı ve onun uzun siyah bir şeritle boynuna asılı duran kadehini kaldırmış, kadehin onu incelediğini gördü. Çenesini biraz yukarı kaldırdı, çünkü bu incelemeyi umursadığından hiç emin değildi. "Gerçekten mi?" dedi.

Bay Beaumaris kadehini onlara doğrulttuğunda çenelerini bu şekilde yukarı kaldırmak genç kızların âdeti değildi; onlar daha çok yüzlerini buruşturmayı ya da Bay Beaumaris'in ilgisinden habersizmiş gibi görünmeye çalışmayı âdet edinmişlerdi. Ama Bay Beaumaris bu bayanın gözlerinde kesinlikle militan bir parıltı olduğunu gördü ve önce gıdıklanan ilgisi şimdi iyice arttı. Kadehini bıraktı ve ciddiyetle şöyle dedi: "Gerçekten de! Ya siz?"

"Eyvah!" dedi Arabella, "inanılmaz derecede zenginim! Bu benim için en büyük utanç kaynağı! Hiçbir fikriniz olamaz!"

Dudakları kıpırdadı. "Ancak her zaman büyük bir servetin beraberinde bazı avantajlar getirdiğini düşünmüştüm."

"Oh, sen bir erkeksin! Bu konuda hiçbir şey bilmene izin vermeyeceğim!" diye bağırdı. "Dünyada tek bir kuruşun bile olmamasını dilemeye hazır olana kadar, her servet avcısının nesnesi olmanın, sadece servetin için kur yapmanın ve iğrenç bir şekilde pohpohlanmanın ne demek olduğunu bilemezsin!"

O güne kadar sorumluluğunu üstlendiği kızın alçakgönüllü, uslu bir kız olduğunu sanan Bayan Blackburn bir ürpertiye güçlkle bastırdı. Bay Beaumaris ise şöyle dedi: "Kendinizi küçümsediğinizden eminim, hanımefendi."

"Aman Tanrım, hayır!" dedi Arabella. "Kendimin zengin Bayan Tallant olarak gösterildiğini o kadar çok duydum ki, herhangi bir yanılsama içinde olamam, efendim! İşte bu yüzden Londra'da tanınmamak istiyorum."

Bay Beaumaris gülümsedi, ama tam o sırada uşak yemeği haber vermek için içeri girdiğinden, hiçbir şey söylemedi, sadece Arabella'ya kolunu uzattı.

İki çeşit yemekten oluşan akşam yemeği Arabella'ya en çılgın hayallerinin ötesinde görkemli göründü. Ev sahibinin, masasına hızlıca bir göz attıktan sonra, kendisinin ve aşçısının itibarlarının tehlikeye girdiğini kabullenmiş olduğuna dair hiçbir kuşku aklından geçmedi; Ya da mutfaktaki o sanatçının, çeşitli yardımcılarını titreten garip Galya küfürleriyle, yarı kızarmış iki Davenport tavuğunu uzuvlarından ayırıp beşamel sos ve birkaç tarhunla birlikte bir tavaya attıktan sonra, şimdi bile bir tabakta bir sepet hamur işi düzenlerken, bu onursuz evi hemen terk etmek mi yoksa daha büyük oyma bıçağıyla boğazını kesmek mi konusunda kararsızdı. Reine Çorbası'nın yanında İtalyan soslu kalkan filetosu vardı; Tarhun usulü tavukların yanında da ıspanak ve kruton, sırlı jambon, iki soğuk keklik, kızarmış mantar ve kabarmış koyun eti turtası vardı. İkinci yemek Arabella'ya daha da şaşırtıcı bir seçenek sunuyordu, çünkü hamur işi sepetlerinin yanı sıra bir Ren kreması, bir jöle, bir Savoy keki, tereyağında kızartılmış bir tabak salsify, bir omlet ve biraz hamsili tost vardı. Bayan Tallant her zaman ev idaresiyle övünürdü, ama zarif garnitürlerle ve ince soslarla süslenmiş böyle bir yemek, Papaz Evi'nin aşçısının boyunu aşıyordu. Arabella önüne serilen yiyecekleri görünce gözlerini biraz açmaktan kendini alamadı, ama korkusunu gizlemeyi ve kendisine sunulanlardan çok iyi bir bilinçsizlikle yemeyi başardı. Bay Beaumaris, belki bordo şarabının değerini düşürmek istemediğinden, belki de bu sıradan yemeğe bir renk katmak umuduyla, Brough'ya şampanya servisi yapmasını söylemişti. Arabella sağduyusunu bir kenara bırakarak kadehinin doldurulmasına izin verdi ve tatsız bir şekilde yudumladı. Şampanyanın üzerinde hoş ve canlandırıcı bir etkisi vardı. Bay Beaumaris'e, Leydi Bridlington'un kentteki evine gideceğini bildirdi; onların servetini kendine mal etmek için birkaç amca yarattı; bütün bu servetten pay almak isteyen dört erkek ve üç kız kardeşi bir çırpıda ortadan kaldırdı. Tam olarak böyle kaba bir övünme yapmadan, zulme varacak kadar ısrarlı kurlardan kaçtığı izlenimini vermeyi başardı ve yoğun bir zevkle dinleyen Bay Beaumaris, dikkatlerden kaçmak isteyen herkes için Londra'nın tam yeri olduğunu söyledi.

Arabella ikinci kadeh şampanyasını pervasızca yudumlarken, kalabalığın içinde fark edilmemenin taşranın kısıtlı toplumundan daha kolay olduğunu söyledi.

"Çok doğru," diye onayladı Bay Beaumaris.

"Hiç öyle yapmadınız!" dedi Lord Fleetwood, Brough'nun dirseğine uzattığı mantar tabağından kendine yardım ederken. "Bilmelisiniz ki hanımefendi, şu anda Nonpareil'in huzurundasınız -başkası değil! Zavallı Brummell'in öldürülmesinden bu yana sosyetenin en tanınmış siması!"

"Gerçekten de!" Arabella ondan Bay Beaumaris'e masum bir sorgulama havasıyla baktı. "Bilmiyordum, belki de ismi tam olarak doğru duymamışımdır?"

"Sevgili Bayan Tallant!" diye haykırdı lord hazretleri alaycı bir dehşetle. "Büyük Beaumaris'i tanımıyorum! Modanın Hakemi! Robert, sen tamamen bitmişsin!"

Bay Beaumaris, neredeyse belli belirsiz kaldırdığı parmağıyla dikkatli Brough'u yanına çekmiş, dikkatli ama şaşkın kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Emri, yan masanın yanında duran uşağa iletildi; genç bir adam olduğu ve duygularını henüz tam olarak kontrol edemediği için, şaşkın bakışlarında eğitilmiş ruhunu sarsan kuşkunun bir ölçüsünü ele veriyordu. Ancak amirinin soğukkanlı bakışları onu hızla bulunduğu konumun bilincine vardırırdı ve sersemletici emri daha da ileri götürmek üzere odadan çıktı.

Bu arada Bayan Tallant, en büyük arzusunu tatmin etmek için bir fırsat yakalamıştı; ev sahibini bir daha toparlanamayacak şekilde terslemek istiyordu. "Herhalde *züppe takımından* birini *kastetmiş* olamazsınız? Ben de öyle düşünmüştüm, affedersiniz! Londra'da bunun büyük bir asker ya da devlet adamı olmak kadar önemli olduğunu sanıyorum."

Lord Fleetwood bile bu kurlsız konuşmanın tonunu pek anlayamadı. Duyulabilir bir nefes verdi. Bayan Blackburn'ün hoşuna giden

Akşam yemeği zaten ciddi bir şekilde bozulmuştu, kekliği reddetti ve başarısız bir şekilde şarjının gözünü yakalamaya çalıştı. Yalnızca Bay Beaumaris'in keyfi yerindeydi ve hiç etkilenmemiş görünüyordu. Soğukkanlılıkla cevap verdi: "Kesinlikle! Birinin etkisi çok geniş kapsamlı!"

"Oh?" dedi Arabella kibarca.

"Elbette, hanımefendi! İnsan sadece bir kaşını kaldırarak tüm kariyerini mahvedebilir ya da sadece bir sokak boyunca koluna yaslanarak bir sosyal talibi en yüksek *tonun* saflarına yükseltebilir."

Bayan Tallant sorguya çekildiğinden şüpheleniyordu ama garip bir heyecan onu etkisi altına almıştı ve bu usta eskrimciyle kılıçları tokuşturmakta tereddüt etmedi. "şüphesiz, efendim, eğer sosyete de bir figür yaratmaya hevesli olsaydım, onayınız bir gereklilik olurdu?"

Kılıç oyunları ile ünlü Bay Beaumaris, beklenmedik bir hamle ile onun korumasının altından sıyrıldı. "Sevgili Bayan Tallant, sizi en çok arananlar arasına kabul ettirmek için pasaporta ihtiyacınız yok! Ben bile sizin yüzünüze, endamanıza ve servetinize sahip birinin iddialarını bastıramazdım!"

Arabella'nın yanaklarına renk geldi; şarabının son damlasını da boğuldu, kibirli görünmeye çalıştı ama sadece sevimli bir şekilde şaşkın görünmeyi başardı. Lord Fleetwood, arkadaşının alışık olduğu çapkınlıklardan birine daha giriştiğini fark ederek ona kızgın bir bakış fırlattı ve mirasçının dikkatini kendi üzerine çekmek için elinden geleni yaptı. Oldukça başarılı bir şekilde ilerliyordu ki, ikinci yemeğin gelmesi ile birlikte şampanya kadehini çıkarıp yerine bir kadeh koyan Brough'un eşi benzeri görülmemiş davranışıyla dengesi bozuldu ve kadehi, Lord Hazretleri'nin buzlu limonata olduğundan şüphelendiği uzun bir sürahiden bir şeyle doldurmaya başladı. Bir yudum hem bu korkunç korkuyu doğrulamaya hem de Lord Hazretleri'ni bir an için konuşma gücünden yoksun bırakmaya yetti. Bay Beaumaris, zararsız karışımın bir kısmını kayıtsızca yutarak Bayan Tallant'ı yeniden sohbete dahil etme fırsatını yakaladı.

Arabella şarap kadehinin kaldırıldığını görünce oldukça rahatlamıştı, çünkü bunu kabul etmektense ölmeyi tercih etmesine rağmen

Şampanya, hapşırma isteği uyandırmasının yanı sıra kesinlikle iğrençti. Canlandırıcı bir yudum limonata içti ve gerçekten modaya uygun çevrelerde bu hafif içeceğin ikinci yemekle birlikte servis edildiğini keşfettiğine sevindi. *Haut Ton*'un yöntemlerini daha iyi bilen Bayan Blackburn şimdi ev sahibi hakkında doğru bir yargıya varamıyordu. Adamın gerçekten centilmen olduğuna dair bir kanaatten, onun bir serseriden başka bir şey olmadığını şok edici bir şekilde farkına varmaya ve sonra tekrar geri dönmeye dalmak, zavallı küçük hanımı oldukça şaşırtmıştı. Ne düşüneceğini bilemiyordu ama ona en içten minnettarlığını ifade eden bir bakış fırlatmaktan da kendini alamadı. Adamın gözleri onunkilerle karışlaştı, ama öyle kısa bir an için karışlaştı ki, daha sonra bu gözlerde eğlenen bir gülümsemenin ıfıltısını yakalayıp yakalamadığından ya da bunu hayal edip etmediğinden asla emin olamadı.

Kapıda bir mesaj alan Brough, madamın seysisinin eve kiralık bir araba getirdiğini ve Grantham'a yolculuğuna ne zaman devam etmek istediğini öğrenmek istediğini söyledi.

Bay Beaumaris, Arabella'nın bardağını doldururken, "Bekleyebilir," dedi. "Biraz Ren kreması alır mısınız, Bayan Tallant?"

"Arabella, Bay Beaumaris'in arkadaşına söylediği iğrenç sözleri anımsayarak, "Benim arabamı tamir etmeleri ne kadar sürer?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla yeni bir direğe ihtiyaç duyulacak. Ne kadar süreceğini söyleyemem."

Bayan Blackburn'den gelen belli belirsiz bir gıdak sesi bu istihbarat karşısında dehşete düştüğünü gösteriyordu. Bay Beaumaris şöyle dedi: "Yorucu bir kaza, ama yalvarırım kendinizi üzme! Yarın sizin için uygun olan saatte sizi Grantham'dan alması için arabamı göndereceğim."

Arabella ona teşekkür etti, ama teklifini reddetmekte kararlıydı, bunun için en ufak bir neden olmadığına dair onu temin etti. Eğer tekerlek tamircisi sabrını taşırsa yolculuğunu postayla tamamlayacaktı. "Büyük bir deneyim olacak!" diye dürüstçe ifade etti. "Arkadaşlarım, düşüncelerimde fazlasıyla eski kafalı olduğumu, kiralık şezlonglarda hatırı sayılır bir rahatlık bulabileceğimi söylüyorlar!"

"Anladığım kadarıyla," dedi Bay Beaumaris, "birçok ortak noktamız var, hanımefendi. Ama kiralık araçlardan hoşlanmamanın eski moda olduğunu kabul edemem. Daha doğrusu, genel olarak hemcinslerimizden biraz daha kibar olduğumuzu söyleyelim!" Başını uşağa doğru çevirdi. "Tekerlek tamircisi Brough'a bir mesaj iletilsin, Bayan Tallant'ın arabasını mümkün olan en hızlı şekilde tamir ederek beni memnun etsin."

Bayan Tallant'ın, nazik davranışları için ona teşekkür etmekten ve Ren kremasını bitirmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Bunu sonra masadan kalktı, ev sahibinin konukseverliğini çok uzun süre çiğnediğini ve şimdi nezaketi için tekrar teşekkür ederek ondan ayrılmak zorunda olduğunu söyledi.

"Bu yükümlülük tamamen benden yana, Bayan Tallant," diye cevap verdi. "Bizi tanıştıran bu şans için minnettarım ve birkaç gün içinde sizi kasabada ziyaret etme zevkine erişmeyi umuyorum."

Bu söz Bayan Blackburn'ü telaşlandırdı. Arabella'ya üst katta eşlik ederken fısıldadı: "Sevgili Bayan Tallant, bunu nasıl *yaparsınız*? Ve şimdi sizi çağırmak istiyor ve siz de ona söylediniz... Ah canım, ah canım, anneniz ne derdi?"

"Tüh!" diye karşılık verdi Arabella, yüzüzce. "Eğer gerçekten zengin bir adamsa, bunu bir daha ne umursar ne de düşünür!"

"*Eğer öyleyse*, Tanrı aşkına Bayan Tallant, ülkenin en zengin adamlarından biri olmalı! Onun gerçekten Bay Beaumaris olduğunu öğrendiğimde neredeyse olduğum yerde bayılacaktım!"

"Eğer o kadar büyük ve önemliyse, beni kasabada ziyaret etmek gibi bir niyeti olmadığına emin olabilirsiniz. Umarım gelmez de, çünkü iğrenç bir insan!"

Bu tutumundan vazgeçmeyi, hatta Bay Beaumaris'in kişiliğinde en azından bir kusur bulunamayacağını kabul etmeyi bile reddetti. Onu yakışıklı bulmadığını ve züppelerden nefret ettiğini söyledi. Bayan Blackburn, bu endişe verici ruh hali içinde, ayrılırken Bay Beaumaris'ten hoşlanmadığını belli edebileceğinden korkarak, en küçük bir nezaketin zorunlu kıldığı şeyi unutmaması için ona yalvardı. Bay Beaumaris'in ağzından çıkacak küçümseyici bir sözün

Bu uyarı Arabella'nın gözlerindeki militan ışıltıyı geri getirmişti. Ama Bay Beaumaris onu arabaya bindirip en çekici gülümsemesiyle elini bırakmadan önce parmaklarının ucunu hafifçe öptüğünde, Arabella utangaç bir sesle ona veda etti ve ondan nefret ettiğine dair hiçbir ipucu vermedi.

Araba yola çıktı; Bay Beaumaris döndü ve yavaş adımlarla evine doğru yürüdü. Salonda, misafirlerine limonata içirmekle neyi öğrenmek isteyen yaralı arkadaşı tarafından sıkıştırıldı.

"Bayan Tallant'ın şampanyamı umursadığını sanmıyorum," diye cevap verdi kayıtsızca.

Lord Fleetwood, "Öyle , reddedebilirdi, değil mi?" diye itiraz etti. "Ayrıca, öyle bir şey değildi! İki bardak içti!"

Bay Beaumaris, "Boş ver Charles, liman hâlâ duruyor," dedi.

"Evet, vallahi!" dedi lord hazretleri parlayarak. "Ve, dikkat et, şimdi! Mahzeninizde en iyisini bekliyorum! Şu 75'lik şarabınızdan birkaç şişe ya da-"

Bay Beaumaris, "Onu kütüphaneye getir, Brough, tahtadan bir şey!" dedi.

Her zaman en kolay av olan Lord Fleetwood, bir an bile tereddüt etmeden yemi yuttu. "İşte, hayır, diyorum!" diye bağırdı, korkudan beti benzi atmıştı. "Robert! Hayır, gerçekten, Robert!"

Bay Beaumaris hayretle kaşlarını kaldırdı, ama Brough lord hazretlerine acıyarak yatıştırıcı bir ses tonuyla "Kilerimizde böyle bir şey yok, Lord Hazretlerini temin ederim!"

Lord Fleetwood, bir kez daha kandırıldığını anlayarak, güçlü bir duyguyla "Bunun için yüzüne bir yumruk atmamı hak ediyorsun, Robert!"

"Eğer yapabileceğinizi düşünüyorsanız-!" dedi Bay Beaumaris.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı lord hazretleri açık yüreklilikle, kütüphaneye kadar ona eşlik ederek. "Ama o limonata bana hizmet etmek için bir köpek numarasıydı, biliyorsun!" Düşünme çabasıyla kaşları çatıldı. "Tallant! ... Bu ismi daha önce hiç duydunuz mu, yemin ederim hiç duymadım?"

Bay Beaumaris bir an ona baktı. Sonra gözleri cebinden çıkardığı enfiye kutusuna kayd. Kutuyu hafifçe açtı ve parmağıyla başparmağı arasında narin bir tutam aldı. "Tallant servetini hiç duymadınız mı?" dedi. "*Sevgili Charles-!*"

V

Bay Beaumaris'in, tekerlek tamircisi üzerinde öylesine etkili olan mesajı sayesinde Arabella, hasarlı araçların diğer üç sahibinin daha önceki taleplerini görmezden geldi ve Grantham'da sadece bir gün bekletildi. Quorn, Bay Beaumaris'le karşılaşmasının ertesi sabahı orada bulunduğu için, Angel and Royal Inn'deki özel bir salonun penceresinden onun at sırtında nasıl görüldüğünü görebilmişti. Umurunda olsaydı Lord Fleetwood'un da nasıl görüldüğünü görebilirdi, ama ilginçtir ki Lord'un aklına bile gelmemiştir. Bay Beaumaris güzel bir safkan ata binmiş, uzun, eğimli kışları ve iyice geriye atılmış omuzlarıyla oldukça iyi görünüyordu. Bay Beaumaris'in oturuşunun şimdiye kadar gördükleri arasında en iyisi olduğuna karar verdi. Av çizmelerinin üst kısımları kesinlikle bir taşralının mümkün görebileceğinden daha beyazdı.

Av hareket ettikten sonra, geciken iki yolcunun günün geri kalanında kasabada dolaşmak, yemeklerini yemek ve handa bulunan tek kitaplara bakarak esnemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Ancak ertesi sabah Squire'in arabası Angel'in yanına getirilmiş, yeni bir direk takılmış, atlar iyice dinlendirilmişti ve hanımlar uzun yolculuklarının son yarısına doğru yola koyulabildiler.

Çamura bulanmış araba nihayet Lady Bridlington'ın Park Sokağı'ndaki evinin önünde durduğunda Bayan Blackburn bile yoldan bıkmıştı. Metropolü yeterince iyi tanıdığı için, oraya hiç ilgi duymuyordu.

Arabanın Islington'a ulaştığı andan itibaren Arabella'ya sıkıntısını ve kıpırdanmalarını unutturan çeşitli sesler ve görüntüler. Bunlar, hayatında York'tan daha büyük bir kent görmemiş olan genç bir bayan için hem büyüleyici hem de şaşırtıcıydı. Trafik başını döndürüyor, posta zillerinin, Arnavut kaldırımli sokaklardaki tekerlek seslerinin, kömür, tuğla tozu, kapı paspası ve fare kapanı satan seyyar satıcıların tiz çığlıklarının gürültüsü onu sağır ediyordu. Her şey gözünün önünden bir hengâme içinde geüp gidiyordu; bir insanın böyle bir yerde nasıl yaşayıp da hâlâ akıl sağlığını koruyabildiğini merak ediyordu. Ama araba, arabacının burnu havada ve her zaman kibar olmayan Cockney'lere yol sorması için bir iki kez durup, şehrin daha mütevazı kısmına doğru ağır ağır ilerledikçe, Arabella Londra'da uyuyabileceği umudunu beslemeye başlayana kadar gürültü azaldı.

Park Sokağı'ndaki ev, iki katlı, dağınık bir kır evine alışık olan biri için aşırı derecede yüksek görünüyordu; hanımları, görkemli bir merdivenle çıkılan yüksek bir salona kabul eden uşak o kadar heybetliydi ki, Arabella onu vaftiz annesine anons etme zahmetine soktuğu için neredeyse özür dileyecekti. Ama onun sadece bir uşak tarafından desteklendiğini rahatladı ve böylece birinci kattaki misafir odasına kadar onu hoşgörülebilir bir soğukkanlılıkla takip edebildi.

Burada gördüğu karđılama karđısında kaygıları uçup gitti. Tombul, pembe yanakları gülümsemelerle süslü Leydi Bridlington onu kucaklayıp bağrına bastı, defalarca öptü, tıpkı Emma Teyze'nin yaptığı gibi annesine benzediğini haykırdı ve onu gördüğüne o kadar sevinmiş görünüyordu ki, bütün çekingenliği sona ermişti. Leydi Bridlington'ın iyi huyu mürebbiyeye kadar uzanıyor, onunla da kibar ve nazik bir şekilde konuşuyordu.

Annem Leydi Bridlington'ı tanıdığında, sağduyudan yoksun, güzel bir kızdı, ama o kadar saygın bir kısmı, o kadar canlılığı ve neşesi vardı ki, çok uygun bir eşle anlaştığında arkadaşları için sürpriz olmadı. Zaman onun bedenini zihninden daha fazla büyütmüştü ve genç sorumlusu, yüzeysel bir dünyevi bilgeliğin altında çok az şey olduğunu ama çok miktarda aptallık olduğunu keşfedeli çok olmamıştı. Hanımefendi yeni düzyazı ya da manzum her eseri okuyor, on kelimesinden birini anlıyor ve

Opera'da en çok beğenilen şarkıcıların üzerine titrer, ama gizlice baleyi tercih ederdi; İngiliz sahnesinde Kean'ın *Hamlet*'ine eşdeğer bir şey olmadığına yemin eder, ama bu ruh karıştırıcı performansı izleyen maskaralıktan çok daha fazla zevk alırdı. Bir melodiyi doğru dürüst mırıldanmaktan acizdi ama sezon boyunca Antik Müzik Konserleri'ne gitmeyi ihmal etmiyordu, tıpkı her yıl Somerset House'daki Kraliyet Akademisi'ni ziyaret etmeyi ihmal etmediği gibi... Her ne kadar iyi resimden anladığı, ona aşına olduğu bir kişiyi ya da yeri hatırlatan bir resim olsa da, en seçkin ressamların tuvallerinin hepsinde bir ustanın elinden çıktığını şaşmadan fark ediyordu. Hayatı, hafif bir şok geçiren Arabella'ya tamamen zevkten ibaretmiş gibi görünüyordu; ve aklından geçirdiği en büyük çaba kendi rahatını sağlamaktı. Ama ona bencil bir kadın demek haksızlık olurdu. Mizacı nazikti; etrafındaki insanların da kendisi gibi mutlu olmalarını isterdi, çünkü bu onları neşelendirirdi ve asık suratlardan hoşlanmazdı; Hizmetçilerine iyi para öder ve kendisi alışveriş yaparken atlarını yağmur altında bir saat boyunca Bond Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı gezdirmek ya da bir akşam partisinden sonra onu yatağına yatırmak için sabahın dört ya da beşine kadar oturmak gibi onun için yaptıkları olağanüstü hizmetler için teşekkür etmeyi her zaman unutmazdı; ve onlar için kendini ortaya koyması ya da hoş olmayan bir şey yapması beklenmediği sürece, arkadaşlarına karşı hem nazik hem de cömertti.

Arabella'nın ziyaretinden zevk almaktan başka bir şey beklemiyordu ve kızı sosyeteye sokmakla çok yakışıklı bir davranışta bulunduğunu bilmesine rağmen, günde bir ya da iki kez soyunma odasının mahremiyetinde, o zaman da herhangi bir kin değil, sadece yardımsever bir insan olmanın ona verdiği tatmin edici his dışında bu düşünce üzerinde hiç durmadı. Ziyaretlere, alışverişe ve gösterilere çok düşküncü; kendi evinde büyük toplantılar düzenlemekten hoşlanırdı ve en sıkıcı toplantılardan bile nadiren sıkılırdı. Doğal olarak, her moda kadını böyle yaptığı için, korkunç sıkışıklıklardan ya da üzücü derecede yavan akşamlardan şikayet ediyordu, ama onu bu etkinliklerde, çok sayıda tanıdıkla selamlaşırken, en son *on-dit'leri* değiş tokuş ederken, en yeni modaları yakından tararken ya da bir whist lastiğine hevesle katılırken gören hiç kimse, bunlardan gerçek ve basit bir zevk aldığından şüphe edemezdi.

O halde, ilk kez sahneye çıkacak olan genç bir bayana balolar, geziler, toplantılar, askeri incelemeler, balon yükselişleri ve sezon boyunca sosyeteye sunulabilecek diğer tüm eğlencelerde eşlik etmek zorunda kalmak tam da onun mizacına uygundu. Arabella'nın Park Sokağı'ndaki ilk akşamının büyük bir bölümünü onu eğlendirmek için yaptığı tüm keyifli planları anlatarak geçirdi ve ertesi gün arabasının gönderilmesini emretmeden ve Arabella'yı Londra'nın en şık mağazalarında bir tura çıkarmadan önce Bayan Blackburn'ün ayrılmasını neredeyse hiç bekleyemedi.

Bunlar High Harrowgate'teki dükkânları gölgede bırakıyordu. Arabella vitrinlerde sergilenen cazip malları gördüğünde kendini tutmak zorunda kalıyordu. Değerinin beş katı fiyat biçilen önemsiz şeylerden ürken kuzeyli kurnazlığı ona biraz yardım etti, ama hayatı boyunca canının çektiği her şeyi satın almasına yetecek kadar parayla kutsanmış olan cicerone, Arabella'nın neden tüylerle ve geniş bir dantel parçasıyla süslenmiş, annesinin ve Sophia'nın zarif parmaklarıyla zekice yapılmış bütün şapkaların maliyetini karşılayabilecek bir fiyata satılan bronz yeşili kadife şapkayı almadığını anlayamadı. Leydi Bridlington bunun pahalı bir şapka olduğunu kabul ediyordu, ama insana bu kadar yakışan bir şeyi satın almanın savurganlık olarak adlandırılmayacağını düşünüyordu. Ama Arabella bunu kararlılıkla bir kenara bıraktı, istediği kadar şapkası olduğunu söyledi ve babasıyla annesinin ona daha fazla şapka gönderecek paraları olmadığı için parasını fazla özgürce harcamaması gerektiğini açık yüreklilikle anlattı. Leydi Bridlington böylesine güzel bir kızın güzelliğini en iyi şekilde sergileyemeyeceğini düşünerek oldukça üzülmüştü. Bu durum o kadar üzücü görünüyordu ki, bir file çorap cüzdanı ve bir dal yapay çiçek satın alıp Arabella'ya vermek için harekete geçti. Norwich ipeğinden güzel bir şal için birkaç dakika tereddüt etti, ama fiyatı yirmi gineydi ve bunun yüksek bir fiyat olduğu söylenemese de, kendisinin de bir şalı olduğunu hatırladı, çok daha iyisine elli gine ödemişti ve Arabella kendi başına giymek istemediğinde ona pekâlâ ödünç verebilirdi. Ayrıca, Arabella'nın saray kıyafetlerinin masrafları sezonun ilerleyen zamanlarında karşılanacaktı ve kendi gardırobunda Arabella'nın ihtiyaçlarına göre dönüştürülebilecek pek çok şey bulunsa bile, maliyetin yine de ağır olacağı kesindi. Şalı biraz daha inceledikten sonra kalitesiz olduğuna ve genç kıza vermek isteyeceği türden bir şey olmadığına ikna oldu.

satın aldı. Arabella son derece rahatlamıştı, çünkü doğal olarak şala sahip olmak istese de, ev sahibesine bu kadar pahalıya mal olma tehlikesi onu çok rahatsız ediyordu.

Durumunu açık yüreklilikle anlatması Leydi Bridlington'ı biraz düşündürdü. Bu konudan hemen söz etmedi, ama o akşam iki bayan küçük salonda ateşin önünde oturup çay içerken, kafasında dönüp duran düşüncelerin en azından bir kısmını dile getirmeye cesaret etti.

"Biliyor musun, canım," dedi, "bu işe koyulmanın en iyi yolunu düşünüyordum ve sen Londra'ya alıştır alısmaz -ki bunun uzun sürmeyeceğinden eminim, çünkü sen çok zeki, küçük bir kediciksin! Sezon henüz başlamadı ve Londra'da hala çok az insan var. Ve bence bu bize çok uygun olacak, çünkü bizim buradaki tarzımıza alışık değilsiniz ve küçük bir toplantı yok, sadece bir akşam partisi, belki müzik ve kartlarla- ilk görüşüşünüz için çok uygun! Sadece birkaç arkadaşımı davet etmek istiyorum, sizin için yararlı olabilecek kişileri. Başka genç hanımlarla ve elbette bazı beylerle tanışacaksın ve bu da seni Almack'a ya da büyük bir baloya götürdüğümde daha rahat olmanı sağlayacak, seni temin ederim. İnsanın kendini tek bir yüzü bile tanımadığı bir toplantıda bulmasından daha nahoş bir şey olamaz!"

Arabella buna hemen inandı ve bu mükemmel planı onaylamaktan başka bir şey yapmadı. "Oh, evet, lütfen, hanımefendi! En çok istediğim şey bu, çünkü ilk başta nasıl devam edeceğimi bilemeyeceğimi biliyorum, ama elimden geldiğince çabuk öğrenmek istiyorum!"

"Kesinlikle öyle!" diye gülümsedi leydi. "Sen mantıklı bir kızsın Arabella ve annene söz gibi seni saygın bir yere yerleştireceğimden çok umutluyum!" Arabella'nın kızardığını gördü ve ekledi: "Açık konuşmama itiraz etmezsin, aşkım, çünkü saygın bir şekilde yerleşmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sekiz çocuk! Zavallı annen kız kardeşlerine iyi koca bulmayı nasıl başaracak bilmiyorum! Ve çocuklar insanın cüzdanına yük oluyorlar! Eminim umurumda değil.

Sevgili Frederick'imin başından sonuna kadar babasına ve bana nelere mal olduğunu bir düşünsenize! Önce bir şeydi, sonra başka bir şey!"

Arabella'nın yüzüne ciddi bir ifade geldi, çünkü kardeşlerinin çok sayıda ve çeşitli ihtiyaçlarını düşünüyordu. Ciddiyetle, "Gerçekten de , söyledikleriniz çok doğru ve annemi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım!" dedi.

Leydi Bridlington öne doğru eğilerek tombul elini Arabella'nınkinin üzerine koydu ve sevgiyle sıktı. "Senin de böyle hissedeceğini biliyordum!" dedi. "Bu da beni sana söylemeyi düşündüğüm şeye getiriyor!" Tekrar sandalyesine oturdu, bir an şalının saçaklarıyla oynadı ve sonra Arabella'ya bakmadan şöyle dedi "Biliyorsun aşkım, her şey ilk izlenimlere bağlıdır, en azından büyük ölçüde! Herkesin kızları için uygun kocalar bulmaya çalıştığı ve beyefendilerin seçebileceği pek çok güzel kızın olduğu bir toplumda, doğru olanı yapman ve söylemen son derece önemlidir. İşte bu yüzden seni sessizce dışarı çıkarmak istiyorum, Londra'da kendini evinde hissedene kadar değil. Çünkü bilmelisin ki hayatım, sadece köylüler hayrete düşer. Neden böyle olduğunu bilmediğime eminim, ama taşralı masum kızların beyefendilerin hiç de hoşuna gitmediğine inanabilirsin!"

Arabella şaşırmişti, çünkü okudukları ona aksini öğretmişti. Bunu söylemeye cesaret etti ama Leydi Bridlington başını salladı. "Hayır, aşkım, hiç de öyle değil! Bu tür şeyler bir romanda çok iyi olabilir ve ben de romanları çok severim, ama onların hayatla hiçbir ilgisi yok, buna emin ol! Ama söylemek istediğim bu değildi!" Yine şalının saçaklarıyla oynadı ve küçük bir belagat patlamasıyla şöyle dedi "Senin yerinde olsaydım, canım, sürekli Heythram'dan ve Papaz Evi'nden söz etmezdim! Hiç görmediğin birtakım insanlar hakkında anlatılan hikâyeleri dinlemek zorunda kalmaktan daha can sıkıcı bir Gey olmadığını unutmamalısın. Ve elbette hiçbir şekilde yalan söylemeyecek olsanız da, sevgili babanızın durumunu herkese, hatta hiç kimseye anlatmanız oldukça gereksiz! Kimsenin onun varlıklı bir durumda olmadığını düşünmesine yol açacak hiçbir şey söylemedim, çünkü seni temin ederim Arabella, hiçbir şey şansın için beklentilerinin çok küçük olduğunun bilinmesinden daha ölümcül olamaz!"

Arabella, Bay Beaumaris'in evindeki kendi davranışlarını hatırladığında, medeni bir şekilde cevap vermek üzereydi. Başını öne eğdi ve sessizce oturdu, bu üzücü olayı Leydi Bridlington'a anlatıp anlatmamayı düşündü ve konuşulamayacak kadar kötü olduğuna karar verdi.

Leydi Bridlington onun belirgin şaşkınlığının nedenini yanlış anlayarak aceleyle konuştu: "Eğer bir beyefendinin ilgisini çekecek kadar şanslı olursan, sevgili Arabella, elbette ona nasıl bir konumda olduğunu söyleyeceksin, yoksa ben söyleyeceğim ve emin ol, bir düğme bile umursamayacak! Senden en ufak bir hile yapmanı istediğimi düşünmemelisin, çünkü böyle bir şey yok! Sadece, tesadüfen karşılaştığınız her tanıdığınıza durumunuzdan bahsetmeniz aptalca ve oldukça gereksiz olur!"

Arabella sakın bir ses tonuyla, "Pekâlâ, hanımefendi," dedi.

"Mantıklı olacağınızı biliyordum! Artık bu konuda sana daha fazla bir şey söylememe gerek olmadığına eminim ve akşamki partime kimi davet edeceğime karar vermeliyiz. Acaba aşkım, tabletlerim şu küçük masanın üzerinde mi? Ve bir de kalem, eğer lütfedersen!"

Bu mallar bulunduktan sonra, iyi kalpli hanımefendi mutlu bir şekilde yaklaşmakta olan partisini planlamaya koyuldu. Saydığı isimlerin hepsi Arabella tarafından bilinmediğinden, tartışma nazik bir monoloğa dönüştü. Leydi Bridlington tanıdıklarının büyük bir kısmını sayarak, çocukları olmadığı için Farnworth'leri davet etmenin yararsız olacağını; Leydi Kirkmichael'in en berbat eğlenceleri verdiğini ve sırık gibi kızı için bir balo vermeye karar verse bile Arabella'yı davet edeceğine güvenilemeyeceğini; Accrington'lara ve Buxton'lara elbette bir kart gönderilmesi gerektiğini -her ikisi de harika ailelerdi ve bu mevsimde çok eğleneceklerdi! "Lord Dewsbury'yi ve Sir Geoffrey Morcambe'ı da davet etmek istiyorum, canım, çünkü içlerinden birinin ne yapacağı belli olmaz... Bay Pocklington'ın da iki yıldır bir eş arayıp durduğundan eminim, belki de biraz yaşlıdır... Ama yine de gelmesini isteyeceğiz, çünkü bunda bir sakınca yok! Sonra, sevgili Leydi Sefton'un gelmesini kesinlikle sağlamalıyım, çünkü Almack'ın patroniçelerinden biri, biliyorsunuz; ve belki Emily Cowper da gelebilir - ve Charnwood'lar ve Bay Catwick; ve eğer şehirdeyseler, Garthorp'lar ..."

Arabella ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışırken, o da bu tarzda konuşmaya devam etti. Ama kendisine itiraz edildiğinde ev sahibesine hak vermekten başka bir şey yapamadığı için

Leydi Bridlington tanıdığı bir isimden söz edince, dikkati kısa bir süre sonra dağıldı.

"Bay Beaumaris'e de bir kart göndereceğim, çünkü senin ilk görünüğüne geldiği duyulursa -böyle de diyebiliriz- senin için harika bir Gey olur, sevgilim! Gelip seninle birkaç dakika konuŖsa ve senden *hoŖlanmıŖ* görünse, çok ŖaŖırırın, sevgilim! Herkes onun izinden gider! Ve belki de, henüz çok az parti olduğu için, gelebilir! Onu yıllardır tanıdığımı eminim ve annesini de çok iyi tanırdım! Leydi Mary Caldicot'tu, biliyorsunuz: Wigan Dükü'nün kızı ve çok güzel bir yaratık! Bay Beaumaris evime hiç gelmemiş de değil, çünkü bir keresinde buradaki bir toplantıya gelmiş ve yarım saat kadar kalmıştı! Onun kabulü üzerine bir şey inşa etmemeliyiz ama umutsuzluğa da kapılmamalıyız!"

Nefes almak için durakladı ve Arabella, kendine rağmen rengi atarak sonunda söyleyebildi: "Ben Bay Beaumaris'i biraz tanıyorum, hanımefendi."

Leydi Bridlington o kadar şaşırmıştı ki kalemini elinden düşürdü. "Bay Beaumaris'le tanıyor musunuz?" diye tekrarladı. "Aşkım, ne düşünüyor *olabilirsin?* Onunla ne zaman tanışmış olabilirsin?"

"Size söylemeyi unuttum, hanımefendi," Arabella üzüntüyle, "direk kırıldığında -*size* söylemiştim- Bayan Blackburn ve ben onun av kutusuna sığındık, yanında Lord Fleetwood vardı ve yemeğe kaldık!"

Leydi Bridlington'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Arabella, bana hiç söylemedin! Bay Beaumaris'in evi! Seni gerçekten yemeğe davet etti ve sen bana bu konuda tek kelime bile etmedin!"

Arabella bu olaydan söz etmekten neden çekindiğini açıklamaktan kendini alamadı. Kekeleyerek, Londra'ya gelmenin heyecanı içinde aklından çıktığını söyledi.

"Aklınızdan mı çıktı?" diye haykırdı Leydi Bridlington. "Bay Beaumaris'le yemek yiyorsun, hem de onun av kutusunda, sonra da bana

Londra'ya gelmenin heyecanı mı? Aman Tanrım, çocuğum... Ama sen tam bir köy faresisin, aşkım, bunun senin için ne anlama gelebileceğini bilmediğini sanıyorum! Memnun görünüyor muydu? Senden hoşlandı mı?"

Bu, en iyi davranışlarını sergilemeye kararlı genç bir bayan için bile biraz fazlaydı. "Benden aşırı derecede hoşlanmadığını *söyleyebilirim* hanımefendi, çünkü onu çok gururlu ve nahoş buluyordum ve umarım *benim yüzümden* onu partinize çağırmazsınız!"

"Partime gelseydi herkes başarılı olduğunu söyleyecekken, onu partime davet etmemek! Böyle konuştuğuna göre deli olmalısın, Arabella! Sana yalvarırım, hayatım, Bay Beaumaris hakkında bir daha herkesin içinde böyle bir şey söyleme! Biraz katı biri olabilir, ama bunun ne anlamı var ki? Toplumda ondan daha değerli kimse yoktur, çünkü muazzam servetini bir yana bırakırsak, sevgilim, İngiltere'deki evlerin yarısıyla akrabadır! Beaumarise'ler en eski ailelerimizden biri, anne tarafından Wigan Düşesi'nin torunu, yani Dowager Düşesi'nin, bu da onu Wainfleet'lerin yanı sıra şimdiki Dük'ün de kuzeni yapıyor... Ama sen bilemezsin!" diye umutsuzca bitirdi.

Arabella, "Lord Fleetwood'un çok sevimli ve centilmen olduğunu düşünmüştüm," diye teselli etmeye çalıştı.

"Fleetwood! Sana şunu söyleyebilirim Arabella: *Ona* şapka hiçbir yararı yok, çünkü bütün dünya onun parayla evlenmesi *gerektiğini* biliyor!"

"Umarım, hanımefendi," diye bağırdı Arabella, "Bay Beaumaris'e *şapka* çıkarmamı önermek istemiyorsunuzdur, çünkü bunu yapmamı hiçbir şey engelleyemez!"

Leydi Bridlington içtenlikle, "Aşkım," diye karşılık verdi, "bunu yapman boşuna olur! Robert Beaumaris İngiltere'deki bütün güzelleri seçebilir. Dahası, Londra'daki en başarılı flörtçü de odur! Ama ona en ufak bir nezaketsizlikle davranarak onu kendinize karşı kıskırtmamanızı çok rica ediyorum! Onun hakkında ne istersen düşünebilirsin, ama inan bana Arabella, o senin bütün kariyerini mahvedebilir, hatta iş o noktaya gelirse benimkini de!"

Arabella çenesini ellerinin arasına almış, hoş bir düşünceye dalmıştı. "Ya da benim için her şeyi kolaylaştırabilir mi, hanımefendi?" diye sordu.

"Elbette yapabilir - eğer yapmayı seçerse! O ne yapacağı belli olmayan bir yaratık! Seni kasabanın öfkesi haline getirmek onu eğlendirebilir -ya da senin onun tarzına uygun olmadığını söylemek aklına gelebilir- ve eğer *bunu* bir kez söylerse, canım, hangi erkek sana iki kez bakar, eğer sana çoktan aşık olmadıysa, ki *bunu* bekleyemeyiz?"

"Sevgili hanımefendi," dedi Arabella, tatlı bir sesle, "umarım *kimseye, hatta* Bay Beaumaris'e *bile* kaba davranacak kadar terbiyesiz olmam!"

"Şey, canım, umarım değildir!" dedi hanımefendi kuşkuyla.

Arabella, "Bay Beaumaris partinize gelirse ona karşı en ufak bir nezaketsizlik yapmayacağıma söz veriyorum," dedi.

"Böyle söylediğini duyduğuma sevindim, aşkım, ama bire on gelmeyecek," diye karamsar bir şekilde cevap verdi hanımefendi.

Arabella ilgisiz bir tavırla, "Ayrılırken bana, birkaç gün içinde beni kasabada ziyaret etme zevkine erişmeyi umduğunu söyledi," dedi.

Leydi Bridlington bunu düşündü, ama sonunda başını salladı. "Bence buna hiç önem vermemeliyiz," dedi. "Büyük olasılıkla kibarlık olsun diye söylemiştir."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Arabella. "Ama eğer onu tanıyorsanız, Lord Fleetwood'a partiniz için bir kart göndermenizi dilerim, hanımefendi, çünkü son derece nazik biriydi ve onu severdim."

"Tabii ki onu tanıyorum!" dedi Leydi Bridlington, oldukça sinirlenmiş bir halde. "Ama ona gönül verme Arabella, yalvarırım! Çok hoş bir çingirak, ama duyduğuma göre Fleetwood'ların hepsi paramparça olmuş ve seninle ne kadar flört ederse etsin, sana asla bir teklifte bulunmayacağına eminim!"

"Karşılaştığım her erkek bana bir teklifte zorunda mı?" diye sordu Arabella, sesini güçlükle kontrol ederek.

"Hayır, aşkım, emin olabilirsin ki öyle bir şey olmayacak!" diye cevap verdi hanımefendi içtenlikle. "Aslında, hırslarını *çok* yüksek tutmaman konusunda seni aklımdaydı! Senin için elimden geleni yapmak istiyorum ama uygun kocaların her çalıda yetişmediğini de inkâr edemem! Özellikle de, canım -ve bunu söylediğim için bana kızmayacağını biliyorum- seni tavsiye edecek hiçbir şeyin yokken!"

Hanımefendinin inancı karşısında Arabella duygularını açığa vurmaktan pek hoşlanmıyordu, bu yüzden dudağını ısırды ve sustu. Neyse ki Leydi Bridlington'ın aklı inatçı değildi ve tam o sırada davetli listesinde adı bulunması gereken çok önemli bir hanımefendiyi hatırladığı için, Leydi Terrington'ı bu listeden çıkarmanın neden aptallık olacağını açıklarken Arabella'nın evlilik şansını unuttu. Bay Beaumaris hakkında başka bir şey söylenmedi, hanımefendileri tesadüf bir atıfla Arabella'ya onun için hazırladığı çeşitli sosyal ikramları anlatmaya yönlendirilmişti. Mevsim henüz başlamamış olmasına rağmen, bu ikramlar o kadar çoktu ki, Arabella'nın neredeyse başı dönecek gibi oldu ve ev sahibesinin bu eğlence içinde kendisine pazar günü kiliseye kadar eşlik edecek zaman bulup bulamayacağını merak etti. Ama Leydi Bridlington'ın kiliseye gidip gitmeyeceğinden kuşkulananmakla ona haksızlık etmişti: Leydi Bridlington her pazar sabahı sıralarında görülmemenin çok tuhaf bir şey olduğunu düşünürdü, tabii çoğu zaman olduğu gibi, mükemmel bir vaaz dinlemenin yanı sıra, tüm seçkin dostlarını ve hatta çoğu zaman Kraliyet ailesinden birilerini göreceğinden emin olabileceği Kraliyet Şapeli'ndeki ayine katılmayı seçmediyse. Arabella'nın Londra'daki ilk Pazar günü bu iyi şansa sahipti ve bu durum Yorkshire'daki ilgili kardeşler için güzel bir okuma oldu; Hyde Park'ın ve Aziz Paul Katedrali'nin tasvirlerini (en sanatsal şekilde) ve Londra Sokaklarının gürültüsü ve telaşının canlı bir anlatımını takip etti.

"Pazar günü St. James's'teki Chapel Royal'de sabah ayinine katıldık," diye yazıyordu Arabella, ince, küçük bir elle ve çok ince bir kâğıda, satırlarını çaprazlayarak. *"Korintlilere İkinci Mektup'tan bir metin üzerine çok iyi bir vaaz dinledik, sevgili babama söyle: Çok şey toplayanın*

hiçbir şey kalmamıştı; ve az toplayanın hiç eksigi yoktu. Londra'da hâlâ çok az insan var." -Arabella boşuna vaftiz annesinin sohbetine katılmamıştı- *"ama orada çok sayıda modaya uygun insan vardı ve Clarence Dükü de sonradan yanımıza geldi, çok cana yakındı, tavırlarında hiç de yüksek bir şey yoktu."* Arabella durakladı, kaleminin ucunu kemiriyor ve Clarence Dükü'nü düşünüyordu. Babam Kraliyet Hazretleri'nin anlatılmasını istemeyebilirdi ama annem, Sophy ve Margaret kesinlikle onun nasıl biri olduğunu ve neler söylediğini bilmek isterlerdi. Tekrar sayfasının üzerine eğildi. *"Tam olarak yakışıklı olduğunu söyleyebileceğimizi sanmıyorum,"* diye yazmıştı sinirli bir şekilde, *"ama yüzü yardımsever. Kafası tuhaf bir şekle sahip ve şişmanlığa meyilli. Bana amcamı hatırlattı, çünkü o da aynı şekilde konuşuyor, çok yüksek sesle konuşuyor ve çok gülüyor. Çok çekici bir şapka taktığımı söyleyerek beni onurlandırdı: Umarım annem memnun olur, çünkü benim için yaptığı pembe tüylü şapkaydı."* Clarence Dükü hakkında söylenecek başka bir şey yok gibiydi, kilisede oldukça sesli konuştuğu dışında ve bu da Papaz Evi sakinlerini pek memnun etmeyecek bir bilgiydi. Yazdıklarını tekrar okudu ve annesiyle kızları hayal kırıklığına uğratabileceğini hissetti. Bir satır ekledi. *"Leydi Bridlington onun Prens Regent ya da York Dükü kadar şişman olmadığını söylüyor."* Bu yüreklendirici notla paragrafını bitirdi ve yeni bir paragrafa .

"Londra'ya iyice alıştım ve sokaklarda yolumu bulmaya başladım, ama tabii ki henüz tek başıma dışarı çıkmıyorum. Leydi Bridlington, Bertram'ın dediği gibi yanıma bir uşak gönderiyor, ama görüyorum ki genç kadınlar bugünlerde yalnız geziyorlar, ama belki de yüksek sınıftan değiller. Bu çok önemli ve uygunsuz bir şey yapacağım diye sürekli korku içindeyim, örneğin bütün beyefendilerin kulüplerinin bulunduğu St. James's Caddesi'nde çok hızlı yürümek gibi, tabii ki böyle düşünülmesini istemem. Leydi Bridlington beni arkadaşlarıyla tanıştırmak için bir akşam partisi veriyor. Herkes çok görkemli ve modaya uygun, ama son derece kibar ve beklediğimden çok daha nazik olduğu için titreyeceğim. Sophy, Grantham'dan sana yazdığım gibi, yolda karşılaştığım Lord Fleetwood'un nasıl olduğumu görmek için sabah bizi ziyaret ettiğini bilmek isteyecektir, ki bu onun için çok sevimli ve nazik bir davranıştı. Ayrıca Bay Beaumaris, ama biz parkta araba sürüyorduk. Kartını bırakmış. Leydi Bridlington çok .

Ama anladım ki, dünyanın düzeni böyle ve beni babamın Budalalık ve Moda Hayatın Kofluğu konusunda söyledikleri üzerinde düşünmeye sevk ediyor." Bu sözler Bay Beaumaris'i tatmin etmiş benziyordu. Arabella kalemini yeniden standish'e daldırdı. "Leydi Bridlington çok nazik biri, Lord Bridlington'ın da çok saygın bir genç olduğuna ve babamın korktuğu gibi zevk peşinde koşmadığına inanıyorum. Adı Frederick. Almanya'da seyahat ediyor ve pek çok savaş alanını ziyaret etmiş. Annesine çok ilginç mektuplar yazıyor, eminim babamın hoşuna gidecek mektuplar, çünkü tam olması gerektiği gibi hissediyor gibi görünüyor ve gördüğü her şey hakkında oldukça uzun olsa da gerçekten yüceltici bir şekilde ahlak dersi veriyor." Arabella kağıdında çok az yer kaldığını fark etti ve sıkışık bir yumrukla ekledi: "Daha fazla yazmak isterdim ama bunun için bir frank alamıyorum ve ikinci sayfa için babamı birkaç altı ödeme masrafına sokmak istemiyorum. Kardeşlerime sevgilerimle ve sevgili babama karşı sevgi dolu görevimle, sevgili kızınız Arabella olarak kalacağım."

YazılmamıG pek çok Gey olsa da, annem ve kızlar için üzerinde düĞünecekleri ve tartıÇacakları bir sürü umut verici konu vardı! İnsan bir Kraliyet Dükü'nün kendisine yaptığı iltifatlarla biraz övünmekten kendini alamıyor, ya da krallığın gözde bir asilzadesinin nasıl olduğunu görmek için kendisini aradığını söylemekle yetiniyordu -büyük Bay Beaumaris'ten söz etmeye bile gerek yoktu, eğer bu konu zerre kadar umurunda olsaydı- ama insan Yorkshire'dan gelen önemsiz bir kıza herkesin ne kadar nazik davrandığını annesine bile açıklamaktan çekiniyordu.

Öyle de oldu. Bond Sokağı'nda alışveriş yapan, Hyde Park'ta güzel öğleden sonraları araba kullanan, Kraliyet Şapeli'ndeki ayine katılan Leydi Bridlington doğal olarak dostlarıyla karşılaşılıyor ve Arabella'yı onların dikkatine sunmayı hiç ihmal etmiyordu. Arabella'ya pek aldırış etmemesi beklenebilecek bazı gerçekten yasakçı dullar, en sevindirici şekilde boyun eğmediler, soruşturmalarının nezaketiyle ve Lady Bridlington'ın onu bir gün kendilerini görmeye getirmesi ısrar etmeleriyle onu oldukça zorladılar. Birkaçı kızlarını Arabella'yla tanıştırdı, güzel bir sabah Green Park'ta yürümelerini önerdi, böylece kısa bir süre içinde Arabella'nın Londra'da bir sürü tanıdığı olmuş gibi göründü. Beyefendiler daha geri kafalı değildi: Arabella için bu oldukça sıradan bir şeydi.

Parkta gezinen biri Leydi Bridlington'ın arabasına yaklaşıp onunla ve güzel çırağıyla sohbet ediyordu. Leydi Bridlington gibi spekülasyona pek yatkın olmayan birine bile çok hafif gelen bahanelerle, hanımefendinin pek az tanıdığı birden fazla moda tutkunu ona sabah ziyaretine gelmişti.

Biraz şaşırmıştı ama birkaç dakika düşündükten sonra hanımların nezaketini de beylerinki kadar kolaylıkla açıklayabildi. Onu memnun etmek için can atıyorlardı. Bu da onu doğal olarak, Arabella'nın kasabaya gelişini bu kadar iyi duyurduğu için büyük bir övgüyü hak ettiği düşüncesine götürdü. Beyefendilere gelince, vaftiz kızını gördüğü andan itibaren, o güzel endamının ve çekici yüzünün anında hayranlık uyandıracığından hiç kuşku duymamıştı. Üstelik Arabella'nın yanaklarında gamzeler oluşturan, hem muzip hem de çekici, büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Leydi Bridlington kıskanç bir tavırla, en sert erkeklerin bile, bu sarhoş edici etki altında, sonradan ne kadar pişman olursa olsun, düşüncesizce davranma olasılığının çok yüksek olduğunu düşündü.

Ama bu sonuçların hiçbirisi, Leydi Bridlington'a karşı nezaketleri şimdiye kadar büyük toplantılarına davet edilmekten ve arabalarından selam vermekten ibaret olan birkaç burnu havada hanımefendinin sabah ziyaretlerini tam olarak açıklamıyordu. Leydi Somercote özellikle şaşırtıcıydı. Arabella, Sir James ve Leydi Hornsea'nin üç güzel kızıyla yürüyüşe çıktığında Park Sokağı'na uğradı ve memnun ev sahibesiyle bir saatten fazla oturdu. Vaftiz annesiyle birlikte tiyatroda tanıştığı Arabella'ya büyük bir hayranlık duyduğunu ifade etti. "ok hoş bir kız!" dedi nezaketle. "ok güzel, terbiyeli ve ne giyiminde ne de duruşunda en ufak bir gösteriş belirtisi yok!"

Leydi Bridlington bunu kabul etti ve zihni hızlı hareket etmediğı için, konuğı bir sonraki gözlemine başlayana kadar Arabella'nın neden gösteriş yapması gerektiğini merak etmedi.

"Anladığım kadarıyla iyi bir aileden geliyorsunuz?" dedi Leydi Somercote umursamaz bir tavırla, ama daha çok ev sahibesine bakarak.

"Elbette!" diye cevap verdi Leydi Bridlington vakarla. "Yorkshire'in en saygın ailelerinden biri!"

Leydi Somercote başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Mükemmel görgü kuralları ve mükemmel bir nezaketle davranıyor! Özellikle duruşundaki alçakgönüllülükten çok memnun oldum: kendini öne çıkarmak istediğine dair en ufak bir işaret yok! Ve elbisesi de! Tam da genç bir kadında görmek istediğim gibi! Bugünlerde çok sık gördüğümüz gibi bayağı bir şey yoktu! Okuldan çıkan her bayan mücevherlerle süslenirken, saçında basit bir çiçek çelengi olan birini görmek ferahlatıcı. Somercote çok etkilenmişti. Gerçekten de, ona olan düşkünlüklerinden birini aldı! Onu gelecek hafta Grosvenor Meydanı'na getirmelisiniz, sevgili Leydi Bridlington! Resmi bir şey yok, biliyorsunuz: sadece birkaç arkadaş ve belki gençler küçük bir dans için yeterli çift bulabilirler."

Ayrılmadan önce sadece Leydi Bridlington'ın bu gurur verici daveti kabul etmesini bekledi. Leydi Bridlington'ın akıllı bir karış havada kalmıştı. Bu beklenmedik onurun ardında kendisine yapılan bir iltifattan daha fazlasının yattığını bilecek kadar kurnazdı ve hanımefendinin nedenini . Beş umutlu ve pahalı oğlun annesiydi ve Somercote mülklerinin ağır ipotekli olduğu iyi biliniyordu. Somercote'ların soyu için avantajlı evlilikler bir zorunluluktan ve hiç kimse muhtemel bir varis arayışında annelerinden daha kararlı olamazdı. Leydi Bridlington bir an için Arabella'ya yardım etme kaygısıyla kendi durumunu çok iyi gizleyip gizlemediğini merak etti. Ama bu konudan hiç söz ettiğini hatırlamıyordu, hatta bunu asla yapmamaya özen gösterdiğini hatırlıyordu.

Saygıdeğer Bayan Penkridge, sevgili arkadaşını, onu ve himayesindeki kızı seçkin bir Müzikal Suare'ye davet etmek amacıyla çağırdı ve özür dileyerek, davetiyesinin uzun zamandır kendisine ulaşmamış olmasının sekreterinin aptallığından kaynaklandığını açıkladı ve Arabella'dan daha da sıcak ifadelerle bahsetti. "Büyüleyici! Oldukça büyüleyici!" dedi, buz gibi gülümsemesini Leydi Bridlington'a bahşederek. "O bizim bütün güzelliklerimizi gölgede bırakacak! Bu sadelik özellikle çok hoş! Tebrik edilmelisiniz!"

Leydi Bridlington, kibri kadar sivri diliyle de ünlü birinin ağzından çıkan bu konuşma karşısında ne kadar şaşırmış olursa olsun, en azından Leydi Somercote'un ziyaretinin kafasında uyandırdığı kuşkuyu gidermiş görünüyordu. Penkridge'ler çocuksuz bir çiftti. Bayan Penkridge'in birden fazla kez aşağılayıcı eleştirilerde bulunduğu Leydi Bridlington, onu yeterince tanımadığı için, insani duygulara dair neredeyse tek yeğeni Bay Horace Epworth'a olan düşkünlüğü olduğunu biliyordu.

Bıyıkları, tokaları, mühürleri, bilgi yarışması kadehi ve kokulu mendili eksiksiz olan bu zarif beyefendi, kısa bir süre önce teyzesini seyrek ziyaretlerinden biriyle onurlandırmıştı. Şaşırmış ve sevinmiş olan teyzesi, ona ne şekilde hizmet edebileceğini öğrenmek için yalvarmıştı. Bay Epworth bunu ona söylemekte hiç tereddüt etmedi. "Beni yeni varisle tanıştırebilirsiniz, hanımefendi," dedi içtenlikle. "Şeytan gibi güzel bir kız, hem de Karun gibi!"

Bunun üzerine kulaklarını dikti ve haykırdı: "Kimi kastediyor olabilirsin, sevgili Horace? Eğer Flint denen herifi kastediyorsan, eminim ki-"

"Pooh! Öyle bir şey yok!" diye araya girdi Bay Epworth, Flint'in sözünü beyaz ve durgun bir eliyle sallayarak. "Sanırım otuz bin sterlinden fazla parası yok! Bu kadın o kadar zengin ki hepsini gölgede bırakıyor. Ona Leydi Dives diyorlar."

"Ona kim öyle diyor?" diye sordu kuşkulu akrabası.

Bay Epworth yine elini salladı, bu kez belli belirsiz kuzeye doğru olduğunu tahmin ettiği bir yöne doğru. "Oh, oralarda bir yerde, hanımefendi! Yorkshire, ya da o dev'lish uzak ilçelerinden biri! Herhalde bir tüccarın kızıdır: yün, pamuk ya da öyle bir şey. Yazık, ama buna aldırmayacağım; bana onun büyüleyici olduğunu söylüyorlar!"

"Ben böyle bir şey duymadım! O kim? Onun çekici olduğunu sana kim söyledi?"

Bay Epworth umursamaz bir tavırla, "Dün gece Great-Go'da Fleetwood'dan aldım," diye açıkladı.

"Şu çingirak! Umarım Watier'e bu kadar sık gitmezsin Horace! Seni uyarıyorum, bana başvurmanın faydası yok! Dünyada bir ginem bile kalmadı ve Bay Penkridge'den, son seferini unutana kadar size tekrar yardım etmesini istemeye cesaret edemem!"

"Beni bu kızla tanıştırın, ben de Penkridge' parmaklarımı öperim, hanımefendi," diye cevap verdi Bay Epworth, eylemi kelimeye zarif bir şekilde uydurarak. "Leydi Bridlington'la tanıştınız, değil mi? Kız onunla kalıyor."

Ona dik dik baktı. "Arabella Bridlington'ın yanında kalan bir varisi olsaydı, bunu tüm kasabaya duyururdu!"

"Hayır, istemez. Fleetwood bana özellikle kızın bunun bilinmesini istemediğini söyledi. Serveti için kendisine kur yapılmasından hoşlanmıyormuş. Fleetwood'un söylediğine göre güzel de bir kızmış. Adı Tallant."

"Hayatımda hiç Tallant diye bir şey duymadım!"

"Lordum, hanımefendi, neden yapasınız ki? Size sürekli onun kuzeydeki dev'lish tuhaf bir yerden geldiğini söylüyorlar!"

"Fleetwood'un bana söylediği hiçbir şeye itibar etmem!"

"Oh, o değil!" dedi Bay Epworth neşeyle. "Kızın adını da bilmiyor. Bu Nonpareil. Aile hakkında her şeyi biliyor. Kıza kefil olur."

Yüz ifadesi değişti: gözlerine daha da keskin bir bakış girdi. Çabucak söyledi: "Beaumaris mi?" Adam başını salladı. "Eğer ona kefil olursa... O şık biri mi?"

Şaşırmış görünüyordu ve protest bir aksanla cevap verdi:

"Aman Tanrım, hanımefendi, bana böyle aptalca bir soru soracak kadar aklınız başınızda olamaz! Şimdi size soruyorum, Beaumaris

"Yankıya tokat atmayan bir kız mı?"

"Hayır, hayır, yapmaz," dedi kadın kararlılıkla. "Eğer bu doğruysa ve kadının bayağı bağlantıları yoksa, bu tam sana göre bir şey olur, sevgili Horace!"

"Ben de tam bunu düşünüyordum hanımefendi," dedi yeğeni.

"Leydi Bridlington'a bir sabah ziyareti yapacağım," dedi Bayan

Penkridge. "İşte bu: güzel olanı yap!" Bay Epworth onu cesaretlendirdi.

"Bu çok yorucu, çünkü onunla hiç samimi olmadım! Ancak bu durum şartları değiştiriyor! Bana bırakın!"

Böylece Leydi Bridlington kendisini Bayan Penkridge'in ilgi odağı olarak buldu. Daha önce hiç bu hanımefendinin özel partilerinden birine davet edilmediği için oldukça sevindi ve hemen bu fırsatı değerlendirerek Bayan Penkridge'i kendi akşam partisine davet etti. Bayan Penkridge yine o ince daveti kabul etti ve kocasının partiye katılma zevkine karşılık verebileceğini söyleyerek, kocasını tatsız bir akşamdan kurtaracak ve yeğeninin refakatini talep etmesini gerekli kılacak bir nişan şekli düşünerek hızla oradan ayrıldı.

VI

Leydi Bridlington, Arabella'nın ilk partisinin başarısız olmasını beklemiyordu, çünkü iyi bir ev sahibesiydi ve konuklarına en iyi şaraplar ve içecekler dışında bir şey sunmazdı, ama bunun büyük bir başarı olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Bunu parlak bir sosyal etkinlikten çok, Arabella'yı diğer ev sahiplerinin dikkatine sunma düşüncesiyle planlamıştı; ve kesinlikle pek çok bekâr beyefendiyi davet etmiş olmasına rağmen, dans ya da kâğıt oyunlarının cazibesine kapılmamıştı ve bu yüzden onların yarısından fazlasını geniş odalarında görme umudu yoktu. Asıl kaygısı Arabella'nın iyi görünmemesi ya da alışılmadık bir hareketle geleceğini tehlikeye atması ya da o üzücü Yorkshire Papaz Evi'ne şanssız bir gönderme yapmasıydı. Çocuk genel olarak çok güzel davranıyordu, ama bir iki kez annesini ciddi biçimde telaşlandırmıştı

Patroniçe, ya içinde bulunduğu koşulların alçakgönüllülüğünü açıkça ortaya koyan bir sözle -kâhyanın önünde, sanki kendisine bir önlük ve toz bezi verilmesini bekliyormuş gibi, parti için odaların hazırlanmasına yardım edip edemeyeceğini sorduğunda olduğu gibi- ya da kesinlikle çirkin olacak kadar tuhaf bir fevri hareketle. Leydi Bridlington, Soho Pazarı'nın dışında, Arabella'yla birlikte bu pazardan çıkarken, ağır bir arabanın yolda hareketsiz durduğunu ve şaftları arasındaki tek cılız atın onu harekete geçirmek için acımasız bir kırbaç altında zorlandığını gördükleri sahneyi kolay kolay unutamazdı. Bir an Leydi Bridlington'ın yanında ağırbaşlı genç bir hanım vardı; bir an sonra alev alev yanan bir öfke şaşkın arabacının karşısına *dikilmiş*, küçük bir ayağını yere vurarak hemen arabadan inmesini emrediyordu! Adam şaşkın bir halde aşağı indi ve öküz gibi bir adam olan küçük öfkenin önünde durdu, kadın onu azarlarken onun üzerinde yükseldi. Aklını başına topladığında kendini haklı çıkarmaya çalıştı ama kadını yatıştırmayı başaramadı. Zalim bir zavallıydı, bir atı yönetmek için uygun değildi ve ayrıca tekerleklerden birinin sıkıştığını ve şüphesiz kendi kötü sürüşü nedeniyle olduğunu fark etmeyecek kadar aptaldı! Öfkelenmeye ve Arabella'ya bağırmaya başladı, ama bu sırada boş araçlarını terk eden birkaç sandalye sahibi meydana geldi ve güçlü Hibernian aksanlarıyla bayanı savunmaya istekli olduklarını ve arabacının mantarını çektiirmek isteyip istemediğini bilmek istediklerini ifade ettiler. Leydi Bridlington tüm bu süre boyunca Çarşı'nın kapısında dehşet içinde donup kalmış, tanıdıklarından hiçbirinin bu şok edici olaya tanık olmadığına şükretmekten başka bir şey düşünememişti. Arabella hızlı bir şekilde arabacılar kavga etmeyeceğini söyledi, arabacıya arka tekerleklerinden birinin sıkıştığı engele dikkat etmesini söyledi, kendisi de atın başına gitti ve onu geri çekmeye başladı. Sandalyeciler hemen yardıma koştular; Arabella arabacıya hayvanlara öfkelenmenin aptallığı ve adaletsizliği üzerine kısa ve özlü bir nutuk çekti ve vaftiz annesine sakın bir sesle katıldı: "Bu çoğunlukla cahillik, biliyorsun!"

Davranışının uygunsuzluğu kendisine gösterildiğinde, toplum içinde olay çıkardığı için üzgün olduğunu söylese de, en ufak bir pişmanlık duymadığı belliydi. Babasının ona böyle bir olaya müdahale etmenin görevi olduğunu söylediğini belirtti.

Ama iki gün sonra, yatak odasına girdiğinde, yüzü şişmiş, çok genç bir hizmetçiyi ateşi yakarken bulduğunda, hiçbir temsil onu oldukça yakışıksız davranışından dolayı üzgün olduğunu söylemeye ikna edemedi. Görünüşe göre kızın dişi ağrıyordu. Leydi Bridlington hiçbir hizmetçisinin diş ağrısı çekmesini istemezdi ve kendisine sorulsaydı, hiç kuşkusuz ilk uygun anda kızın dişini çektirmeye gönderilmesi gerektiğini söylerdi. Büyük bir evin hanımının doğal olarak çalışanlarının genel sağlığını gözetmek gibi bir görevi vardı. Gerçekten de birkaç yıl önce, inek çiçeğine karşı aşılamanın moda olduğu dönemde, Bridlington'daki tüm hizmetçileri ve malikânedeki kiracıların çoğunu kendi elleriyle aşılamıştı. Neredeyse her büyük hanımefendi bunu yapmıştı: günün kabul gören düzeni buydu. Ama hastayı en iyi misafir odasındaki koltuğa oturtmak, başına sarması için Hint ipeğinden bir şal vermek ve öğleden sonra uykusunun kutsal saatinde afyon isteyerek ev sahibesini rahatsız etmek, yardımseverliği istenmeyen boyutlara taşımaktı. Leydi Bridlington bunu Arabella'ya anlatmak için elinden geleni yaptı ama sağır kulaklara konuştu. "Zavallı kız çok acı çekiyor, hanımefendi!"

"Saçmalama, aşkım! Kendine dayatılmasına izin vermemelisin. Onun sınıfındakiler her zaman hiçbir şeyi büyütmezler. Yarın dişini çektirse iyi olur, eğer işinden kaytarabilirse ve-"

Arabella ciddiyle, "Sevgili madam, sizi temin ederim ki bu merdivenleri kömür sandıklarıyla inip çıkmasını gerektirecek bir durum yok!" dedi. "Birkaç damla laudanum almalı ve yatağına uzanmalı."

"Oh, pekâlâ!" dedi hanımefendi, daha güçlü bir iradeye boyun eğerek. "Ama kendini bu duruma sokman için hiçbir neden yok, canım! Hizmetçilerden birinden yatak odana oturmasını istemen ve ona en güzel şallarından birini vermen-"

"Hayır, hayır, ben sadece ona ödünç verdim!" dedi Arabella. "O tağralı, biliyorsunuz hanımefendi ve sanırım diğerk hizmetçiler onu gerektiğı gibi kullanmadılar. Evini özlüyordu ve çok mutsuzdu! Ve diş ağrısı durumu daha da kötüleştirdi tabii ki. Sanırım birilerinin ona daha nazik davranmasını istiyordu."

her şeyden çok! Bana evinden, küçük kız ve erkek kardeşlerinden ve-"

"Arabella!" diye bağırdı Leydi Bridlington. "Herhalde *hizmetçilerle dedikodu yapmıyordun*, değil mi?" Genç konuğunun sertleştiğini gördü ve aceleyle ekledi: "Onun gibi insanları, hayatlarının hikayesini senin kulaklarına dökmeleri için asla cesaretlendirmemelisin. Bunu iyi niyetle yaptığını sanıyorum canım, ama ne kadar tecavüzkâr olduğunun farkında değilsin-"

"Umarım hanımefendi, aslında *biliyorum!*" dedi Arabella, gözleri çok parlak ve küçük bedeni ürkütücü derecede sertti, "babamın çocuklarından biri bile zor durumdaki bir canlının yanından geçip gitmez!"

Leydi Bridlington, Rahip Henry Tallant'ın sadece kızının sosyal ilerlemesi için ciddi bir engel değil, aynı zamanda kendi rahatı için de giderek büyüyen bir tehdit olduğunu hızla kavırıyordu. Doğal olarak bu kanaatini Arabella'ya ifade edemiyordu, bu yüzden zayıf bir sesle yastığına gömüldü: "Oh, pekala, ama insanlar bunu duyarsa sende aşırı bir tuhaflık olduğunu düşünürler, hayatım!"

Başka kim ne düşünürse düşünsün, bu olayın leydinin üst düzey hizmetçilerine Arabella'nın sosyal konumu hakkında çok zayıf bir fikir verdiği kısa sürede ortaya çıktı. Hanımefendinin özel hizmetçisi, onun hizmetinde orta yağa gelmiş ve ona hiç çekinmeden kabadayılık yapan sivri yüzlü bir kız kurusu, o akşam hanımefendisinin saçını düzeltirken, Hanımefendinin büyük ve kibar evlerde yaşamaya alışık olmadığının kolayca anlaşıldığını ima etme cüretini gösterdi.

Leydi Bridlington Bayan Clara Crowle'a epeyce izin vermişti, ama bu çok ileri gidiyordu. Hizmetçiler, o iğrenç üsluplarıyla üstleri hakkında konuşırlarsa, böyle bir şeyi etrafa yayarlarsa ne güzel olurdu! Çok geçmeden iğverenlerinin kulağına giderdi ve o zaman da iğnin tadı kaçardı! Leydi Bridlington birkaç ağırbaşlı ve iyi seçilmiş sözle uşağına, Bayan Tallant'ın hayranlık uyandıran bir kibarlığa sahip bir konaktan geldiğini ve görünüşe önem vermediğini anlatmaya çalıştı. Konuyu pekiştirmek için, kuzeyde Londra'dakinden çok farklı adetler olduğunu da ekledi. Bayan Crowle biraz korkmuş, ama dilinde hâlâ bir acı kalmış olarak burnunu çekti,

ve dedi ki: "Hep öyle anladım leydim!" Sonra aynada hanımının gözleriyle karşılaştı ve kibarca ekledi: "Hanımefendinin kuzeyden geldiğinden kimsenin şüphelenmeyeceğinden eminim, leydim, o kadar güzel konuşuyor ki!"

"Kesinlikle hayır," dedi Leydi Bridlington soğuk bir tavırla ve Arabella geldiğinde onu karşıladığında, yumuşak sesini çirkin bir aksanın gölgelemediğini görerek büyük bir rahatlama yaşadığını unutarak. Yorkshire aksanıyla konuşabileceği gibi korkunç bir olasılık birden fazla kez aklına gelmişti. Bunu bilseydi, kızının saf aksanı için Peder Henry Tallant'a teşekkür ederdi. Babası, çocuklarının konuşmalarında özensiz olmalarına izin vermeyecek kadar titiz ve kültürlü bir adamdı, hatta Bertram ve Harry'nin şaka yollu yaptıkları mükemmel çiftlik işçisi konuşması taklitlerine bile kaşlarını çatmıştı.

Bayan Clara Crowle susturulabilirdi ama Arabella'nın kınanacak davranışları ev sahibesini ciddi bir şekilde endişelendirmiş ve akşamki partiyi her zamanki sakinliğinden daha az bir sakinlikle beklemesine neden olmuştu.

Ama hiçbir şey daha iyi gidemezdi. Leydi Bridlington, Arabella'nın en azından görünüş olarak hakkını vermesini sağlamak için, tuvaletine son rötuşları yapması ve ona hizmet etmekle görevli hizmetçinin çabalarını tamamlaması için Bayan Crowle'dan daha az önemli birini göndermedi. Bayan Crowle, Arabella'ya hizmetlerini sunmaya gönderildiğinde pek memnun olmamıştı ama genç ve güzel bir bayanı giydirmeyeli uzun yıllar olmuştu ve Arabella'nın jonquil krepten elbisesinin ona ne kadar yakıştığını ve kollarının üzerinde asılı duran pullu eşarbın ne kadar zevkli olduğunu gördüğünde kendine rağmen coşkusu uyandı. Bir bakışta, başının tepesinde yüksek bir düğüm halinde bükülmüş ve kulaklarının üzerine düşmesine izin verilmiş kısa lülelerle o koyu renkli buklelerin basit düzenlemesini daha iyi yapamayacağını gördü, ama çiçeklerini daha uygun bir şekilde yerleştirmesine izin vermesi için Bayan'a yalvardı. Kurnaz elleri yapay gül demetini ustalıklı tam doğru açıyla yerleştirdi ve sonuçtan o kadar memnun kaldı ki, Miss'in esmer olduğu için gecenin en güzel kızı olacağını ve güzeller güzeli modasının oldukça eskide kaldığını söyledi.

Arabella, Bayan Crowle'un kendisini ne kadar küçümsediğinden habersiz, sadece güldü; o kritik anda ona hiçbir zararı dokunmayan bir umursamazlıktı bu.

genç kızın gözleri. Arabella Londra'daki ilk partisine, bir saat kadar önce Londra'dan gelen ilk çiçek demetiyle son derece mutlu bir şekilde gidiyordu. Heyecan verici kutu hemen odasına taşınmış ve açıldığında, içinde uzun sarı kurdelelerle bağlanmış -ne iyi ki- büyüleyici bir buket olduğu görülmüştü. Lord Fleetwood'un kartı da hediyeyle eşlik ediyordu ve şu anda bile aynanın karşısında duruyordu. Bayan Crowle bunu gördü ve çok etkilendi.

Akşam yemeği duyurulmadan hemen önce Arabella'yı gören Leydi Bridlington çok memnun oldu ve Sophia Theale'in her zaman mükemmel bir zevke sahip olduğunu düşündü. Hiçbir şey Arabella'yı, öne beyaz satenden bir dudağın üzerine kadar açık, saçındakilerle uyumlu minik güllerle süslü, narin sarı cüppeden daha iyi gösteremezdi. Taktığı tek takı babasının onun için yaptırdığı yüzük ve büyükannesinin inci gerdanlığıydı. Leydi Bridlington, Clara'ya kendi mücevher kutusundan iki altın ve inci bilezik getirmesi için zili çalmak istedi ama sonra Arabella'nın güzel kollarının süslenmeye ihtiyacı olmadığına karar verdi. Ayrıca, uzun eldivenler giyecekti, böylece bilezikler boşa gidecekti.

"Çok güzel, aşkım!" dedi onaylayarak. "Clara'yı sana gönderdiğime sevindim. Canım benim, o çiçekleri nereden buldun?"

Arabella gururla, "Onları Lord Fleetwood gönderdi, hanımefendi," diye cevap verdi.

Leydi Bridlington bu bilgiyi hayal kırıklığına uğramış bir soğukkanlılıkla karşıladı. "Öyle mi yaptı? O halde bu gece *onu* burada göreceğimizden emin olabiliriz. Biliyorsun, aşkım, bir sıkışma beklemiyor olmalısın! Eminim salonlarımın oldukça dolu olduğunu görmeyi umuyorum, ama henüz yılın başındayız, bu yüzden beklediğin kadar çok insan göremezsen üzülmemelisin."

Nefesini boşa harcayabilirdi. Saat on buçukta misafir salonları dolup taşmıştı ve o hâlâ merdivenlerin başında durmuş geç gelenleri kabul ediyordu. BaGı dönerek, hiçbir Geyin böyle olmadığını düğündü! Gerçekten görmeyi beklemediği Wainfleet'ler bile oradaydı; mağrur Bayan Penkridge, kibirli yeğeninin eşliğinde, Arabella'ya şaşırtıcı bir şekilde boyun eğmeden ilk gelenler arasındaydı ve

Bay Epworth'u tanıştırmak için izin istiyordu. Lord Fleetwood ve ahabası Bay Oswald Warkworth oradaydılar, ikisi de Arabella'nın yanında dikkatle dolaşıyorlardı, çok kibar ve neşeliydiler; Leydi Somercote iki oğlunu, Kirkmichael'lar da sırık gibi kızlarını getirmişlerdi; Lord Dewsbury gelememişti ama Sir Geoffrey Morecambe, Accrington'lar, Charnwood'lar ve Sefton'lar da oradaydı. Leydi Sefton, o sevimli yaratık! Arabella'yla çok nazik bir şekilde konuşmuş ve daha sonra ona Almack'ın toplantı salonuna girmesi için bir fiş göndereceğine söz vermişti. Leydi Bridlington bardağının dolu olduğunu hissetti. Taşmak üzereydi. Konukların sonuncusu, saat on birden sonra, Leydi Bridlington'ın Arabella'yı yanından çoktan ayırdığı ve misafirlerine katılmak için yerinden ayrılmak üzere olduğu sırada, Bay Beaumaris geldi ve telaşsız bir şekilde merdivenlerden çıktı. Hanımefendinin mor satenden zengin örtüsünün altında göğsü kabarmış, yelpazesini kavrayan elleri bu gecenin birikmiş zaferlerinin etkisiyle hafifçe titreyerek onu bekliyordu. Adam onu soğukkanlı bir nezaketle selamladı ve kadın da ona hoşgörü ile karşılık vererek Leicestershire'da vaftiz kızına karşı gösterdiği nazik davranışları için teşekkür etti.

"Memnun oldum, hanımefendi," dedi Bay Beaumaris. "Umarım Bayan Tallant başka bir aksilik olmadan şehre ulaşmıştır?"

"Oh, evet, gerçekten! Onu sormak için aramanız ne büyük incelik! Dışarıda olduğumuz için üzgünüz. Bayan Tallant'ı odalardan birinde bulacaksınız. Kuzeniniz Leydi Wainfleet de burada."

Adam selam verdi ve onu ön salona kadar takip etti. Bir dakika sonra, Lord Fleetwood, Bay Warkworth ve Bay Epworth'un ilgisinden hoşlanan Arabella, onun odanın öbür ucundan kendisine doğru geldiğini gördü, yolda iki kez duraklayarak arkadaşlarıyla selamlaştı. O ana kadar Bay Epworth'ün oradaki en iyi giyinen adam olduğunu düşünmüştü: gerçekten de giysilerinin zarıflığı ve taktığı yüzük, iğne, toka, zincir ve mühürlerin bolluğu gözlerini kamaştırmıştı; ama Bay Beaumaris'in uzun boylu, erkeksi endamını görür görmez Bay Epworth'ün vatkalı omuzlarının, yaban arısı belinin ve şaşırtıcı yeleğinin son derece gülünç olduğunu fark etti. Bay Beaumaris'in siyah paltosundan başka hiçbir şey onun kıyafetindeki savurganlıkla daha büyük bir tezat oluşturmazdı.

ve pantolonu, sade beyaz yeleği, yeleğin bir kenarına asılı duran tek fob, kravatının karmaşık kıvrımlarına iffetle yerleştirilmiş tek inci. Giydiği hiçbir şey dikkat çekmek işin tasarlanmamıştı ama odadaki diğer tım erkekleri ya biraz fazla giyinmiş ya da biraz pejmırde gısteriyordu.

Onun yanına uzandı, gılumsedi ve elini uzattığında kısa bir sfire işin dudaklarına gıtirdi. "Nasılsınız Bayan Tallant?" dedi. "Sizinle yeniden tanışma fırsatı bulduğum işin gerçekten şok mutluyum."

"Ah, şok kıtı, hem de şok kıtı!" diye atıldı Bay Epworth, Arabella'ya ters ters bakarak. "Sen ve Fleetwood hepimizin önüne geştiniz, biliyorsun, bu utanç verici bir şey, ruhum adına!"

Bay Beaumaris üstün boyundan ona baktı, kendi içinde bu ırkışmanın bir yanıt verme zahmetine değip değmeyeceğini tartışır gibi oldu, değmeyeceğine karar verdi ve Arabella'ya dındi. "Londra'yı nasıl bulduğunu bana anlatmalısın," dedi. "Londra'nın senden hoşlandığı şok aırık! Size bir bardak limonata getireyim mi?"

Bu teklif Arabella'nın çenesini kaldırdı ve gözlerinde belirgin bir meydan okumayla ona bakmasını sağladı. Ev sahiplerinin ilk yemeğin sonunda masalarındaki şarabı silip süpürmelerinin yaygın bir uygulama olmadığını öğrenecek kadar şok zamanı olmuştu ve Bay Beaumaris'in kendisini sorguya şektiğinden şüpheleniyordu. Ancak Bay Beaumaris son derece ciddi görünüyordu ve gözlerinde alaycı bir ifadenin gölgesi bile yoktu. Ona cevap veremeden Lord Fleetwood stratejik bir hata yaptı ve haykırdı: "Elbette! Susuzluktan kavrulduğunuza yemin edebilirim, hanımefendi! Size hemen bir bardak getireyim!"

"Harika, Charles!" dedi Bay Beaumaris içtenlikle. "İzin verin de sizi bu eziyetten biraz kurtarayım, Bayan Tallant!"

Arabella'nın onayını almışa benziyordu, çünkü bir cevap beklemeden onu bir duvarın dibinde duran ve o an işin boş olan bir kanepeye gıtirdi. Geveze konuk kalabalığının arasından nasıl geştiği Arabella işin bir muammaydı, çünkü kesinlikle zorla geşmemişti. Bir adamın omzuna dokundu, bir selam verdi ve bir gılumsedi.

Hanımefendi ve iş bitmişti. Kanepede onun yanına oturdu, yüzünü izleyebilmek için biraz yan oturdu, bir eli kanepenin arkasındaydı, diğer eli de bilgi yarışması kadehiyle boş boş oynuyordu. "Beklentilerinizi karşıladı mı hanımefendi?" diye sordu gülümseyerek.

"Londra mı? Evet, kesinlikle!" diye cevap verdi. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığımı eminim!"

"Sevindim," dedi.

Arabella, Leydi Bridlington'un kendisini fazla heyecanlanmaması konusunda uyardığını hatırladı: Memnun görünmek modaya uygun değildi. Bay Beaumaris üzerinde kötü bir izlenim bırakmamaya söz verdiğini de hatırladı, bu yüzden durgun bir sesle ekledi: "Şok edici bir sıkışma elbette, ama yeni insanlarla tanışmak her zaman eğlencelidir."

Eğlenmiş görünüyordu ve sesinde bir kahkaha ile şöyle dedi: "Hayır, bozma! İlk cevabınız çok etkileyiciydi."

Kadın bir an için adama kuşkuyla baktı; sonra o önlenemez gamzeleri ortaya çıktı: "Ama bu zevki sadece köylüler tadar, efendim!"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Siz, eminim ki, böyle bir Meclis'ten hoşlanmıyorsunuz!"

"Yanılıyorsunuz: Benim keyfim, kendimi içinde bulduğum arkadaşlığa bağlıdır."

"Bu," dedi Arabella safça, "bu gece bana söylenen en güzel şey!"

"O halde Bayan Tallant, Fleetwood ve Warkworth'un sunduğunuz bu mükemmel tablo karşısında takdirlerini ifade edecek kelime bulamadıklarını varsayabilirim. Tuhaf! Size her türlü iltifatı ettiklerini düşünmüştüm."

Bunun üzerine güldü. "Evet, ama saçmalıktı! Söyledikleri tek kelimeye bile inanmadım!"

"Umarım söylediklerime inanıyorsunuzdur, çünkü ben çok ciddiym."

Kullandığı hafif ses tonu sözlerini yalanlıyor gibiydi. Arabella onu şaşkın buldu ve spekülâtif bakışlarından birini daha ona yöneltti. Ona aynı şekilde cevap vermesi gerektiğine karar verdi ve cesaretle şöyle dedi: "Beni modaya uyduracak kadar cömert misiniz, Bay Beaumaris?"

Gözlerini kalabalık odada gezdirdi, kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bana yardımınıza ihtiyacınız varmış gibi görünmüyor hanımefendi." Lord Fleetwood'un elinde bir kadehle bir grup insanın arasından geçerek ilerlediğini fark etti ve onun kanepeye ulaşmasını bekledi. "Teşekkür ederim Charles," dedi soğukkanlılıkla, bardağı lorddan aldı ve Arabella'ya uzattı.

"Lord Fleetwood derin bir duyguyla, "Sabah benden bir mesaj alacaksın, Robert!" dedi. Bu hayatımda gördüğüm en yüz­süz korsanlık! Bayan Tallant, keşke bu adamı işinin başına gönderseniz: Küstahlığı kabul edilebilecek bir şey değil!"

Bay Beaumaris nazik bir tavırla, "Dürtüyle hareket etmemeyi öğrenmelisin," dedi. "Bir an düğünsen, en ufak bir kurnazlık yapsan, limonatayı getiren ben, bu koltukta Bayan Tallant'ın yanında oturma ayrıcalığına sahip olan da sen olurdun!"

Arabella, "Ama benim minnettarlığımı kazanan Lord Fleetwood, çünkü o daha şövalyeydi!" dedi,

"Bayan Tallant, size teşekkür ederim!"

Bay Beaumaris, "Kesinlikle fazlasıyla ödüllendirildiniz ve artık kendinizi çıkarmaktan başka yapacak bir şeyiniz yok," dedi.

"Dünya için değil!" dedi lord hazretleri.

Bay Beaumaris içini çekti. "Ne kadar sık senin nezaketsizliğine üzölmek zorunda kalıyorum!" dedi.

Bu heyecanlı şakalaşmanın etkisiyle parıldayan Arabella elindeki çiçeği burnuna götürdü ve Fleetwood'a minnettar bir bakış fırlatarak şöyle dedi: "Lord Fleetwood'a *iki kat* borçluyum!"

"Hayır, hayır, zavallı haracımı kabul etme lütfunda bulunduğunuz için sizin yerinizde ben duruyorum hanımefendi!"

Bay Beaumaris çiçeğe baktı, hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi. Arabella, umutla etrafta dolaşan Bay Epworth'u görünce birdenbire "Bay Beaumaris, bu garip giyimli adam *kim*?"

Etrafına bakındı ama şöyle dedi: "O kadar çok tuhaf giyimli adam var ki Bayan Tallant, korkarım ne yapacağımı şaşırdım. Burada zavallı Fleetwood'u kastetmiyorsunuz değil mi?"

Arabella öfkeyle, "Tabii ki bilmiyorum!" diye bağırdı.

"Giydiği yelekten daha tuhaf bir şey bulmanın zor olacağından eminim. Bu çok cesaret kırıcı, çünkü onun zevkini düzeltmek için gerçekten çok zaman harcadım. Ah, sanırım kimi kastettiğinizi anladım! O, Bayan Tallant, Horace Epworth. Kendi değerlendirmesine göre, hiç şüphesiz sizin hor gördüğünüze inanmak için nedenlerim olan bir dizi yaratığı temsil ediyor."

Arabella kızarak sordu: "O bir züppe mi?"

"Kesinlikle öyle düşünmenizi isterdi."

"Eğer ," dedi Arabella açık yüreklilikle, "senin böyle bir şey olmadığına eminim ve o akşam bunu söylediğim için özür dilerim!"

"Ondan özür dilemeyin hanımefendi!" dedi Lord Fleetwood neşeyle. "Birinin ona haddini bildirmesinin zamanı geldi ve sizi temin ederim, *bu* onu sersemletici bir etkiyle vurdu! Kendisini hatırı sayılır bir Korintli olarak gördüğünü bilmelisiniz!"

"Nedir o?" diye sordu Arabella.

"Bir Korintli, hanımefendi, Modanın Lalesi olmasının yanı sıra, bir spor amatörü, bir kılıç oyunu ustası, bir tabanca ile ölümcül bir adam, kırbaçlar arasında bir Nonpareil, bir-"

Bay Beaumaris bu sahte ciddi kataloğu yarıda kesti. "Charles, bu kadar sıkıcı olursan, Bayan Tallant'a dünyanın sana üzgün bir çığırak demesinin ne anlama geldiğini açıklamam için beni kışkırtmış olacaksın."

"Eee?" diye sordu Arabella muzipçe.

"Saçma sapan bir şey hanımefendi, dikkatinizi çekmeye değmez!" diye cevap verdi, ayağa kalkarak. "Şurada kuzenimi görüyorum ve ona saygılarımı sunmalıyım." Gülümsedi, eğildi ve uzaklaştı; bir iki dakika kalarak Leydi Wainfleet ile konuştu; Bay Warkworth ile bir kadeh şarap içti; ev sahibesine partisinin başarısından dolayı iltifat etti; ve tam olarak yapmak istediği şeyi yapmış, yani Bayan Tallant'ın ayaklarını moda merdivenine sağlam bir şekilde yerleştirmiş olarak oradan ayrıldı. Zengin Bayan Tallant'ın Nonpareil'in son flörtü olduğu haberi yirmi dört saat içinde tüm kasabaya yayılacaktı.

Leydi Bridlington'ın evinden uzaklaşırlarken Lord Wainfleet karısına, "Beaumaris'in o güzel kıza kur yaptığını gördün mü?" diye sordu.

"Tabii ki yaptım!" diye yanıtladı karısı.

"Ondan çok etkilenmiş gibiydi, değil mi? Her zamanki tarzında değildi, değil mi? Acaba yalanın bir anlamı var mı?"

"Robert mi?" dedi karısı, homurdanmaya benzer bir sesle. "Onu benim kadar iyi tanısaydın, Wainfleet, bir bakıKta olduğunu anlardın! Tam da böyle bir durumda nasıl görüldüğünü bilirim! Biri çocuğu onunla hiçbir şey yapmaması için uyarmalı! Onun için çok kötü, çünkü o bir bebekten başka bir şey değil, yemin ederim!"

"Kulüplerde onun bir Nabob kadar zengin olduğunu söylüyorlar."

"Ben de öyle duydum, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum! Robert oldukça iğrenç bir şekilde zengin ve eğer evlenirse, ki bundan şüphe etmeye başladım

bir servet için olmayacak, sizi temin ederim!"

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," diye onayladı lord hazretleri. "Bu gece oraya neden gittik Louisa? Şeytani bir daire, bu tür bir ilişki."

"Oh, şok edici! Robert gitmemi istedi. Mirasçısını görmeyi merak ettiğimi söyledim. Onu Londra'nın en çok aranan kadını yapacağını söyledi."

"Bana bir uğultu gibi geldi," dedi lord hazretleri. "Neden böyle yapsın ki?"

"Tam olarak ona sorduğum şey! Eğlenceli olabileceğini söyledi. Robert'ın kulaklarını çekmek istediğim zamanlar oluyor Wainfleet!" "

VII

Bay Beaumaris'e karşı intikamcı düşünceler sadece kuzeninin göğsünde beslenmiyordu. Oğullarından herhangi birinin mirasçıya Nonpareil'den daha çekici geleceğini düşünecek kadar düşkün bir anne olmayan Leydi Somercote, saçına taktığı uzun elmas iğneyi onun kaburgalarının arasına zevkle saplayabilirdi; Bayan Kirkmichael acı acı, onun kendisine hoş görünmek için kaç kez zahmete girdiğini düşünerek, ilgisinin birazını sırık gibi kızına verebileceğini, bu hareketin ona hiçbir maliyeti olmayacağını ve zavallı Maria'ya dünyada bir başlangıç sağlayabileceğini düşünüyordu; Mr. Epworth, anlaşılmaz bir nedenden ötürü Nonpareil tarafından sürekli gölgede bırakıldığının farkında olarak kulüpleri dolaştı ve Beaumaris'e çok uzak olmayan bir tarihte bir set vermeyi çok iyi düşündüğünü söyledi; teyzesi bir zamanlar Leydi Mary Beaumaris ile şiddetli bir şekilde tartıştığını hatırlattı ve Beaumaris'in çapkın eğilimini annesinden miras aldığını söyledi ve sonunda evlendiği kadın için üzüldüğünü ekledi. Bay Warkworth ve Lord Fleetwood bile Nonpareil'in mevsimin en büyük avıyla oynamasının çok kötü olduğunu söylerken, Bay Beaumaris'in kıyafetinin her ayrıntısını köle gibi taklit eden birkaç beyefendi de onun güvenli bir şekilde yeraltında olmasını diledi.

Bu onaylamama korosuna katılmayan tek bir ses vardı: Leydi Bridlington, Bay Beaumaris'in karşısında kendinden geçmişti. O

ertesı gün boyunca başka hiçbir şey konuşmadı. Arabella'nın yanında otururken, iyi kalpli hanımefendinin endişeli gözlerinden ne bir gülümseme ne de bir jest kaçmıştı. Odadaki diğer kızlara hiç aldırmış etmedi; Bayan Tallant'ı büyüleyici bulduğunu tüm dünyaya açıkça ilan etti: Londra'da ondan daha sevimli, ondan daha kibar, ondan daha küçümseyici ya da hanımefendinin daha çok hoşuna giden kimse yoktu! Arabella'ya defalarca başarısının artık kesin olduğunu söyledi; ilk heyecanı biraz yatıştıktan sonra Arabella'nın kulağına bir uyarı sözü söyleyecek kadar mantıklı davranabildi. Ama Bay Beaumaris'in kıza olan belirgin ilgisini düşündükçe, kaç masum genç kızın onun mızrağına kurban gittiğini hatırladıkça, Arabella'yı uyanık tutması gerektiğine daha çok ikna oldu. Bu yüzden ciddi bir sesle ve gözlerinde biraz endişeli bir bakışla şöyle dedi "Senin kandırılmayacak kadar akıllı bir kız olduğuna inanıyorum aşkım! Ama biliyorsun, annenin yerine ben geçiyorum ve sanırım sana Bay Beaumaris'in çok başarılı bir flörtçü olduğunu söylemeliyim! Seni olmasından kimse benim kadar memnun olamaz, ama *bu* yönde bir *eğilim* geliştirirsen asla , canım! Biliyorum, kulağına bir şey söylemem yeterli, bundan alınmayacaksın! Bekarlığı onaylanmış biri. Kırdığı kalplerin sayısını sana söyleyemem! Zavallı Theresa Howden -birkaç yıl sonra Lord Congleton'la evlendi- çöküşe geçti ve acılı ailesinin umutsuzluğu oldu! Düşündüler -ve eminim ki hiçbir şey bir sezon boyunca bundan daha belirgin olamazdı- Ama hayır! Hiçbir şey olmadı!"

Arabella, Heythram'ın çevresindeki yirmi mil boyunca, flört edenle ciddi olan erkeği ayırt etmeyi öğrenmeden hüküm süren bir dilber olmamıştı ve hemen cevap verdi: "Bay Beaumaris'in iltifatlarında hiçbir şey kastetmediğini çok iyi biliyorum. Gerçekten de bir kaz gibi içeri alınma tehlikesiyle karşı karşıya değilim!"

"Şey, aşkım, *umarım* değildir!"

"Öyle olmadığımı emin olabilirsiniz. Eğer bir sakınca görmüyorsanız, hanımefendi, Bay Beaumaris'in ilgisini teşvik etmek ve ondan en iyi şekilde yararlanmak niyetindeyim! Benim zararına kendini eğlendirdiğini sanıyor; *ben* de onu çok iyi değerlendirmek istiyorum! Ama kalbimi kaybetmeye gelince, hayır!"

Leydi Bridlington beklenmedik bir ihtiyatla, "Dikkat edin, sizi devam edeceğine güvenemeyiz!" dedi. "Eğer yaparsa, bu her şeyin ötesinde bir şey olur, ama sonuçta söylenecek bir şey yok! Yine de dün geceki çalışma seni fırlatmak için yeterliydi, canım ve *çok* müteşekkirim!" Kadın kendinden geçmiş bir şekilde iç çekti. "Her yere davet edileceğini söyleyebilirim!"

Oldukça haklıydı. İki hafta içinde kendini aynı akşam için beş randevuyla bulmanın mutluluğu içindeydi ve Arabella gardırobunu yenilemek için Sir John'un elli poundluk faturasını kırmak zorunda kalmıştı. Park'taki gezinti yerinin en moda saatinde, Nonpareil'in yanında, onun yüksek tavanlı faytonunda otururken görülmüştü; tiyatroda neredeyse izdihama uğramıştı; her türden yüce insanla selamlaşıyordu; iki evlilik teklifi almıştı; Lord Fleetwood, Bay Warkworth, Mr. Epworth, Sir Geoffrey Morecambe ve Bay Alfred Somercote (taliplerinin sadece en önemlilerini saymak gerekirse) Bay Beaumaris'e karşı listeye girmişlerdi; ve Lord Bridlington, bütün yolu hızlı postayla seyahat ederek, annesinin yokluğunda evini bilinmeyen kadınlarla doldurmakla ne demek istediğini öğrenmek için Kıta'dan dönmüştü.

Leydi Bridlington'ın açıklamasından hiç memnun olmadığını ölçülü bir dille ifade etti. Tıknaz, biraz hantal bir genç adamdı ve yirmi altı yaşına yakışmayacak kadar ağırbaşlıydı. Anlayışı güçlü değildi, ama kitaba düşküncü ve erken yaşlarda otoriter kitapları inceleyerek bilgi edinme alışkanlığı edinmişti, böylece şimdiki yaşına geldiğinde, daha az okumuş çağdaşlarına aktarmaya belki de biraz fazla hazır olduğu bir dizi gerçeğe dolu bir hafızası vardı. Henüz Eton'dayken babasının ölümü ve annesinin sürekli olarak üstün bir erkek rehberliğine ihtiyaç duyduğuna dair inancı, onun özsaygısını feci bir şekilde artırmıştı. Muhakeme yeteneğiyle gurur duyuyor, servetinin dikkatli bir idarecisi oluyor, olağandışı olan her şeyden nefret ediyor ve ahababı olması beklenebilecek kişilerin savurganlıklarına üzülmüyordu. Annesinin on gün boyunca evde tek bir akşam bile geçirmemiş olmasından duyduğu sevinç kalbinde hiçbir yankı bulmuyordu. Ne onun neden sosyal etkinliklerde zaman kaybetmek istediğini, ne de sersem bir kızı yanında kalması için davet edecek kadar aptal olduğunu anlayabiliyordu. Korkuyordu ki tüm bunların bedeli

Leydi Bridlington onun fikrini sorsaydı, ki bunu kolayca yapabilirdi, Arabella'nın ziyaretine şiddetle karşı çıkmasını tavsiye ederdi.

Leydi Bridlington bu sertlik karşısında biraz kırılmıştı, ama rahmetli kocası ona, Park Sokağı'ndaki evin masraflarını her zaman Frederick'le paylaştığı yüklü bir miras bıraktığı için, Arabella'yı ağırlama sorumluluğunun ona değil, kendisine ait olduğunu söyleyebildi. Annesine emir verme isteğinin kendisinden çok uzak olduğunu, ama bu meselenin çok kötü bir tavsiye olduğunu düşünmekte ısrar etmesi gerektiğini söyledi. Leydi Bridlington tek oğluna düşküncü ama Arabella'nın başarısı aklını başından almıştı ve akli başında öğütleri dinleyecek durumda değildi. Leydi Bridlington onun saçma sapan konuştuğunu söyleyerek karşılık verdi; bunun üzerine adam başını eğdi, dudaklarını büzdü ve ona sözlerini daha sonra hatırlamasını tembihledi. Bütün bu işlerden elini eteğini çektiğini de ekledi. Onun Arabella'nın cazibesine kurban gittiğini görmek istemeyen Leydi Bridlington, öfkelenmekle, Arabella'nın cazibeye kapılma belirtisi göstermemesi karşısında rahatlamak arasında gidip .

"Yeterince güzel bir genç kız olduğunu kabul ediyorum," dedi Frederick, "ama tavırlarında hiç hoşuma gitmeyen bir ciddiyetsizlik var ve sizi sürüklediği bu gevezelikler hiç de hoşuma gitmiyor."

"Neden böyle aptalca bir şekilde koşarak eve geldiğini anlayamıyorum!" diye karşılık verdi annesi.

"Bunun benim görevim olduğunu düşündüm, hanımefendi," dedi Frederick.

"Bu büyük bir aptallık ve insanlar bunu senin için aşırı derecede tuhaf bulacak! En erken Temmuz ayına kadar kimse sizi İngiltere'de görmeyi beklemiyor!"

Yanılmıştı. Hiç kimse Lord Bridlington'ın gezisini yarıda kesmesini garip bulmuyordu. Bayan Penkridge, entrikacı Bridlington kadınının varisi kendi oğluya evlendirmek istediğini başından beri tahmin ettiğini söyleyerek, sosyetenin görüşünü veciz bir şekilde özetledi. "Herkes bunun nasıl olacağını görebilirdi!" dedi, neşesiz kahkahalarıyla. "Ne iğrenç bir ikiyüzlülük.

Bridlington'ı yaza kadar İngiltere'de göremeyecekler! Sözlerime kulak ver Horace, sezon bitmeden evlenmiş olacaklar!"

"Aman efendim, Bridlington'ın rekabetinden korkmuyorum!" dedi yeğeni küstahça.

"O zaman sen bir kazsın!" dedi Bayan Penkridge. "Her şey onun lehine! Onurlu bir isme ve kızın istediğinden emin olabileceğin bir unvana sahip ve -size söyleyeyim, asıl önemli olan da bu- aynı evde yaşamanın, kızın isteklerini yerine getirmek için her zaman elinin altında olmanın, onu partilere götürmenin ve -Ah, bu benim sabrımı taşıyor!"

Ama Bayan Tallant ile Lord Bridlington, daha ilk nazik selamlaşmalarından itibaren karşılıklı bir antipati beslemeye başlamışlardı ve bu antipati, her birinin diğerine karşı nazik ve davranma zorunluluğu yüzünden hiçbir şekilde hafiflememişti. Arabella, sahip olduğuna inandığı servet için, oğlundan hoşlanmadığını belli ederek nazik ev sahibesini üzmemek istemezdi; Frederick'in son derece olan edep duygusu, annesinin misafirine göstermesi gereken ilgiyi ihmal etmesini yasaklıyordu. Bayan Tallant'ın kızlarını iyi bir şekilde elden çıkarma hırsını takdir edebiliyor, hatta sağduyulu olduğu için alkışlayabiliyordu; Arabella'ya bir koca bulma görevini kendi annesi üstlendiği için, onun planlarına destek vermeye hazırды. Onu derinden sarsan ve rahatsız eden şey, eve döndükten bir hafta sonra Londra'daki bütün servet avcılarının Arabella'nın peşinde olduğunu öğrenmesiydi.

"Bayan Tallant'ın bir mirasçı olduğunu düşündürecek ne söylemiş olabileceğinizi tahmin etmekte zorlanıyorum hanımefendi!" diye açıkladı.

Birkaç kez aynı şeyi merak etmiş olan Leydi Bridlington tedirginlikle cevap verdi: "Ben tek kelime bile etmedim, Frederick! Birinin böyle bir saçmalığı düşünmesi için en ufak bir neden yok! Ama o çok güzel bir kız, biliyorsun ve Bay Beaumaris de ondan hoşlanıyor!"

"Beaumaris'le hiçbir zaman samimi olmadım," dedi Frederick. "Sürdüğü hayatı umursamıyorum ve mütevazı bir kadını centilmenliğinin nesnesi haline getirmesinden üzüntü duyuyorum. Dahası, daha fazla nüfuza sahip olması gereken kişiler üzerinde kurduğu etki-"

"Boş ver onu!" diye yalvardı annesi telaşla. "Dün bana söyledin, Frederick! Beaumaris hakkında istediğin gibi düğün edebilirsin, ama istediğini moda haline getirmenin onun elinde olduğunu sen bile inkâr edemezsin!"

"Büyük olasılıkla, hanımefendi, ama Epworth, Morecambe, Carnaby ve - eklemeliyim ki!

"-Fleetwood, yüzü dışında hiçbir özelliği olmayan bir kadına evlenme teklif ediyor!"

"Fleetwood değil!" diye itiraz etti Leydi Bridlington güçsüzce.

"Fleetwood!" diye tekrarladı Frederick acımasız bir ses tonuyla. "Onun zengin bir eş aradığını söylemek istemiyorum, ama beş parasız bir kızla evlenmeyi göze alamayacağı herkesçe biliniyor. Yine de Bayan Tallant'a olan ilgisi Horace Epworth'unkinden bile daha belirgin. Hepsi bu kadar da değil! Benim yanımda verilen ipuçlarından ve bana yapılan açıklamalardan, tanıdıklarımızın büyük bir kısmının onun büyük bir servete sahip olduğuna inandıklarına ikna oldum! Tekrar ediyorum hanımefendi: Bu aptallığa yol açacak ne söylemiş olabilirsiniz?"

Zavallı Leydi Bridlington neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Ama söylemedim!" diye bağırdı. "Gerçekten de, onun beklentileri konusuna hiç değinmemeye büyük özen gösterdim! Ona beş parasız demek yanlış, çünkü öyle biri değil! Onca çocukla Tallant'lar evlendiğinde onun için çok az şey yapabilirler elbette, ama babası öldüğünde -ve Sophia da, çünkü onun da biraz parası var-"

"Bin kadar!" diye sözünü kesti Frederick küçümseyerek. "Özür dilerim hanımefendi, ama bütün bu kötülüklere sizin söylediğiniz bir şeyin -kasıtsız olarak, diyebilirim ki! Fesatlık olarak görmeliyim! Dünyanın -gerçek bir kez öğrenildiğinde söyleyeceği gibi!- topluma bir sahtekarı kandırdığınızı söylemesini istiyorsak, bu güzel bir durum olacak!"

Bu korkunç tahmin, Leydi Bridlington'ın zihninde, oğlunun sözlerinin geri kalanının uyandırdığı güçlü adaletsizlik duygusuna geçici olarak ağır bastı. Beti benzi attı ve haykırdı: "Ne yapmalı?"

Frederick, "Gerekeni yapacağıma güvenebilirsiniz, hanımefendi," diye cevap verdi. "Fırsatını bulduğumda, böyle bir söylentinin nasıl yayıldığına dair hiçbir fikrim olmadığını söyleyeceğim."

"Sanırım öyle yapmalısın," diye onayladı annesi kuşkuyla. "Ama senden ricam, Frederick, bu konuda bütün dünyaya güvenmemen! Zavallı çocuğun durumunun tüm ayrıntılarına girmene hiç gerek yok!"

"Bunu yapmak benim için çok uygunsuz olur, hanımefendi," diye yanıtladı Frederick ezici bir sesle. "Onun Londra ziyaretinden ben sorumlu değilim! Sana şunu belirtmeliyim ki, anne, kendi kendini angaje eden sensin - akılsızca, bence

-Onu uygun bir şekilde yerleştirmek için. Onun evlilik şansına hanel getirmek istemediğime eminim. Gerçekten de, bir erkek ona talip olana kadar onu yanınızda tutmak istediğinizi anladığıma göre, mümkün olan en kısa sürede evlendiğini görmekten mutluluk duyacağım!"

Leydi Bridlington gözyaşlarına boğularak, "Bence çok huysuzsunuz!" dedi.

İç huzuru tamamen bozulmuştu. Arabella biraz sonra odaya girdiğinde onu hâlâ gözlerini ovuştururken ve burnunu çekerken buldu. Dehşete kapılan Arabella bu mutsuzluğun nedenini öğrenmek için yalvardı. Leydi Bridlington anlayışlı bir dinleyici bulduğuna sevinerek onun elini minnetle sıktı ve hiç düşünmeden bütün şikâyetlerini anlattı.

Arabella sandalyesinin yanında diz çökmüş, eli Leydi Bridlington'ın elinin içinde gevşekçe uzanırken, şaşkın bir sessizlikle onu dinliyordu. "Frederick çok kaba davranıyor!" Leydi Bridlington yakındı. "Ve çok adaletsiz, çünkü seni temin ederim canım, ben kimseye böyle bir şey söylemedim! Böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünebilir? Bu kadar aptalca, bayağı ve korkunç olan her Geyin yanı sıra, böyle yalanlar söylemek çok kötü olurdu! Ve Frederick neden benim her türlü edep duygusunu yitirmiş olabileceğimi düşündü, eminim bilmiyorum!"

Arabella'nın başı öne eğildi; suçluluk ve utanç neredeyse onu ele geçirmişti; konuşamıyordu. Leydi Bridlington onun şaşkınlığını yanlış anlayarak, bu kadar tedbirsizce ona güvenmiş olmaktan dolayı vicdan azabı duydu ve şöyle dedi: "Sana söylememeliydim! Hepsi Frederick'in suçu ve her zaman yaptığı gibi her şeyi abarttığını söyleyebilirim! Bunun seni üzmesine izin verme, sevgilim, çünkü doğru olsa bile Bay Beaumaris, genç Charnwood ya da adını sayabileceğim daha birçok adamın senin zengin ya da fakir olmanı umursadığını düşünmek saçma olur! Ve Frederick her şeyi yoluna koyacaktır!"

"Bunu nasıl yapabilir, hanımefendi?" Arabella sormayı başardı.

"Ah, fırsatını bulduğunda böyle saçma düşünceleri köreltecek bir şeyler söyleyecek! Çok fazla bir şey değil, biliyorsun, hikayeyi hafife almaktan başka bir şey değil! Endişelenmemize gerek yok ve bunu size söylediğim için özür dilerim."

Arabella tüm kalbiyle her itiraf edecek cesareti arıyordu. Ama yapamadı. Leydi Bridlington daha şimdiden başlamış, Frederick'in kabalığundan yakınıyor, annesinin yalan bir hikâyeyi etrafa yayacak kadar terbiyesiz olduğunu düşünmek için ne gibi bir nedeni olduğunu merak ediyor ve babasının hayatta olup da ona o ünlü azarlarından birini etmesini diliyordu. Bunun yerine hafif bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bu yüzden mi herkes bana karşı bu kadar kibar, hanımefendi?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Leydi Bridlington ısrarla. "Londra'da ne kadar çok dostum olduğunu anlamış olmalısın aşkım ve seni bana iltifat etmek için kabul ettiklerine inanabilirsin! Ama sen daha tanınmadan önce, doğal olarak seni doğru yola sokan benim sponsorluğum oldu." Arabella'nın elini teselli edercesine okşadı. "O kadar zeki ve güzelsin ki, bu kadar rağbet görmene hiç şaşmamalı. Ve her Geyden önce Arabella, unutmamalıyız ki dünya her zaman modayı takip eder ve Bay Beaumaris seni seçerek moda haline getirdi, hatta seni faytonuna bindirdi, bu gerçekten bir onur, sana söyleyebilirim!"

Arabella'nın başı hâlâ eğikti. "Lord Bridlington herkese benim hiç servetim olmadığını mı söylemek istiyor, hanımefendi?"

"Aman Tanrım, hayır, çocuğum! Bu ölümcül bir şey olurdu ve umarım daha mantıklı davranırdı! Sadece çok abartıldığını söyleyecektir.

-Servet avcılarını korkutup kaçırmaya yeter, ama dürüst bir adam ne ki! Bunu bir daha düşünmeyin!"

Arabella bu emre itaat edemedi. Başka bir şey düşünebilmesi için çok zaman geçmesi gerekmişti. Dürtüsü Londra'dan Heythram'a geri dönmekti, ama hâlâ ilk otobüsün ücretini ödeyecek kadar parası olup olmadığını hesaplama gelmemiştir ki, böylesine aceleci bir geri çekilmenin getirdiği tüm zorluklar karşısına çıktı. Bunlar aşılamazdı. Leydi Bridlington'a, dedikoduyu çıkaranın kötü kalpli, terbiyesiz bir dil olduğunu itiraf edemeyeceği gibi, Yorkshire'a dönmek için herhangi bir mazeret de düşünemiyordu. Yine de babasına ve annesine şok edici davranışını anlatma zorunluluğuyla yüzleşemezdi. Sezon sona erene kadar Park Sokağı'nda kalmalıydı ve eğer annesi planlarının başarısızlığından dolayı üzüntüyle hayal kırıklığına uğrarsa, en azından babası kızını evine nişanlanmadan döndüğü için asla suçlamayacaktı. Çok harika bir şey olmadığı sürece bunun böyle olması gerektiğini açıkça anladı ve kendini gerçekten suçlu hissetti.

Zihni birkaç saat kendine gelememi, ama hem genç hem de iyimserdi ve içten bir gözyağı patlamasının ardından sessiz bir düşünce döneminden sonra istemeden de olsa daha umutlu olmaya başladı. Zorluklarını çözecek bir şey olacaktı; iğrenç Frederick dedikoduyu yayacaktı; insanlar yavaş yavaş yanıldıklarını anlayacaklardı. Bay Beaumaris ve Lord Fleetwood hiç kuşkusuz onu kaba, böbürlenmiş bir bayan olarak yazacaklardı, ama bu söylentinin sorumlusunun kendisi olduğunu herkese söylememiş olmalarını ummalıydı. Bu arada hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan başka yapılacak şey yoktu. Bu, doğuştan neşeli bir ruh için sanıldığı kadar zor bir görev değildi: Londra, Arabella'ya uzun süre küs kalamayacağı kadar çok şey sunuyordu. Bütün zevklerinin yok olduğunu düşünebilirdi, ama eve her gün kartlar ve çiçekler bırakılırken, usta ev sahiplerinin bildiği her türlü eğlenceye davetler yağarken, her beyefendi dans için ona elini uzatmaya heveslenirken, Bay Beaumaris onu arabayla gezdirirken, zorluklarını hatırlayabilen çok sıra dışı bir genç kadın olurdu.

Parkta, kibrit grilerinin arkasında, diğer genç bayanlar da kıskançlıkla ona bakıyorlardı. Nedeni ne olursa olsun, sosyal başarı tatlıydı ve Arabella çok insancıl bir kız olduğu için bunun her anından zevk almaktan kendini alamıyordu.

Lord Bridlington servetinin çok abartıldığını açıkladıktan sonra sarayında hatırı sayılır bir azalma göreceğini umuyor ve bu aşağılanmaya dayanmak için kendini hazırlıyordu. Ama Leydi Bridlington'dan Frederick'in üzerine düşeni sadakatle yerine getirdiğini bilmesine rağmen, davetler gelmeye ve bekâr beyler etrafında kümelenmeye devam ediyordu. Modayı takip eden insanların sandığı kadar çıkarıcı olmadıklarını görmek onu sevindirmişti. Ne onun ne de Frederick'in gerçek hakkında en ufak bir fikri vardı: çünkü o çok sofistike değildi; Frederick çünkü söylediklerinden kimsenin şüphe edebileceği henüz aklına gelmemişti. Ama bu olayda nefesini boşa harcamış da olabilirdi. Hayırsever bir beyefendi olan Bay Warkworth bile bu olay karşısında başını salladı ve Sir Geoffrey Morecambe'ye Bridlington'ın bu işi fazla kahverengi yaptığını söyledi,

Sir Geoffrey aynada memnuniyetsiz bir gözle kravatını incelerken, "Ben de tam bunu düşünüyordum," diye onayladı. "Ben buna pejmürde diyorum. Kravatımı bu şekilde bağlamam sizce Nonpareil'in yeni tarzına benziyor mu?"

Bay Warkworth ona uzun, soğukkanlı bir bakış fırlattı. "Hayır," dedi basitçe.

Sir Geoffrey şaşırmadan, "Hayır, artık değil," dedi. "Acaba buna ne diyor? Tam olarak bir posta arabası değil ve kesinlikle bir Osbaldeston da değil ve bir *Trone d'amour'a* benzediğini düşünmüş olsam da, o da değil. Her birini bağlayabilirim."

Aklı bu hayati konudan uzaklaşmış olan Bay Warkworth kaşlarını çatarak, "Kahretsin, çok perişan! Haklısınız!"

Sir Geoffrey biraz incinmişti. "O kadar kötü olduğunu söyleyebilir misin, Oswald?"

", " dedi Bay Warkworth. "Aslında, düşündükçe bana daha da kötü geliyor!"

Sir Geoffrey dikkatle kendi görüntüsüne baktı ve iç çekti. "Evet, öyle. Eve gidip değiştirmem gerekecek."

"Eh?" dedi Bay Warkworth, şaşkınlıkla. "Neyi değiştireyim?"

Tanrım, sevgili oğlum, boyun bağından bahsetmiyordum! En kötü düşmanıma bile böyle bir şey söylemeyi hayal etmezdim! Bridlington!"

"Ah, !" dedi Sir Geoffrey, rahatlamış bir halde. "O bir gudgeon!"

"Herkesin öyle olduğunu düşünecek kadar küstah olmamalı. Bak ne diyeceğim: Herkesi kaçak içki torbasıyla kandırması ona bir yarar sağlamaz! Küçük Tallant çok iyi bir kız ve bana sorarsan ona teklif edecek tek erkek o olsa bile onu almaz."

"Bunu bilmesini bekleyemezsiniz," dedi Sir Geoffrey. "Sıkıcı bir adam olduğundan kuğkulanmamasına Çağmamalı: Aslında kuğkulanamaz da! Bunu bilseydi böyle davranmazdı!"

Bay Warkworth bunu düşündü. Sonunda, "Hayır," dedi. "Yanılıyorsunuz. Sıkıcı biri olduğunu bilmiyorsa neden herkesi korkutmak istiyor? Havalı havalı bir iş: hoşuma gitmiyor! Bir adam adil dövüşmeli."

"Öyle değil," diye cevap verdi Sir Geoffrey. "Aklıma bir şey geldi: Küçük Tallant bir Nabob kadar zengin olduğunun bilinmesini istemiyor. Fleetwood bana söyledi: Parası için kur yapmaktan bıkmış. Kuzeyde herkes onun peşindeymiş."

"Oh!" dedi Bay Warkworth. Belli belirsiz bir ilgiyle sordu: "O nereden geliyor?"

"Kuzeyde bir yerde: Sanırım Yorkshire," dedi Sir Geoffrey, dikkatli bir parmağını kravatının kıvrımlarından birine sokup biraz gevşeterek. "Acaba bu daha mı iyi?"

"Şey, bu garip bir şey. Geçen gün Clayton'ı gördüm. Yorkshire'dan geliyor ve Tallant'ı tanımıyor."

"Hayır, Withernsea'de de yok. Yorkshire olduğuna yemin edemem! Northumberland gibi diğer şeytani kırsal yerlerden biri de olabilir. Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Hayır," dedi Bay Warkworth.

"Bir tüccarın kızı ya da başka bir şeyse şaşırmamalı, bu durumu açıklar."

Bay Warkworth şaşırmış görünüyordu. "Hayır, gerçekten, sevgili ihtiyar delikanlı! Kızla ilgili öyle bir şey yok! Dükkân kokan bir söz söylediğini hiç duymadım!"

"O zaman torun," dedi Sir Geoffrey, bir noktayı esneterek. "Haklıysam yazık, ama sana bir şey söyleyeyim, Oswald! Bunun bana ağır gelmesine izin vermezdim."

Bay Warkworth düşündükten sonra, kendisinin de yapmayacağına karar verdi.

Bu görüşler oldukça temsili olduğu için, Arabella bir dahaki sefere Almack's'taki toplantıya katıldığında her zamanki centilmenlerinin geri çekildiğini görmenin utancını yaşamayacaktı. Lord Bridlington annesine ve konuğuna eşlik ediyordu, çünkü bu tür konularda çok doğru olmasının yanı sıra, Almack's'ı seviyor ve zorba ev sahipleri tarafından kulübe dayatılan kuralların ciddiyetini onaylıyordu. Bazı çağdaşları açıkça Almack's'ta geçirilen bir akşamın şehirdeki en düz şey olduğunu söylüyorlardı, ama bunlar Lord Bridlington'ın çok az işinin olduğu züppelerdi.

Nezaketi sayesinde ilk kır dansı için Bayan Tallant'la anlaştı ve bu durum Tallant'la evlenmek isteyen başarısız adayların anlamlı bakışlar atmasına neden oldu. Onunla birlikte olmak için bir daha fırsat bulamamasını istiyorlardı. İçlerinden hiçbiri onun böyle bir arzusu olmadığına inanmıyor, odalarda dolaşmayı ve kendisini dinleyebilecek herkese yurtdışı seyahatlerini anlatmayı tercih ediyordu.

Eski kafalıların hâlâ kuşkuyla baktıkları vals, Almack's'a gireli çok olmuştu ama hâlâ yazılı olmayan bir yasaya göre, patroniçelerden biri açıkça onay vermedikçe hiçbir hanımefendi valsde yer almaya cesaret edemezdi. Leydi Bridlington bu önemli kuralı Arabella'nın zihnine kazımaya özen göstermişti, bu yüzden kemanlar vals için çalmaya başladığında Arabella piste çıkması için yapılan tüm teklifleri reddetti. Babasının bu dansı kesinlikle onaylamayacağını biliyordu: Sophia'yla birlikte adımları, çok gösterişli bir çift olan arkadaşları Bayan Caterham'dan öğrendiklerini ona söylemeye cesaret edememişti. Bu yüzden Leydi Bridlington'inkinin yanında, duvara dayalı bir sandalyeye çekildi ve kendini yelpazeleyerek oturdu ve pistte dönmeyi arzuluyormuş gibi görünmemeye çalıştı. Onun hızlı yükselişini hoşnutsuzlukla izleyen bir ya da iki talihli genç kız daha ona öyle acıyan bakışlar fırlattılar ki, göğsüne dolan uygunsuz duyguları bastırabilmek için babamın birçok özdeyişini hatırlamak zorunda kaldı.

Bay Beaumaris, akşamın ortalarında -aslında kapılar geç gelenlere karşı acımasızca kapatılmadan on dakika önce- içeri girmişti.

-Avusturya Büyükelçisi'nin karısını eğlendirmekten başka bir amacı olmadığı anlaşılan Arabella'yı gördü ve duygularını doğru tahmin ederek eğlendi. Birdenbire Prenses Esterhazy'ye şaşkın bakışlarından birini fırlattı ve şöyle dedi: "Şu herifi dansa kaldırayım mı?"

Narin siyah kaşlarını kaldırdı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İşte, dostum, sen yüce değilsin! Bence buna cesaret edemezsin."

Bay Beaumaris onu hemen yatıştırarak, "Buna cesaret edemeyeceğimi biliyorum," dedi. "İşte bu yüzden Prenses, beni hanımefendiye arzu edilen bir ortak olarak sunmanızı rica ediyorum."

Tereddüt etti, ondan Arabella'ya baktı ve sonra gülerek omuz silkti. "Eh! Ne de olsa kendini öne çıkarmıyor ve ben onun tarzını mükemmel buluyorum. Gel o zaman!"

Kendisini birdenbire en zorlu patroniçelerden biriyle karşı karşıya bulunca irkilen Arabella hemen ayağa kalktı.

"Dans etmiyorsunuz Bayan Tallant. Bay Beaumaris'i size çok cazip bir partner olarak takdim edebilir miyim?" dedi Prenses hafif kötü niyetli bir gülümsemeyle

Bay Beaumaris'e attı.

Arabella ancak reverans yapabildi, yüzü kızardı ve kendisine acıyarak bakma nezaketini gösteren hanımefendilere karşı alçakça bir zafer duygusu besleyecek kadar kötü huylu olduğunu fark ederek üzüldü.

Bay Beaumaris onu piste çıkardı ve bir koluyla belini sararak sağ elini hafifçe kavradı. Arabella doğal olarak iyi bir dansçıydı, ama kısmen Bayan Caterham'ın eski okul odası dışında vals yapmayı hiç denemediği için, kısmen de bir erkeğe bu kadar yakın durmak çok tuhaf olduğu için kendini çok gergin hissediyordu. Birkaç tur boyunca Bay Beaumaris'e rastgele cevaplar verdi, ayaklarıyla meşguldü. Boyu Bay Beaumaris'ten o kadar kısaydı ki, başı Bay Beaumaris'in omzuna ancak değiyordu ve utandığı için başını kaldırmıyor, sürekli Bay Beaumaris'in yeleğinin üst kısmına bakıyordu. Kendini böyle genç hanımlara adamak gibi bir alışkanlığı olmayan Bay Beaumaris, bu çekingenliği eğlenceli buldu ve hiç de itici bulmadı. Kızın biraz kendine geleceğini düşündükten sonra şöyle dedi: "Güzel bir yelek, değil mi Bayan Tallant?"

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu, hem de çabucak, yüzü kahkahalara boğuldu. O kadar güzel görünüyordu ki ve iri gözleri onunkilerle öylesine içten, zekice bir ifadeyle buluştu ki, adam kalbinde sadece eğlence olmayan şeylerin kıpırdadığının farkına vardı. Ama bu ya da başka bir güzel kızla tehlikeli boyutlara ulaşmaya hiç niyeti yoktu ve şakacı bir ses tonuyla şöyle dedi "Dans sırasında kibarca sohbet etmek adettendir, bilirsiniz. Şu ana kadar size en az üç tane istisnai olmayan söz söyledim ve hiçbirine cevap alamadım!"

"Görüyorsunuz, adımlarıma dikkat ediyorum," diye ciddi bir şekilde itiraf etti.

Bu saçma çocuğun, genel genç kızlardan farklı olduğu kesindi! Daha genç bir adam olsaydı, diye düşündü, onun cazibesine kolayca kapılabilirdi. Otuz yaşına geldiği için şanslıydı, artık güzel bir yüze ve naif tavırlara kapılmayacaktı, çünkü bunların kendisine zarar vereceğini ve bir gün evleneceği kadında daha fazlasını istediğini çok iyi biliyordu. Aradığı şeyi henüz hiç bulamamıştı,

ne olabileceğini bile bilmiyordu ve bekârlığına tamamen teslim olmuştu.

"Buna hiç gerek yok," dedi. "Çok güzel dans ediyorsunuz. Bana ilk kez vals yaptığınızı söylemeye çalışmıyorsunuz, değil mi?"

Bayan Tallant ona kesinlikle böyle bir Çey söylemek istememişti ve Gımdiden fevri güveninden dolayı piçmanlık duymaya başlamıştı. "Aman Tanrım, hayır!" dedi. "Ancak Almack'ın evinde ilk kez."

"O halde sizi piste ilk çıkarma onurunun bana ait olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor. Artık vals yapmaya itirazınız olmadığı anlaşıldığına göre, orada bulunan herkes sizi kuşatacaktır."

Hiçbir şey söylemedi ama yine adamın yeleşini incelemeye koyuldu. Adam ona baktı, ağzında alaycı bir gülümseme vardı. "Kasabanın öfkesi olmak nasıl bir duygu Bayan Tallant? Bundan hoşlanıyor musunuz, yoksa kuzeydeki zaferleriniz size bu tür şeylerden hoşlanmama hissi mi verdi?"

Gözlerini ve çenesini de kaldırdı. "Korkarım Bay Beaumaris, size söylememeniz için yalvardığım Çeye ihanet ettiniz!"

Gözlerinde belirgin bir alaycı bakış vardı ama soğukkanlılıkla cevap verdi: "Sizi temin ederim hanımefendi, durumunuzdan sadece bir kişiye bahsettim: Lord Fleetwood."

"O zaman o-" Kızarak sözünü kesti.

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti. "Yine de onu suçlamamalısınız. Böyle şeylerin dışarı sızması kaçınılmazdır."

Dudakları aralandı ve sonra tekrar kapandı. Neredeyse ne söyleyeceğini merak ediyordu: sosyete tavırlarına mı maruz kalacaktı, yoksa ona gerçeği mi söyleyecekti? Her şeye rağmen, kızın bu konuda daha iyi düşünmüş olmasından memnundu. Eğer ona güvenirse, merhamet göstererek bu oyunu sona erdirmek zorunda kalacağını düşündü; bu da ona büyük bir eğlence sağladığı için çok yazık olurdu. Tanınmayan bir taşralıyı, bir taşralı olarak

Toplum, ancak yönettiği dünya hakkında hiçbir yanılması olmayan birinin hakkıyla takdir edebileceği bir başarıydı. Sadık kopyacılarının taşralının gönlünü kazanmak için gösterdikleri çabaları izlemekten de büyük zevk alıyordu. Arabella'ya gelince, Bay Beaumaris bir an için vicdan azabı duydu. Hiç kuşkusuz bir süre sonra kuzeydeki yabancı topraklarına çekilecek, kırmızı yüzlü bir beyle evlenecek ve yaşamının geri kalanında Londra'daki parlak döneminden söz edecekti. Ona tekrar baktı ve çok erken emekli olmasının yazık olacağını düşündü. Muhtemelen Londra sezonu sona erdiğinde onun gittiğini görmekten memnun olacaktı ama şimdilik küçük bir flört ile onu memnun etmekten çok memnundu.

Müzik kesildi ve adam onu pistten çıkarıp içeceklerin servis edildiği bitişik odalardan birine götürdü. Bunlar çok basit şeylerdi, sunulan en güçlü içki hafif bir bordo fincandı. Bay Beaumaris Arabella için bir bardak limonata getirdi ve şöyle dedi: "Bu keyifli birkaç dakika için size teşekkür etmeme izin vermelisiniz, Bayan Tallant: Bir danstan nadiren bu kadar zevk almışımıdır." Buna karşılık sadece hafif bir gülümseme ve başını eğmekle yetindi. O zaman küçük Tallant aptal değildi! Arabella'yı kızdırmak umuduyla bu yeni eğlence biçimini sürdürecekti ama o anda iki maksatlı beyefendi onlara doğru yaklaştı. Arabella, Bay Warkworth'un ricalarına boyun eğdi ve onun koluna girerek uzaklaştı. Sir Geoffrey Morecambe canı sıkkın bir tavırla içini çekti, ama Bay Beaumaris'e boyun örtüsünün nasıl düzenlendiğini sorma fırsatını yakalayarak bu terslenmeyi iyi bir şekilde değerlendirdi. Soruyu tekrarlamak zorunda kaldı, çünkü Bay Beaumaris, Arabella'nın Bay Warkworth ile uzaklaşmasını izliyordu. Ancak ikinci kez sorduğunda bakışlarını Sir Geoffrey'nin yüzünde topladı ve kaşlarını sorgulayıcı bir tavırla kaldırdı.

"Kravatınızı bağlama tarzınız!" dedi Sir Geoffrey. "Tam olarak tanıyamadım. Yeni bir şey mi? Ne dediğinizi söylememe itiraz eder misiniz?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Bay Beaumaris kibarca. "Ben buna Orijinal Bir Tema Üzerine Çeşitleme diyorum."

VIII

Bay Beaumaris'in, küçük Tallant'ın aptal olmadığını birdenbire anlaması, sonraki günlerde hiçbir değişikliğe uğramadı. Bay Beaumaris'in kafasına dank etmeye başlamıştı ki, Tallant'ı akıllıca etkilemeye çalışsa da, onun yüzünden kendini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Ona en dostça şekilde davranıyor, saygısını kabul ediyor ve -şüpheleniyordu- ondan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydı. Ona iltifat ettiğinde, dünyanın en masum havasıyla dinliyordu, ama samimi bakışlarında onu duraksatan bir ifade vardı. Küçük Tallant onun iltifatlarına hiç değer vermiyordu. Londra'daki en büyük evlilik ödülünün ilgisiyle telaşa kapılmak yerine, açıkça kendini hoş bir oyunun parçası olarak görüyordu. Adam onunla flört ettiğinde, kadın da genellikle aynı şekilde karşılık veriyordu, ama bunu o kadar istekli bir tavırla yapıyordu ki, adamın içindeki avcı uyanıyor ve adam eğlenmek kadar merak da duyuyordu. Sırf Nonpareil'e böyle fütursuzca davranılamayacağını öğretmek için, onu kendisine ciddi ciddi aşık etme fikriyle oynamaya başladı. Bir keresinde, görünüşe bakılırsa kızın hiç de centilmenlik havasında olmadığı bir anda, onun sözünü kesme küstahlığını göstererek şöyle dedi "Oh, boş ver onu! Az önce size el sallayan o tuhaf görünümlü adam kimdi? Neden böyle gülünç bir şekilde yürüyor ve ağzını böyle kapatıyor? Acı mı çekiyor?"

Şaşırmıştı, çünkü gerçekten de onu büyük bir şaşkınlığa sürükleyecek bir iltifatta bulunmuştu. Dudakları kıpırdadı, çünkü yalanın da, görünüşe bakılırsa, yanındaki hanımefendi gibi kendisiyle ilgili pek az yanılsaması vardı. "O," diye cevap verdi, "Golden Ball, Bayan Tallant, züppelerimizden biri, şüphesiz size söylendiği gibi. Acı çekmiyor. Bu yürüyüş onun sonucunu gösteriyor."

"Aman Tanrım! Sanki ayakları üzerinde duruyormuş gibi görünüyor! Neden kendini bu kadar önemli biri sanıyor?"

Bay Beaumaris ciddiyetle, "Yılda kırk bin sterlinden bir kuruş bile daha az etmeyeceği düşüncesine hiçbir zaman alışamadı," diye cevap verdi.

"Ne kadar iğrenç bir insan olmalı!" dedi küçümseyerek. "Böyle bir sebepten dolayı böyle bir şey yapmak benim sabrımı taşıyor!"

"Doğal olarak ," diye yumuşak bir şekilde kabul etti.

Rengi hızla yükseldi. Çabucak söyledi: "Talih insanı yaratamaz: Bana katıldığınızı sanıyorum, çünkü sizin daha da varlıklı olduğunuzu söylüyorlar Bay Beaumaris, ama Çunu da söyleyeyim: Kendinize böyle havalar atmayın!"

"Teşekkür ederim," dedi Bay Beaumaris uysalca. "Sizden bu kadar büyük bir övgü almayı ummaya cesaret edemezdim, hanımefendi."

"Bunu söylemem kabalık mıydı? Özür dilerim!"

"Hiç de değil." Adam ona baktı. "Söyleyin bana, Bayan Tallant! Sizi arabamla gezdirme zevkini bana neden bahsediyorsunuz?"

Mükemmel bir soğukkanlılıkla cevap verdi, ama gözlerinde daha önce birkaç kez karşılaştığı o ışıltıyla: "Sizinle birlikte görünmenin sosyal açıdan bana çok iyi geldiğini bilmelisiniz, efendim!"

O kadar şaşırmıştı ki bir an için ellerini bıraktı. Griler dört nala koşmaya başladı ve Bayan Tallant ona nazikçe atlarına dikkat etmesini tavsiye etti. Ülkedeki en önemli kırbaççı, hatırlatması için ona teşekkür etti ve çiftini dengeledi. Bayan Tallant, çok iyi sürdüğünü düşündüğünü söyleyerek, hissetmesi beklenen üzüntü için onu teselli etti. Şaşkın bir anın ardından içinden kahkahalar yükseldi. Cevap verirken sesi hissedilir derecede titriyordu: "Çok iyisiniz, Bayan Tallant!"

"Oh, hayır!" dedi kibarca. "Bu gece Argyll Rooms'daki maskeli baloda olacak mısınız?"

"Ben böyle işlere hiç katılmam hanımefendi!" diye karşılık vererek ona haddini bildirdi.

"O zaman seni orada göremeyeceğim!" dedi Bayan Tallant, neşesi hiç bozulmadan.

Onu orada görmedi, ama ne kadar az bilse de, ünlü titizliğini dört bir yana savurmamak ve baloda görünerek onun kibrine hizmet etmemek için büyük bir kısıtlama uygulamak zorunda kaldı. Bunu yapmadı ve kızın onu özlemiş olmasını umdu. Vardı ama bu kendisine bile itiraf edemediği bir şeydi. Arabella, kim

Nonpareil'i görür görmez beğenmiş, duyarlılıkları üzerinde güçlü bir koruma kurmuştu. Gözleri ilk kez onun yakışıklı kişiliğine takıldığında, ona neredeyse bir rüyanın vücut bulmuş hali gibi görünmüştü. Sonra arkadaşına onun saygısını sonsuza dek sarsacak sözler söylemiş ve onu hınzırca bir yalana sürüklemişti. Şimdi de, kendisinden daha iyi bildiği, ama kötü niyetli olduğundan kuşkulandığı nedenlerle, onu kentteki bütün güzellerden ayırmak hoşuna gidiyordu. Aptal değil, küçük Tallant! Bir an bile onun sarayının ciddi olduğu gibi saçma bir düşünceye kapılmasına izin vermedi. Düşüncelerine karışabilirdi, ama bunu yaptığıнын farkına vardığı her seferinde, onun görüntüsünü kovmakta kararlıydı. Bazen Leicestershire'daki o asla yeterince pişman olunmayacak akşamlar ilgili övünmelerinin tek kelimesine bile inanmadığını düşünüyordu; bazen de Lord Fleetwood'u kandırdığı gibi onu da tamamen kandırmış gibi görünüyordu. Aklından geçenleri anlamak olanaksızdı, ama kesin olan bir şey vardı: Büyük Bay Beaumaris ile Heythram Papazı'nın kızının birbirleriyle hiçbir ilgisi olamazdı, bu yüzden Papaz'ın kızı onu ne kadar az düşünürse kendisi için o kadar iyi olurdu. Kimse onun adresini ya da yakışıklı yüzünü inkâr edemezdi, ama insan onun karakterindeki birçok kusur üzerinde durabilirdi ve durdu da. Bariz bir şekilde tembeldi, sosyetenin şımarık bir sevgilisiydi, geçici zevklerinden başka bir şey düşünmüyordu: kalpsiz, umursamaz bir moda lideriydi, bencilliğe ve Papa'nın kızına kınanması gerektiği öğretilen diğer tüm ahlaksızlıklara teslim olmuştu.

Eğer maskeli baloda onu özlemiş olsaydı, kimse bunu tahmin edemezdi. Bütün gece yorulmak bilmeden dans etti, biraz sarhoş olan Bay Epworth'un evlenme teklifini reddetti, sabahın ilerlemiş bir saatinde yatağa yuvarlandı ve anında sorunsuz bir uykuya daldı.

Hiç de uygun olmayan bir saatte, soğuk ocaktaki ateş demirlerinin ani şangırtısıyla uyandı. Her sabah ızgarayı süpürmek ve yeni bir ateş yakmak için odasına giren hizmetçi, görevini eğitimli bir gizlilikle yerine getirdiğinden, bu gürültü Arabella'yı irkilerek uyandıracak kadar olağandışıydı. Şöminenin olduğu yönden gelen bir soluk ve bir inilti, Arabella'nın sarsılarak doğrulmasına neden oldu ve beklenmedik bir şekilde, küçük, kirli ve göz yaşları içinde, neredeyse ocak halısının üzerine sinmiş, korkuyla açılmış gözleriyle onu izleyen küçük bir çocukla karşılaşınca gözlerini kırptırdı.

Arabella ona bakarak, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Sen de kimsin?"

Çocuk onun sesini duyunca irkildi ve cevap vermedi. Uykunun sisleri Arabella'nın beyninden uzaklaştı; gözleri yerde yatan isi, garip ziyaretçisinin suratsız görüntüsünü aldı ve aydınlandı. "Sen bir dağcı çocuk olmalısın!" diye haykırdı. "Ama benim odamda ne işin var?" O zaman küçük yüzdeki dehşeti fark etti ve hemen şöyle dedi: "Korkma! O korkunç bacalarda yolunu mu kaybettin?"

Çocuk gözlerini yumarak başını salladı. Grimsby'nin bu yüzden onu döveceği bilgisini de gönüllü olarak verdi. Yüzünün bir tarafının şişmiş ve renginin solmuş olduğunu gözlemlene fırsatı bulan Arabella sordu: "Bu senin efendin mi? Seni dövüyor mu?"

Kestane tekrar başını salladı ve titredi.

Arabella yatağının yanındaki sandalyenin üzerinde iffetle duran sabahlığı almak için elini uzatarak, "Bunun için seni dövmeyecek!" dedi. "Bekle! Kalkacağım!"

Çocuk bu istihbarat karşısında çok telaşlanmış görünüyordu ve duvara yaslanıp savunmaya geçerek onu izledi. Yataktan kaydı, ayaklarını terliklerinin içine soktu, sabahlığını bağladı ve nazıkçe ziyaretçisine doğru ilerledi. Adam içgüdüsel bir hareketle kolunu kaldırdı ve kadının önünde iki büküm oldu. Utanç verici paçavralar içindeydi ve Arabella şimdi frizden yapılmış iç giysilerinin uçlarının iyice kömürleşmiş olduğunu, sıksa bacalarının ve çıplak ayaklarının fena halde yanmış olduğunu görüyordu. Dizlerinin üzerine çökerek acıyla haykırdı: "Ah, zavallı küçük dostum! Kendini çok kötü yakmışsın!"

Koruyucu kolunu hafifçe indirdi ve kolunun üzerinden ona şüpheyile baktı. "Ole Grimsby yaptı," dedi.

Nefesini tuttu. "Ne!"

Bacaya çıkmaktan korkuyorum," diye açıkladı kestane. "Bazen fareler oluyor -büyük, vahşi fareler!"

Kadın ürperdi. "Ve seni böyle yapmaya mı zorluyor?"

"Çoğu öyle," dedi kestane rengi çocuk, hayatı bulduğu gibi kabul ederek.

Elini uzattı. "Bırak bakayım! Sana zarar vermeyeceğim." Adam temkinli görünüyordu, ama bir an sonra onun doğru söylüyor olabileceğini düşünerek ayaklarından birini eline almasına izin verdi. Kadının gözlerinden yaşlar aktığını görünce , çünkü onun deneyimine göre, nazik bir cins, birine ağlamaktansa onu süpürge sapıyla dövmeye daha yatkındı.

"Zavallı çocuk, zavallı çocuk!" Arabella'nın sesinde bir kırıma oldu. "Sen de çok zayıfsın! Yarı aç olduğuna eminim! Aç mısın?"

"Çok açım," diye yanıtladı basitçe.

"Hem de soğuk!" dedi. "Bu paçavralar içinde şaşılacak bir şey yok! Çok kötü, *çok kötü!*" Ayağa fırladı ve şöminenin yanında asılı duran zilin ipini kavrayarak şiddetle çekti.

Çocuk korkuyla bir kez daha inledi ve şöyle dedi: "Ole Grimsby beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek! Bırakın beni!"

"Sana elini bile sürmeyecek!" diye söz verdi Arabella, yanakları kızarmış, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Çocuk, kadının kafasının yumuşak olduğu sonucuna vardı. "Ho!" dedi acı acı, "sen Grimsby'yi tanımıyorsun! Onun kadını da tanımıyorsun! Kaburgalarımın birini kırdı, onct!"

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacak, canım," dedi Arabella, sandıklardan birinin çekmecesini açmak için yana döndü. Kısa bir süre önce diğ ağrısı çeken hastanın başına örttüğü yumuşak Galı çıkarıp oğlanın başına örttü: "Dur, ateşi yakana kadar seni sarayım! Bu daha mı rahat, küçük adamım? Şimdi şu sandalyeye otur ve hemen bir şeyler ye!"

Koltuğa kaldırılmasına izin verdi, ama yüzündeki şüphe ve dehşet ifadesi Arabella'nın şefkatli yüreğini burktu. Arabella nazik bir eliyle onun kırpılmış kumral saçlarını düzeltti ve yatıştırıcı bir sesle, "Benden korkmamalısın," dedi: "Benden korkmamalısın: Sana söz veriyorum, ne sana ne de efendine zarar vermeyeceğim. Adın ne, canım?"

"Jemmy," diye cevap verdi, şalına sarınarak ve korku dolu bakışlarını ona dikerek.

"Peki sen kaç yaşındasın?"

Bu konuda eğitim almadığı için cevap veremedi. Çocuğun yedi ya da sekiz yaşında olabileceğini düşündü ama o kadar yetersiz beslenmişti ki daha büyük de olabilirdi. Hizmetçisini odaya getirmesi için zilin çalmasını beklerken çocuğa başka sorular da sordu. Görünüşe bakılırsa çocuk herhangi bir ebeveynin varlığından habersizdi, Parish'te öksüz ve yetim olduğunu söylüyordu. Bu durumun onu üzdüğünü görünce, Bayan Balham adında birinin onu severek doğurduğunu söylediğini belirterek onu teselli etmeye çalıştı. Görünüşe göre bu hanımefendi onu şimdiki sahibinin eline geçtiği ana kadar büyütmişti. Bayan Balham'ın huyu hakkında yapılan bir soruşturma, onun jackey için nadir bir kişi olduğu ve uyarıcının etkisi altındayken herkesi yarı öldürebileceği bilgisini ortaya çıkardı. Arabella'nın Jackey'nin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Jemmy'nin üvey annesinin sert içkilere çok düşkün olduğunu anladı. Jemmy'yi daha yakından sorguladı ve Jemmy, güvenini kazanarak, ona en gerçekçi şekilde, yanaklarından kan gelmesine neden olan, tırmanıcı bir çocuğun hayatıyla ilgili bazı ayrıntıları anlattı. Ona, Grimsby'nin ortaklarından biri olan ve daha bir yıl önce altı yaşındaki kölesinin ölümüne neden olduğu için iki yıl hapis cezasına çarptırılan Bay Molys'in şiddetini çarpık bir gururla anlattı.

"Đki yıl!" diye bağırdı Arabella, bu kadar rahat anlatılan bir zalimlik hikâyesi karşısında midesi bulanarak. "Eğer bir tüccarın fabrikasından bir metre ipek çalmış olsaydı onu sınır dışı ederlerdi!"

Jemmy bu ifadeyi yalanlayacak ya da doğrulayacak durumda değildi ve temkinli bir sessizlik içinde kaldı. Genç kadının çok kızgın olduğunu gördü ve öfkesi kendisine yönelmiş gibi görünmese de

Deneyimleri ona aniden duvara çarpma riskini gereksiz yere göze almamayı öğretmişti. Bu yüzden sandalyenin köşesine büzüldü ve şalına daha sıkı sarıldı.

Kapı ihtiyatlı bir şekilde çalındı ve odaya hafifçe telaşlanmış ve oldukça ürkmüş bir hizmetçi girdi. "siz mi çaldınız, hanımefendi?" diye sordu şaşkın bir ses tonuyla. Sonra gözü Arabella'nın ziyaretçisine takıldı ve kibar bir çığlık attı. "Ah, hanımefendi! Beni ne hale getirdi! Genç serserinin sizi böyle korkutması! Baca temizleyicisinin oğlu, bayan ve her yerde onu arıyor! Hemen benimle geliyorsun, seni kötü çocuk, seni!"

Jemmy, anladığı bir dilde, bunu yapmak istemediğini söyleyerek sızlandı.

"Sus!" Arabella elini küçük, kemikli bir omzun üzerine bıraktı. "Onun süpürgecinin oğlu olduğunu çok iyi biliyorum Maria ve ona nasıl kullanıldığını görürsün! Lütfen aĞağıya in ve hemen ona yiyecek bir Geyler getir ve ateĞi yakması için birini yukarı gönder!"

Maria sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu. "Bayan!" diye boşalmayı başardı. "Küçük pis bir *tırmanıcı çocuk* mu?"

"Yıkandığı zaman," dedi Arabella sessizce, "kirli olmayacak. Bol miktarda ılık suya ve banyoya ihtiyacım olacak, lütfen. Ama önce bir ateş ve zavallı çocuk için biraz süt ve yiyecek!"

Küstah hizmetçi dizginledi. "Umarım o iğrenç yarattığı yıkamamı beklemiyorsunuzdur hanımefendi! Eminim hanımefendileri böyle bir şeye ne derdi bilmiyorum!"

"Hayır," dedi Arabella, "seninkinden daha duyarlı bir kalbe sahip bir kızı bekleyebileceğim hiçbir Geyi senden beklemiyorum! Git ve senden istediğim şeyi yap ve Becky'nin yukarı, yanıma gelmesini iste!"

"Becky?" diye nefes nefese kaldı Maria.

"Evet, dişi ağrıyan kız. Ve sen yemek getirdiğinde
-Biraz ekmek-tereyağı ve biraz et çok iyi olur, ama sütü unutm! Lord
Bridlington'a onu hemen görmek istediğimi söylemesi için birini
gnderebilirsin."

Maria yutkundu ve kekeledi: "Ama hanımefendi, lord hazretleri yatıyor ve
uyuyor!" Arabella sabırsızlıkla, "Bırakın da uyandırılısın!" dedi.

"Bayan, hayatım pahasına buna cesaret edemem! Saat dokuza kadar
kimsenin onu rahatsız etmemesini emretti ve tıraş olup giyinene kadar da
gelmeyecek, Lord Hazretleri değil!"

Arabella bu soruyu düşündü ve sonunda Lord Hazretleri'nin yardımından
şimdilik vazgeçmenin daha akıllıca olacağı sonucuna vardı. "Pekl," dedi,
"o zaman hemen giyinip süpürgeyi kendim göreceğim. Ona beklemesini
söyle!"

"Elbiseyi gördünüz mü hanımefendi, asla yapamazsınız! O ocuk sizi
izlerken!" diye haykırdı skandala uğramış Maria.

"Bu kadar aptal olma kızım!" diye tersledi Arabella, ayağını yere vurarak.
"O benim evdeki küçük kardeğimden daha büyük değil! Sana olan tüm
sabrımı tüketmeden önce git buradan!"

Ancak Maria, merak içindeki Jemmy ile ev sahibesi arasında bir perde
ayarlayana kadar bunu yapmaya ikna edilemedi. Sonra da Bayan'ın delirdiği
ve muhtemelen o gün Bedlam'a götürüleceği haberini eve yaymak için
oradan uzaklaştı. Ama hanımının bu kadar sevdiği bir konuğu engellemeye
cesaret edemediği için Arabella'nın mesajını Becky'ye ilette ve odasına bir
tepsi yemek götürmeye tenezzül etti.

Hl büyük sandalyede bzlmK olan Jemmy, olayların bu beklenmedik
dnKm karKısında afallamıKtı ve kendisine yönelik niyetlerden hiçbir
Key anlamıyordu. Ama bir tabak soğuk bifteğin ve yarım somun ekmeğin
ne anlama geldiğini çok iyi anlıyordu ve keskin gözleri parlıyordu.
Elbiselerini rastgele giymiş ve saçlarını dikkatsizce düğümlemiş olan
Arabella onu yerine oturttu

Yemeğinin tadını çıkarmaya koyuldu ve ön salonda tedirgin bir şekilde onu beklemekte olan korkusuz Bay Grimsby ile savaşmak için dışarı çıktı.

Gömlük kollu bir uşağın, şaşkın ve kıkırdayan iki hizmetçinin ve mutfak çocuğunun ağzı açık bakışları altında geçen bu sahne daha iyi bir seyirci kitlesine layıktı. Örneğın Bay Beaumaris bundan büyük zevk alırdı. Bay Grimsby, o ana kadar karşılaştığı ev halkının sempatisinin kendisiyle birlikte olduğunu bildiği ve saldırganının da sadece bir kız çocuğu olduğunu gördüğü için, başlangıçta üst perdeden konuşmaya çalışmış, Jemmy'nin birçok kusurunu hızla sıralamış ve Arabella'ya bu serserinin söylediği tek bir söze bile inanmamasını tembihlemişti. Çok geçmeden Arabella'nın inç olarak eksikliğini ruh olarak fazlasıyla telafi ettiğini keşfetti. Onun karakterini paramparça etti ve nihai kaderi konusunda onu uyardı; Jemmy'nin yanıklarını ve çürüklerini yüzüne fırlattı ve cesareti varsa ona cevap vermesini söyledi. Cesaret edemedi. Jemmy'nin ona geri dönmesine asla izin vermeyeceğini söyledi ve çocuk üzerindeki şüphesiz haklarını göstermeye çalıştığında o kadar hiddetli görünüyordu ki, adam onun önünde geri çekildi. Eğer haklarından bahsetmek istiyorsa bunu bir yargıç önünde yapabileceğini söyledi ve bu uğursuz sözler üzerine Jemmy'nin içindeki tüm mücadele kırıntıları yok oldu. Arkadaşı Bay Molys' başına gelen talihsizlik hâlâ zihninde tazeliğini koruyordu ve adaletsiz bir kanunla muhatap olmak istemiyordu. Bu tarz bir evde yağayan genç bir bayanın arkasında, eğer onları zorlarsa, zavallı bir baca temizleyicisi için iğleri çok tatsız hale getirebilecek kiğiler olacağına hiç Ğüphe yoktu. Sağduyulu bir adamın izleyeceği yol geri çekilmekti: tırmanıcı çocuklar kolayca bulunabiliyordu ve Jemmy hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Bay Grimsby, sırtı neredeyse iki büküm olmuş bir halde, Arabella'ya Jemmy'nin kendisinde kalabileceğini, onu hoş karşılayabileceğini ve nankör velet ne derse desin, ona bir baba gibi davrandığını bir nefeste anlatmaya çalışarak evden dışarı çıktı.

Arabella zaferinin coşkusuyla odasına döndüğünde, Jemmy'yi et tabağını çoktan atmış, büyük bir endişeyle abdest alma hazırlıklarına bakarken buldu. Ateşin önünde geniş bir kalça banyosu duruyordu ve Becky içine üç büyük pirinç teneke sıcak suyun sonuncusunu boşaltıyordu. Becky tırmanıcı çocuklar hakkında ne düşünürse düşünsün, Arabella'ya kölece bir hayranlık besliyordu ve Bayan'ın kendisinden isteyebileceği her şeyi yapmaya hazır olduğunu belirtmişti.

"Önce," dedi Arabella hızla, "onu yıkamalı, zavallı küçük ayaklarına ve bacaklarına fesleğen merhemi sürmeliyim. Sonra da ona giyecek bir şeyler bulmalıyım. Becky, Londra'da bir çocuk için uygun giysilerin nereden temin edileceğini biliyor musun?"

Becky önlüğünü parmaklarının arasında döndürerek başıyla onayladı. Kardeşi Ben için eve bir takım elbise gönderdiğini ve annesinin bundan çok memnun kaldığını söylemeye cesaret etti.

"Küçük kardeşleriniz var mı? O zaman bu çocuğa ne alacağınızı bilirsiniz!" Arabella dedi ki. "Sıcak tutacak bir ceket, birkaç ufak tefek giysi, bir gömlek, bir de ayakkabı ve çorap! Bekle! Sana parayı vereceğim ve sen de hemen gidip bunları alacaksın!"

Becky kararlı bir tavırla, "Lütfen hanımefendi," dedi, "sanırım önce onu yıkamanıza yardım etmeliyim." Kibarca ekledi: "Muhtemelen mücadele edecektir, hanımefendi - buna alışık değil."

Oldukça haklıydı. Jemmy kendisini tecavüze uğramaktan korumak için bir kaplan gibi savaştı ve hem ikna çabalarına hem de güvencelere karşı sağırdı. Ama önündeki iki genç kız, kendi genç kardeşlerinin yetişmesine boşuna yardım etmemişlerdi. Jemmy'nin hıçkırıklarına ve itirazlarına aldırmadan paçavralarını çıkardılar ve onu çılgınca tekmeleyerek banyoya attılar ve bir deri bir kemik kalmış küçük bedeninin her santimini acımasızca yıkadılar.

Jemmy'nin ulumalarının odanın sınırlarının ötesinde duyulmaması beklenemezdi. Gürültülüydüler ve Leydi Bridlington'ın kulaklarına kadar geliyorlardı. Leydi Bridlington'ın kulaklarına kadar işliyordu. Görüldüğü gibi, bu seslerin gerçekten de evinin içinden geliyor olabileceğine inanamıyordu ve tam zilini çalıp Clara Crowle'dan sokakta bağırان çocuk her neyse onu göndermesini isteyecekti ki, ulumalar kesildi (Jemmy banyodan çıkarılıp sıcak bir havluya sarılmıştı) ve Leydi tekrar yatağına uzandı. Bundan kısa bir süre sonra. Bayan Crowle kahvaltı tepsisiyle usulca içeri girdi ve Bayan Arabella'nın aklını kaçırdığını, odasına pis bir çocuk aldığını ve kim ne derse desin gitmesine izin vermeyeceğini haber verdi. Hanımefendileri, şaşkınlık içinde dinledikleri hikâyenin temel noktalarını kavramak üzereyken Arabella içeri girdi. Onun ziyareti, Bayan Arabella'nın

Crowle, hanımını hartshorn ve suyla canlandırmak ve pastil yakmak için, çünkü endişe verici yoğunlukta bir sinir spazmına neden oldu. Leydi Bridlington şimdi kendisinden sadece bataktan çıkarılmış bir çocuğu barındırmasının değil, elinden gelen her şeyi yaparak eski efendisinin peşine düşmesinin de beklendiğini anlamıştı. Arabella kanundan ve yargıçlardan, Lady Bridlington'ın kahvesini bile yutmasını neredeyse imkânsız hale getiren zalimliklerden ve babamın böyle şok edici bir durumda ne yapılması gerektiğini söyleyeceğinden bahsetti. Leydi Bridlington inledi ve belli belirsiz şöyle dedi: "Ama yapamazsınız! Çocuk efendisine geri verilmeli! Bu işlerden anlamıyorsunuz!"

"Yapamaz mısınız?" diye bağırdı Arabella, gözleri parlayarak. "*Yapamaz* mısınız, hanımefendi? Özür dilerim ama anlamayan sizsiniz! Zavallı küçük ruhun sırtındaki korkunç izleri -kaburgaları neredeyse derisinden ayrılıyordu- gördüğünüzde böyle konuşmayacaksınız!"

"Hayır, hayır, Arabella, Tanrı aşkına-!" diye yalvardı vaftiz annesi. "Onu buraya getirmene izin vermeyeceğim! Frederick nerede? Canım, elbette her Gey çok korkunç ve ne yapılabileceğine bakacağız, ama lütfen ben giyinene kadar bekle! Clara, lord hazretleri nerede?"

Clara keyifle, "Lord hazretleri, leydim," diye cevap verdi, "kahvaltısını yaptıktan sonra, âdeti olduğu üzere Park'ta ata binmeye gitti. Lord Hazretleri'nin beyefendisi, Bayan'ın odasında bir tırmanıcı çocuk olduğundan söz edince, Lord Hazretleri onun hemen gönderilmesi gerektiğini söyledi."

Arabella lafı dolandırmadan, "olmayacak!" dedi.

Leydi Bridlington, Frederick'in böyle aptalca bir üslupla emirler verip bunların yerine getirilmesini başkalarına bırakmasının tam Frederick'e göre bir davranış olduğunu düşünerek, Frederick'in kendisine destek vermek için hazır bulunacağı zamana kadar başka bir tartışmayı ertelemeye karar verdi. Arabella'yı gitmeye ikna etti, kahvaltı tepsisine tiksintiyle baktı ve Clara'ya, güçsüz bir sesle, kokulu tuzlarını vermesi için yalvardı.

Lord Bridlington sabah egzersizinden döndüğünde, Bayan'ın ona bir takım alması için hizmetçilerinden birini göndermesi dışında, tırmanan çocukla ilgili hiçbir şey yapılmadığını öğrenince canı sıkıldı. Annesi geldiğinde hâlâ kaşları çatıktı.

Aşağı indi ve neredeyse boynuna düşüyordu. "Tanrıya şükür sonunda gelebildin!" diye söylendi. "Bu kargaşada evle birlikte dışarı çıkmaya ne sebep olmuş olabilir? Neredeyse aklımı kaçıracaktım! Çocuğu hizmetçi olarak işe almamı istiyor!"

Frederick onu sertçe zemin kattaki salona götürdü ve kapıyı ilgili uşağın üzerine kapattı. Sonra da anlayamadığını söylediği bu olay hakkında bir açıklama istedi. Arabella yıkanmış ve giyinmiş Jemmy'nin elinden tutarak odaya girdiğinde, annesi tam ona bir açıklama yapmak üzereydi.

"Günaydın Lord Bridlington!" dedi sakın bir sesle. "Eve gelmenize sevindim, çünkü Jemmy'yle ne yapmam gerektiğine karar vermemde bana en iyi siz yardımcı olabilirsiniz."

"Bunu kesinlikle yapabilirim, Bayan Tallant," diye cevap verdi. "Çocuk elbette ait olduğu yere geri dönmeli. Eğer söylememe izin verirsiniz, onunla efendisi arasına girmeniz çok uygunsuz bir davranıştı."

Onu şaşırtan bir bakışla karşılaştı. Arabella, "Kimsenin bana, çaresiz bir çocuğu bir canavarın vahşetinden kurtararak uygunsuz bir şey yaptığımı söylemesine izin veremem Lord Bridlington!" dedi.

"Hayır, hayır canım, elbette hayır!" diye araya girdi Leydi Bridlington aceleyle. "Frederick öyle demek istemedi... Ama görüyorsun ya, böyle üzücü durumlarda insanın yapabileceği bir şey yok! Yani, eminim Frederick adamla konuşacak, onu bir güzel korkutacak!"

"Gerçekten, anne-"

"Ya Jemmy?" diye sordu Arabella. "Onunla ne yapacaksınız?"

Lord Hazretleri, koruması için aday olan çocuğa hoşnutsuzlukla baktı. Jemmy çok iyi temizlenmişti ama sabun ve suyun en iyi şekilde uygulanması bile onu iyi bir çocuğa dönüştüremezdi. Sivri, küçük bir yüzü, ön dişlerinden birinin eksik olduğu geniş bir ağız ve çok kalkık bir burnu vardı. Kısa, dağınık saçları tamamen düzdü ve kulakları kafasından dışarı çıkma eğilimi gösteriyordu.

"Benden ne yapmamı beklediğinizi bilmiyorum!" dedi lord hazretleri üzüntüyle. "Eğer çıraklarla ilgili kanunlar hakkında biraz bilginiz olsaydı, sevgili Bayan Tallant, bu çocuğu ustasından çalmanın imkânsız olduğunu bilirdiniz!"

"Bir çırağın ustası bir çocuğu bu çocuk gibi kötüye kullanırsa," diye karşılık verdi babasının kızı, "kendisini kovuşturmaya tabi tutar! Dahası, bu adam bunu biliyor ve sizi temin ederim ki Jemmy'nin kendisine geri verilmesini beklemiyor!"

Frederick, "Sanırım çocuğu evlat edinmem gerektiğini düşünüyorsunuz!" dedi.

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diye cevap verdi Arabella, sesi biraz kararsızdı. "Sadece bu kadar sefil durumda olan birine biraz merhamet gösterebileceğinizi düşünüyorum!"

Frederick öfkeyle renklendi. "Elbette çok üzgünüm ama-"

"Efendisinin onu bacadan çıkmaya zorlamak için altındaki ızgarada ateş yaktığını biliyor musun?" diye araya girdi Arabella.

"Evet, evet, şok edici, biliyorum, ama sonuçta bacalar süpürülmeli, yoksa hepimize ne olur?"

"Ah, babam burada olsaydı!" Arabella ağladı. "Seninle konuşmanın faydasız olduğunu görüyorum, çünkü bencil ve kalpsizsin ve kendi rahatından başka hiçbir şeyi önemsemiyorsun!"

Tam bu uygunsuz anda kapı açıldı ve uşak iki sabah ziyaretçisini anons etti. Kâhya daha sonra, hanımının da en az onun kadar hissettiği bu gafleti, Bayan'ın hâlâ yukarıda Çocuk'la birlikte olduğunu sandığını söyleyerek açıkladı. Frederick ziyaretçilerin dışarıda bırakılmasını istediğini gösteren aceleci bir hareket yaptı ama artık çok geçti. Lord Fleetwood ve Bay Beaumaris odaya girdiler.

Karşılamları olağandışıydı. Leydi Bridlington duyulabilir bir inilti çıkardı; oğlu odanın ortasında yere yapışmış, yüzü kızarmış ve tüm görünüşü tıka basa doldurulmuş bir adaminkine benziyordu.

Bayan Tallant'ın da yüzü kızarmıştı, dudağını ısırđı ve topuklarının üzerinde dönerek küçük bir çocuğu duvar kenarındaki bir sandalyeye götürdü ve ona nazikçe oturmasını ve uslu bir çocuk olmasını söyledi.

Lord Fleetwood bu manzara karşısında gözlerini kırpıştırdı; Bay Beaumaris'in kaşları kalktı, ama başka bir şaşkınlık belirtisi göstermedi, sadece Leydi Bridlington'ın sinirli elini eğerek, "Nasılsınız?" dedi: "Nasılsınız? Umarım rahatsız etmiyoruzdur? Bayan Tallant'ı benimle Botanik Bahçeleri'ne gelmeye ikna etmek umuduyla aradım. Bana orada bahar çiçeklerinin çok güzel olduğunu söylediler."

"Çok naziksiniz efendim," dedi Arabella sert bir sesle, "ama bu sabah ilgilenmem gereken daha önemli işler var."

Leydi Bridlington kendini toparladı. "Aşkım, bütün bunları daha sonra konuşabiliriz! Eminim hava almak size iyi gelecektir! Şu çocuğu mutfağa gönder ve-"

Teşekkür ederim hanımefendi, ama Jemmy ile ne yapacağıma karar verene kadar evden dışarı çıkmayacağım."

Jemmy'ye içten bir merakla bakan Lord Fleetwood şöyle dedi: "Jemmy, ha? Arkadaşınız mı, Bayan Tallant?"

Arabella, "Hayır, o yanlışlıkla yatak odamın bacasından inen bir tırmanıcı çocuk," diye cevap verdi. "Çok utanç verici bir Çekilde kullanıldı ve gördüğünüz gibi sadece bir çocuk, sanırım yedi ya da sekiz yağından fazla değil!"

Duygularının sıcaklığı sesine belirgin bir titreme getirdi. Bay Beaumaris merakla ona baktı.

"Hayır, gerçekten mi?" dedi Lord Fleetwood kolay bir sempatiyle. "Şey, bu çok kötü bir şey! Bu baca temizleyicilerinden bazıları ne korkunç yaratıklar! Hapishaneye gönderilmeleri gerekir!"

Düşüncesizce konuştu: "Evet, ben de Lord Bridlington'a bunu söylüyordum, ama o hiç anlamıyor gibi görünüyor!"

"Arabella!" diye yalvardı Leydi Bridlington. "Lord Fleetwood bu tür konularla ilgilenemez!"

"Sizi temin ederim hanımefendi!" dedi lord hazretleri. "Bayan Tallant'ı ilgilendiren her şeyle ilgilenirim! Çocuğu , değil mi? ben buna şeytani bir iyilik derim! Sanki bir veletmiş gibi de değil!"

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Arabella küçümseyerek. "Siz ya da ben, bebeklikten itibaren sarhoş bir üvey anne tarafından büyütülseydik, daha bebekken acımasız bir efendiye satılsaydık ve nefret dolu bir ticarete zorlansaydık ne hale gelirdik acaba lordum!"

Bay Beaumaris sessizce odanın ortasındaki gruptan biraz uzaktaki bir sandalyeye geçti ve ellerini sandalyenin arkasına dayayarak durdu, gözleri hâlâ Arabella'nın yüzündeydi.

"Hayır, hayır! Kesinlikle öyle!" dedi Lord Fleetwood aceleyle.

Lord Bridlington bu noktada akılsızca araya girmeyi tercih etti. "Kuşkusuz dediğiniz gibi hanımefendi, ama bu annemin oturma odası için pek uygun bir konu değil! Size yalvarıyorum-"

Arabella bir anda ona döndü, gözleri yaşlarla parlıyor, sesi öfkeden titriyordu. "Susturulmayacağım! Bu her Hristiyan hanımın oturma odasında tartışılması gereken bir konu! Saygısızlık etmek istemem hanımefendi! Düşünmediniz, düşünmüş olamazsınız! Bu çocuğun vücudundaki yaraları görseydiniz ona yardım etmeyi reddedemediniz! Keşke onu banyoda çıplak bıraktığımda sizi odama çağırıyaydım! Kalbinize dokunmuş olmalıydı!"

"Evet, ama Arabella, kalbim *çok* duygulandı!" diye itiraz etti acılı vaftiz annesi. "Ama ben hizmetçi istemiyorum ve o çok küçük ve çok çirkin bir Çey! Ayrıca, süpürgeci büyük olasılıkla ona sahip çıkacaktır, çünkü ne düşünürseniz düşünün, eğer çocuk ona çıraklık ederse, ki öyle olmalı-"

"Bu konuda içiniz rahat olsun hanımefendi! Efendisi ona sahip çıkmaya asla cesaret edemez. Tehlikede olduğunu çok iyi biliyor.

Çünkü ona öyle söyledim ve benden hiç şüphe etmedi! Bu kelimeyi duyunca irkildi ve olabildiğince hızlı bir şekilde evden dışarı çıktı!"

Bay Beaumaris sonunda konuştu. "Temizlikçiyle yüzleştiniz mi, Bayan Tallant?" diye sordu, dudaklarında garip bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle öyle!" diye cevap verdi, bakışları kayıtsız bir an için onun üzerinde durdu.

Leydi Bridlington'a aniden ilham geldi. "Elbette kiliseye gitmeli! Frederick, bunu nasıl yapacağını biliyorsun!"

"Hayır, hayır, yapmamalı," diye açıkladı Arabella. "Bu her şeyden daha kötü olur, çünkü onunla ne yapacaklar, sence, onu bildiği tek mesleğe mi yönlendirecekler? Ve o korkunç bacalardan korkuyor! Bu kadar uzak olmasaydı onu babama gönderirdim, ama böyle küçük bir çocuk o kadar yolu tek başına nasıl gidebilir?"

"Hayır, kesinlikle olmaz!" dedi Lord Fleetwood. "Aklından bile geçirme!"

"Lord Bridlington, bir çocuğu onun katlandığı gibi bir hayata mahkûm etmeyeceğinize emin misiniz?" Arabella yalvardı, ellerini yalvaran bir hareketle uzattı. "*Çok şeyiniz var!*"

Fleetwood düşüncesizce, "Tabii ki yapmaz!" dedi. "Şimdi gel Bridlington!"

"Ama neden yapayım ki?" diye sordu Frederick. "Ayrıca, bu veletle ne yapabilirim ki? Dinlemek zorunda kaldığım en büyük saçmalık bu!"

Arabella yalvarırcasına ona dönerek, "Lord Fleetwood, Jemmy'yi alır mısınız?" diye sordu.

Lord Hazretleri kargaşaya kapıldı. "Sanmıyorum... Görüyorsunuz ya, hanımefendi... İşin aslı şu ki, Leydi Bridlington haklı! Parish! Mesele bu!"

"Değersiz, Charles!" dedi Bay Beaumaris.

Çok sinirlenmiş olan Lord Bridlington ona doğru döndü. "Madem öyle düşünüyorsun Beaumaris, belki de o sefil veledi sen alırsın!"

O sırada Bay Beaumaris odanın öbür ucundan, yanakları kızarmış, göğsü kabarmış Arabella'ya bakarak hem kendisini, hem de odadakileri şaşırttı. "Evet," dedi. "Edeceğim."

IX

Bu basit sözler dinleyicilerinin kulaklarına çarpıcı bir etkiyle çarptı. Lord Fleetwood'un çenesi düştü; Leydi Bridlington'la oğlunun iri gözleri Bay Beaumaris'e dikildi; Arabella da hayretle ona baktı. Sessizliği bozan o oldu. *Siz mi?*" dedi, ses tonundaki kuşkuyla Bay Beaumaris'in karakteri hakkındaki düşüncelerinden hiç kuşkusu yoktu.

Dudaklarında oldukça alaycı bir gülümseme belirdi. "Neden olmasın?" dedi.

Gözleri adamın yüzünü aradı. "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

"En ufak bir fikrim bile yok," diye itiraf etti. "Umarım bana onunla ne yapacağımı söylersiniz, Bayan Tallant."

"Eğer onu almana izin verseydim, Lord Fleetwood gibi onu da Parish'e atardın!" dedi acı acı.

Lord Hazretleri belli belirsiz bir itirazda bulundu.

Bay Beaumaris, "Benim pek çok hatam var," diye cevap verdi, "ama inanın bana, verdiğim söze güvenebilirsiniz! Onu ne Parish'e atacağım, ne de efendisine geri vereceğim."

"Delirmiş olmalısın!" diye haykırdı Frederick.

Bay Beaumaris ona küçümseyen bir bakıŒ fırlatarak, "Doğal olarak öyle düŒünürsünüz," dedi.

"İnsanların ne söylemek zorunda kalacaklarını düşündünüz mü?" Frederick söyledi.

Bay Beaumaris, "Hayır, beni bu kadar az ilgilendiren bir konuda kafamı yormaya da niyetim yok!" diye karşılık verdi.

Arabella yumuşamış bir sesle: "Eğer gerçekten bunu kastediyorsanız, efendim, çok nazık bir şey yapmış olacaksınız -belki de şimdiye kadar yaptığınız en iyi şey- ve size *teşekkür ederim!*" dedi.

"Kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en iyi şey, Bayan Tallant," dedi o alaycı gülümsemesiyle.

"Onunla ne yapacaksın?" diye tekrar sordu. "Onu kendi evladın gibi benimseyeceğini ya da buna benzer bir Çey yapacağını düşünmüyorsunuzdur herhalde! Saygın bir meslek edinmesi gerekiyor, ama onun için en iyisinin ne olacağını bilmiyorum!"

"Belki de," diye önerdi Bay Beaumaris, "bu konuda kendi görüşleri vardır. Jemmy, sen ne yapmayı tercih ederdin?"

Arabella, Jemmy'nin sandalyesinin yanında diz çökerek, "Evet, erkek olunca ne yapmak istersin?" diye sordu ve ikna edici bir ses tonuyla konuştu. "Söyle bana!"

Bütün bu olup bitenleri yüzünde niyetli bir ifadeyle izleyen Jemmy'nin ne olup bittiğine dair çok net bir fikri yoktu, ama kıvrak zekâsı bu kabadayılardan , en iri yarı olanının bile ona zarar vermek niyetinde olmadığını kavramıştı. Gözlerindeki korkmuş ifade yerini büyük bir keskinliğe bırakmıştı. Koruyucusuna tereddüt etmeden cevap verdi. "Ole Grimsby'ye bir dengeleyici ver!" dedi.

Arabella içtenlikle, "Evet canım, sen de öyle yapacaksın ve umarım sen de onun gibi herkes için aynı şeyi yaparsın!" dedi. "Ama hayatını nasıl kazanmayı tercih edersin?"

Bay Beaumaris'in dudakları takdirle kıpırdadı. Demek küçük Tallant'ın kardeşleri vardı, öyle mi?

Leydi Bridlington şaşkın, oğlu ise tiksiniş görünüyordu. Lord Fleetwood, Arabella'nın bilinçsizce ihanet ettiği bilgisini kabul ederek

sorgusuz sualsiz, Jemmy'yi eleştirel bir gözle inceledi ve çocuğun bir boksör için uygun yapıda olmadığını düşündüğünü söyledi.

"Tabii ki hayır!" dedi Arabella. "Düşün, Jemmy! Ne , sence?"

Şirket onun keyfini beklerken, kestane rengi çocuk düşüncelere daldı. "Bir geçidi süpürelim," dedi sonunda. "O zaman ben de genlemen'in 'orses'lerini yaşlandırabilirim."

"Beyefendilerin atlarını tutmak mı?" diye tekrarladı Arabella. Gözleri parladı. "Atları sever misin, Jemmy?"

Jemmy şiddetle başını salladı. Arabella zaferle etrafına bakındı. "O zaman ben her şeyi biliyorum!" dedi. "Özellikle de onun sorumluluğunu üstlenecek olan siz olduğunuz için, Bay Beaumaris!"

Bay Beaumaris derin bir endişe içinde darbenin inmesini bekledi.

"Atlara bakmayı öğrenmeli, sonra biraz daha büyür büyümez onu kaplanınız olarak kullanabilirsiniz!" dedi Arabella gözleri parlayarak.

Kan sığırlarının küçük çocukların himayesine verilmesinin aptalca olduğu konusundaki görüşleri çok iyi bilinen Bay Beaumaris hiç sarsılmadan cevap verdi: "Emin olabilirsiniz. Gelecek şimdi sağlanıyor-"

"Ama sen asla arkada bir Kaplan varken araba kullanmazsın!" diye haykırdı Lord Bridlington. "Kaç kez söylediğinizi bilmiyorum-"

Bay Beaumaris, "Bridlington, bu anlamsız yorumlarla sözümü kesmemenizi dilerim," dedi.

"Ama bu çocuk bir kaplan olmak için çok küçük!" dedi Leydi Bridlington.

Arabella'nın yüzü düştü. "Evet, öyle," dedi üzüntüyle. "Yine de onun için çok iyi olurdu, keşke bu arada onunla ne yapacağımızı bilseydik!"

"Sanırım," dedi Bay Beaumaris, "bu arada onu kendi evime götürsem ve aramızda bir konuğma geçene kadar hizmetimin gözetimine versem daha iyi olacak, Bayan Tallant."

Parlayan bir bakışla ödüllendirildi. "Bu kadar nazik olacağınızı bilmiyordum!" dedi Arabella. "Bu harika bir fikir, çünkü zavallı küçük dostumuzun bol miktarda iyi yiyeceğe ihtiyaı var ve eminim ki bunu sizin evinizde bulacaktır! Dinle Jemmy, yeni efendin olacak bu beyefendiyle gideceksin, iyi bir ocuk olacaksın ve sana ne derse onu yapacaksın!"

Jemmy, elbisesinin bir kıvrımını tutarak onunla kalmayı tercih ettiğini söyledi. Ona doğru eğildi ve omzunu okşadı. "Hayır, benimle kalamazsın canım, kalabilseydin de bundan pek hoşlanmayacağından eminim, çünkü bilmelisin ki onun çok atı var ve büyük olasılıkla onları grmene izin verecek. Buraya at arabanızla mı geldiniz, efendim?" Bay Beaumaris eğildi. Arabella yüreklendirici bir sesle, "Duydun mu Jemmy?" dedi. "Bir ift güzel gri atın arkasında, bir katliamla uzaklaşacaksın!"

Bay Beaumaris zr dileyerek, "Bugün kestanelerimi sürüyorum," dedi. "ok özür dilerim, ama bunu belirtmem gerektiğini hissediyorum!"

"ok doğru yaptın," dedi Arabella onaylayarak. "ocuklara asla yalan söylenmemeli! Kestaneler, Jemmy, parlak kahverengi atlar! Onların arkasında otururken kendini ne kadar büyük hissedeceksin!"

Görünüşe göre kestaneonun söylediklerinde çok şey olduğunu hissetti. Kadının elbisesini bıraktı ve keskin bakışlarını yeni sahibine yöneltti. "İyi insanlar mı?" diye sordu kuşkuyla.

"ok iyiler," diye onayladı Bay Beaumaris ciddiyle.

Jemmy sandalyeden kaydı. "Benimle dalga gemiyorsun, değil mi? Beni Grimsby'ye geri vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, bunu yapmayacağım. Gelin ve atlarıma bir bakın!"

Jemmy tereddüt etti, Arabella'ya baktı, o da hemen elini tuttu ve şöyle dedi: "Evet, gidip onları görelim!"

Jemmy arabanın caddede bir aşağı bir yukarı ilerlediğini görünce gözleri büyüdü ve kendinden geçerek titrek bir nefes aldı. "Ne kadar güzel bir araç!" dedi. "Bu arabaları ben mi kullanacağım, patron?"

", " dedi Bay Beaumaris. "Ancak yanıma oturabilirsin." Jemmy otoritenin sesini tanıyarak, "Evet!" dedi.

"Haydi bakalım!" Bay Beaumaris onu arabaya bindirirken, "Hadi bakalım," dedi. Döndü ve Arabella'nın ona elini uzattığını gördü. Elini kendi elinin içine aldı ve bir an tuttu.

"Keşke size teşekkür edecek kelimeleri bulabilseydim!" dedi. "Nasıl gittiğini bana bildirirsiniz."

"Bu konuda içiniz rahat olsun Bayan Tallant," dedi eğilerek. Dizginleri eline alıp arabaya bindi ve evden çıkarken onlara eşlik eden ve Arabella'dan ayrılmak üzere olan Lord Fleetwood'a kötü niyetle baktı. "Gel, Charles!"

Lord Fleetwood ayağa kalktı ve aceleyle şöyle dedi: "Hayır, hayır, yürüyeceğim! Benim için endişelenmene gerek yok, sevgili dostum!"

"Gel Charles!" diye tekrarladı Bay Beaumaris nazikçe.

Arabella'nın gözlerinin üzerinde olduğunu fark eden Lord Fleetwood içini çekti ve "Pekâlâ!" dedi ve Jemmy'yi Bay Beaumaris'le kendi arasına sıkıştırarak arabaya bindi.

Bay Beaumaris ağzı açık seyisine başıyla işaret etti ve öne fırlayan kestaneleri sabitledi. "Korkak," dedi.

"Korkak olduğumdan değil!" diye itiraz etti lord hazretleri. "Ama Londra'daki bütün aptallar arkamızdan bakıyor olacak! Sana ne olduğunu anlayamıyorum, Robert! Bu veledi asla Mount Street'te tutamayacaksın! Eğer dışarı sızarsa,

ve öyle de olacak, sanırım herkesin bunun senin bir yan darben olduğunu düşüneceğini biliyorsun?"

Bay Beaumaris, "Bu olasılık aklımdan geçti," diye onayladı. "Eminim ki bu olasılığı aklımdan çıkarmamalıydım: Bayan Tallant bunu kesinlikle istemezdi."

", sanırım o aptal Bridlington hayatında bir kez olsun haklıydı! Sen delirmişsin!"

"Çok doğru: Bunu yarım saattir ve daha fazladır biliyorum."

Lord Fleetwood ona endişeyle baktı. "Biliyor musun Robert, eğer dikkatli olmazsan daha yaşlanmadan kendini mihraba yürürken bulacaksın!" dedi.

Bay Beaumaris, "Hayır, benim hakkımda çok kötü düşünüyor," diye cevap verdi. "Anladığım kadarıyla bir sonraki adımım 'ole Grimsby' olarak bilinen kişinin peşine düşmek olacak."

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı Fleetwood. "Bunu senden hiç istemedi!"

"Hayır, ama benden bunu beklediğini hissediyorum." Süpürgecinin adının geçmesinin Jemmy'nin telaşla ona bakmasına neden olduğunu gördü ve güven verici bir sesle "Hayır, seni ona vermeyeceğim."

"Robert, seni tanıdığım bunca yıl boyunca kendini bu kadar rezil ettiğini hiç görmemiştim!" dedi arkadaşı acımasız bir dürüstlikle. "Önce küçük Tallant'ın seni kandırıp bu iğrenç veledede bulaştırmasına izin verdin, şimdi de bir baca temizleyicisine bulaştırmaktan bahsediyorsun! Sen! Bu duyulmamış bir şey!"

Bay Beaumaris düşünceli bir tavırla, "Evet, dahası, hayırsever bir kariyerin son derece yıpratıcı olacağından kuşkulaniyorum," dedi.

Fleetwood birkaç dakika onun profilini inceledikten sonra, "Ne olduğunu anlıyorum," dedi. "Kızın seni tercih etmemesinden o kadar hoşlanıyorsun ki, kızla aranı düzeltmek için her yola başvuracaksın."

Bay Beaumaris içtenlikle, ", " dedi.

"Ne yapacağına dikkat etsen iyi olur!" dedi dünyadan haberdar arkadaşı.

Bay Beaumaris yine, "Yapacağım," dedi.

Lord Fleetwood, kısa yolculuğun geri kalanında, ciddi bir niyetleri olmadığı halde arkadaşlarını mevsimin en önemli avıyla kesmeye kalkışanların hainliği üzerine sert bir ders vermekle meşgul oldu ve iyi bir önlem olarak, masum kır kızlarını kandırmaya çalışan sertleşmiş tırmıkları yüce bir şekilde kınadı.

Bay Beaumaris onu büyük bir sevecenlikle dinledi, sadece bu son belagat gösterisini alkışlamak için sözünü kesti. "Bu çok iyi Charles," dedi onaylayarak. "Nereden buldun bunu?"

"Şeytan!" dedi lord hazretleri duygusallıkla. "Pekala, ellerimi senden temizliyorum- ve umarım sana güzel bir dans sunar!"

"Bay Beaumaris, "Umudunuzun gerçekleşeceğine dair güçlü bir önsezim var," diye karşılık verdi.

Lord Fleetwood bundan vazgeçti ve Bay Beaumaris ona güvenmek için bir neden görmediğinden, Mount Street'e varmadan önce kalan az zaman, yeni boksörün tanınmış bir şampiyonla yapacağı dövüşteki şansını tartışmakla geçti.

Bay Beaumaris bu aÇamada niyetinin tam olarak ne olduğunu kimseye söylemekten çekinirdi. Ama Park Sokağı'na tam da arkadaşının anlattığı nedenlerle uğradığı ve Arabella'nın çirkin çırağının geleceği için savaştığını görünce, neredeyse aklını yitirmesine yol açacak kadar kör edici bir aydınlanma yaşadığı kesindi. Özenle yetiştirilmiş bir kadından beklenecek davranışlar konusunda hiçbir düşünce onu durdurmamıştı. Moda dünyasının iki beyefendisi gelip de onu, sosyal zirvelere talip olan herhangi birinin dikkatini çekmeyecek kadar küçük bir çocuğun kaygılarına karışmış halde bulduklarında hiçbir rahatsızlık duymamıştı. Hayır, vallahi, diye düĞündüm Bay Beaumaris coĞkuyla, gibi züppe adamlar hakkında ne düĞündüğünü gösterdi bize! Onun için şeytana bile gidebilirdik.

önemsedi. Sadece hikayeyi anlatarak onu gülünç duruma düşürebilirdim.
-Elimden geldiğince! Tanrım, evet, kadar! Bunu biliyor muydu? Umursar mıydı? Bir kuruş bile, küçük Tallant! Ama Charles'ın bunu tüm kasabaya yaymasına engel olmalıyım.

Artık ciddi ciddi avlanan Bay Beaumaris, avını çok yakından takip edemeyecek kadar deneyimli bir sporcuydu. Arabella'ya yaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadan önce birkaç gün geçmesine izin verdi. Onunla bir daha karşılaştığında, Charnwood'ların verdiği bir balodaydı. Ondan kır danslarından biri için kendisiyle birlikte ayağa kalkmasını istedi, ama sahnede yerlerini alma zamanı geldiğinde, onu bir kanepeye götürerek şöyle dedi: "Onun yerine benimle oturmaya itiraz eder misin? Dans ederken asla rahatça sohbet edemezsiniz ve size kestanemiz hakkında danışmalıyım."

"Hayır, kesinlikle!" dedi içtenlikle. "Nasıl devam ettiğini öğrenmeyi çok istiyordum!" Yelpazesini kavuşturduğu elleriyle tutarak oturdu ve gözlerini sorgulayan bir bakışla onun yüzüne dikti. "O iyi mi? Mutlu mu?"

"Tespit edebildiğim kadarıyla," diye cevap verdi Bay Beaumaris dikkatle, "sadece sağlığını hızla düzeltmekle kalmıyor, aynı zamanda beni mevcut personelimin çoğunun hizmetinden mahrum bırakacak davranışlarla sıradan bir mutluluk derecesine ulaşmıyor."

Arabella bunu düşündü. Bay Beaumaris onun düşünceli alnının kırışmasını takdirle izledi. "Çok mu yaramaz?" diye sordu sonra.

"Hizmetçim Bayan Tallant'ın raporuna göre -ama ona pek de inanılmayacağını söyleyebilirim- sayamayacağım kadar çok ahlaksızlığın vücut bulmuş hali."

Anlayışla başını salladığı için bunu hiç bozulmamış bir sükûnetle kabul etmiş görünüyordu.

Bay Beaumaris, "Lütfen sizi sıradan bir hizmetçinin yakınmaları gibi önemsiz bir şeyle yükümlü tutmayı düşünmeyin!" diye yalvardı. "Hiçbir şey en acil zorunluluklar olamazdı.

"Bu konuda sana dudaklarımı açmam için beni ikna ettin!" Kadın şaşkın ve sorgulayan bir ifadeyle baktı: "Görüyorsunuz ya," dedi adam özür dileyerek, "Alphonse!"

"Alphonse?"

"Şefim," diye açıkladı Bay Beaumaris. "Elbette, siz öyle diyorsanız, hanımefendi, gidecek! Ama itiraf etmeliyim ki onun gidişi bende ciddi bir endişe yaratır. Beni mahvedeceğini söylemek istemiyorum, çünkü sufle konusunda onun gibi düşünen ve küçük çocukların kilerlere saldırmasını bu kadar şiddetle karşılamayan başka şefler de vardır kuşkusuz!"

"Ama bu çok saçma Bay Beaumaris!" dedi Arabella sert bir sesle. "Jemmy'yi doğru olanın ötesinde şımartıyor olmalısınız! Sanırım aşırı derecede kötü davranıyor: Çocukların ruhları tamamen kırılmadıkça hep böyle olur, onunki öyle olmadığı için şükretmeliyiz!"

"Çok doğru!" diye onayladı Bay Beaumaris, bu bilgelik karşısında büyülenmişti. "Meselenin bu yönünü hemen Alphonse'a anlatacağım."

Arabella başını salladı. "Ah, hayır! Bunun en ufak bir yararı olmaz, sanırım! Yabancılar," dedi büyük bir sesle, "çocukları nasıl idare edeceklerini hiç bilmezler! Ne yapmalı?"

"Bay Beaumaris, "Jemmy'nin kır havasından yararlanacağını düşünmeden edemiyorum," dedi.

Bu öneri olumlu karşılandı. Arabella, "Onun için daha iyi bir şey olamazdı!" diye onayladı. "Ayrıca, seninle alay etmesi için hiçbir neden yok, eminim! Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

Bay Beaumaris bu engeli bu kadar kolay aştığı için çok rahatlamıştı: "Aklıma bir fikir geldi, hanımefendi, eğer onu Hampshire'a, malikânelerimin olduğu yere götürürsem, hiç şüphesiz onun için saygın bir ev bulunabilir."

"Kiracılarınızdan biri! Tam da öyle bir şey!" diye haykırdı Arabella. "Oldukça basit bir kulübe ve ona bakacak mantıklı bir kadın! Yalnız korkarım bunu yapması için ona küçük bir meblağ ödenmesi gerekecek."

Bay Beaumaris, evinin düzenini bozmakla tehdit eden küçük bir şeytandan kurtulması için hiçbir çok büyük olamayacağını düşünerek, bu uyarıya asilce göğüs gerdi ve bu olasılığı öngördüğünü ve bunu karşılamaya hazır olduğunu söyledi. O zaman Arabella'nın aklına, kendisi gibi büyük bir mirasçının, himayesindeki çocuğun sorumluluğunu üstlenmesini bekleyebileceği geldi ve neden şu anda bunu yapamayacağına dair karmakarışık bir açıklamaya girişti. Bay Beaumaris onun konuşmasını, umudun ötesine geçme belirtileri gösterdiğinde kesti. "Hayır, hayır, Bayan Tallant!" dedi. "Hayırsever bir davranışta bulunma fırsatını benden esirgemeyin, yalvarırım!"

Bu yüzden Arabella nazikçe bunu yapmaktan kaçındı ve ona öyle minnettar bir gülümseme bahşetti ki, kendisini fazlasıyla ödüllendirilmiş hissetti.

"Leydi Bridlington'ın gözünden düştünüz mü?" diye sordu şaşkınlıkla.

Güldü ama biraz suçlu görünüyordu. "*Öyleydim*," diye itiraf etti. "Ama hikâyenin yayılmadığını gördüğünden beri beni affetti. Herkesin bana güleceğine ikna olmuştu. Sanki ben görevimi yapmışken böyle bir şeyi umursayacakmışım gibi!"

"Kesinlikle hayır!"

"Biliyor musunuz, kasabadaki herkesin, yani bütün büyük insanların kalpsiz ve bencil olduklarına inanmaya başlamıştım." "Korkarım size karGı pek nazik değildim, hatta Leydi Bridlington beni GaGırtacak kadar kaba davrandığım konusunda temin etti ama görüyorsunuz ya, sizin diğerleri gibi olmadığınızı bilmiyordum. Özür dilerim!"

Bay Beaumaris vicdan azabı çektiğini kabul etme nezaketini gösterdi. Bu onu şöyle demeye yöneltti: "Bayan Tallant, bunu sizi memnun etmek umuduyla yaptım."

Sonra dilini tuttuğuna pişman oldu, çünkü kadının sırdaş havası onu terk etmişti ve birkaç dakika daha rahatça konuşmasına rağmen, adam kadının tekrar kendisinden uzaklaştığının farkındaydı.

Birkaç gün sonra pozisyonunu geri alabildi ve bunu tekrar tehlikeye atmamaya özen gösterdi. Malikânelerine yaptığı bir ziyaretten döndüğünde Park Sokağı'na uğrayarak Arabella'ya, emekli bir hizmetçisinin üzerine yıktığı Jemmy hakkında rahatlatıcı haberler verdi. Şehirde yetişmiş bu kimsesiz kızın taşrada kendini kaybolmuş ve mutsuz hissetmesinden biraz endişelenmişti ama Arabella'ya, Hampshire'dan ayrılmadan önce Jemmy'den aldığı son haberin, bir boğa sürüsünü hapsedildikleri tarladan çıkardığı olduğunu söylediğinde, Jemmy'nin bu haberi duyduğunu anladı, Horozun kuyruğundaki tüyleri kopardığı, öfkeli bir domuzu avluda dolaştırmaya çalıştığı ve nazik ev sahibesinin yeni pişirdiği bir yığın keki yediği zaman, Jemmy'nin dayanıklı biri olduğunu anladı ve gülerек yakında uslanacağını ve iyi bir çocuk olmayı öğreneceğini söyledi.

Bay Beaumaris bunu kabul etti ve sonra da kozunu oynadı. Bayan Tallant'ın, Bay Grimsby'nin gelecekteki çıraklarının refahını sağlamak için adımlar attığını bilmek isteyeceğini düşündü.

Arabella çok sevinmişti. "Onu adalete teslim ettiniz!"

"Pek öyle sayılmaz," diye itiraf etti Bay Beaumaris. Kadının gözlerindeki hayal kırıklığını gördü ve aceleyle ekledi: "Bilirsiniz, mahkemeye çıkmanın tam da sizin istediğiniz gibi bir Gey olduğunu düşünmüyorum. Söz konusu olan çıraklar olduğunda da, çocukları ustalarından ayırmak için her türlü zorlukla karGılaGmak olasıdır. Bu

Bu nedenle Sir Nathaniel Conan'ın kulağına bir şeyler söylemek en iyisi gibi göründü. Kendisi Baş Sulh Yargıcı ve onunla biraz tanışıklığım olduğu için işim kolay oldu. Sizi temin ederim ki Bay Grimsby, Bow Street'ten gelen bir uyarıyı nasıl dikkate almayacağına dikkat edecektir."

Arabella, Bay Grimsby'nin hapse atılmayacağını düşününce biraz üzüldü, ama mantıklı bir kız olduğu için Bay Beaumaris'in savlarının gücünü hemen anladı ve ona çok minnettar olduğunu söyledi. "Böyle şeyleri araştırmak, çıkar ve servet sahibi insanların işi olmalı!" dedi aniden. "Böyle büyük bir şehirde kimsenin umurunda değil gibi görünüyor! Londra'ya geldiğimden beri öyle korkunç manzaralar gördüm ki... öyle dilencilik, öyle sefalet, anasız babasız, evsiz barksız sayısız pejmürde çocuk! Leydi Bridlington bu tür şeylerin konuşulmasını istemez, ama ben zavallı Jemmy gibi çocuklara yardım edebilmeyi o kadar çok isterdim ki!"

"Neden yapmıyorsun?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Gözleri onunkilere kaydı; çok açık sözlü olduğunu biliyordu: ona kendisiyle ilgili gerçeği söylemeyecekti. O da söylemedi. Küçük bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Belki bir gün anlatırım."

Vaftiz annesinin onu kendisine karşı uyarmış olup olmadığını merak etti ve bir sonraki toplantıda onunla dans etmekten vazgeçtiğinde bundan emin oldu

Ama uyarı Lord Bridlington'dan gelmişti. Bay Beaumaris'in Arabella'ya gösterdiği ilgi, hatta Jemmy'yi evlat edinmek gibi olağanüstü bir davranışta bulunması, Leydi Bridlington'ın sığ beyninde çılgınca umutlar uyandırmıştı. Daha önceki aşk maceralarından herhangi biri onu benzer bir şey yapmaya itmişse bile, Leydi Bridlington bunu hiç duymamıştı. Onun niyetinin ciddi olduğunu düşünmeye başlamıştı ve neredeyse Bayan Tallant'a bu konuda bir ipucu vermek için mektup yazacaktı ki, Lord Bridlington onun umutlarını kırdı.

"Genç arkadaşınızın Beaumaris'e karşı biraz dikkatli olmasını sağlarsanız iyi edersiniz, hanımefendi," dedi ağır bir sesle.

"Sevgili Frederick, başlangıçta ben de öyle düşünmüştüm! Ama ilgisinde o kadar titiz davrandı, onu o kadar çok tercih ettiğini gösterdi ve elindeki her araçla ona olan ilgisini sabitlemeye çalıştı ki, gerçekten kalıcı bir bağ kurduğunu düşünmeye başladım! Böyle bir bağ kurduğunu düşünsene Frederick! Bunu kendi çocuğummuş gibi hissederdim! Çünkü bütün bunlar benim sayemde olacak, biliyorsun!"

"Kızın aklına böyle bir fikir sokmakla çok akılsızca davranmış olursun, anne," diyerek bu coşkulu sözleri kısa kesti. "Sana şunu söyleyebilirim: Beaumaris'in yakınları onun Bayan Tallant'ın peşine düşmesine hiç de öyle bakmıyorlar!"

"Hayır mı?" dedi titreyen bir ses tonuyla.

"Tam tersi, hanımefendi! Her şeyin kızgınlık yüzünden olduğunu söylüyorlar, çünkü onu diğerlerinden üstün tutuyor gibi görünmüyor. Söylemeliyim ki, bu kadar sağduyulu davranmasını beklemezdim! Onun gibi kur yapmaya ve pohpohlanmaya alışık erkeklerin, kendilerine doğru dikkatsizce fırlattığı mendili alacak kadar aptal olmayan herhangi bir kadın tarafından geri çevrildiklerinde çok zorlandıklarını biliyor olmalısınız. Birinin bu kadar şımartıldığını ve okşandığını görmek benim sabrımı taşıyor! Ama ne olursa olsun, bilmelisin ki anne, White's'ta Bayan Tallant'ın bu kuşatmaya karşı direneceğine dair bahisler oynanıyor!"

Leydi Bridlington öfkeyle, "Erkekler ne kadar iğrenç!" diye bağırdı.

İğrenç , ama eğer kulüplerde bu tür bahisler oynuyorlarsa, vicdanlı bir refakatçinin yapacağı bir şey yoktu; Arabella böyle bir niyeti olmadığına dair onu temin etti.

"Hayır, canım, büyük olasılıkla hayır," diye yanıtladı leydi hazretleri. "Ama onun çok çekici bir adam olduğunu inkâr etmek mümkün değil: Ben de bunun farkındayım! Öyle bir hava, öyle rahat bir hitap! Ama bunu düşünmenin bir yararı yok! Korkarım ki kadınları kendisine aşık etmek onun için bir tür spor."

"Öyle yapmayacağım!" dedi Arabella, "Ondan çok hoşlanıyorum, ama sana daha önce de söylediğim gibi, ona kanacak kadar kaz değilim!"

Leydi Bridlington ona şüpheyile baktı. "Hayır, aşkım, umarım öyle değildir. Eminim o kadar çok hayranınız var ki, Bay Beaumaris'i düşünmemize gerek yok. Herhalde sormama gücenmezsiniz, biliyorum!
-Sanırım uygun bir beyefendi size evlenme teklif etmedi?"

Uygun olan ve olmayan pek çok beyefendi Arabella'ya evlenme teklif etmişti ama Arabella başını iki yana salladı. Taliplerinden bazılarını sözde servetine göz dikmekle suçlayabilirdi, ama en azından iki tanesi, beş parasız olduğunu bilselerdi, Arabella'ya evlenme teklif etmezlerdi, emindi; ayrıca birkaç kötü şöhretli servet avcısının ona kur yapması, Lord Bridlington'ın iyi niyetli çabalarının bu korkunç söylentiye bir şekilde ortadan kaldırdığına inanmasını imkânsız kılıyordu. İçinde bulunduğu durumun gerçekten de mutsuz olduğunu hissediyordu. Paskalya neredeyse gelmek üzereydi ve ona tanınan fırsatlarla annesinin isteklerini yerine getirmesi için yeterince zaman vardı. Kendini suçlu hissediyordu, çünkü annesinin onu Londra'ya göndermesi, karşılayamayacağı kadar çok paraya mal olmuştu, bu yüzden minnettar bir kızın yapabileceği en az şey, saygın bir evlilik teklifini kabul ederek ona borcunu ödemek olurdu. Bunu yapamazdı. Kendisine evlenme teklif edenlerin hiçbiri umurunda değildi ve bu durum, sevgili kardeşlerinin elde edeceği faydalarla dengelendiğinde terazide çok ağır basmaması gerektiğini düşünse de, gerçek durumundan habersiz hiç kimsenin teklifini kabul etmemeye kararlıydı. Belki de hayatına her şeyi itiraf edebileceği bir talip girecekti, ama o henüz ortaya çıkmamıştı ve onun gelişini beklerken Arabella, niyeti ne olursa olsun, kesinlikle servet peşinde koşmayan Bay Beaumaris'e dönerek rahatladı.

Bay Beaumaris ona kendisine dönmesi için her türlü kolaylığı gösterdi, ama bu sonuçtan dolayı kendini pek kutlayamadı. En küçük bir centilmenlik çabası, onu çok çekici bulduğu o sırdaş çocuktan, onunla hafifçe oynamaya hazır, ama onun alıştırılmış sevişmelerini istemediğini açıkça gösteren bir sosyete kızına dönüştürme etkisi yarattı. Ve Leydi Bridlington

Bay Beaumaris, oğlunun uyarısına rağmen, Bay Beaumaris'in arkadaşlarının onun önemsiz biri olduğunu bildiklerini söylemeyi de ihmal etmeyerek, Bayan Tallant'ı daha da zor buldu. Bir iş için malikânesini ziyaret etmek zorunda kalınca, dönüşte Arabella'yı aradı ve Jemmy'nin geleceği konusunda ona tekrar danışmak istediğini söyledi. Bu şekilde, onu arabasıyla gezintiye çıkmaya ikna etti. Onu Richmond Park'a götürdü ve daha önce Chelsea'den daha uzağa götürmemiş olmasına rağmen buna hiç itiraz etmedi. Güzel ve ılık bir öğleden sonraydı, güneş öylesine parlaktı ki Arabella çok yakışan hasır bir şapka giymeye ve Pantheon Çarşısı'nda görüp de satın almadan edemediği, sapı çok uzun küçük bir güneşlik taşımaya cesaret etti. Bay Beaumaris onu arabaya bindirirken, kendisini kırlara götürmesinin çok nazik bir davranış olduğunu, çünkü her şeyden çok kırları sevdiğini ve kentten kilometrelerce uzaktaki o büyük parkta kendini düşünebildiğini söyledi.

"Richmond Park'ı biliyor musunuz?" diye sordu.

Arabella neşeyle, "Evet!" diye cevap verdi. "Lord Fleetwood geçen hafta beni oraya götürdü; sonra biliyorsun, Charnwood'lar bir parti düzenlediler ve hepimiz üç at arabasıyla gittik. Yarın da, eğer hava iyi olursa, Sir Geoffrey Morecambe beni Florida Bahçeleri'ne götürecektir."

Bay Beaumaris, "O halde sizi başka bir iğnizin olmadığı bir günde bulduğum için kendimi şanslı saymalıyım," dedi.

"Evet, çok fazla dışarıdayım," diye kabul etti Arabella. Güneşliği açtı ve şöyle dedi: "Jemmy hakkında bana söylemek istediğiniz şey neydi, efendim?"

"Ah, evet, Jemmy!" dedi. "Sizin de onayınızı almak koşuluyla Bayan Tallant, onun yetiştirilmesinde önemsiz bir değişiklik yapıyorum, hatta yaptım bile. Bayan Buxton'ın çatısı altında hiçbir zaman iyi olamayacağından korkuyorum ve orada kalırsa kısa sürede onun ölümüne neden olacağından daha da korkuyorum. En azından önceki gün Hampshire'a gittiğimde bana böyle söyledi."

Ona o sıcak bakışlarından birini attı. "Ne kadar nazıksınız! O kadar yolu o yaramaz çocuk için mi gittin?"

Bay Beaumaris'in canı fena halde çekmişti. Arkadaşına baktı, onun masumca soran bakışlarıyla karşılaştı, tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Şey, hayır, Bayan Tallant! Orada bir işim vardı."

Güldü. "Ben de öyle olduğunu sanmıştım."

"O halde," dedi Bay Beaumaris, "size yalan söylemediğime memnunum."

"Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Sanki kendini bu kadar sıkıntıya sokmanı istiyormuşum gibi! Jemmy ne yapıyordu?"

"Bunu bilmek sizi üzecektir: Bayan Buxton onun bir şeytan tarafından ele geçirildiğine inanıyor. Kullandığı dil de onun alışık olduğu gibi değil. Üzülerek söylemeliyim ki, kuşlarımı rahatsız etmenin ya da sülün yumurtalarını çalmanın uygunsuzluğunu ona anlatmakta başarısız olan bakıcılarımı da kendisinden soğuttu. Onlardan ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum."

"Elbette bunu yaptığı için cezalandırılmalı! Yeterince işi olmadığını söyleyebilirim. Çalışmaya alışkın olduğunu ve şimdi de çalışması gerektiğini unutmamalıyız. Hiç kimsenin tamamen boşa kalması iyi değildir."

Bay Beaumaris uysalca, "Çok doğru, hanımefendi," diye onayladı.

Bayan Tallant aldanmamıştı. Ona sertçe baktı ve dudağını ısırarak bir süre sonra şöyle dedi: "*Jemmy*'den bahsediyoruz!"

"Öyle olmasını umuyordum," diye itiraf etti Bay Beaumaris.

Arabella biraz sert bir sesle, "Saçmalıyorsun," dedi. "Onunla ne yapacağız?"

"Sorduğumda, ona olumlu bakma eğiliminde olan tek kişinin baş seyisim olduğunu öğrendim, o da atlarla olan ilişkisinin oldukça dikkat çekici olduğunu söylüyor. Görünüşe bakılırsa her zaman ahırlara kaçıyor ve orada da istisnasız bir şekilde kendini idare ediyor. Wrexham, onu genellikle son derece tehlikeli olduğu düşünülen doru bir aygırla oynasırken görünce o kadar etkilenmiş ki, onu temsil etmeye gelmiş

Çocuğu eğitmesi için ona teslim etmenin uygun olacağını düşündüm. Kendisi çocuksuz bir adam ve Jemmy'ye ev sahipliği yapmaya istekli olduğunu belirttiğinden, planlarına katılmanın daha iyi olacağını düşündüm. Jemmy'nin konuşmasının onu şaşırtacağını hiç sanmıyorum ve Wrexham'ı tanıdığım kadarıyla, çocuğu nasıl terbiye edeceğini bileceğini ummak beni cesaretlendiriyor."

Arabella bu anlaşmayı öylesine içtenlikle onayladı ki, Arabella hüzünlü bir ses tonuyla şöyle deme riskini göze aldı: "Evet, ama eğer başarılı olursa, benimle gelmeni sağlayacak bir bahane bulmakta zorlanacağım."

Arabella kaşlarını kaldırarak, "Aman Tanrım, kendimi bu kadar isteksiz mi gösterdim?" dedi. "Neden böyle saçma sapan konuştuğunuzu merak ediyorum, Bay Beaumaris? Arada sırada sizinle birlikte görünmeye özen göstereceğimden emin olabilirsiniz, çünkü Nonpareil'in beni sıkıcı bulmaya başladığını söyleme riskini göze alacak kadar kredimden emin olamam!"

"Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değilsiniz Bayan Tallant, inanın bana." Yoldaki keskin viraj için atlarını geri çekti ve viraj alınana kadar bir daha konuşmadı. Sonra şöyle dedi: "Korkarım beni çok değersiz bir yaratık olarak görüyorsunuz, hanımefendi. Sizi tamamen mantıklı olabileceğime ikna etmek için ne yapmalıyım?"

"Buna hiç gerek yok: Yapabileceğinize eminim," diye cevap verdi dostça.

Bundan sonra kırsal bölgelerle ilgilenmeye başladı ve oradan da yaklaşan sunumuna geçti. Bu olay bir sonraki hafta gerçekleşecekti ve elbisesi, Lady Bridlington'ın eski bir elbisesini şimdiki moda göre değiştiren usta kostümcüden eve gönderilmişti bile. Bayan Tallant doğal olarak bunu Bay Beaumaris'e söylemedi, ama elbisenin ihtişamını ona anlattı ve onu hem sempatik hem de bilgili buldu. Bay Beaumaris ona bu elbiseyle hangi mücevherleri takacağını sordu, o da çok görkemli bir tavırla cevap verdi: "Ah, pırlantadan başka bir şey takmam!" dedi ve tamamen doğru olmasına rağmen bunu söylediği için kendinden utandı.

"Zevkiniz her zaman mükemmel, Bayan Tallant. Hiçbir şey titiz bir göz için bir mücevher bolluğundan daha hoşnutsuz olamaz. Ben

Çağdaşlarınız üzerinde böylesine faydalı bir etki bıraktığınız için sizi kutluyorum."

"Ben mi?" diye soluk soluğa kaldı, oldukça irkilmişti ve yarı yarıya onun kendisini sorguladığından şüpheleniyordu.

"Elbette. Sizi temin ederim ki görünüşünüzü karakterize eden gösterişten yoksunluk çok beğeniliyor ve taklit edilmeye başlanıyor."

"Ciddi olamazsın!"

"Ama tabii ki ciddiyim! Bayan Accrington'ın o şok edici safir yakasını bıraktığını ve Bayan Kirkmichael'in artık aşırı dolu bir mücevher kutusundan rastgele seçtiğini düşündüğüm zincir, broş ve kolye bolluğuyla vücudunun sınırlarına dikkat çekmediğini fark etmediniz mi?"

Arabella, içinde bulunduğu sıkıntılı koşulların yeni bir moda yol açtığı düşüncesine öylesine dayanılmaz bir mizah duygusuyla kapılmıştı ki, kıkırdamaya başladı. Ama neden Bay Beaumaris'in yanında kıkırdarak oturduğunu söylemedi. Bay Beaumaris açıklama yapması için onu zorlamadı, ama o sırada Park'a varmış oldukları için, damat arabasının sorumluluğunu üstlenirken, onun biraz çimlerde yürümek isteyebileceğini söyledi. Kadın hemen kabul etti ve onlar dolaşırken Bay Beaumaris ona Hampshire'daki eviyle ilgili bir şeyler anlattı. Yem başarısız oldu. Bayan Tallant kendi eviyle ilgili sözlerini Yorkshire manzarasını tasvir etmekle sınırladı ve aile anılarını paylaşmaya yanaşmadı.

"Babanızın hâlâ hayatta olduğunu sanıyorum, hanımefendi? Hatırladığım kadarıyla Jemmy'yi evlat edindiğiniz gün ondan bahsetmiştiniz."

"Öyle mi yaptım? Evet, gerçekten de yaşıyor ve o gün onu çok diledim, çünkü o dünyadaki en iyi adam ve yapılması gerekenin ne olduğunu bilirdi!"

"Bir gün onunla tanışma zevkine erişmeyi umuyorum. Londra'ya hiç geliyor mu?"

Arabella kesin bir tavırla, "Hayır, asla," diye cevap verdi. Bay Beaumaris'le babasının birbirlerini tanımaktan en ufak bir zevk duyacaklarını düşünemiyordu, konuğmanın tehlikeli bir noktaya geldiğini düğündü ve yeniden sosyete tavrına döndü.

Londra'ya dönüş yolculuğunun büyük bölümünde bu durum devam etti, ancak açık arazi geride kaldığında ve curricule bir kez daha ev sıralarının arasından geçerken, onu aniden terk etti. Dar bir sokağın ortasında, yolun bir tarafına çekilmiş, yırtık pırtık ve çırpınan bir branda çatısı olan bir arabaya, griler yüksek terbiyeli bir istisna yaptılar. Arabanın bu engeli aşması için ancak yer vardı ve tüm dikkati atlarında olan Bay Beaumaris, düz yolda bir nesnenin üzerine eğilmiş bir grup genci fark etmedi ya da Arabella'nın bacaklarını örten hafif kilimi bir kenara atarak haykırmasına neden olan acı dolu çığlığa kulak vermedi: "Oh, dur!" ve güneşliğini bir çırpıda kapattı.

Griler arabanın yanından hızla geçiyorlardı; Bay Beaumaris gerçekten de onları yukarı çekti, ama Arabella arabanın durmasını beklemedi, tehlikeli bir şekilde arabadan aşağı atladı. Bay Beaumaris, homurdanan çiftini demir gibi bir eliyle tutarak omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı, Arabella'nın güneşliğini şiddetle kullanarak bayrak yolundaki grubu dağıttığını gördü ve patladı: "Akıllarını başlarından al, aptal!"

Bayan Tallant'ın bu garip davranışını karışısında serseme dönmüş olan seyisi bir anda kendine geldi, aşağı atladı ve grileri tutmak için koşmaya başladı. Bay Beaumaris aşağı fırladı ve hızla savaş alanına indi. İki serserinin kafasını bilimsel bir şekilde birbirine vurduktan, üçüncü serseriye yakasından ve friz pantolonunun koltuğundan tutup yola fırlattıktan sonra Bayan Tallant'ın öfkesini neyin uyandırdığını görebildi. Bayrak yolunun üzerinde çömelmiş, titreyen ve inleyen, kıvırcık bir kuyruğu olan ve bir kulağı itibarsız bir şekilde uçuşan küçük, kum kaplı bir melez vardı.

Bayan Tallant, yanakları ve gözleri parlayarak, "O kötü kalpli, acımasız *şeytanlar!*" diye haykırdı. "Zavallı küçük şeye *işkence* ediyorlardı!"

"Dikkatli ol! Sana saldırabilir!" Bay Beaumaris, onun köpeğin yanına diz çökmek üzere olduğunu görünce hızla konuştu. "Hepsini bir güzel pataklayayım mı?"

Bu sözler üzerine iki küçük çocuk hızla oradan ayrıldılar, kafaları hâlâ çınlayan ikisi Bay Beaumaris'in uzun kırbacının menzilinden ihtiyatlı bir şekilde çekildiler ve yoldaki yaralı genç hiçbir zarar vermediklerini ve tüm kaburgalarının kırıldığını söyleyerek sızlandı.

"Onu ne kadar kötü yaralamışlar?" Bayan Tallant endişeyle sordu. "Ona dokunduğumda ağlıyor!"

Bay Beaumaris eldivenlerini çıkardı ve kırbacıyla birlikte ona uzattı: "Bunları benim için tut, ben de bakayım."

İtaatkâr bir şekilde onları aldı ve adam melezin üzerinden geçerken endişeyle onu izledi. Adamın küçük yarattığı ne yapacağını bildiğini gösterecek şekilde sert ve nazıkçe tuttuğunu onaylayarak gördü. Köpek mızızlandı, küçük çığlıklar attı ve korkup sindi, ama kaçmayı teklif etmedi. Gerçekten de o utanç verici kuyruğunu hafifçe salladı ve bir keresinde Bay Beaumaris'in elini yaladı.

Bay Beaumaris kendini toparlayarak, "Çok kötü yaralanmış ve bir iki kötü yarası var, ama kırık kemik yok," dedi. Geriye kalan iki gencin durduğu yere döndü ve sert bir sesle: "Bu köpek kimin?" dedi.

"Kimseye ait değil," diye asık suratlı bir şekilde bilgilendirildi. "Her yere gidiyor, çöp yığınlarından bir şeyler alıyor: evet, kasap dükkanından da!"

"Onu Chelsea'de elinde bir somun ekmekle gördüm," diyerek diğer genci doğruladı.

Sanık, Bay Beaumaris'in zarif ayakkabılı ayaklarına doğru süründü ve pırıl pırıl parlayan bir Hessian'ı çekici bir şekilde pençeledi.

Arabella hayvanı okşamak için eğilerek, "Ne kadar zeki olduğuna bakın!" diye bağırdı. "Onu kurtardığınız için size teşekkür etmesi gerektiğini biliyor!"

Bay Beaumaris köpeğe bakarak, "Eğer bunu biliyorsa, zekası hakkında pek az şey duyüyorum, Bayan Tallant," dedi. "Hayatını kesinlikle size borçlu!"

"Oh, hayır! Senin yardımın olmadan asla başaramazdım! Rica etsem onu bana teslim eder misiniz?" dedi Arabella, yeniden at arabasına binmeye hazırlanırken.

Bay Beaumaris ondan ayaklarının dibindeki dağınık ve pis meleze baktı ve şöyle dedi: "Onu yanınıza almak istediğinizden emin misiniz hanımefendi?"

"Elbette! Biz gözden kaybolur kaybolmaz o sefillerin eziyet etmesi için onu burada bırakacağımı düşünmüyorsunuz herhalde! Ayrıca, ne dediklerini duydun! Sahibi yok, onu besleyecek ya da ona bakacak kimse yok! Lütfen onu bana verin!"

Bay Beaumaris'in dudakları kıpırdadı ama büyük bir ciddiyetle "Nasıl isterseniz Bayan Tallant!" dedi ve köpeği ensesinden tutup kaldırdı. Bayan Tallant'ın kollarını yeni çırağını almak için uzattığını görünce duraksadı. "Çok kirli, biliyorsunuz!"

"Ah, bu ne anlama geliyor? Bayrak yolunda diz çökerek elbisemi çoktan kirlettim!" dedi Arabella sabırsızlıkla.

Böylece Bay Beaumaris köpeği onun kucağına bıraktı, kırbacını ve eldivenlerini tekrar ondan aldı ve köpeği rahat ettirirken, kulaklarını okşarken ve ona yatıştırıcı şeyler mırıldanırken belli belirsiz bir gülümsemeyle onu izledi. Sonra başını kaldırdı. "Neyi bekliyoruz efendim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Önemli değil, Bayan Tallant!" dedi ve at arabasına bindi.

Köpeği okşamaya devam eden Bayan Tallant, hayvanlara karşı acımasız davranan kişiler konusunda fikrini açıkça söyledi ve Bay Beaumaris'e o korkunç çocukların kafalarını birbirine vurma nezaketinden dolayı içtenlikle teşekkür etti. Sonra köpekle konuşmakla meşgul oldu ve ona birazdan verilecek muhteşem akşam yemeğini ve çok hoşuna gideceğini söylediği ılık banyoyu anlattı. Ama bir süre sonra biraz dalgınlaştı ve düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

"Ne oldu Bayan Tallant?" diye sordu Bay Beaumaris, kadın sessizliği bozacak bir belirti göstermeyince.

"Biliyor musunuz," dedi yavaşça, "az önce düşündüm de Bay Beaumaris, içimden bir ses Leydi Bridlington'un bu küçük köpeği sevmeyebileceğini söylüyor!"

Bay Beaumaris sabırlı bir teslimiyet içinde kaderinin üzerine çökmesini bekledi.

Arabella düşüncesizce ona doğru döndü. "Bay Beaumaris, sizce-yapar mısın-?"

Onun endişeli, yalvaran gözlerine baktı, kendi gözlerinde de acıklı bir pırıltı vardı. "Evet, Bayan Tallant," dedi. "İsterdim."

Yüzü gülücüklere boğuldu. "*Teşekkür* !" dedi. "Size güvenebileceğimi biliyordum!" Melezin başını nazıkçe Bay Beaumaris'e doğru çevirdi. "İşte efendim! Bu size çok iyi davranacak olan yeni sahibiniz! Bakın ne kadar akıllıca bakıyor, Bay Beaumaris! Anladığına eminim. Size çok bağlı olacağını söyleyebilirim!"

Bay Beaumaris hayvana baktı ve bir ürpertiği bastırdı. "Gerçekten de öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi.

"Oh, evet! Belki çok *güzel* bir köpek değil ama melezler genellikle köpeklerin en akıllılarıdır." Yaratığın kaba başını düzeltti ve masumca ekledi: "Sana arkadaşlık edecek, biliyorsun. Zaten bir köpeğiniz olmamasına şaşıyorum."

"Kırsalda yapıyorum," diye yanıtladı yalan.

"Ah, spor köpekleri! Hiç de aynı değiller."

Bay Beaumaris, müstakbel arkadaşına bir kez daha baktıktan sonra, bu söze içtenlikle katıldığını fark etti.

Arabella, "Tımar edilip biraz ete kemiğe büründüğü zaman," diye devam etti, duygularının paylaşıldığına inanmanın huzuruyla,

"Çok farklı görünecek. Onu bir ya da iki hafta içinde görmek için sabırsızlanıyorum!"

Bay Beaumaris atlarını Leydi Bridlington'ın evinin önüne çekti! Arabella köpeği son bir kez okşadı ve onu yeni sahibinin yanındaki koltuğa oturttarak orada kalmasını söyledi. Köpek önce biraz kararsız göründü, ama yola atlayamayacak kadar yara bere içinde olduğu için, yüksek sesle mızıldanarak orada kaldı. Ancak Bay Beaumaris, Arabella'yı kapıya kadar geçirip eve kabul edildiğini gördükten sonra arabasına döndüğünde, köpek sızlanmayı bıraktı ve onu her türlü rahatlama ve sevgi belirtisiyle karşıladı.

Bay Beaumaris, "İçgüdülerinizde hata var," dedi. "Kendi halime bıraksaydım, seni kaderine terk ederdim. Ya da boynuna bir tuğla bağlayıp seni boğardım."

Köpek hayranı kuşkulu bir kuyruk salladı ve bir kulağını eğdi. "Sen utanç verici bir objesin!" Bay Beaumaris ona şöyle dedi. "Peki seninle ne yapmamı bekliyor?" Dizinin üzerine çekingen bir pati koydu. "Muhtemelen, ama senin nasıl biri olduğunu bildiğimi söylememe izin ver! Sen bir toadeater'sın ve ben toadeater'lardan iğrenirim. Sanırım seni kırlara göndersem kendi köpeklerim seni gördükleri yerde öldürür."

Ses tonundaki sertlik köpeğin biraz sinmesine neden oldu, yine de anlamak isteyen bir köpeğin ifadesiyle ona bakıyordu.

"Hiç korkmayın!" Bay Beaumaris kısa bir süre için elini başına koyarak ona güvence verdi. "Belli ki sizi kasabada tutmamı istiyor. Acaba, hiç kuşkum yok ki, görgü kurallarınızın arzulanan bir şey olmadığı aklına geldi mi? Gezintileriniz, bir beyefendinin evine kabul edilenlerden beklenen davranışlar hakkında en ufak bir deneyim içeriyor mu? Tabii ki yok!" Seyisinden gelen boğuk bir ses, omzunun üzerinden şöyle demesine neden oldu: "Umarım köpekleri seviyorsundur Clayton, çünkü bu örneği yıkayacaksınız."

"Evet efendim," dedi sırttan görevlisi.

"Ona karşı çok nazik olun!" diye buyurdu Bay Beaumaris. "Kim bilir, belki senden hoşlanır."

Ama o akşam saat onda, Bay Beaumaris'in uşığı, kütüphaneye uygun içeceklerle dolu bir tepsi getirerek, yıkanmış, fırçalanmış ve beslenmiş bir kırma köpeği odaya kabul etti; bu köpek, bir deri bir kemik kalmış durumdaki birinden beklenebilecek zıplamaya yakın bir hareketle içeri girdi. Ateşin yanındaki derin kanatlı sandalyede en sevdiği şairden teselli arayan Bay Beaumaris'i görünce, tiz bir sevinç havlaması attı ve arka ayakları üzerine kalktı, patilerini Bay Beaumaris'in dizlerine koydu, kuyruğunu öfkeyle salladı ve gözlerinde ışıltılı bir hayranlık bakışı vardı.

Bay Beaumaris Horace'ını indirdi. "Şimdi, ne oluyor-?" diye sordu.

"Clayton küçük köpeği getirdi, efendim," dedi Brough. "Nasıl görüldüğünü görmek istediğinizi söyledi. Görünüşe göre, efendim, köpek Clayton'ı pek sevmemiş. Clayton bana çok huzursuz olduğunu ve bütün akşam sızlandığını söyledi." Köpeğin ağzını Bay Beaumaris'in elinin altına sokmasını izledi ve şöyle dedi: "Hayvanların size hep böyle yaklaşması çok tuhaf, efendim. Şimdi oldukça mutlu, değil mi?"

"İçler acısı," dedi Bay Beaumaris. "Yere yat, Ulysses! Pantolonlarımın senin gibiler tarafından pençelenmek için yapılmadığını öğren!"

"Yeterince çabuk öğrenecek efendim," dedi Brough, efendisinin dirseğinin dibindeki masaya bir bardak ve bir sürahi koyarak. "Bakabildiği kadar keskin olduğunu görebilirsiniz. Başka bir şey var mı efendim?"

"Hayır, sadece bu hayvanı Clayton'a geri verin ve ona görünüşünden son derece memnun olduğumu söyleyin."

"Clayton gitti, efendim. Küçük köpeğin sorumluluğunu almasını istediğinizi anlamış olabileceğini sanmıyorum," dedi Brough.

"Bunu anlamak isteyebileceğini sanmıyorum," dedi Bay Beaumaris suratsızca.

"Bu konuda bir şey söyleyemem efendim. Köpeğin Clayton'la anlaşacağından şüpheliyim, onun köpeklerle arası atlarla olduğu gibi iyi değil. Korkarım üzülecek, efendim."

"Aman Tanrım!" diye inledi Bay Beaumaris. "O zaman onu mutfağa götürün!"

Brough kuşkuyla, "Tabii efendim, siz öyle diyorsanız!" diye cevap verdi. "Sadece Alphonse var." Brough, efendisinin gözlerine baktı, belli ki soruyu anlamakta güçlük çekmemiştir ve şöyle dedi "Evet, efendim. Bu konuda çok Fransız. Oldukça şok edici, eminim, ama yabancıların tuhaf olduklarını ve hayvanları sevmediklerini unutmamak gerekir."

Bay Beaumaris içini çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Bırak onu o zaman!" "Peki, efendim," dedi Brough ve ayrıldı.

Bu konuğma sırasında biraz ürkekçe de olsa odayı dikkatle inceleyen Ulysses, şimdi tekrar ocaklığa doğru ilerledi ve orada durup ateşe kuşkuyla baktı. Ateşin düşmanca bir şey yapmadığı sonucuna varmış gibiydi, çünkü bir süre sonra ateşin önünde kıvrıldı, bir iç çekti, çenesini Bay Beaumaris'in çapraz bileklerine dayadı ve uyumaya hazırlandı.

Bay Beaumaris, "Herhalde bana yol arkadaşlığı ettiğinizi düşünüyorsunuz," dedi.

Ulysses kulaklarını düzleştirdi ve kuyruğunu hafifçe karıştırdı.

"Biliyorsunuz," dedi Bay Beaumaris, "sağduyulu bir adam bu aşamada geri çekilirdi."

Ulysses esnemek için başını kaldırdı, sonra tekrar Bay Beaumaris'in ayak bileklerine sokuldu ve gözlerini kapadı.

"Haklı olabilirsiniz," diye itiraf etti Bay Beaumaris. "Ama acaba bundan sonra bana ne yükleyecek?"

X

Arabella, Leydi Bridlington'ın evinin kapısında Bay Beaumaris'ten ayrıldığında, onu içeri alan uşak iki kişinin

Beyefendi onu görmek için aramıştı ve şu anda bile küçük salonda onu bekliyorlardı. Bu ona biraz alışılmadık geldi ve şaşırmış görünüyordu. Kâhya, genç beylerden birinin Yorkshire'dan geldiği ve Arabella'ya yabancı olmadığı için onu görmeyi özellikle istediğini söyleyerek durumu açıkladı. Arabella'yı şimdi bütün Londra'nın gözleri önüne serileceği korkusu sardı ve uşağın kendisine uzattığı ziyaret kartını neredeyse titreyen elleriyle aldı. Ama üzerinde zarif bir şekilde yazılı olan isim ona yabancı geliyordu: Bay Felix Scunthorpe diye biriyle tanışmak şöyle dursun, adını bile duyduğunu hatırlamıyordu.

"İki beyefendi mi?" dedi.

"Diğer genç beyefendi, hanımefendi, adını söylemedi," diye yanıtladı uşak.

Arabella, "Sanırım onları görmeliyim," diye karar verdi. "Lütfen onlara hemen aşağıda olacağımı söyleyin! Yoksa hanımefendi içeride mi?"

"Hanımefendi henüz dönmedi, hanımefendi."

Arabella sevinse mi üzülse mi bilemedi. Kirlenmiş elbisesini değiştirmek için odasına çıktı ve birkaç dakika sonra, içindeki korkuyu belli etmemek için yüzünü eğitmiş olduğunu umarak tekrar aşağı indi. Salona çok görkemli bir şekilde girdi ve meydan okurcasına karşıya baktı. Kâhyanın onu uyardığı gibi, pencerenin yanında iki genç beyefendi duruyordu. Biri son derece şık giyinmiş, uzun şapkasının yanı sıra abanoz bir baston ve zarif bir çift eldiven taşıyan, biraz boş bakışlı bir gençti; diğeri ise uzun boylu, gevşek bacaklı, kıvrırcık siyah saçlı ve balık sırtı bir çehreye sahip bir delikanlıydı. Arabella onu görünce bir çığlık attı ve kendini onun göğsüne atmak için odanın öbür ucuna koştu. "*Bertram!*"

Bertram geri çekilerek, "İşte, diyorum Bella!" diye itiraz etti. "Tanrı aşkına, ne yaptığına dikkat et! Boynumdaki bez!"

"Özür dilerim ama sizi gördüğüme çok *sevindim!* Ama bu nasıl? Bertram, babam kasabada değil mi?"

"Yüce Tanrım, hayır!"

"Tanrıya şükür!" Arabella ellerini yanaklarına bastırarak nefes aldı.

Ağabeyi bu haykırıŖta ŖaŖılacak bir Ŗey bulamadı. Ona eleŖtirel bir gözle baktı ve Ŗöyle dedi: "İyi ki de öyle değil, çünkü beŖ sent kadar güzel giyindiğin için seni azarlamak zorunda kalacaktı! Söylemeliyim ki Bella, çok Ŗık giyinmiŖsin! Çok Ŗık, değil mi Felix?"

Bay Scunthorpe, görüş bildirmeye çağrılmaktan çok rahatsız oldu, ağzını bir iki kez açıp kapadı, eğildi ve umutsuz görünüyordu.

Bertram bu iŖaretleri yorumlayarak, "Senin bir gölge kadar eksiksiz olduğunu düşünüyor," diye açıkladı. "Kombinezonlarla arası pek iyi değil ama iyi bir silahŖör olduğunu söyleyebilirim! Kasabadaki her teçhizata ve sıraya kadar!"

Arabella Bay Scunthorpe'a ilgiyle baktı. Çok yumuŖak huylu bir genç adam görünümündeydi; süslü yeleği modaya uygun bir adam olduğunu gösterse de, ona hitap etmekten yoksunmuŖ gibi geldi. Kadın kibarca eğildi, bu da onun çok kızarmasına ve kekelemesine neden oldu. Bertram, kız kardeŖinin kendisini daha fazla tanıtmak isteyebileceğini düşünerek Ŗöyle dedi: "Onu tanımıyorsun: Harrow'da benimle birlikteydi. Benden daha büyüktür, ama hiç akıllı yoktur, bilirsin: hiçbir Ėey öğrenemez! Onunla High'da karŖılaŖtım."

"Yüksek mi?" diye tekrarladı Arabella.

"Oxford, biliyorsun!" dedi Bertram kibirle. "Haydi Bella, Smalls'umu almaya gittiğimi unutmuŖ olamazsın!"

"Hayır, gerçekten!" dedi. "Sophy oraya gittiğinizi ve zavallı James'in sarılık yüzünden size eŖlik edemediğini yazmıŖ. Çok üzüldüm! Ama nasıl devam ettin, Bertram? Geçtiğini mi düşünüyorsun?"

"Tanrım, bilmiyorum! Ŗeytani bir kâğıt vardı ama Ŗimdi onu boŖ ver! Önemli olan burada yaŖlı Felix'le karŖılaŖmıŖ olmam, tam da istediğim adamla!"

"Ah, evet?" Arabella medeni bir gülümsemeyle ekledi: "Siz de mi Smalls'a gitmek istiyordunuz, efendim?"

Bay Scunthorpe böyle bir öneriden çekinmiş gibi göründü, başını salladı ve boğazından Arabella'nın olumsuz olduğunu sandığı bir ses çıkardı.

"Elbette değildi!" dedi Bertram. "Sana onun hiçbir şey öğrenemeyeceğini söyleyip durmuyor muyum? Oxford'da bazı arkadaşlarını ziyaret ediyordu! Orayı da çok sıkıcı buldu, değil mi Felix? Onu mavi partilere götürüyorlardı, bütün profesörler ve çanta peruklular ve zavallı adam konuştukları şeyleri takip edemedi. Ona yapılacak en kötü Gey buydu, çünkü o tür bir toplulukta kendini bir pasta haline getirecekti! Ancak, konuşmak istediğim konu bu değil. Mesele şu ki Bella, Felix bana yeri gezdirecek, çünkü Londra'da bir yere bağlı, onu Harrow'dan attıklarından beri şehirde."

Arabella, "Babam da buna izin mi verdi?" diye haykırdı.

"bakarsan," dedi Bertram neşeyle, "burada olduğumu bilmiyor." "Burada olduğunu bilmiyor mu?" diye bağırdı Arabella.

Bay Scunthorpe boğazını temizledi. "Çantayı ona verdim," diye açıkladı. "Yapılacak tek şey." diye ekledi.

Arabella gözlerini merakla ağabeyine çevirdi. Biraz suçlu görünüyordu ama şöyle dedi: "Hayır, çantayı ona verdiğimi söyleyemezsin!"

Bay Scunthorpe kendini düzeltti. "Onu kandırdı."

Bertram buna da itiraz edecek gibiydi, ama çürütmeye başladıktan sonra sözünü kesti ve şöyle dedi: "Şey, bir bakıma sanırım öyle."

"Bertram, çıldırmış olmalısın!" diye bağırdı Arabella, dehşetten beti benzi atmıştı. "Babam senin izinsiz olarak kasabaya geldiğini öğrendiğinde-"

Bertram, "Mesele şu ki bunu bilmeyecek," diye araya girdi. "Anneme bir mektup yazdım, arkadaşım Felix'le tanıştığımı ve beni kendisiyle kalmaya davet ettiğini söyledim. Böylece hemen geri dönmediğimde telaşa kapılmayacaklar ve nerede olduğumu bilmeyecekler, çünkü yönümü belirtmedim. Ve bu da beni seni özellikle uyarmak istediğim konuya getiriyor, Bella! Şehirde olduğum sürece Anstey adını kullanacağım ve vaftiz annene arkadaşın olduğumu söylemen benim için sorun olmasa da, kardeşin olduğumu söylemeyeceksin! Anneme yazıp söylemek zorunda kalır ve o zaman da ateş düştüğü yeri yakar!"

"Ama Bertram, buna nasıl *cesaret* edebilirsin?" diye sordu Arabella korkmuş bir sesle. "Babam çok kızacak!"

"Evet, biliyorum. Nadiren kırılacağım, ama önce çok iyi vakit geçireceğim ve sonra bir iki yalamaya dayanabilirim," dedi Bertram neşeyle. "Sen kasabaya gelmeden önce bunu yapmaya karar verdim. Sana bir sürpriz yapabileceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? *Bunun* olacağını hiç düşünmediğine yemin edebilirim!"

"Hayır, kesinlikle yapmadım!" Arabella bir sandalyeye çöktü. "Ah, Bertram, çok sarsıldım! Bunların hiçbirini anlayamıyorum! Londra'da kalmayı nasıl göze alabiliyorsunuz? Bay Scunthorpe'un misafiri misiniz?"

"Hayır, hayır, zavallı yaşlı Felix dayanamıyor! Piyangodan bir bilet kazandım! Düşünsene Bella! Yüz pound!"

"Piyango! Tanrım, babam *bunu* bilseydi ne derdi?"

"Oh, tabii ki çok kızacaktı, ama ona söylemeyeceğim. Ve biliyorsun, bir kez kazandıktan sonra yapılacak tek Ğey onu harcamaktı, çünkü babam bende olduğunu öğrenmeden önce ondan kurtulmak zorunda olduğumu görmelisin!" Kız kardeşinin dehşetle baktığını gördü ve öfkeyle şöyle dedi: "Söylemeliyim ki, bana neden kin güttüğünü anlamıyorum! Sanırım sen de çok vakit geçiriyorsun!"

"Hayır, hayır, sana kin *besleyeceğimi* nasıl düşünebilirsin, Bertram? Ama seni kasabada görmek, kız kardeşin değilmişim gibi davranmak zorunda kalmak ve

Babamı ve annemi kandırmak için-" Kendi durumunu hatırlayarak durdu. "Ah, Bertram, ne kadar *kötüyüz!*"

Bay Scunthorpe buna çok telaşlanmış görünüyordu ama Bertram şöyle dedi: "Fudge! Anneme yazarken beni gördüğünden bahsetmemek *yalan* söylemek değildir!"

"Bilmiyorsun! Durum bundan da kötü!" diye fısıldadı Arabella. "Bertram, çok zor durumdayım!"

Gözlerini ona dikti. "Öyle misin? Bu nasıl oluyor?" Onun arkadaşına doğru baktığını gördü ve şöyle dedi: "Felix'e aldırmana gerek yok, o geveze değildir!"

Arabella buna kolayca inanabilirdi ama hikâyesini kendisine yabancı olan birine anlatmak konusunda doğal olarak isteksiz hissetti, her ne kadar eğer farkında olmadan ona ihanet etmeyecekse, en azından bir şekilde onun güvenini kazanması gerektiğini çoktan anlamış olsa da. Bay Scunthorpe arkadaşının kolunu çimdikledi. "Kız kardeşinin bu zor durumdan kurtulmasına yardım etmelisin, sevgili oğlum. Hizmet etmekten mutluluk duyarım!"

Arabella trajik bir şekilde, "Size çok minnettarım efendim, ama kimse beni bu durumdan kurtaramaz!" dedi. "Keşke bana ihanet etmeyecek kadar nazik olsanız!"

"Tabii ki sana ihanet etmeyecek!" dedi Bertram. "Ne yapıyordun sen Bella?"

"Bertram, herkes benim büyük bir mirasçı olduğuma inanıyor!" diye açıkladı Arabella sinirli bir ses tonuyla.

Bir süre ona baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Seni kaz kafalı! Bahse girerim öyle değildir! Leydi Bridlington senin öyle olmadığını biliyor! Böyle bir masal uydurduğunu kastetmiyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "*Ben* söyledim!" diye itiraf etti.

"Bunu *sen* mi söyledin? Hangi şeytan sana böyle bir şey yaptırdı? Yine de kimsenin sana inandığını sanmıyorum!"

"Buna inanıyorlar. Lord Bridlington şehirdeki bütün servet avcılarının peşimde olduğunu söylüyor ve ah, Bertram, bu doğru! Şimdiden *beş* teklifi reddettim!"

Kız kardeşiyle evlenmeye hazır beş bey bulunabileceği fikri Bertram'a son derece komik geldi ve bir kahkaha patlaması daha yaşadı. Bertram inanmaz görüldüğü için Arabella her şeyi itiraf etmek zorunda kaldı. Bertram araya pek çok soru sıkıştırdığı için Arabella'nın anlattıkları oldukça dağınıktı; bir ara Bay Scunthorpe'un Arabella'ya birkaç dakika sabit bir şekilde baktıktan sonra aniden gevezeliğe başlaması ve şöyle demesi Arabella'nın anlattıklarında önemli bir sapmaya neden oldu: "Affedersiniz hanımefendi, ama Bay Beaumaris mi dediniz?"

"Evet. O ve Lord Fleetwood."

"Nonpareil mi?"

"Evet."

Bay Scunthorpe derin bir nefes aldı ve arkasını dönerek arkadaşına hitap etti. "Bunu duydun mu, Bertram?"

"Tabii ki duydum!"

"düşünmemiştim. Şu görüyor musun?" Her iki Tallant da

şaşkınlıkla onun paltosuna baktı.

Bay Scunthorpe gururla, "Adamıma Weston'ın Nonpareil için yaptığı yakayı taklit ettirdim," dedi.

Bertram, "Yüce Tanrım, bunun ne önemi var?" diye sordu.

"Düşünce sen olabilir olmak ilgileniyorum." açıkladı
Bay Scunthorpe. Scunthorpe özür dileyerek.

"Boş ver onu!" Bertram kız kardeşine söyledi. "Bella, sinirlenmek ve o çılgınca çıkışlarından birini yapmak tam sana göre değil mi! Seni suçladığımı söyleyemem! Hikayeyi Londra'da yaydı mı?"

"Sanırım bunu yapan Lord Fleetwood'du. Bay Beaumaris bir keresinde bana bu konuyu Lord Fleetwood'dan başka kimseyle konuşmadığını söylemişti. Bazen gerçeği tahmin edip etmediğini merak ettim, ama tahmin ettiğine inanamıyorum, çünkü ne kadar iğrenç davrandığımı bilseydi, eminim beni fena halde hor görürdü ve kesinlikle balolarda benimle birlikte ayağa kalkmazdı -çok nadiren dans eder!

Bay Scunthorpe çok etkilenmiş görünüyordu. "Bunu o mu yapıyor?" "Oh, evet!"

Bay Scunthorpe, Bertram'a alayla başını salladı. "Biliyor musun, sevgili oğlum? Bütün çatlaklar, kız kardeşin! Buna hiç şüphe yok. Bütün iyi insanları tanır. Nonpareil ile geziyor. İyi ki mirasçı olduğunu söyledi."

"Hayır, hayır, keşke bunu hiç yapmasaydım, çünkü bu her şeyi çok rahatsız etti!"

"Şimdi, Bella, bu gammon! Seni tanıyorum! Sakın bana sürekli hareket halinde olmaktan hoşlanmadığını söyleme, çünkü hoşlansan bile sana inanmazdım!" dedi Bertram kardeş samimiyetiyle.

Arabella bunu düşündü. Sonra isteksiz bir gülümseme takındı. "Evet, belki hoşuma gidiyor, ama bunun nedenini hatırladığımda gerçekten de keşke böyle bir şey söylemeseydim diyorum! Ne kadar zor durumda olduğumu bir düşünün! Eğer gerçek şimdi biliniyor olsaydı, tamamen gözden düşmüş olurum. Kimse önümde *eğilmez* bile, diyebilirim ve Leydi Bridlington'ın beni utanç içinde eve göndermesinden çok korkuyorum! O zaman babam öğrenir ve Bertram, hakkımda böyle bir şey öğrenmesindense kendimi nehre atmayı tercih ederim!"

"Tanrım, evet!" diye kabul etti, ürpererek. "Ama iş o noktaya gelmeyecek! Eğer *bana* meraklı sorular sorarsa, seni çok iyi tanıdığımı söylerim, Felix de öyle!"

"Evet, ama hepsi bu değil!" Arabella işaret etti. "Bana yapılan hiçbir teklifi asla ama asla kabul edemem ve annemin böyle bir bencillik hakkında ne düşüneceğini

düşünmüyor! Çünkü benim uygun bir ilişki kurmamı çok istiyordu ve Leydi Bridlington da ona bunu söylemek zorunda, *çok* sayıda uygun beyefendinin bana en belirgin ilgiyi gösterdiğini!"

Bertram bunun üzerine kaşlarını çatı. "Hayır, haklısın Bella; şeytani bir tuhafılık! Teklifi kabul edersen gerçeği söylemek zorunda kalırsın ve bire on ağlar. Ne kadar sıkıcı bir kızsın sen! Ne yapılacağını görsem kahrolurum! Öyle mi, Felix?"

Bay Scunthorpe başını sallayarak, "Çok zor bir durum," diye cevap verdi. "Yapılacak tek bir şey var."

"O da ne?"

Bay Scunthorpe çekingen bir şekilde öksürdü. "Sadece aklıma gelen küçük bir şey. Sanırım umursamayacaksınız: benim de umursadığımı söyleyemem, ama bir hanımefendi zor durumdayken geri duramam."

"Ama nedir bu?"

"Aklımdan geçen sadece bir fikirdi!" Bay Scunthorpe onu uyardı. "Hoşuna gitmedi, öyle diyorsun! *Ben* de hoşlanmıyorum ama teklif etmeliyim." Tallant'ların şaşkınlık içinde olduğunu anladı, yüzü kızardı ve boğuk bir sesle, "Evlilik!" dedi.

Arabella bir an ona baktı ve sonra bir neşe çığlığı attı. Bertram küçümseyerek şöyle dedi: "Ne kadar saçma sapan fikirler! Bella'yla evlenmek istemiyorsun!"

"Hayır," diye kabul etti Bay Scunthorpe. "Yine de bu beladan kurtulmasına yardım edeceğime söz verdim!"

"Dahası," dedi Bertram sertçe, "o mütevellileriniz size asla izin vermez! Sen reşit değilsin."

Bay Scunthorpe umutla, "konuşun," dedi.

Ancak. Arabella, nazik teklifi için teşekkür ederek, uygun olduklarını düşünmediğini söyledi. Adam minnettar görünüyordu ve ona doğal gelen sessizliğine geri döndü.

Bertram, "Bir şey bulacağımı sanıyorum," dedi. "Her halükârda bunu düşüneceğim. Senin şu vaftiz annene güzellik yapmak için kalmalı mıyım, ne dersin?"

Arabella bunu yapması için onu ısrarla zorladı. Arabella onun kılık değiştirmesi gerektiği için üzölmeye meyilliydi, ama Arabella ona açık yüreklilikle, onu sürekli olarak *ton* partilerine götürmenin hiç de hoşuna gitmeyeceğini söyledi. "Çok sıkıcı bir iş!" dedi. "Şehre geldiğinden beri nezaket delisi olduğunu biliyorum ama bu benim tarzım değil." Sonra Londra'da görmek istediğı yerleri sıraladı ve bunlar çoğunlukla Astley'in Amfiteyatrosu, Tower'daki Kraliyet Hayvanat Bahçesi, Madame Tussaud'nun Balmumu Heykelleri, Tattersall's'a bir bakış, Brighton arabalarının White Horse Mahzeni'nden ayrılışı ve Hyde Park'ta yapılacak Askeri Tören gibi zararsız eğlencelerden oluştuğı için endişeli kız kardeşinin en kötü endişeleri yatıştı. İlk bakışta ona epeyce yağılanmış gibi gelmişti, çünkü sofistike bir yelek giymiş ve saçlarını yeni bir tarzda ; ama ona Coventry Sokağı'nda kendisini çok eğlendiren dikiz gösterisinden söz ettiğinde ve o büyük gösteriye, *Moskova'nın Yakılığı*'na (İp Cambazlığı ve Equestrian Gösterisi ile desteklenen) tanık olmak için tamamen gençlik arzusunu dile getirdiğinde, Londra'da bulunabilecek daha sofistike ve çok daha tehlikeli eğlencelere özlem duymayacak kadar hâlâ çocuk olduğunu hissedebildi. Ama sonra, Bay Scunthorpe'a gizlice söylediğı gibi Scunthorpe'a, Park Street'ten birlikte ayrıldıklarında, kadınların kafalarında öyle aptalca fikirler vardı ki, Fives-court'ta yumruk yumruğa bir dövüş izlemek, Daffy Club'ta tüm Corinthians'larla bir bulut üflemek için eşit derecede ateşli bir istek duyduğunu ona açıklamak gülünç olurdu, Royal Saloon'un ve Peerless Pool'un gizemlerine nüfuz etmek ve kesinlikle Opera'da görünmek istiyordu - arkadaşını temin etmek için acele etti, çünkü müzik dinlemek istiyordu, ama Fops' Alley'de gezinmenin ünlü bir spor olduğu ve her şeyin yolunda gittiğı konusunda güvenilir bir şekilde bilgilendirildiğı için. Şehrin hanlarından birinde kalmaya karar verdiğinden, eğer isterse, Ordinary'de makul fiyatlı bir akşam yemeğı yiyebileceğinden emin olduğu için, çok ihtiyatlı bir şekilde

Bütün bu eğlenceleri karşılayabilmeyi umuyordu. Ama önce, başına takmak için çok daha yüksek taçlı ve daha kıvrıkcık kenarlı bir kunduz; püsküllü bir çift Hessian; bir fob ve belki de bir mühür ve kesinlikle bir çift şık sarı eldiven alması gerektiğini fark etti. Bir beyefendinin kıyafetine bu ekler olmadan Johnny Raw gibi görünürdü. Bay Scunthorpe da aynı fikirdeydi ve sadece iki omuz pelerinli bir sürücü ceketinin iyi giyimli çevrelerde önemsiz bir şey olarak görüldüğünü belirtmeye cesaret etti. Bir Weston ya da Stultz kadar ün kazanmamış olsa da, Bertram'ı kendi adamına, şeytan gibi zeki bir terziye götüreceğini söyledi. Bununla birlikte, bu yükselen adamı himaye etmenin en büyük avantajı, Bay Scunthorpe'un herhangi bir arkadaşını kene üzerinde ayarlamaya istekli olacağı güvencesinde yattığından, Bertram hemen bir hackney'e atlamak ve jarvey'e tüm hızıyla Clifford Caddesi'ne gitmesini söylemek için hiçbir itirazda bulunmadı. Bay Scunthorpe, Swindon'un sanatının arkadaşına yepyeni bir hava vereceğine kefil oldu ve bu Bertram'a son derece cazip görüldüğü için, önemli miktarda bir parayı daha iyi bir avantaj için ortaya koyamayacağını düşündü. Bay Scunthorpe daha sonra ona birkaç yararlı ipucu verdi. Özellikle de onu, *Ton*'un gerçek Pink'leri tarafından hoş karşılanmayan aşırı züppe takımına ait olduğu kuşkusuna yol açacak tarzdaki savurganlıklara karşı uyardı. Kuşkusuz, hevesli bir beyefendinin taklit edebileceği en iyi model, Goer'ların arasındaki Nonpareil'di. Bu söz Bertram'ın aklına bir süredir kafasını kurcalayan bir şeyi getirdi ve şöyle dedi: "Felix, sence kız kardeşim onunla birlikte şehirde dolaşmalı mı? Bundan hiç hoşlanmadığımı söylemekte bir sakınca görmüyorum!"

Burada Bay Scunthorpe onun kaygılarını hemen gidermeyi başardı: Bir hanımefendinin arkasında bir seyis olduğu halde bir currie ya da faytona binmesi istisnai bir durum değildi. "Bir kadının Tilbury'ye binmesi doğru olmaz!" dedi.

Kardeşçe endişesi yatışan Bertram, Bella'nın ne kadar gürültücü olduğunu bilseydi babasının yüzünü görmek için maymunu bile vereceğini söyleyerek soruyu geçiştirdi.

Clifford Sokağı'na vardıklarında Bay Swindon'la hemen görüşebildiler; Swindon hemen kalıp kartını getirerek yeni müşterisine Superfine ve Bath Suiting'in yararları konusunda tavsiyelerde bulundu.

Hafif bir sürücü ceketi için altı pelerin yeterli olacağını düşünüyordu, Bay Scunthorpe da bu görüşe ciddiyle katılıyor, Bertram'a sıra sıra dizilmiş pelerinleriyle Goldfinch'leri taklit etmesinin asla doğru olmayacağını açıklıyordu. Bir santime kadar sürme yeteneğine sahip tanınmış bir Nonesuch ya da Melton adamlarından biri olmadıkça, modanın en yüksek seviyesinden ziyade düzgünlüğü ve uygunluğu hedeflemenin daha akıllıca olduğunu söyledi. Bay Swindon'un, geniK yakalı, gümük düğmeli, tek göğüslü, corbeau renginde bir kumaKın kendisine çok yakıKacağını söylemesi kadar, arkadaKının, snyder'ın müKterilerine her zaman uzun süre itibar ettiğine dair fısıltıyla verdiği güvence de onu ikna etmiKti. Gerçekten de, Bay Scunthorpe terzisinin hesabıyla nadiren uğraşırdı, çünkü bu zeki iş adamı, babasız bir çocuk olan Bay Scunthorpe'un hatırı sayılır servetinin, ona dilenci harçlığı dağıtan eli sıkı vasiler tarafından emanet olarak tutulduğunu çok iyi biliyordu. Clifford Sokağı'ndaki seans sırasında masraf ya da ödeme gibi soylu olmayan hiçbir şeyden bahsedilmedi, böylece Bertram rahatlama ile ödeyebileceğinden daha büyük bir meblağ için kredisini rehin vermiş olabileceği korkusu arasında kalarak binadan ayrıldı. Ancak Metropolis'e yapılan ilk ziyaretin getirdiği yenilik ve heyecan kısa sürede bu tür zamansız düşünceleri bir kenara bırakırken, Fives-court'taki şanslı bir bahis acemiye rüzgârı arkasına almanın en kolay yolunu açıkça gösterdi.

Fives Court'ta görülebilecek moda dallarını yakından inceleyen Bertram, yeni bir palto ısmarladığını düşünerek çok memnun oldu ve Bay Scunthorpe'a, giysileri eve gönderilinceye kadar modanın uğrak yerlerine gitmeyeceğini söyledi. Bay Scunthorpe bunun akıllıca bir karar olduğunu düKündü ve Bertram'ın, patronu olduğu City Inn'de topuklarını tekmelemesini düKünmek elbette saçma olduğundan, ona daha az yüce çevrelerde eğlence ve gösteri dolu bir akKamın nasıl geçirilebileceğini göstermeye gönüllü oldu. Westminster Pit'te başlayan bu eğlence, Bertram'ın gözüne, Korintlilerden çöpçülere kadar toplumun her sınıfından temsilcilerin iki köpek arasındaki yarışmayı izlemek için toplandığı bir yer gibi göründü; ve Tothill Fields'in dükkânlarından geçerek, maceraperest delikanlıların Blue Ruin'in burunlarını ya da ağır ıslak tamponlarını fırlattıkları, çürükçüler, prigler, kömür taşıyıcılar, Rahibeler, Başrahibeler ve elma kadınlarıyla birlikte bir kahve dükkânına doğru ilerledi, saat evinde sona erdi, Mr. Scunthorpe kavgacı etkisi altında onun

iksirler. Bertram, içtiği içkinin miktarına pek alışık olmadığından, arkadaşının öfkesini uyandıran durumun ne olduğu hakkında net bir fikre sahip olamayacak kadar şaşkındı, ancak bunun, Petersham pantolonlu bir beyefendinin, daha önce kendisine bariz bir yem atarak onu dehşete düşüren bir bayana yaptığı tekliflerle bir şekilde bağlantılı olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı. Ama bir değirmen söz konusu olduğunda, ona düşen bunun nedenini araştırmak değil, cicerone'sunu desteklemek için kavgaya girmektir. Kendini savunma gibi soylu bir sanatta hiçbir şekilde cahil olmadığı için, bu konuda uzman olmayan Bay Scunthorpe'a iyi bir hizmet sunabildi ve dükkândan çıkmak üzereydi ki, hepsi de çingiraklarını çıkaran birkaç Charley şeklindeki nöbetçi onlara saldırdı ve heyecanlı bir mücadeleden sonra iki barış yanlısını alt ederek onları nöbetçi kulübesine çağırdı. Burada, tecrübeli Bay Scunthorpe'un savunma adına yürüttüğü önemli bir müzakereden sonra, kefaletle serbest bırakıldılar ve ertesi gün saat on ikiden geç olmamak üzere Bow Sokağı'nda hazır bulunmaları konusunda uyarıldılar. Gece bekçisi ikisini de bir hackney'e bindirdi ve Bay Scunthorpe'un Clarges Sokağı'ndaki evine gittiler; Bertram gecenin geri kalan kısmını arkadaşının oturma odasındaki kanepede geçirdi. Daha sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı, son yaşananları pek net hatırlamıyordu, ama çok aylak bir akşam geçirdiğinden korktuğu şeyin olası sonuçlarına dair canlı bir korku duyuyordu. Ancak, Bay Scunthorpe'un adamı efendisini kendine getirip yatak odasından çıktığında, bu tür kuşkularını kısa sürede giderebildi. "Telaşlanacak bir şey yok, sevgili oğlum!" dedi. "Deniz fenerine defalarca götürüldüm! Bekçi kırık feneri kanıt olarak gösterecektir -her zaman yaparlar bunu! Sahte isim verirsin, para cezası ödersin ve her şey yoluna girer!"

Gerçekten de öyle oldu, ama bu deneyim Papaz'ın oğlunu biraz şoke etti. Bu durum, sayısız şimşek çakmasının yarattığı son derece nahoş etkilerle birleşince, gelecekte daha ihtiyatlı davranmaya karar verdi. Birkaç gününü Holborn'daki bir hayvanat bahçesinde bir porsuğun çekilişine tanık olmak, çukurda güvenli bir yerden Bayan O'Neill'a gönlünü kaptırmak ve Bay Scunthorpe tarafından Centilmen Jackson'ın Bond Sokağı'ndaki seçkin Boks Okulu'na sokulmak gibi zararsız eğlenceler peşinde koşarak geçirdi. Burada okul sahibinin tavırlarından ve asaletinden çok etkilendi (sporla ilgili her konuda karar verici olan Mr.

Scunthorpe'un kendisine bildirdiğine göre, hem soylular hem de avam tarafından nihai olarak kabul edilmişti) ve Bay Beaumaris, Lord Fleetwood, genç Bay Terrington ve Lord Withernsea gibi önemli amatörleri görmekten memnun olmuştu. Jackson'ın asistanlarından biriyle tek sopayla biraz pratik yaptı, büyük Jackson'ın kendisinden gülümseyen bir teşvik sözü almaktan onur duyduğunu hissetti ve içeri giren, Jackson'la şakalaşan, onlara daha az yüce öğrencilerine gösterdiği nezaketle davranan ve aslında eski şampiyonun kendisiyle dövüşmekten zevk alan Goers'ın güvencesini kıskandı. Hiçbir rütbe ya da önemin, Jackson'ın bir müşterisine, hüneri böyle bir ödülü hak etmediği sürece, bir vuruş yapmasına izin vermesi için yeterli olmadığını görmekte gecikmedi; ve salona bir üstünlük duygusuyla girdikten sonra, Korint dünyasında mükemmelliğin soydan daha önemli olduğunun farkına çabucak vardı. Jackson'ın büyük Nonpareil'e (dikkat çekici bir şekilde soyunduğunu fark etmişti) alaylı bir şekilde eğitimsiz olduğunu söylediğini duydu; ve o andan itibaren en büyük tutkusu, sanatın bu eşsiz ustasıyla eldivenleri giymekti.

Bir haftanın sonunda Bay Swindon, Bay Scunthorpe'un ısrarıyla yeni giysileri teslim etti ve kostümüne uzun bir baston, bir fob ve bir Marsilya yeleği gibi süsler satın aldıktan sonra Bertram, saat beş gibi moda olan bir saatte Park'ta kendini göstermeye cesaret etti. Burada Lord Coleraine'i, Georgy a Cockhorse'u, atının üzerinde Rotten Row'da zıplaya zıplaya ilerlerken; Lord Morton'u, uzun kuyruklu gri atının üzerinde; ve arabalar arasında Tommy Onslow'un currcicle'ını; bir dizi gösterişli gigs ve tilburie'yi; hanımların zarif barouch'larını; ve Mr. Beaumaris'in sarı kanatlı faytonu ve dördü, herhangi bir kırbaççıya imkânsız görünecek kadar küçük bir alan içinde dönebiliyordu. Bundan sonra Bertram için en yakın iş sahibinin ahırına gidip gösterişli bir kestane rengi at kiralamaktan başka çare yoktu. Taşradan gelen genç bir beyefendinin duruşu ve tarzı ne kadar kusurlu olursa olsun, Bertram kendisinin cesur bir binici olduğunu biliyordu ve bu kılıkla kız kardeşinin zaten süslediği sosyeteye kendini göstermeye kararlıydı.

Şans eseri, kiralık atlayıp yola çıktığı ilk gün onunla karşılaştı. Kadın, Bay Bay'ın yanında oturuyordu.

Beaumaris' meşhur faytonuna binmiş, mütevazı bir rol üstlendiği Çizim Odası sahnesini ona heyecanla anlatıyordu. Bu olay geçen hafta boyunca düşüncelerini o kadar meşgul etmişti ki, maceraperest kardeşinin faaliyetlerine çok az zaman ayırabilmişti. Ama onu kestane rengi atının üzerinde tırıs giderken gördüğünde bir çılgılık attı ve düşüncesizce şöyle dedi "Oh, bu Bay Anstey! Lütfen durun, Bay Beaumaris!"

Kadın Bertram'a el sallarken o da itaatkâr bir tavırla ekibini çekti. Bertram at arabasını faytona yaklaştırdı ve kibarca eğilerek gözleriyle hafifçe onu süzdü. Ona kayıtsızca bakan Bay Beaumaris, bu bakışı yakaladı, yanındaki zarif figürde hafif bir gerginlik olduğunu fark etti ve tembel göz kapaklarının altından birinden diğerine baktı.

"Nasıl yapıyorsun? Nasıl devam ediyorsun?" dedi Arabella, beyaz çocuk eldiveninin içindeki elini uzatarak.

Bertram büyük bir saygıyla eğildi ve cevap verdi: "Harika! Bir sabah gelip sizi ziyaret etmek istiyorum, Bayan Tallant!"

"Oh, evet, lütfen!" Arabella başını kaldırıp refakatçisine baktı, kızardı ve kekeleydi: "Size Bay Anstey'i takdim edebilir miyim, Bay Beaumaris? Kendisi benim arkadaşımdır!"

Bay Beaumaris kibarca, "?" diye sordu. "Yorkshire'dan mı, Bay Anstey?"

"Oh, evet! Bayan Tallant'ı kısa palto giydiğim günlerden beri tanırım!" diye sıırıttı Bertram.

Bay Beaumaris, "Bayan Tallant'ın sayısız hayranı sizi çok kıskanacak," diye cevap verdi. "Şehirde mi kalıyorsunuz?"

"Sadece kısa bir ziyaret, biliyorsun!" Bertram'ın bakışları yeniden faytona koşulan ve dördü de tetikte olan takıma kaydı. "Efendim, elinizde müthiş bir takım var!" dedi, kız kardeşinin tüm . "Bakmayın siz benim gösteriş budalası olduğuma, ben hayatımda bundan daha büyük bir sümüklüböcek görmedim!"

"Avlanır mısınız, Bay Anstey?"

"Evet, Yorkshire'da amcamın sürüsüyle birlikte. Elbette Quorn ya da Pytchley gibi değil ama oldukça iyi koşular yaptığımızı söyleyebilirim!" Bertram sır verdi.

"Bay Anstey," diye araya girdi Arabella, onu çok zorlayıcı bir bakışla süzerek, "sanırım Leydi Bridlington balo için size bir kart gönderdi: Umarım gelmek istersiniz!"

"Biliyorsunuz, Bel-Bayan Tallant!" dedi Bertram, feci bir nezaketsizlikle, "bu tür mırıldanmalar pek benim tarzım değil!" Kızın gözlerinde kederli bir ifade sezdi ve aceleyle ekledi: "Yani, çok sevindim, eminim! Evet, evet, orada olacağım! Ve sizinle birlikte ayağa kalkma onuruna erişmeyi umuyorum!" diye sözlerini noktaladı.

Bay Beaumaris dikkatini ekibine vermek zorundaydı ama Arabella'nın sesindeki küçümseyici tınıyı kaçırmadı: "*Yarın* sizden bir ziyaret alma şerefine nail olacağımızı tahmin ediyorum, efendim!"

"Oh!" dedi Bertram. "Evet, elbette! Aslına bakarsanız, Tattersall'a bir göz atacağım, ama-Evet, kesinlikle! Seni ziyarete geleceğim, hem de sıkıca!"

Sonra yeni şapkasını çıkarıp selam verdi ve atını hızla sürerek uzaklaştı. Arabella bir açıklama yapması gerektiğinin bilincinde gibiydi. Havalı bir şekilde şöyle dedi: "Bilmelisiniz ki efendim, biz neredeyse kardeş gibi yetiştirildik!"

Bay Beaumaris ağırbaşlı bir tavırla, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi.

Adamın profiline sertçe baktı. Adam tamamen faytonu, bir dul kadının landaulet'i ile panelinde arma bulunan şık bir barouche arasındaki boşluktan geçirme işine dalmış görünüyordu. Kendisi annesini tercih ederken, Bertram'ın Papaz'ın aynı yaştaki haline benzediğini düşünerek kendini rahatlatmış ve şöyle dedi: "Ama size salondan ve Prenses Mary'nin bana nasıl da nezaketle gülümsediğinden bahsediyordum! En görkemli elbisesini giymişti.

Hayatımda gördüğüm en güzel tuvalet! Leydi Bridlington bana gençken prensesler arasında en yakışıklısı olduğunun düşünüldüğünü söyledi. Bence çok iyi huylu görünüyordu."

Bay Beaumaris bunu kabul etti ve Naip'in en çok beğenilen kız kardeşinin bu masum tasvirini dinlemekten duyduğu zevki kendine sakladı. Bayan Tallant, naifliğinin korunmasız anlarından biriyle onu büyüleyerek, o gün Park Sokağı'na Lord Chamberlain'den daha az önemli olmayan bir kişiden gelen zarif, yaldızlı davetiye kartından bahsetti; Lord Chamberlain, Leydi Bridlington'a, Prens Naibi Majesteleri tarafından, onu ve Bayan Tallant'ı, Majesteleri Kraliçe ile tanışma onuruna sahip olmak için önümüzdeki Perşembe günü Carlton House'da bir Giysi Partisi'ne davet etmekle görevlendirildiğini bildirdi. Carlton House'da onu arayacağını söyledi ve kendisi gibi gerçek zarafetin hakemlerinin zevkini rencide eden muhteşem bir ölçekte planlandıkları için Naip'in partilerinin şehirdeki en kötü sıkışmalar arasında olduğunu ve hatta kendisinin davet edildiği akşam yemeği masasının ortasında bir fiskiye çalmak gibi bayağılıkları içerdiğini gözlemlemekten kaçındı.

Bu olay üzerine Arabella'nın duygularına, ertesi gün öğleden sonra Park Sokağı'na geldiğinde Bertram'ın hissettiğinden çok daha fazla sempatiyle yaklaştı. Leydi Bridlington, her zaman yaptığı gibi, en az dört farklı partide geçireceği bir akşam için enerjisini toplamak üzere koltuğuna çekildiğinde, Arabella en sevdiği erkek kardeşiyle baş başa görüşme lüksünün tadını çıkarabildi. Arabella'nın Carlton House'a davet edilmesinden duyduğu memnuniyeti cömertçe dile getirirken, orada çok sayıda moda düşkününün bulunacağını tahmin ettiğini ve kendisinin akşamlarını daha sade bir tarzda geçirmeyi tercih ettiğini söyledi. Ayrıca, giymeyi düşündüğü elbiseyi tarif etmemesi için ona yalvardı. Onun sosyal başarılarıyla pek ilgilenmediğini anladı ve kendi seçtiği eğlencelere yeterince istekli bir şekilde döndü. Bu konuda biraz kaçamak davrandı, sorularına genel ifadelerle yanıt verdi. Kadın cinsi hakkındaki deneyimleri, ona hayranlık duyan bir kız kardeşin bile Cribb'in Salonunu ziyaret etmek gibi bir zevki hoş göreceği inancıyla hayal gücünü şımartmasına yol açmamıştı; burada Şampiyon'un birkaç yıl önceki son dövüşünden sonra kendisine hediye edilen ünlü gümüş kupasını gerçekten eline almıştı,

Siyah Molyneux'ya karşı; Daffy Club'da, Fancy'nin genç Blood'ları, Ring'in emektarları, gelecek vaat eden acemiler ve isimleri bile onu dehşete düşüren geçmiş şampiyonların duvarlarında asılı bir dizi portreyle çevrili bir bulutun üflenmesi; ya da Covent Garden'daki ünlü Salon'da, burayı avlanma alanı haline getiren Kıbrıslıların cüretkâr bakışlarının onu hem şok ettiği hem de dehşete düşürdüğü bir salon. Ona, o sabah Tattersall'da karşılaştığı yeni bir tanıdığıyla yaptığı randevudan da söz etmedi. Bir bakışta Bay Jack Carnaby'nin tam bir moda lalesi olduğunu anlamıştı, hatta kılık kıyafetine ve havasına bakılırsa öyle bile denebilirdi ama içinden bir ses, Arabella'nın bu beyefendinin himayesi altında küçük bir kumarhaneye girmesini dehşetle karşılayacağını söylüyordu. Onu sadece tecrübe edinmek için gittiğine ve kıymetli körüğüyle kumar oynamak gibi bir niyeti olmadığına ikna etmek pek işe yaramayacaktı; bilgili cicerone'u bile bu yeni plan karşısında başını sallamış, fildişi tornacılarına ve Yunan haydutlarına karşı şifreli uyarılarda bulunmuş, amcasının ve baş mütevellinin bunun hiç batmayan iyi bir daire olduğunu söylediğini eklemişti. Bu mükemmel özdeyişin doğruluğunu kendisinin de kanıtladığını söylemişti, ama sorduğunda Bay Carnaby'nin itibarını zedeleyecek hiçbir şey bilmediğini öğrendiği için Bertram onun tavsiyelerine pek kulak asmamış, Bay Carnaby onu Pall Mall'da gizli bir eve götürmüş, kapıyı belli bir şekilde çaldıktan sonra bir ızgaranın arkasından incelenmişler ve sonunda içeri kabul edilmişlerdi. Bertram'ın bir oyun cehenneminin nasıl bir yer olacağına dair beklentilerinden hiçbir şey, kendini içinde bulduğu süslü evden daha uzak olamazdı. Çeşitli hizmetkârların hepsi de son derece saygıdeğer, sakın tavırlı insanlardı ve ev sahibinden daha kibar ya da yardımsever bir ev sahibi bulmak zor olurdu. Whist'ten daha gösterişli bir oyuna hiç katılmamış olan Bertram, bir süre etrafı seyretmekle vakit geçirdi, ama tehlikeyi yöneten kuralları öğrendiğini düşününce, mütevazı bir rouleau ile masaya oturmaya cesaret etti. Çok geçmeden Bay Scunthorpe'un Fulham'lardan ve tepelerden söz ederken tamamen hatalı olduğunu anladı, çünkü şaşırtıcı bir şans yakalamıştı ve sonunda cebi o kadar çok gine ile dolmuştu ki artık artan harcamaları için endişelenmesine gerek kalmamıştı. Ertesi gün Tattersall'da oynadığı şanslı bir bahis onu çim sahada ve masada kendini evinde sanacak kadar iyi bir duruma getirmişti.

Bay Scunthorpe'un Tow Sokağı'na girdikten sonra bir Bum-trap'in pençesine düşeceğine dair karanlık kehanetine sabırsızlıkla kulak verdi.

"Amcamın ne dediğini biliyor musun?" Bay Scunthorpe talep etti. Cehenneme ilk gidişinde her zaman düz bir adamın kazanmasına izin verirler. Çekil, sevgili oğlum! O takım elbiseyle seni garipleştirecekler!"

"Oh, !" diye karşılık verdi Bertram. "Umarım çok derine dalacak kadar budala değilimdir! Bak ne diyeceğim Felix, eğer benim için bir şeyler ayarlayabilirsen, Watier'de bir kez olsun çalmak isterim!"

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı Bay Scunthorpe. "Sevgili ihtiyar delikanlı, Great-Go'ya adım atmana asla izin vermezler, şerefim üzerine yemin ederim ki vermezler! Ben bile orada hiç oynamadım! Vauxhall'a gitmek çok daha iyi! Orada kız kardeşinle tanışabilirsin! Grand Cascade'i görürsün! Pandean bandosunu dinle! Bütün çatlaklar, biliyorsun!"

Bertram, "Faroda şansımı denemek varken ne sıkıcı bir iş!" dedi.

XI

Daffy Club'dan Conduit Sokağı'ndaki Limmer's Hotel'e gitmek, Fancy ile ilgilenen her genç beyefendi için kaçınılmaz bir adımdı. Burada Ring'in tüm evcil hayvanları ve onları himaye eden Corinthians bulunurdu. Bertram oraya, arkadaşının düşüncelerini daha tehlikeli yerlerden uzaklaştırmak isteyen Bay Scunthorpe'un himayesinde gitti. Londra'da tanıdıklar edinmeye başlamıştı ve bu nedenle orada bulunan adamlardan birkaçıyla selamlaşmanın gururunu yaşıyordu. O ve Bay Scunthorpe localardan birine oturdular ve Bay Scunthorpe ona görebildiği tüm önemli kişileri özenle işaret etti; bunların arasında, fısıldadığına göre, herhangi bir yarışta neyi destekleyeceği konusunda ofisteki bir adama tüyo verebileceğine güvenilebilecek, çok aşağıdan bakan bir adam da vardı. Sonra da özür dileyerek bu bilgili kiKinin yanına gitti ve onunla sohbete daldı. Bu sırada Bertram, Bay Beaumaris'in bir grup arkadaşıyla içeri girdiğini gördü, ama o zamana kadar Nonpareil'in işgal ettiği yüce konumu tam olarak kavradığı için, kadehini kaldırıp bir süre ona baktıktan sonra Bay Beaumaris zımparalanmış zeminde yürüyüp oturduğunda ölçsüz bir şekilde gururlandı.

hafif bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Geçen gün sizinle Park'ta karşılaşmamış mıydık? Bay -er-Anstey, sanırım?"

Bertram bunu utanarak kabul etti, ama Bay Beaumaris gelişigüzel ekledi: "Bayan Tallant'la bir akrabalığınız var galiba?" diye sorunca, Bertram aceleyle akrabalık bağını inkâr etti ve Bayan Tallant'ın kendisine dokunamayacağını söyledi. Bay Beaumaris bunu yorum yapmadan kabul etti ve ona şehirde nereye yerleşeceğini sordu. Bertram yönünü açıklamakta, hatta Bay Beaumaris'e bunun Metropolis'e ilk ziyareti olduğunu söylemekte bir sakınca görmedi.

Bay Jack Carnaby, Nonpareil'in kibirli ve huysuz bir adam olduğunu söylüyordu ama Bertram onun tavırlarında en ufak bir kibir ya da çekingenlik belirtisi göremiyordu. Bay Beaumaris'in yakınları Bay Tallant'a hiç kimsenin ondan daha kibirli olamayacağını, ama öte yandan hiç kimsenin de -istediği zaman- ondan daha sempatik olamayacağını söyleyebilirlerdi. Çok geçmeden Bertram utangaçlığını unutarak yeni tanıdığına tahmin ettiğinden çok daha fazla şey anlatmaya başladı. Kendisi de bir Melton erkeği olan Bay Beaumaris ona atının koltuğundan ötürü iltifat etti ve Bertram'ın kendisiyle kız kardeşinin başına gelenlerin müsebbibi arasına koymuş olabileceği tüm engeller bu dokunuşla yıkıldı. Avlandığı toprakları, Heythram'ın tam yerini ve kendi imkânsız tutkularını anlatmaya başladı, ama bütün bu bilgilerin kendisinden ustalıkla alındığına dair en küçük bir kuşkusu yoktu. Bay Beaumaris'e Smalls'tan ve İçişleri Bakanlığı'nı süsleme umutlarından söz etti ve Bay Beaumaris bir kaşını kaldırarak, onun parlamentoya girmeye hevesli olduğunu sanmaması gerektiğini söyleyince, gerçek hevesini ağzından kaçırdı ve sözlerini hüznle bitirdi: "Ama tabii ki olamaz. Sadece bir süvari alayına katılabilmeyi çok isterdim!"

Bay Scunthorpe masaya dönerken, Bay Beaumaris ayağa kalkarak, "Bence bir süvari alayında çok iyi iş yaparsınız," diye onayladı. "Bu arada, Londra'ya yaptığınız bu ziyaret sırasında ortalığı fazla velveleye vermeyin!" Bay Scunthorpe'a başıyla selam verdi ve Bertram'a ne kadar büyük bir onur duyduğunu büyük bir ciddiyetle açıklaması için o beyefendiyi bırakarak uzaklaştı.

Ama Bay Beaumaris, bir iki saat sonra köpek hayranının kendinden geçmiş girişimlerini bastırarak şöyle dedi: "Eğer bana gerçekten saygı duyuyor olsaydın, Ulysses, beni bu yersiz coşkunluklar yerine taziyelerle karşılardın."

Ulysses, oldukça tombul, uçan kulağı her zamankinden daha asi ve kuyruğu sırtında daha da sıkı kıvrılmış bir halde, putperestliğinin tanrısının önünde taparcasına gerindi ve cesaret verici bir havlama sesi çıkardı. Sonra telaşla kütüphanenin kapısına gitti ve Bay Beaumaris'i açıkça içeri girmeye ve orada bir şeyler içmeye davet etti. Brough, efendisinin uzun pelerinini, şapkasını ve eldivenlerini şefkatle çıkarırken, küçük köpeğin bu kadar bilgili olmasının harika olduğunu söyledi.

"Evimdeki istenmeyen varlığıyla bana yük olmaya devam etmek için personelimden aldığı cesaret harika!" diye sert bir şekilde karşılık verdi Bay Beaumaris.

Bay Beaumaris'le uzun yıllar birlikte çalışmış olan Brough, daha küçük bir kişi için sırtlamak anlamına gelebilecek bir tavır takındı: "Şey, efendim, onu istediğinizi , eminim elimden geleni yapardım! Ama size o kadar bağlı ki, Alphonse'a bu şekilde davranan bir köpeği kovalamanın kalbime dokunacağını bir kenara bırakırsak, gideceğinden şüpheliyim."

Bay Beaumaris, "Eğer o kötü niyetli hayvan Alphonse'u üzüyorsa, boynunu kıracağım!" diye söz verdi.

"Oh, hayır, efendim, öyle bir şey yok! Siz dışarıdayken Ulysses aşağıya indiğinde (ki iner) Alphonse'a sanki bir aydır bir lokma yememiş gibi davranır, mutfakta bulduğu bir et parçasına bile dokunmayı düşünmez. Bayan Preston'a da söylediğim gibi, eğer bir köpek konuşabilseydi, bu köpek konuşurdu, Alphonse'a bir Hristiyan kadar açık bir şekilde dünyada sahip olduğu tek arkadaşın kendisi olduğunu söylüyordu. Alphonse'un gönlünü kazandı. Hatta iki güzel pirzolanın kaybolduğu fark edildiğinde Alphonse, aşçının kendi dikkatsizliğini örtbas etmek için köpeği onları çalmakla suçladığını ve Ulysses'in de pirzolanın tadını bilmiyormuş gibi oturduğunu düşünecekti. Kemikleri çalışma odanızdaki halının altına gömdü efendim ama ben onları çıkardım."

Bay Beaumaris, Ulysses'e sert bir tavırla, "Sen sadece kötü bir örnek değilsin," dedi, "aynı zamanda düşük soyluların bütün kusurlarına sahipsin: yalancılık, ikiyüzlülük ve küstahlık!"

Ulysses iyileşmekte olan bir yaranın tahrişini içten bir kaşıntıyla gidermek için oturdu. Azarlandı ve Bay Beaumaris'in sesindeki o tınıyı daha önce de duyduğu için -yatak odasını onunla paylaşma arzusunu yüksek sesle dile getirdiğinde olduğu gibi- kaşınmayı bıraktı ve yatıştırıcı bir tavırla kulaklarını düzleştirdi.

Bay Beaumaris kendine bir kadeh şarap doldurdu ve en sevdiği koltuğuna oturdu. Ulysses onun önünde oturdu ve derin bir iç çekti. "Evet, öyle," dedi Bay Beaumaris, "ama zamanımı senin yaralarına merhem sürerek geçirmekten daha iyi yapacak işlerim var. Ayrıca, tamamen iyileşene kadar velinimetinizle tekrar görüşmenize izin verilmeyeceğini de unutmamalısınız." Ulysses ona esnedi ve konuşmayı sıkıcı bulan biri gibi başını patilerinin üzerine koyarak uzandı. Bay Beaumaris bir ayağıyla onu kımıldattı. "Acaba haklı mısınız?" diye düşündü. "Bir ay önce bundan emin olmam gerekirdi. Ama onun beni bir hödükle, bir melezle -açık konuşmamı bağışla Ulysses- baş başa izin verdim ve şimdi ikinizin de sorumluluklarımın en yorucusu olamayacağınızdan eminim. O zavallı gencin kendi nedenleriyle ya da onun iddialarını desteklemek için sahte bir isim altında gizlendiğini mi düşünüyorsunuz? Bana öyle bakmayın! Tecrübenin bana bilgeliği öğretmesi gerektiğini düşünebilirsiniz, ama bunun beni kendimi açıklamaya zorlamak için zekice bir komplo olduğuna inanmıyorum. Bana hoşgörüden daha fazlasını gösterdiğinden bile emin değilim. Aslında Ulysses, ben hiçbir şeyden emin değilim ve sanırım büyükanneme gecikmiş bir ziyarette bulunacağım."

Bay Beaumaris bu karara uygun olarak ertesi sabah arabasını getirtti. Kahvaltısını paylaşan Ulysses, onun önünde evin merdivenlerinden indi, arabaya atladı ve morlar içinde doğmuş bir köpek havasıyla yolcu koltuğuna yerleşti.

"*Hayır!*" dedi Bay Beaumaris zorla. Ulysses perişan bir halde arabadan indi ve bayrak yoluna secde etti. "Sana şunu söyleyeyim dostum," dedi Bay Beaumaris, "korumam gereken bir ünüm var,

Bu itibarsız görünüşün ciddi bir tehlike yaratabilir! Telaşlanmayın, ne yazık ki hayatınızdan sonsuza dek çıkmayacağım!" Arabaya bindi ve şöyle dedi: "Sırtımayı kesebilirsin Clayton, bırak gitsinler!"

"Peki, efendim!" dedi seyisi, bu iki emre de itaat etti ve yanından geçen at arabasına ustalıkla bindi. Bir iki dakika sonra, omzunun üzerinden iki kez baktıktan sonra, Bay Beaumaris'e küçük köpeğin kendisini takip ettiğini söylemeye cesaret etti.

Bay Beaumaris bir yemin etti ve isteksiz çiftini dizginledi. Sadık av köpeği, kaburgaları şişmiş, dili çenesinden birkaç santim sarkmış bir halde yığıtçe ilerleyerek arabaya yetişti ve bir kez daha kendini yola bıraktı. "Lanet olsun sana!" dedi Bay Beaumaris. "Herhalde beni Wimbledon'a kadar takip edebilirsin! Kredimin seni götürmeme yetecek kadar iyi olup olmadığını şimdi göreceğiz. Kalk ayağa!"

Ulysses nefes nefese kalmıştı, ama bu sözler üzerine bir kez daha arabaya atlayacak kadar güç topladı. Minnettar bir kuyruk salladı, Bay Beaumaris'in yanındaki koltuğa tırmandı ve orada nefes nefese oturdu. Bay Beaumaris ona şantajın kötülükleri üzerine, seyisinin kendini kontrol etmesini fena halde zorlayan kısa bir konferans okudu, onu oluktaki sıradan bir yaya köpeğe meydan okumaktan sert bir şekilde vazgeçirdi ve Wimbledon'a doğru yoluna devam etti.

Dört oğlu, hayatta kalan üç kızı, çok sayıda torunu, iş adamı, avukatı, doktoru ve bakmakla yükümlü olduğu bir dizi kişinin korkulu rüyası olan Wigan Düşesi, en sevdiği torununu karakteristik bir şekilde karşıladı. Onu çaya batırılmış tost dilimleriyle beslenirken ve kendisiyle birlikte yaşayan bekâr kızına sataşırken buldu. Zamanında büyük bir güzeldi ve eski güzelliğinin tahribatı yüzünün narin kemiklerinde hâlâ fark ediliyordu. Ziyaretçilerine kartal bakışlarıyla bakar, kimseye nezaket göstermez ve modern olan her şeyi küçümserdi. Çocukları onunla aşırı derecede gurur duyuyorlardı ve periyodik olarak evine gelmeleri için verdiği emirlerden korkarak yaşıyorlardı. Uşağının Bay Beaumaris'i sabah odasına çağırması üzerine,

delici bakışlarından birini ona yöneltti ve şöyle dedi: "Demek sensin, öyle mi? Bilmem ne zamandan beri neden beni görmeye gelmedin?"

Bay Beaumaris onun elini derin bir saygıyla öperek soğukkanlılıkla cevap verdi: "Son ziyaretimde hanımefendi, ben kendimi düzeltene kadar beni bir daha görmek istemediğinizi söylemişsiniz."

"Öyle mi?" dedi Düşes, ıslatılmış bir tost parçasını daha ağzına götürürken.

"Elbette hanımefendi: hayırsever olma yolunda ilerliyorum," diye cevap verdi ve teyzesini selamlamak için döndü.

"Daha fazla yanımda olmalarını istemiyorum," dedi lütufkâr kadın. "Burada oturup Caroline'in yoksullar için sürekli örgü örmesini izlemek zaten yeterince midemi bulandırıyor. *Benim zamanımda* onlara yelek verirdik ve bunun bir sonu vardı. Sana inandığımdan değil. Al, şu papazı götür Caroline ve zili çal! Çay içerek içini dökmek şimdiye kadar kimseye iyi gelmedi, bundan sonra da gelmeyecek. Hadleigh'e bir şişe Madeira getirmesini söyleyeceğim.

-Büyükbabanın bıraktığı şeyler, Wigan'ın geçen gün bana gönderdiği saçmalıklar değil!"

Leydi Caroline tepsiyi kaldırdı ama ebeveynine küçülen bir ses tonuyla Dr. Sudbury'nin bunu onaylayıp onaylamayacağını sordu.

Düşes, "Sudbury yaşlı bir kadın, sen de aptalsın Caroline!" diye karşılık verdi. "Sen git ve beni Robert'la konuşmak zorunda bırak! Etrafımda bir sürü kadının dolaşmasına asla tahammül edemem!" Leydi Caroline örgüsünü toplarken ekledi: "Hadleigh'e *iyi* Madeira'yı anlat! O biliyor. Peki efendim, yüzünüzü tekrar burada gösterme küstahlığını gösterdiğinizde göre kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

Bay Beaumaris, teyzesinin arkasından kapıyı kapatıp odaya döndü ve aldatıcı bir uysallıkla büyükannesini böylesine sağlıklı ve moralli bulduğu için mutlu olduğunu söyledi.

Düşes keyifle, "Kibarlık budalası!" diye karşılık verdi. Gözlerini onun yakışıklı kişiliğinde gezdirdi. "Çok iyi görünüyorsun -en azından, eğer

O teçhizatın içinde böyle bir figür yapmadın! Ben genç bir kızken, hiçbir beyefendi sosyal bir ziyarete pudrasız gitmeyi hayal bile edemezdi, size söyleyeyim! Cimri paltolarınız, kolalı yakalarınız, boyunbağlarınızda ya da bilekliklerinizde bir parça dantel olmadan ne hale geldiğinizi görmek büyükbabanızın mezarında dönmesine yeter! O daracık pantolonların, donların ya da adına ne dersiniz deyin, içinde oturabiliyorsanız oturun!"

"Oh, evet, oturabilirim!" dedi Bay Beaumaris, onun karşısındaki sandalyeye yerleşerek. "Pantolonum, Caroline Teyze'nin yoksullara verdiği armağanlar gibi, örme olduğu için benim isteklerime çok iyi uyuyor."

"Ha! O zaman Caroline'a Noel için sana bir çift örmesini söyleyeceğim. Bu onu histerik bir hale sokar, çünkü ondan daha iffetli birini tanımadım!"

"Büyük olasılıkla, hanımefendi, ama teyzemin size itaat edeceğinden emin olduğum için, alçakgönüllülüğü ne kadar kırılırsa kırılsın, sizden kaçınmanızı istemek zorundayım. Geçen Noel bana ulaşan işlemeli terlikler beni yeterince zorladı. Acaba onlarla ne yapmam gerektiğini düşünüyordu?"

Düşes bir kahkaha attı. "Tanrı seni korusun, o *düşünmüyor!* Ona yakışıklı hediyeler göndermemelisin."

"Size çok güzel hediyeler gönderiyorum," diye mırıldandı Bay Beaumaris, "ama hiç karşılık vermiyorsunuz!"

"Hayır ve asla yapmayacağım. Senin için iyi olandan daha fazlasına sahipsin zaten. Bu sefer bana ne getirdin?"

"Hiçbir şey, tabii melez bir köpekten hoşlanmıyorsanız?"

"Köpeklere de kedilere de tahammül edemiyorum. Bir kuruşun varsa yılda elli bin, ama sen bana bir gül kadar bile getirmiyorsun! Hadi oradan, Robert, ne için geldin?"

"Sizce benden iyi bir koca olur mu diye sormak için, hanımefendi."

"Ne?" diye haykırdı lütufkâr kadın, sandalyesinde dimdik oturarak ve mücevherlerle süslü zayıf elleriyle kollarını kavrayarak. "Dewsbury kızına hiç teklifte bulunmayacak mısınız?"

"Yüce Tanrım, hayır!"

"Demek senin için söğüt takan bir başka aptal daha, öyle mi?" dedi, emekli olduğu dünyada neler olup bittiğini keşfetmek için kendine has yöntemleri olan lütufkâr kadın. "Kimmiş o? Bir gün çok ileri gideceksin, benden söylemesi!"

Bay Beaumaris, "Sanırım buldum," dedi.

Kadın ona baktı, ama o daha konuşmadan uşağı odaya girmiş, lütfedip Dük'e vermeyi kesinlikle reddettiği düklük tabağının bir örneğinin altında sendelemeye başlamıştı, çünkü bu tabak Dük'ün kişisel malıydı ve Dük, annesine onun yerine koyduğu o ölmek üzere olan ninni gibi bir karın ağrısı veren biriyle evlenmemeliydi. Hadleigh bu etkileyici tepsiyi masaya koydu ve bunu yaparken Bay Beaumaris'e çok etkileyici bir bakış fırlattı. Bay Beaumaris anlayışla başını salladı ve ayağa kalkarak şarap doldurmaya gitti. Büyükannesine mütevazı bir yarım kadeh uzattı, büyükanne hemen itiraz etti, onun şarabını taşıyamayacağını düşünecek kadar küstah olup olmadığını öğrenmek istedi.

Bay Beaumaris, "Beni masanın altında içebilirsiniz," diye cevap verdi, "ama bunun sağlığınız için son derece kötü olduğunu ve ayrıca çirkin emirlerinize boyun eğmem için bana zorbalık edemeyeceğinizi çok iyi biliyorsunuz." Sonra kızın boшта kalan elini dudaklarına götürdü ve nazıkçe şöyle dedi "Kaba ve zorba bir yaşlı kadınsınız hanımefendi, ama umarım yüz yaşına kadar yaşarsınız, çünkü sizi diğer akrabalarımın çok daha fazla seviyorum!"

Bu cüretkâr konuşmadan oldukça memnun olan kadın, "Sanırım bu pek bir Gey ifade etmiyor," dedi. "Tekrar oturun ve beni herhangi bir taradiddle ile kandırmaya çalışmayın! Kendini aptal durumuna düşüreceğini görebiliyorum, bu yüzden temiz çamaşırlara sarmana gerek yok! Buraya seni son gördüğümde sakladığın pirinç suratlı ışık eteğiyle evleneceğini söylemeye gelmedin değil mi?"

"Hayır!" dedi Bay Beaumaris.

"İyi ki de öyle, çünkü aileye katışıklı koyun eti getirilmesine tahammül edemem! Bunun için yeterince aptal olduğumu düşündüğümünden değil."

"Bu iğrenç ifadeleri nereden öğreniyorsunuz hanımefendi?" diye sordu Bay Beaumaris.

"Tanrı'ya şükür, *ben* senin o geveze nesline ait değilim! O kim?"

"Londra'da sizin hemen farkına vardığınız şeyler dışında hiçbir şey olmadığını acı tecrübelerimle bilmeseydim, hanımefendi, onun adını hiç duymadığınızı söyledim. O -ya da en azından öyle olduğunu söylüyor- en son varis."

"Oh! Şu aptal Bridlington kadınının yanında kalan kızıdan mı bahsediyorsun? Bana çok güzel olduğu söylendi."

Bay Beaumaris, "Güzel bir kız," diye onayladı. "Ama mesele bu değil."

"Peki, sorun ne?"

Düşüncelere daldı. "O şimdiye kadar karşılaştığım en büyüleyici küçük zavallı," dedi. "Beni sosyal oyundaki her hamleye hazır olduğuna ikna etmeye çalışırken, herhangi bir kadın gibi görünmeye çalışıyor, ama benim rahatım için çok sık olduğu gibi, merhameti harekete geçtiğinde, merhametinin nesnesine yardım etmek için her türlü yola başvurmaya hazır. Eğer onunla evlenirsem, hiç kuşkusuz benden tırmanma çocuklarının durumunu düzeltmek için bir kampanya başlatmamı bekleyecek ve büyük olasılıkla evimi başıboş turlar için bir sığınma evine dönüştürecektir."

"Ah, mi, öyle mi?" dedi lütufkâr kadın, kaşlarını çatarak ona bakarken.

"Neden?"

"Zaten her birinden birer örnek verdi bana," diye açıkladı. "Hayır, belki de ona haksızlık ediyorum. Ulysses'i kesinlikle bana kakaladı, ama tarifsiz Jemmy'yi aslında korumam altına almayı teklif ettim."

Düşes elini sandalyesinin koluna indirdi. "Benimle oyun oynamayı bırak!" diye emretti. "Ulysses kim ve Jemmy kim?"

Bay Beaumaris, "Size Ulysses'i hediye etmeyi teklif etmiştim," diye hatırlattı. "Jemmy, Bayan Tallant'ın bariz hatalarını düzeltmeye kararlı olduğu küçük bir tırmanıcı çocuk. Bridlington'a, hepimiz gibi onun da kendi rahatından başka bir şey düşünmediğini söylediğini ve zavallı Charles Fleetwood'a, sarhoş bir üvey anne tarafından büyütülüp bir süpürgeciye köle olarak satılsaydı şimdi ne durumda olabileceğini düşünmesini istediğini duymanızı isterdim. Ne yazık ki onun süpürgeciyle karşılaşmasına tanık olma ayrıcalığına sahip değildim! Anladığım kadarıyla onu kovuşturma tehdidiyle evden uzaklaştırmış. Adamın onun önünde sinmesine hiç şaşırmadım: Onun bir grup serseriye dağıttığını görmüştüm."

"Bana tuhaf bir kız gibi geldi," dedi kadın. "O bir hanımefendi mi?"

"Şüphesiz." "Babası

kim?"

"Bu, hanımefendi, çözebileceğinizi umduğum bir gizem." "Ben mi?" diye

haykırdı. "Size ne söyleyebileceğimi düşündüğünüzü bilmiyorum!"

"Evinin Harrowgate'e yakın olduğuna inanmak için nedenlerim var, hanımefendi ve çok uzun zaman önce o sulama yerini ziyaret ettiğinizi hatırlıyorum. Onu bir toplantıda görmüş olabilirsiniz -herhalde Harrowgate'te toplantılar yapılıyor- ya da ailesinden bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

"Ben yapmadım!" diye cevap verdi lütufkâr bir şekilde. "Dahası, Harrowgate hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyorum! Hayatımda tattığım en pis sulara sahip, iğrenç, soğuk, pejmürde bir yer! O sümüklü sülük gibi bir aptaldan başka herkesin en başından bileceği gibi, bana hiçbir faydası olmadı! Meclisler, gerçekten! Sizin bu utanmaz valsinizi yapan bir grup taşralı kadını izlemek bana zevk vermiyor! Dans! Bunun için size başka bir isim verebilirim!"

"Yapabileceğinizden hiç şüphem yok hanımefendi, ama yüzümün kızarmaması için size yalvarmak zorundayım! Dahası, modern bayanın titizliğine karşı her daim şikayetçi olan biri için, vals konusundaki tutumunuz biraz tutarsız görünüyor."

"Tutarlılık hakkında hiçbir şey bilmem," diye karşılık verdi lütufkâr bir şekilde, "ama ahlaksızlığı gördüğümde anlarım!"

Bay Beaumaris kararlı bir tavırla, "Konuyu saptırıyoruz," dedi.

"Harrowgate'te ya da başka bir yerde Tallant'larla hiç karşılaşmadım. Kimsenin beni köpek kulübesinden süzülmediğine inandıramayacağı bir şeyi yutmaya çalışmadığım zamanlarda, şimdiye kadar kaldığım en rahatsız lojman deliğinde oturmuş teyzenin saçak düğümlemesini izliyordum! Bütün nevresimlerimi yanımda götürmek zorunda kaldım!"

Düşes'in etkileyici yolculuklarından birinin başlangıcını birkaç kez görme ayrıcalığına sahip olan Bay Beaumaris, "Hep öyle yaparsınız, hanımefendi," dedi. "Ayrıca kendi tabağınız, en sevdiğiniz sandalyeniz, kâhyanız, sizin-"

"Senin küstahlıklarınızı istemiyorum, Robert!" diye araya girdi. "Onları her zaman kabul etmek *zorunda değilim!*" Şalına bir hareket verdi. "Kiminle evlendiğin beni ilgilendirmez," dedi. "Ama neden zengin bir kadının peşinden koşmak zorundasın ki!"

Bay Beaumaris soğukkanlılıkla, "Onun bir serveti olduğunu sanmıyorum!" diye cevap verdi. "Sadece beni yerime koymak zorunda olduğunu söyledi."

Yine onun kartal bakışları altında kaldı. "Seni yerine mi koyayım? Sizi yakalamak için kendini parçalamadığını mı söyleyeceksiniz, efendim?"

"Ondan çok uzakta. Beni kol mesafesinde tutuyor. Bana karşı en ufak bir *ilgisi* olduğundan bile emin olamıyorum."

"Sizinle yeterince sık görüştü, değil mi?" dedi lütufkâr bir tavırla.

Bay Beaumaris düğünceli bir ifadeyle, "Evet, benimle birlikte görünmenin ona sosyal açıdan çok iyi geldiğini söylüyor," dedi.

"Ya şeytani bir derinliği var," dedi Grace, gözlerinde bir parıltıyla, "ya da iyi bir kız! Tanrım, bu cicili bicili modern kızlardan sana sataşmayacak kadar ruhu olan birinin yaşadığını sanmıyordum! Ondan hoşlanmalı mıyım?"

"Evet, sanırım öyle, ama doğruyu söylemek gerekirse hanımefendi, ondan hoşlanıp hoşlanmamanız zerre kadar umurumda değil."

Şaşırtıcı bir şekilde buna itiraz etmedi ama başını salladı ve şöyle dedi: "Onunla evlensen iyi olur. Ama kibar bir soydan gelmiyorsa olmaz. Sen Wigan'lı bir Caldicot değilsin ama iyi bir soydan geliyorsun. En iyilerinden biri olmasaydı annenin senin ailenle evlenmesine izin vermezdim - babanın ona yaptığı ödemelerin beş katı için değil!" Anımsayarak ekledi: "İyi bir kızdı Maria: Onu diğer veletlerimden daha çok severdim."

Bay Beaumaris sandalyesinden kalkarak, "Ben de öyle," diye onayladı. "Reddedilme riskini göze alarak Arabella'ya evlenme mi teklif etmeliyim, yoksa beni açıkça düşündüğü gibi iflah olmaz bir çapkın olmadığımı onu ikna etme görevine mi yönelmeliyim?"

"Bana sormanın bir yararı yok," dedi lütufkâr bir tavırla. "İyi bir yere yerleşmenin sana bir zararı olmaz, ama bir gün kızı beni görmeye getirmende bir sakınca görmüyorum." Kadın elini adama uzattı, ama adam titizlikle öpüp bırakmak üzereyken, pençeye benzeyen parmakları onunkilerin üzerine kapandı ve şöyle dedi "Çekin elinizi, bayım! Canınızı sıkın ne, ha?"

Ona gülümsedi. "Tam olarak öyle değil hanımefendi ama bana gerçeği söylemesi için aptalca bir dileğim var!"

"Pooh, neden yapsın ki?"

"Aklıma tek bir neden geliyor, hanımefendi. Beni rahatsız eden de bu!" dedi Bay Beaumaris.

Bay Beaumaris, Wimbledon'dan eve dönerken Bond Sokağı'na girdi ve Arabella'nın yanında asil görünümlü bir hizmetçiyle Hookham Kütüphanesi'nden çıktığını görece kadar şanslıydı. Arabayı hemen durdurdu ve Arabella gülümseyerek arabaya doğru yürüdü: "Oh, ne kadar iyi görünüyor! Sana öyle olacağını söylemiştim! Seni küçük köpek, beni hatırladın mı acaba?"

Ulysses göstermelik şekilde kuyruğunu salladı, onu okşamak için elini uzatmasına izin verdi ama esnedi.

"Tanrı aşkına, Ulysses, biraz cila kazanmaya çalış!" Bay Beaumaris onu uyardı.

Arabella güldü. "Ona böyle mi sesleniyorsun? Neden?"

Bay Beaumaris, "Kanıtlara bakılırsa gezgin bir hayatı varmış ve gördüğümüz örneğe bakılırsa maceracı bir hayatı olmalı," diye açıkladı.

"Çok doğru!" Ulysses'in hayranlıkla yüzüne bakmasını izledi ve şöyle dedi: "Sana bağlanacağını biliyordum: baksana sana nasıl bakıyor!"

"Onun sevgisi, Bayan Tallant, ciddi bir utanç kaynağı olma tehlikesi taşıyor."

"Saçmalık! Eminim ona düşkünsünüzdür, yoksa onu yanınıza almazdınız!"

"Eğer düşündüğünüz buysa, hanımefendi, kendi amaçlarına ulaşmak için ne kadar derine inebileceği hakkında hiçbir fikriniz olamaz. Şantaj onun için açık bir kitaptır. Sizin gözünüzde sahip olabileceğim azıcık itibarı da kaybetmemek için onu yalanlamaya cesaret edemeyeceğimi çok iyi biliyor."

"Ne kadar saçmalıyorsun! Onu ne kadar iyi idare ettiğinizi görür görmez, bir köpeği nasıl kullanacağınızı bildiğinizi anladım. Onu yanınızda tuttuğunuz için çok memnunum."

Ulysses'i son bir kez okşadı ve bayrak yoluna geri adım attı. Bay Beaumaris dedi ki: "Sizi kapınıza kadar götürme zevkini bana bahşetmez misiniz?"

"Hayır, gerçekten, sadece bir adım!"

"Önemli değil, hizmetçini eve gönder! Ulysses yalvarışlarını benimkilere ekliyor." Ulysses bu anı bir kulağını kaşımak için seçince, bu onu güldürdü.

Bay Beaumaris elini uzatarak, "Sadece utangaçlık," diye açıkladı. "Gelin!"

"Pekâlâ, madem Ulysses bu kadar çok istiyor!" dedi Maria, onun elini tuttu ve at arabasına bindi. "Bay Beaumaris beni eve bırakacak, Maria."

Dizlerinin üzerine hafif bir kilim serdi ve omzunun üzerinden şöyle dedi: "Clayton, eczaneden bir şey almam gerektiğini hatırladım. Git ve bana bir sakız alçısı al! Eve yürüyerek gidebilirsin."

"Çok iyi, efendim," dedi seyis, en odunsu ve yola fırladı.

Arabella şaşkınlıktan irileşmiş gözlerini Bay Beaumaris'e çevirerek, "Bir sakız alçısı mı?" diye . "Böyle bir şeyi ne yapacaksınız efendim?"

"Romatizma," dedi Bay Beaumaris meydan okurcasına, atlarını harekete geçirerek- "*Siz mi?* Oh, hayır, beni sorguya çekiyor olmalısınız!"

"Hiç de değil. Sadece Clayton'dan kurtulmak için bir bahane arıyordum. Umarım Ulysses yeterli bir refakatçi olduğunu kanıtlar. Size söylemek istediğim bir şey var Bayan Tallant, bunun için dinleyici istemiyorum."

Köpeği okşuyordu, ama bu söz üzerine elleri durdu ve yanaklarının rengi soldu. Nefes nefese sordu: "Ne oldu?"

"Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Sersemlemişti ve bir an için tek kelime bile edemedi. Sesini biraz kontrol edebildiğinde şöyle dedi: "Sanırım beni sorguya *çekiyor* olmalısınız."

"Öyle olmadığımı bilmelisin."

Titriyordu. "Evet, evet, hepsi buydu diyelim, lütfen! Size çok minnettarım, ama sizinle evlenemem!"

"Neden yapamadığınızı öğrenebilir miyim, Bayan Tallant?"

Gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu ve sarsılmış bir ses tonuyla cevap verdi: "Birçok nedeni var. Lütfen bunun imkânsız olduğuna inanın!"

"Bu nedenlerin aşılabilir olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Oldukça, oldukça eminim! Oh, lütfen beni daha fazla zorlama! Hiç hayal etmemiştim

-Aklımın ucundan bile geçmedi, böyle bir şeyi düşünmenize asla izin vermezdim. *Lütfen* daha fazla konuşmayın, efendim!"

Adam eğildi ve sustu. Kadın büyük bir heyecan içinde ellerini kavuşturmuş öylece oturuyordu, aklı karmakarışık, sadece kendini eğlendirdiğini sandığı birinden gelen böyle bir açıklama karşısında duyduğu şaşkınlıkla, Bay Beaumaris'ten başka evlenmeyi tercih edeceği kimse olmadığını ilk kez anlamanın verdiği şok arasında gidip geliyordu.

Hafif bir duraksamadan sonra her zamanki sakin tavrıyla şöyle dedi: "İçinde bulunduğumuz bu gibi durumlarda her zaman biraz gariplik olduğuna inanıyorum. Bunun bizi alt etmesine izin vermemeye çalışmalıyız. Leydi Bridlington'ın balosu sezonun en büyük sıkışıklıkları arasında mı yer alacak?"

Gerginliği ve o anki tüm rahatsızlığı hafiflettiği için ona minnettardı ve doğal bir şekilde cevap vermeye çalıştı. "Evet, gerçekten de öyle! Eminim üç yüz kadar davetiye kartı gönderilmiştir. Acaba bakacak zaman bulabilecek misiniz?"

"Evet, benimle *evlenmeyecek* olsanız bile benimle *dans* etmeye ikna edilebileceğinizi umuyorum."

Ne olduğunu pek bilmediğini söyledi: büyük ölçüde duyulmuyordu. Adam kızın gözlerini kaçırmış profiline hızlıca baktı, tereddüt etti ve sonra hiçbir şey söylemedi. Bu sırada Park Caddesi'ne varmışlardı ve bir dakika sonra adam onu arabadan indirdi.

"Benimle kapıya kadar gelme! Atlarınızı bırakmayı sevmediğinizi biliyorum!" dedi telaşlı bir ses tonuyla. "Güle güle! Baloda görüşürüz."

Kadının eve girdiğini görene kadar bekledi ve sonra tekrar arabaya binip uzaklaştı. Ulysses burnunu kolunun altına soktu. "Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle. "Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmesini dilemekle mantıksız davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Ulysses derin bir iç çekti; kırdı geçirdiği günün ardından oldukça uykuluydu.

"Sanırım ona bunu başından beri bildiğimi söyleyerek bitireceğim. Ve yine de

-Evet, Ulysses, ben oldukça mantıksızım. Sana da bana inandırmak istediği kadar kayıtsız değilmiş gibi geldi mi?"

Kendisinden bir şey beklendiğini anlayan hayranı, havlama ile yelleme arasında bir ses çıkardı ve öfkeyle kuyruğunu salladı.

"İsrar etmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" dedi Bay Beaumaris. "Aslında çok aceleci davrandım. Haklı olabilirsiniz. Ama biraz olsun umursasaydı, bana gerçeği söylemez miydi?"

Ulysses hapşırdı.

"Ne olursa olsun," dedi Bay Beaumaris, "sizi de yanımda getirdiğim için benden çok memnun oldu."

İster bu durumdan, ister Ulysses'in bir araba köpeği olmak için doğduğuna dair sarsılmaz inancından kaynaklansın, Bay Beaumaris onu gezdirmeye devam etti. Ulysses'i gören yakınları, ilk şoku atlattıktan sonra, Nonpareil'in sosyeteye gizemli bir şaka yaptığı görüşündeydiler ve sadece ciddi bir taklitçi, kendi arabasına binmek için karışık soydan bir hayvanı evlat edinecek kadar ileri gitti. Ona göre Nonpareil yeni bir moda yaratıyorsa

o kadar moda olacaktı ki, bundan sonra uygun bir melez edinmek zor olabilirdi. Ama daha derin düşünen Bay Warkworth bu davranışı düşüncesizce ve aceleyle yapılmış bir hareket olarak kınadı. "Nonpareil'in üç gün üst üste iliğine karahindiba taktığını hatırlıyor musun?" dedi karanlık bir sesle. "Kasabadaki bütün sap kafalıların karahindiba almak için bütün çiçekçi kadınlara koştuklarını ve tabii ki ellerinde karahindiba olmadığını hatırlayın. Karahindiba satın alamamanızın bir nedeni var! Zavallı Geoffrey bir tane bulabilmek için Esther'e kadar gitmiş, Altringham da Richmond Park'tan yarım düzine karahindiba koparıp bekçiyle tartıştıktan sonra onları pencere kutularına dikme zahmetine katlanmıştı. İyi fikir, eğer moda haline gelselerdi: zeki adam, Altringham! Ama tabii ki Nonpareil sadece bizi kandırıyordu! Hepimizi bunlarla süsledikten sonra bir daha asla takmadı ve çok değerli bir gudgeon seti gibi göründük! Bana sorarsanız yine aynı numarayı oynuyor!"

Ulysses'in yükselişinden sadece bir çeyrekte mutsuz sonuçlar doğdu. Yıllardır her yere yanında çok iyi yetiştirilmiş ve mükemmel tıraş edilmiş bir kanişle gitme alışkanlığından dolayı Kaniş Byng lakabıyla tanınan Saygıdeğer Frederick Byng, bir öğleden sonra Piccadilly'de Bay Beaumaris'le karşılaşmış ve onun itibarsız arkadaşıyla göz göze gelir gelmez atlarını ayağa kaldırdı ve Göyle haykırdı "Bu ne şeytanlık!

Bay Beaumaris kendi atını dizginledi ve omzunun üzerinden merakla baktı. Bay Byng, kızgın bir yüz ifadesiyle, ne kadar etkilendiğini gösteren bir tavırla atlarının ağzını dürtüyor, kendi atını yedeklemekle uğraşıyordu. Diğer at arabasının yanına gelince Bay Beaumaris'e dik dik baktı ve bir açıklama istedi.

"Neyin açıklaması?" dedi Bay Beaumaris. "Dikkat etmezsen, bugünlerde bir felç geçirip öleceksin, Kaniş! Neyin var senin?"

Bay Byng titreyen parmağıyla Ulysses'i işaret etti. "*Bunun* anlamı ne?" diye sordu kavgacı bir tavırla. "Eğer böyle lanet bir hakareti yutacağımı sanıyorsan-!"

Sözü kesildi. Kendi araçlarından birbirlerini ölçerek izleyen iki köpek, birdenbire

Karşılıklı nefret, aynı anda iki hırlama sesi çıkardı ve birbirlerinin boğazına sarıldılar. Kürsüler birbirlerine yaklaşmalarına izin vermeyecek kadar uzak olduğundan, Bay Byng'in öfkeli konuşmasının geri kalanını boğan bir dizi histerik itiraz, tehdit ve küfürle duygularını açığa vurmak zorunda kaldılar.

Ulysses'i ensesinden tutan Bay Beaumaris o kadar çok gülüyordu ki güçlkle konuşabiliyordu: Bu durum, öfkeli Bay Byng'i yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Kendisini gülünç duruma düşürme girişimine nasıl cevap vereceğini bilmesi gerektiğini söylemeye başladı, ama köpeğine sessiz olmasını emretmek için sözünü kesmek zorunda kaldı.

"Hayır, hayır, Poodle, beni çağırma!" dedi Bay Beaumaris, omuzları hâlâ titriyordu. "Gerçekten, böyle bir niyetim yoktu! Ayrıca, soğuk şafakta Paddington'a gidip bir çift köpek yüzünden birbirimize ateş ederek kendimizi aptal durumuna düşürmekten başka bir şey yapmayız!"

Bay Byng tereddüt etti. Bay Beaumaris'in söylediklerinde çok Gey vardı; üstelik Bay Beaumaris'in İngiltere'nin en iyi atıcılarından biri olduğu kabul ediliyordu ve onu önemsiz bir Gey için çağırarak aptalca bir hareket olurdu. Kuşkuyla şöyle dedi: "Eğer bunu benimle alay etmek için yapmıyorsan, neden yapıyorsun?"

"Sus, fino köpeği, sus! Hassas bir zemine basıyorsun!" dedi Bay Beaumaris. "Sokak ortasında bir hanımefendinin adını ağzına alamam!"

"Hangi bayan? Tek kelimesine bile inanmıyorum! Neden şu lanet melezi susturamıyorsun?"

Ulysses, şimdi yine efendisinin yanında erdemli bir şekilde oturan ve çıldırtıcı bir sağırlık sergileyen iyi eğitilmiş rakibinin aksine, bu aşağılık züppeyi korkuttuğuna ikna olmuş bir şekilde ona son derece aşağılık sataşmalarda bulunuyordu. Bay Beaumaris onu kelepçeledi, ama intikam elinin altında sinmesine rağmen pişmanlık duymadı ve tehditlerine hız kesmeden devam etti.

"Hepsi kıskançlık, Poodle!" Bay Beaumaris yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Avamın aristokrata olan nefreti! Bence ayrılırsak iyi olacak, değil mi?"

Bay Byng öfkeli bir homurtu çıkardı ve uzaklaştı. Bay Beaumaris Ulysses'i serbest bıraktı, o da kendini silkeledi, memnuniyetle içini çekti ve onaylanmak için başını kaldırdı. Bay Beaumaris sert bir sesle, "Evet, anladığım kadarıyla beni mahvedeceksin," dedi. "Eğer bu konuda bir yargım varsa, dilinizi arka mahallelerde öğrendiniz ve muhtemelen tozcuların, kömürcülerin, çürüklerin ve diğer düşük insanların ortağı oldunuz! Kibar çevreler için hiç uygun değilsin."

Ulysses dilini dışarı çıkardı ve neşeyle sırıttı.

"Aynı zamanda," dedi Bay Beaumaris, "o yaratığı kıyma yapardınız herhalde ve itiraf etmeliyim ki size tamamen sempati duymuyorum. Ama zavallı Poodle'ın en azından bir hafta beni keseceği kesin."

Ancak beş günün sonunda Bay Byng, Ulysses'e karşı hoşgörölü bir tavır takındı. Nonpareil'in arabasının yanından geçip sert bakışlarla ilerlemenin, tanıdıkları arasında tam da caydırmak istediği eğlenceyi kışkırttığını fark etmişti.

Bay Beaumaris ile Bayan Tallant, Naip'in kıyafet partisinin verildiği gece Carlton House'daki Dairesel Oda'nın göz kamaştırıcı ihtişamında tekrar bir araya geldiler. Arabella, gök mavisini perdelerin zarafetinden ve sayısız mumla birlikte dört büyük pergole yansıyan devasa kesme cam avizenin neredeyse dayanılmaz parlaltısından o kadar etkilenmişti ki, Bay Beaumaris'le son karşılaşmasını bir an için unuttu ve onu düşüncesizce şöyle diyerek selamladı: "Nasılsınız? Hayatımda böyle bir şey görmedim! Her oda bir öncekinden daha görkemli!"

Gülümsedi, "Ah, ama henüz Konservatuara girmediniz mi, Bayan Tallant? Kraliyet ev sahibimizin *şef d'oeuvre*'si, inanın bana! Sizi oraya götüreyim!"

Bu arada, kısa bir süre önce hangi koşullar altında ayrıldıklarını hatırlamış ve rengi atmıştı. Bay Beaumaris'in teklifini kabul etmesini olanaksız kılan o mutsuz durum için çok gözyaşı dökmüştü ve bütün heyecanını

Carlton House'daki bir parti ona bir akşam için yaşayan en sefil kız olduğunu unutturacaktı. Şimdi tereddüt ediyordu, ama Leydi Bridlington başını sallayıp gülümsüyordu, bu yüzden elini Bay Beaumaris'in koluna koydu ve onunla birlikte, hepsi de insanlarla dolu şaşırtıcı sayıda daireden geçerek büyük merdivenden yukarı çıktı, birkaç salon ve antreye girdi. Bay Beaumaris, tanıdıklarını selamlama ve sıra da birbirlerine selam verme aralarında, Ulysses'in Bay Byng'in fino köpeğiyle olan kavgasını anlatarak onu eğlendirdi ve bu onu o kadar güldürdü ki, üzerindeki baskının büyük bir kısmı kayboldu. Konservatuar onun gözlerini ardına kadar açmasına neden oldu. Bay Beaumaris yüzünde bir eğlence ifadesiyle onu izlerken, o da bu olağanüstü yapıyı sessizce seyrediyordu. Sonunda bir nefes aldı ve beklenmedik bir şekilde samimi sözlerinden birini söyledi. "Buraya neden Konservatuar dediğini anlamıyorum, çünkü daha çok bir katedrale benziyor, hem de çok kötü bir katedrale!" dedi.

Çok sevinmişti. "Bundan memnun kalacağınızı düşünmüştüm," dedi aldatıcı bir ciddiyetle.

Arabella sert bir sesle, "Bundan hiç memnun değilim," diye cevap verdi. "O heykelin üzerinde neden bir örtü var?"

Bay Beaumaris kadehini hafif bir tül örtünün altındaki Uyuyan Venüs'e doğrulttu. "Tahmin edemiyorum," diye itiraf etti. "Hiç kuşkusuz Prinny'nin zevk anlarından biri. Ona sormak ister misiniz? Sizi onu bulmaya götüreyim mi?"

Arabella bu teklifi aceleyle reddetti. Mükemmel bir ev sahibi olan Naip, konuklarının hemen hepsiyle bir iki dakika sohbet etmeyi çoktan başarmıştı ve Arabella onun kendisine söylediği nazik sözleri biriktirip Papaz Evi'ne göndermeyi düşünse de, böylesine yüce bir şahsiyetle sohbet etmeyi oldukça zor buluyordu. Bay Beaumaris onu Leydi Bridlington'a götürdü ve birkaç dakika onun yanında kaldıktan sonra, Edgware Düşesi'nin hemen gelmesini emrettiğini söyleyen çok dar saten dizlikli bir beyefendi tarafından iliklendi. Bu nedenle Arabella'ya selam verip uzaklaştı ve Arabella daha sonra birkaç kez onu gördüyse de, Arabella hep arkadaşlarıyla meşguldü ve bir daha ona yaklaşmadı. Odalar sıcak ve aşırı kalabalık görünmeye başlamıştı.

Bay Beaumaris'le yirmi dakika boyunca flört eden canlı, yerinde duramayan ve ışıltılı Leydi Jersey ise iğrenç bir yaratıktı.

Leydi Bridlington'ın balosu bir sonraki önemli sosyal etkinlikti. Her ne kadar merhum Lord Bridlington hırslı bir gelini memnun etmek için evin arka tarafına bir balo salonu ve bir kış bahçesi eklemiş olsa da, Leydi Bridlington'ın davetini kabul eden tüm konukların, geceyi olağanüstü bir başarı olarak gösterecek kadar rahatsız edici bir aşırı kalabalık olmadan ağırlanması pek mümkün görünmüyordu. Dans için mükemmel bir orkestra tutulmuştu, akşam yemeği sırasında Pandean boruları çalacaktı, fazladan hizmetçiler tutuldu, polis memurları ve bağlantı çocukları Park Sokağı'nı özel hedefleri haline getirmeleri için uyarıldı ve Leydi Bridlington'ın dikkati dağılmış aşçısının çabalarını tamamlayacak içecekler Gunter'den sipariş edildi. Etkinlikten günler önce hizmetçiler mobilyaları taşımak, kristal avizeleri parlatmak, bodrumdaki bir depodan çıkarılan yüzlerce yedek bardağı yıkamak, tabakları ve çatal bıçakları saymak ve yeniden saymak ve genel olarak evde bir telaş ve huzursuzluk ortamı yaratmakla meşguldü. Törensel konukseverlik eğilimini doğal olarak tutumlu bir zihinle birleştiren Lord Bridlington, *tonu* süsleyen en gözde kişileri evine çekmiş olmaktan duyduğu memnuniyet ile partinin maliyetinin muazzam olacağına dair giderek artan bir inanç arasında kalmıştı. Sadece mumların faturası bile astronomik boyutlara ulaşma tehdidi taşıyordu ve içilecek şampanya kadehlerinin sayısına dair yaptığı en iyimser hesaplar bile, sipariş edilmesi gereken magnumları, kasvetten başka bir şeyle düşünemeyeceği bir toplama indirgiyordu. Ancak kendine olan saygısı, değerli içkiyi buzlu bir fincana doldurarak tüketme yöntemini birkaç dakikadan fazla düşünmesine izin vermeyecek kadar büyüktü. Bardakların yanı sıra limonata, orgeat ve hanımların hoşuna daha hafif içecekler de olmalıydı elbette, ama partinin salaş bir olay olduğu damgasını yememesi için en iyi şampanyanın gece boyunca sınırsız miktarda akması gerekiyordu. Akli kendi sonucunu sorgulayacak bir düzende olmadığından, genel olarak memnuniyeti kuşkularından daha ağır basıyordu ve eve akın eden gurur verici sayıda kabul için Arabella'ya teşekkür etmesi gerektiğine dair aklına bir kuşku gelse bile, bunu kolayca kovabiliyordu. Annesi daha kurnazdı.

ve pervasız bir savurganlıkla, Arabella için kendi pahalı terzisine yeni bir elbise sipariş etmek zorunda kaldı. Ama sonuçta bu alışverişten o kadar da çıkmadı, çünkü Madam Dumaine'in kulağına fısıldanan birkaç kelime, o zeki iş kadını, büyük Bayan Tallant için bir tuvalet tasarlama suçlamasının, kısa, dolgun, kıvrımlı kollu, önden inci düğmelerle tutturulmuş, beyaz saten bir elbise üzerine figürlü dantelden bir elbisenin fiyatında önemli bir indirim yapmasını tamamen haklı çıkaracağına ikna etmeye yetti. Arabella, art arda gelen partilerin eldiven çekmecesinde yol açtığı tahribatı üzüntüyle inceleyerek yeni bir çift uzun beyaz eldiven, yeni saten sandaletler ve *l'Ariane* olarak bilinen tarzda omuzlarına örtmek için gümüş bir ağ satın almak zorunda kaldı. Beyefendinin kendisine verdiği güzel hediyeden geriye pek bir şey kalmamıştı ve kendi aptallığının, ailesinin cömertliğinin karşılığını, cana yakın bir genç kıza açık olan tek yolla ödemesini ne kadar imkânsız hale getirdiğini düşündüğünde, suçluluk ve pişmanlık duygularının üstesinden geldi ve gözyaşı dökmekten kendini alamadı. Öfkesinin kendisini Bay Beaumaris'i aldatmaya sürüklemesine izin vermeseydi, şimdi bile sahip olabileceği mutluluğu düşünerek hayallere dalmaktan da kendini alamıyordu. Bu, diğerlerinden daha acı bir düşünceydi ve ancak sağduyusunu kararlılıkla kullanarak bir dereceye kadar sakinleşebildi. Pek çok soylu evle akrabalığı olan, duruşu çok seçkin, çok kur yapan ve çok peşinden koşan mağrur Bay Beaumaris'in, ne serveti ne de bir bağlantısı olan, taşradaki bir papaz evinden gelen bir kıza iki kez bakmış olması düşünülemezdi.

Bu nedenle Arabella belirlenen gecede ilk konukların gelmesini karışık duygular içinde bekledi. Leydi Bridlington onun biraz bitkin görüldüğünü düşünerek (bir hafta süren sinir bozucu hazırlıklardan sonra öyle de olabilirdi) Bayan Crowle'un yanaklarına biraz -çok az- ruj sürmesine izin vermesi için onu ikna etmeye çalışmıyordu, ama Arabella bu hassas operasyonun sonucuna bir kez baktıktan sonra, babasının büyük kızına olan sevgisini sonsuza dek yok edecek olan bu tür güzellik yardımcılarına asla bağvurmayacağını söyleyerek ruju silmiyordu. Leydi Bridlington çok makul bir şekilde, babamın bu güzelliği görmesinden korkulmaması gerektiğini söyledi.

Ama Arabella kararlılığını sürdürüp gözyaşlarına boğulmak üzere olduğuna dair endişe verici belirtiler gösterince, ona daha fazla baskı yapmadı ve vaftiz kızının her zamanki çiçek açan rengi olmasa bile, Madam Dumaine'in diktiği zarif elbisenin içinde güzel görünmekten geri kalmayacağını düşünerek kendini teselli etti.

En azından Arabella'yı memnun edecek bir neden vardı: Bazı konuklar erken gelip başka bir davete katılmak için geç saatlerde ayrılışlar da, diğerleri saat ikiyi geçtikten sonra gelip Leydi Bridlington'ın balosunu akşamki randevu listelerinde üçüncü sıraya atıyorlardı, böylece balo sürekli geliş gidişlerle kaotik bir hal alıyor, Park Caddesi saatlerce Lordumun arabası! ya da Leydim'in sandalyesi! diye bağırarak saatlerce yankılandı ve hararetli polis memurları bağrıışan çocuklarla tartıştı ve başkanlar arabacılara hakaretler yağdırdı, Bertram saat onda tam vaktinde geldi ve asil bir şekilde tüm tören boyunca orada kaldı.

Heythram'dan yanında getirdiği basit giysileri haklı olarak bu durum için oldukça yetersiz bulduğu için, yardımsever Bay Swindon'dan pervasızca bir gece elbisesi sipariş etmişti. Bay Swindon ona iyi davranmıştı ve Arabella onu, bütün gün sık sık su serpererek canlanmasına yardım ettiği çiçeklerin arasındaki merdivenlerden çıkarken gördüğünde, kalbi onun görünüşünden gurur duyarak kabardı. Koyu mavi ceketini omuzlarına çok güzel oturuyordu; saten diz altı pantolonunda neredeyse hiç kırıksıklık yoktu ve hiçbir şey çoraplarından ya da yeleğinden daha iffetli olamazdı. Koyu renk, kıvrıcık saçları modaya uygun bir Brütüs gibi özenle taranmış, yakışıklı, ince yüzünde ilk *ton* partisine katılan genç bir beyefendinin doğal gerginliğinden kaynaklanan ilginç bir solgunluk vardı, neredeyse Nonpareil'in kendisi kadar seçkin görünüyordu. Arabella, kısa bir süreliğine elini sıkarak ona öyle bir hayranlık bakışı fırlattı ki, erken gelen bir başka arkadaşının, "Kimdi bu yakışıklı çocuk?" diye sormasına neden olacak kadar çocuksu ve çekici bir sırıtışla ihanete uğradı.

Ziyaret etmek için zaman bulduğu ünlü bir Fransız dans ustasının yoğun koçluğundan cesaret alarak, ilk valsinde kız kardeşinin elini tuttu ve zarif bir genç olarak Harrow'daki atletik sporlar sayesinde hassas hareket etmeyi ve uzuvları üzerinde tam bir kontrol sahibi olmayı öğrendi,

O kadar iyi dans ediyordu ki Arabella haykırmak zorunda kaldı: "Ah, Bertram, ne kadar zarif dans ediyorsun! Lütfen, quadrille için bir set hazırlayalım ve birlikte dans edelim!"

Ancak bunu yapabilecek yetenekte olduğunu düşünmüyordu. Daha basit adımların temellerini öğrendiği doğrudu ama *grande ronde* ya da *pas de zephyr*'i bu figürleri boğmadan geçebileceğinden kuşkuluydu. Arabella onun yüzüne bakarken, onun da biraz bitkin göründüğünü fark etti. Endişeyle ona iyi olup olmadığını sordu, o da hayatında hiç bu kadar iyi olmadığını söyledi ve macera dolu kariyerinin cüzdanında o kadar derin bir delik açtığını, borçlarını nasıl karşılayacağı sorusunun uykusuz geceler geçirmesine neden olduğunu söylemekten kaçındı. Bir sabah Mall'da, orada çocuklarını havalandıran ve onlara, ortama kırsal bir hava katan ineklerden taze süt alan bakıcıların belli belirsiz gözetiminde yaptığı kaçamak bir buluşmadan beri onu görmediğinden, onun hakkında tedirginlik duymadan edemiyordu. Bay Scunthorpe'u, babasının kesinlikle yürümesini istemeyeceği bir yola ayak bastığı için haksız yere suçluyordu. Bay Scunthorpe hakkında pek olumlu bir kanıya sahip değildi ve Bertram'ı daha iyi arkadaşlarla tanıştırmak gibi övgüye değer bir düşünceyle, onu hayranlarının en ilgisizlerinden birine, zengin bir Kontluğun varisi olan ve Londra'nın büyük bir kısmı tarafından Chuffy Wivenhoe olarak bilinen genç Lord Wivenhoe'ya tanıttı. Bu hayat dolu genç asilzade, o ana kadar Bertram'a evlenme teklif etmemiş olsa da, Arabella'nın sarayından biriydi ve onun gözdelerinden biriydi; zeki tavırları ve taşkın samimiyetiyle kutsanmıştı. Bertram'ı onunla en iyi niyetlerle tanıştırdı, ama bu çekici Chuffy'nin, Bay Fox'un babasının koyduğu ilkelere göre yanlış yönlendirilmiş bir ebeveyn tarafından yetiştirildiğini bilseydi, bunu yapmaktan kaçınabilirdi. Chalgrove Kontu, bunları çürütecek her türlü kanıta rağmen, Lord Holland'ın özdeyişlerine büyük saygı duyuyor ve varisini, düzensiz fantezilerini yakalayan her türlü savurganlığa düşmesi için kibarca teşvik ediyor, oyun borçlarını, terzisinden, araba yapımcısından, şapkacısından ve himayesinden yararlanan bir dizi diğer esnaftan gelen faturaları boşalttığı gibi neşeyle boşaltıyordu.

İki genç beyefendi birbirlerinden hemen hoşlandılar. Lord Wivenhoe, Bertram'dan birkaç yaş büyüktü ama aklı da yüzü kadar gençti, oysa Bertram'ın ince yüz hatları ve entelektüel birikiminin üstünlüğü gerçek yaşına birkaç yıl daha eklemişti. Kendilerini pek çok ortak yöne sahip buldular ve birbirlerinin toplumundan birkaç dakikadan fazla zevk almadan önce, yaklaşan bir yarış yarışmasına birlikte gitmeyi ayarladılar.

Bu arada Bayan Tallant'ın Yorkshire'dan gelen genç arkadaşıyla dans etmekten duyduğu zevk gözden kaçmamıştı. Mirasçıyı kazanma umudu besleyen birkaç kalbe kasvet çökmüştü, çünkü talipleri arasında en iyimser olanı bile, onun Bertram'a gösterdiği gibi gölgesiz bir sevgiyle yüzüne gülümsediğine ya da onunla bu kadar çok veya bu kadar gizli konuştuğuna kendini ikna edemiyordu. O keskin gözlemci Bay Warkworth, bu ikili arasında anlaşılması güç bir benzerlik olduğunu fark etti. Arabella'nın quadrille için söz vermesini sağlayacak kadar şanslı olan Lord Fleetwood'a bu konudan bahsetti ve vals yapmaları istenmemiş olan ve bu nedenle balo salonunun duvarlarının etrafına yerleştirilmiş yaldızlı sandalyelerde birlikte hareketli bir şekilde sohbet eden daha az gözde genç kızların taleplerini görmezden geliyordu.

Lord Fleetwood bir iki dakika boyunca Tallant'lara dikkatle baktı, ama hiçbir benzerlik göremedi. "Hayır, kes şunu!" dedi. "Küçük Tallant'ın gaga gibi bir burnu yok!"

Bay Warkworth bunu kabul etti ve bunun sadece aklına aniden gelen bir fikir olduğunu açıklayarak hatasını mazur gösterdi.

Bay Beaumaris ancak gece yarısından sonra gelebildiği için Arabella'yla vals yapma fırsatını bulamadı. En erişilmez ruh hallerinden birinde görünüyordu ve ev sahibesine birkaç medeni şey söylemek, kendisini takdim ettiği bir hanımefendiyle bir kez dans etmek ve kuzeni Leydi Wainfleet ile bir kez dans etmek için kendini zorladıktan sonra, çeşitli salonlarda dolaşmak, tanıdıklarla durgun bir şekilde konuşmak ve hafif sıkılmış bir havayla quizing-glass'ından topluluğu incelemekle meşgul oldu. Yaklaşık yarım saat sonra, iki grup bir kır dansı için toplanırken, balo salonundan şu yöne doğru kaybolan Arabella'yı aramaya gitti

Göğsü kabardı; alçak, titrek bir sesle şöyle dedi: "Eğer *Siz*, efendim, o bunu asla bilemezdi!"

Hayal kırıklığından olduğu kadar, söylentiye yayan Fleetwood'un dili olmasına rağmen, Arabella'nın iddiasının doğruluğuna Fleetwood'u ikna edenin kendi boş yere kötü niyetli sözleri olduğunu bildiği için de susuyordu.

Bir süre sonra sakın bir ses tonuyla şöyle dedi: "Sette yerlerimizi alalım mı?"

"Hayır, sayılar şimdiye kadar oluşmuş olmalı," diye cevap verdi, onu yelpazelemeye devam ederek.

"Oh! Pekala, belki de balo salonuna geri dönmeliyiz, ne olursa olsun!"

"Telaşlanmayın!" dedi Bay Beaumaris, biraz da sert bir ifadeyle. "Ayaklarınıza kapanarak sizi utandırmak gibi en küçük bir niyetim yok!"

Kadının rengi yeniden attı; şaşkınlık içinde başını çevirdi, dudağı hafifçe titriyordu. Bay Beaumaris yelpazeyi kapatıp ona geri verdi. Nazıkçe şöyle dedi: "Umarım rica ederek sizi üzecek kadar hödük değilimdir, Bayan Tallant, ama size teklif yaptığım zamanki düşüncemin hâlâ aynı olduğuna inanabilirsiniz. Eğer duygularınızda bir değişiklik olursa, tek bir kelime -tek bir bakış- beni bundan haberdar etmeye yeter." Elini onun sessiz kalması için yalvaran bir hareketle kaldırdı. ", " dedi adam. "Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Ama herhangi bir zamanda bir dosta ihtiyaç duyarsanız, bana güvenebileceğiniz konusunda sizi temin ederim."

Adamın o güne kadar duymadığı kadar ciddi bir tonda söylediği bu sözler neredeyse kalbinin durmasına neden olacaktı. Gerçeği itiraf etme riskini almak istedi; yüz ifadesinin hayranlıktan iğrenmeye dönüştüğünü görme korkusu onu ele geçirdiğinde tereddüt etti; gözlerini ona çevirdi ve sonra başka bir çiftin seraya girmesiyle aceleyle ayağa kalktı. Bay Beaumaris ikinci güvenine de ilkine davrandığı kadar saygılı davranmazsa bunun sonuçlarının neler olabileceğini düşünmek için zamanı olduğu gibi, ona fazla güvenmenin tehlikeleri konusunda aldığı bütün uyarıları da anımsadı. Kalbi ona bunu yapabileceğini söylüyor, ama korkmuş beyni açığa çıkmasına ve rezil olmasına yol açabilecek herhangi bir adım atmaktan çekiniyordu.

Kadın onunla birlikte balo salonuna geri döndü; adam onu almaya gelen Sir Geoffrey Morecambe'ye bıraktı ve birkaç dakika içinde ev sahibesinden ayrılıp partiden ayrıldı.

XIII

Bertram'ın Lord Wivenhoe ile tanışıklığı hızla ilerledi. Yarışlarda birlikte geçirdikleri bir günün ardından, her biri diğerinden o kadar memnun kalmıştı ki, başka randevular da ayarlanmıştı. Lord Wivenhoe yeni arkadaşının yaşını sorma zahmetine girmedi ve Bertram da doğal olarak henüz on sekiz yaşında olduğunu itiraf etmedi. Wivenhoe onu arabasıyla Epsom'a götürdü, barda bir çift gösterişli beygir koşuyordu ve Bertram'ın at eti konusunda bilgili olduğunu görünce, iyi huylu bir şekilde kurdeleleri ona vermeyi teklif etti. Bertram atları o kadar iyi idare ediyordu ve onları o kadar hızlı sürüyordu ki, virajları alırken mükemmel bir muhakeme yeteneği sergiliyordu ve kırbacının kayışını tıpkı Squire'in ona öğrettiği gibi yakalıyordu ki, Wivenhoe'nun gözüne girmek için başka bir pasaporta ihtiyacı yoktu. Lord hazretlerinin sevdiği türden bir sığırı kontrol edebilen bir adam çok iyi bir adam olmalıydı. Neşeli sohbetini kesmeden bunu yapabildiğinde, açıkça görülüyordu ki doğru bir adamdı, bir çivi için evindeydi ve en yüksek saygıya layıktı. İflah olmaz değirmenciler, kükreyenler, ciğerciler, melez kan sığırları, kızılar ve sümüklü böcekler hakkında çok ilginç anılar paylaştıktan sonra, kaçınılmaz olarak daha da ilginç kovalamaca hikayelerine yol açtı ve bu sırada her iki beyefendi de roadster ve skirter gibi aşağılık kişileri küçümseme konusunda kendilerini tamamen aynı fikirde buldular, ve en sağlam özdeyişin, "Boynunu kıracaksa yere yat" olduğuna olan inançları, aralarındaki resmiyete son vermişti ve Lord Hazretleri, Bertram'a herkesin yaptığı gibi kendisine Chuffy demesi için yalvarmakla kalmıyor, ona şehirdeki bazı nadir yerleri göstereceğine söz veriyordu. Bertram'ın talihi Londra'ya geldiğinden beri şaşırtıcı bir şekilde dalgalanıyordu. St Hugh's Bones olarak adlandırmayı çabucak öğrendiği bu dükkânla geçirdiği ilk şanslı akşam, onu, daha sade arkadaşı Bay Scunthorpe'ü ciddi şekilde endişelendiren bir kariyere başlatmıştı. Şansı onu Bay Scunthorpe'un tanındığı çeşitli dükkân ve depolardan pek çok şey sipariş etmeye teşvik etmişti; Baxter'dan bir şapka, Hoby'den bir çift çizme, Rundell ve Bridge'den bir mühür ve bir baston, bir çift ayakkabı gibi bir dizi önemsiz şey satın almasına rağmen

Eldivenler, birkaç boyunluk ve saç   in biraz pomat... Bunların hiçbiri gerçekten pahalı değildi, ama toplandıklarında oldukça   rk t c  bir toplam tutara ulaştıklarını hafif bir  okla fark etmişti. Hanın faturası da hesaba katılmalıydı ama o ana kadar bu fatura   n ne gelmediği   in bunu aklının bir k  sesine atmayı başardı.

  lk ak amki oyunun başarısı tekrarlanmamı tı: Aslında Pall Mall'daki gizli eve yaptığı ikinci ziyarette büyük bir hezimete u ramı  ve Bay Scunthorpe'un karanlık uyarısında doğruluk payı olabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Atmacalar arasında bir güvercin olduğunu anlayacak kadar kurnazdı ama aynı yemle iki kez yakalanacak biri olmadığı   in bu deneyimin kendisi   in çok değerli olduğunu düşünmeye meyilliydi. Royal Saloon'da Bay Scunthorpe'la bilaro oynarken, oyununu alkı layan, ona bir ya da iki ana ayarlamayı ya da faro veya rouge-et-noir tutkusunun tadını çıkarabileceği k  k, rahat bir kenara kadar eşlik etmeyi teklif eden nazik bir  rlandalı ona yaklaştı. Bay Scunthorpe'un kulağına bunun bir fildi i  eviricisinden gelen bir ısıruk olduğunu fısıldamasına hiç gerek yoktu: Bertram'ın bu inandırıcı  rlandalı'yla gitmeye hiç niyeti yoktu, onu görür görmez bir tuza ın kokusunu almıştı ve artık düz bir adam değil, tam tersine çok bilgili bir adam olduğu   in kendinden çok memnundu. Bay Scunthorpe'un pansiyonunda geçirdiği keyifli bir ak am, mükemmel bir ak am yeme inin ardından gelen birkaç rublelik whist, onu k  it oyunlarına karşı doğal bir yeteneği olduğuna ikna etmişti ve bu inancı, bu başlangıcı izleyen talihin cilveleriyle hiçbir  ekilde sarsılmamı tı. Elbette sık sık kumarhanelere gitmek aptallık olurdu, ama bir adam şehirde arkadaş edindikten sonra, whist'ten rulete kadar her türlü oyunun tadını çıkarabileceği pek çok istisnasız yer vardı. Genel olarak, masalarda şanslı olduğunu düşünüyordu.  im sahada şanslı olduğundan emindi, çünkü çok iyi günler geçirmişti. Tattersall's'a bakmak, spor adamlarının orada paralarını nasıl yatırdıklarını izlemek ve bazen mütevazı bir  ekilde onları taklit etmek, bazen de kendi seçimini desteklemek onun   in düzenli bir alışkanlık haline gelmeye ba ladı. Chuffy Wivenhoe ile yakınla tı ında, ona sık sık eşlik eder, ya bir prad satın alması konusunda tavsiyelerde bulunur, ya harap bir adamın arızasının satılı ını izler ya da yaklaşan bir yarış   in k rl   n  ortaya koyardı. Bir kez Wivenhoe'yla gitme alışkanlığı edindi inde, bir gine harcamadan durması imkansızdı.

Lord Hazretleri'nin himaye ettiği çok güvenli adam, tuttuğu şirketi görünce, artık Blood'ların yaptığı gibi bahislerini kaydetmekten ve kazançlarını almak ya da kayıplarını ödemek için hesaplaşma gününü beklemekten başka bir şey yapmasına gerek kalmadı. Her şey o kadar hoştu ve her gün o kadar heyecan doluydu ki, bu onun aklını başından aldı ve bazen paniğe kapılıp artık kontrol bir hızla ilerlediğini hissetse de, Chuffy onu gelip bir sermaye mdaviminin adımlarını denemeye çağırdığında ya da Jack Carnaby onu tiyatroya, Five-court'a ya da Daffy Club'a götürdüğünde böyle korkutucu anlara dayanamadı. Yeni arkadaşlarının hiçbiri maddi kaygıların kendilerini rahatsız etmesine izin vermiyor gibiydi ve hepsi de sürekli olarak mahvolmanın eşiğine gelmiş gibi göründüklerinden ve yine de şanslı bir bahis ya da zar atma yoluyla tekrar bir araya gelmeyi başardıklarından, o da aynı yaşam tarzına farkına varmadan düşmeye ve geçici bir iflasın şaka konusu olmaktan öte bir şey olduğunu düşünmeye başladı. Wivenhoe ve Scunthorpe'a sınırsız kredi veren tüccarların, durumlarını bilmedikleri genç bir adama aynı ilgiyi göstermeyecekleri aklına gelmemişti. Kendisine farklı bir gözle bakıldığına dair aldığı ilk ipucu, Bay Swindon'dan gelen korkunç bir fatura oldu. İlk başta iki takım elbise ve bir palto için bu kadar çok para harcamış olabileceğine inanamadı ama Bay Swindon'ın verdiği rakamlara itiraz edecek gibi görünmüyordu. Bay Scunthorpe'a havalı bir şekilde, terzinin hesabını karşılayamazsa ne yapacağını sordu. Bay Scunthorpe hemen yeni bir teçhizat sipariş ettiğini söyledi ama Bertram'ın ayakları ne kadar yerden kesilmiş olursa olsun, bu yöntemin onun durumunda işe yaramayacağını bilecek kadar doğal zeksını koruyordu. Kendisine hiçbir terzinin parasını hemen almayı beklemediğini söyleyerek midesinin derinliklerinde hissettiği tatsız duygudan kurtulmaya çalıştı ama Bay Swindon bu kuraldan pek haberdar görünmüyordu. Bir hafta sonra faturasını ikinci kez sundu ve hesabının erken ödenmesinden büyük memnuniyet duyacağını belirten nazik bir mektup ekledi. Sonra, sanki Bay Swindon'la danışıklı dövüş yapıyorlarmış gibi, diğer tüccarlar da faturalarını göndermeye başladılar, böylece kısa bir süre içinde Bertram'ın yatak odasındaki tuvalet masasının ekmecelerinden biri faturalarla doldu. Bazılarını ödemeyi başardı, bu onu çok daha rahatlattı, ama tam da akıllıca bir bahis ya da kısa bir şansın yardımıyla borçlarından tamamen kurtulabileceğine kendini inandırmışken, bir

Kibar ama acımasız bir beyefendi onu görmeye geldi, Park'taki gezintisinden dönmesini bir saat kadar bekledi ve sonra gözden kaçtığını bildiğini söylediği bir faturayı ona sundu. Bertram ondan kurtulmayı baKarmıKtı, ama ancak ona hesabından biraz para vererek ve kahve odasının kapısında bekleyen garson tarafından dinlendiğinden kuKkulandığı bir tartıKmadan sonra. Bu korku, ev sahibinin ertesi sabah Red Lion'a hesabını göndermesiyle kısa sürede doğrulandı. Durum umutsuz bir hal almaya başlamıştı ve Bertram'ın aklına felaketi önlemenin tek bir yolu geliyordu. Bay Scunthorpe'un yarışlara ve oyunlara karşı tavsiyelerde bulunması çok iyiydi: Bay Scunthorpe'un anlamadığı şey, sadece bu eğlencelerden uzak durmanın hiçbir şekilde sorunu çözmeyeceğiydi. Bay Scunthorpe kendini Point Non Plus'ta bulursa, onu ne kadar değerlendirirlerse değerlendirsınler, kesinlikle onu kurtarmaya gelecek mütevellileri vardı. Bertram'ın yardım için babasına başvurması düşünülemezdi bile: Boğazını kesmeyi yeğlerdi, diye düşündü, çünkü Papaz'ın önüne böyle bir fatura yığını koyma düşüncesi bile onu dehşete düşürmekle , bunların ödenmesinin babasını ciddi biçimde sıkıntıya sokacağını da çok iyi biliyordu. Ne saatini, ne satın aldığı mührü, ne de belinde asılı duran kösteği satmak artık bir işe yaramayacaktı: açıklanamaz bir şekilde, moda adamlarıyla sık sık bir araya gelmeye başladığından beri harcamaları giderek artıyor gibiydi. Bir tefeciye gitme fikri Bay Scunthorpe tarafından veto edilmiş, reşit olmayanlara faizle borç para vermenin cezası ağır olduğu için, Yahudi Kral'ın bile yaşı küçük, zor durumdaki bir müşteriye en küçük bir meblağ bile vermeye ikna edilemeyeceğini söylemişti. Bir keresinde kendisinin de bunu denediğini, ama yüzde birliklerin iğne gibi keskin olduğunu ve gözleri iliştiği anda adamın yaşının kokusunu aldıklarını ekledi. Bertram'ın Queer Sokağı'na girdiğini öğrendiğinde şaşırmasa da endişelenmişti ve eğer çeyrek o kadar ilerlememiş olsaydı, kendisi de durma noktasına gelmişti, şüphesiz arkadaşına anında yardım teklif ederdi, çünkü yakınları onun cömert bir adam gibi körünü bırakan biri olduğunu iddia ettiler. Ne yazık ki elinden düşürecek bir kurşunu yoktu ve geçmiş deneyimlerinden, mütevellilerine yapacağı bir başvurunun, annesinin onu kollarını açarak karşılayacağı Berkshire'daki evinde inzivaya çekilmesi gibi duygusuz bir tavsiyeden başka bir şeyle sonuçlanmayacağını biliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Bertram herhangi birinden maddi yardım kabul etmek konusunda son derece isteksiz olurdu.

Yorkshire'a döndükten sonra onlara borcunu ödeyebileceğini hiç sanmıyordu. Kurtulmanın tek bir yolu vardı, o da Çim ve Masa yoluydu. Tehlikeli olduğunu biliyordu, ama şu anda olduğundan daha kötü bir durumda olmasının mümkün olduğunu göremediğinden, risk almaya değerdi. Borçlarını ödedikten sonra Londra'ya yaptığı ziyareti sona erdirmesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü bazı yönlerinden son derece keyif almış olsa da, iflas etmekten hiçbir şekilde hoşlanmıyordu ve sürekli olarak mali bir uçurumun kenarında durmanın onu çok yakında sinirsel bir enkaza dönüştüreceğini fark etmeye başlamıştı. Hiç de nazik olmayan, aksine son derece tehditkâr bir alacaklıyla yaptığı görüşme onu fena halde sarımsı: Eğer bir an önce iyileşmezse, Bay Scunthorpe'un kehanet ettiği gibi, bahşış memurlarının peşine düşmesi sadece birkaç gün sürebilirdi.

Kariyerinin bu aşamasında, şansının yaver gideceğini düşündüren iki olay meydana geldi. Mütevazı bahislerle faro oynadığı şanslı bir akşam, şansının yeniden döndüğünü düşünmesi için onu cesaretlendirdi; ve Tattersall'da bir jokey tarafından dinlenen Chuffy Wivenhoe, bu şekilde ortaya çıkan *kesin bahsin* adını ona ilettiler. Kader sonunda Bertram'a yardım ediyormuş gibi görünüyordu. Bu ata yüklü bir miktar oynamamak delilik olurdu, çünkü at kazanırsa bütün sorunlarını bir çırpıda çözmüş olacak ve Yorkshire'a posta arabasıyla dönüş parasını ödeyecek kadar parası kalacaktı. Wivenhoe kendi bahsini yatırdığında, o da aynı şeyi yaptı ve eğer o yanılmaz jokey hayatında bir kez olsun kararında yanılmış olsaydı, yerleşme gününde nasıl bir çıkmaza gireceğini düşünmemeye çalıştı.

"Bak ne diyeceğim, Bertram," dedi Wivenhoe, abone odasından birlikte çıkarken, "eğer istersen, seni bu gece benimle birlikte Nonesuch Kulübü'ne götürebilirim: Biliyorsun, çok özel ve şeytani bir yer, ama benimle gelersen seni içeri alırlar."

"Ne oldu?" Bertram sordu.

"Oh, faro ve hazard, çoğunlukla! Bazı büyük silahlar tarafından ancak bu yıl başlatıldı, çünkü Watier's lanet olası düzleşiyor: daha uzun sürmeyeceğini söylüyorlar - Brummell onun için koşmak zorunda kaldığından beri hiç eskisi gibi olmamıştı! Nonesuchun şeytani bir spor olduğunu söyleyebilirim. Çok fazla

Kurallar bir yana, erkeklerin çoğu oldukça yüksek miktarlarda bahis oynasa da, patronlar minimum bahis miktarını yirmi gine olarak belirledi ve sadece bir faro masası var. Dahası, burası oyun kulüplerinin yarısı gibi kötü bir ticari işletme değil ve tehlike oynamak istiyorsanız, krupiyeyi takımınızdan atarsınız ve birisi her zaman bahis oranlarını belirlemek için gönüllü olur. Bunların hiçbirisi ücretli krupiyeler ve seyisler değildi, bu da Great Go'yu bir sosyal kulüpten çok bir otele benzetiyordu. Tüm fikir, bunu dostane bir ilişki haline getirmek, serserileri uzak tutmak ve can sıkıcı hale gelen tüm kural ve düzenlemeleri ortadan kaldırmaktır! Örneğin, faro bankasını yöneten lanet olası bir sendika yok: Beaumaris, Long Wellesley Pole, Golden Ball, Petersham ve bu grubun geri kalanı gibi iyi kutsanmış şişeler sırayla alıyorlar. Oh, size söyleyebilirim ki bu Mode'un pembesi, ağaçların tepesi!"

"Sizinle gelmek isterdim," dedi Bertram, "ama-gerçek şu ki, şu sıralar cebim pek dolu değil! Şansım çok kötü gitti!"

"Oh, bunun için üzölmene gerek yok!" dedi kayıtsız arkadaşı. "Sana sürekli söylüyorum, burası Watier'inki gibi değil! Yirmi gineye mi yoksa yüz gineye mi oynadığın kimsenin umurunda değil! Sen gel; bir adamın şansı, eğer *ona* sadık kalırsa değişmeye mahkumdur - valimin bana söylediği şeylerden biri ve bilmesi gerekir!"

Bertram kararsızdı ama zaten Lord Wivenhoe'yla Long's Hotel'de akşam yemeği için sözleşmiş olduğundan, daha dikkatli düşünene kadar davete kesin bir yanıt vermesine gerek yoktu. Lord Hazretleri ona güvenmesi gerektiğini söyledi ve konu şimdilik kapandı.

Bertram'ın Londra'da uzun süre kalmasının kız kardeşini endişelendirmediği sanılsın. Arabella gerçekten de çok endişeliydi, çünkü Bertram' güvenini kazanmamış olmasına rağmen, görünüşüne bakılırsa, piyangodan kazandığı yüz sterlinden çok daha fazla para harcadığından kuşku duymuyordu. Onu nadiren görüyordu ve karşılaştıklarında da iyi göründüğünü düşünemiyordu. Geç saatlere kadar süren geceler, alışık olmadığı içkiler ve endişe ona zarar veriyordu. Ama kadın ona ölesiye bitkin göründüğünü söyleyip Yorkshire'a dönmesi için yalvardığında, adam ona kendisinin de pek çiçek açmadığını büyük bir doğrulukla söyleyebildi. Bu doğrudu. Onun

Parlak rengi biraz solmuş, gözleri yüzüne göre biraz büyük görünmeye başlamıştı. Lord Bridlington bunu gözlemleyerek, Londra mevsiminin saçma zorunluluklarına bağladı ve sosyal hırsları olan kadınların aptallığı üzerine ahlak dersi verdi. Sorumlusunun artık Bay Beaumaris'le sık sık Park'a gitmediğini ve onun eve yaptığı ziyaretlerden kaçmayı alışkanlık haline getirdiğini fark eden annesi daha doğru sonuçlara varmış, ama Arabella'yı kendisine açılmaya ikna edememişti. Frederick ne derse desin, Leydi Bridlington o zamana kadar Nonpareil'in çok ciddi olduğuna inanmıştı ve Arabella'yı onun girişimlerini teşvik etmekten alıkoyan şeyin ne olabileceğini düşünemiyordu. Arabella, nedenlerinin iyi kalpli leydi için oldukça anlaşılmasız olacağını düşünerek, kendi öğütlerini tutmayı tercih etti.

Nonpareil'in gözünden kaçmamıştı, bıkıtırıcı aşkının her zamanki yakışıklılığı ve neşesi yoktu ve son zamanlarda üç avantajlı evlilik teklifini reddettiğini de bilmiyordu, çünkü reddedilen talipler umutlarının tamamen tükendiğini gizlemiyorlardı. Almack's'ta onunla dans etmekten vazgeçmişti ama akşam boyunca üç kez gözlerinin onu takip ettiğinin farkına .

Bay Beaumaris, Ulysses'in uçan kulağını eliyle ritmik bir şekilde çekerek -Ulysses'i mutlu bir aptallık durumuna düşüren bir süreç- meditatif bir şekilde şöyle dedi: "Bu yaşımda bu kadar aptal olabilmem ne kadar melankolik bir düşünce, değil mi?"

Ulysses, gözleri yarı kapalı, hisleri kendinden geçmiş bir halde, tanrısının isterse sempati olarak yorumlayabileceği bir iç çekti.

"Ya bir tüccarın kızı olduğu ortaya çıkarsa?" dedi Bay Beaumaris. "Adıma bir şeyler borçluyum, biliyorsun. Daha da kötüsü olabilir ve ben güzel bir yüz için kafamı kaybedemeyecek kadar yağlıyım!"

Eli hareketsiz olduğu için Ulysses onu dürttü. Bay Beaumaris utanç verici kulağını çekiştirmeye devam etti ama şöyle dedi: "Çok haklısınız, bu onun güzel yüzü değil. Onun bana karşı tamamen kayıtsız olduğuna mı inanıyorsunuz? Bana gerçeği itiraf etmekten gerçekten korkuyor mu? Olamaz, hayır Ulysses, o

olmamalı! Karanlık tarafa bakalım! Bir unvan elde etmek için hırslı mı? Eğer öyleyse, neden zavallı Charles'ı sağa gönderdi? Daha yükseği hedeflediğine inanıyor musun? Ama Witney'in bunu başaracağını düşünemez! Ben de şüphelerinin doğru olduğunu sanmıyorum, Ulysses."

Ulysses onun sesindeki ciddiyeti fark ederek endişeli gözlerle ona baktı. Bay Beaumaris onun ağzını avucunun içine aldı ve nazıkçe . "Ne yapmamı önerirsiniz?" diye sordu. "Bana öyle geliyor ki, Artı Olmayan Nokta'ya ulaştım. Yapmalı mıyım-" Sözünü kesti aniden ayağa kalkarak odada bir tur attı. "Ne kadar aptalım!" dedi. "Elbette! Ulysses, efendin bir aptal!" Ulysses zıplayarak ön ayaklarını o zarif pantolona dayadı ve protestocu bir havlama sesi çıkardı. Bay Beaumaris daha iyi bir iğle uğraşabilecekken odanın içinde dolaşıp durmak hiç de hoşuna gitmiyordu. "Yere yat!" diye emretti Bay Beaumaris. "Giysilerimin saflığını o adi ve muhtemelen kirli pençelerle tırmalayarak kirletmemeni daha kaç kez rica edeceğim? Ulysses, seni bir süreliğine yalnız bırakacağım!"

Ulysses bunu biraz fazla bulabilirdi, ama mutluluk saatinin sona erdiğini tamamen anladı ve teslimiyetçi bir tavırla uzandı. Bay Beaumaris'in sonraki davranışları onu belli belirsiz bir tedirginlikle doldurdu, çünkü portmantoların önemini bilmesede, bazı içgüdüleri bunların küçük köpekler için iyi bir şey olmadığı konusunda onu uyarıyordu. Ama bu belirsiz korkular, o eşsiz beyefendinin beyefendisi Bay Painswick'in, işverenin, her Moda Lalesi'nin bir zamanlar hizmetinden çıkarmaya çalıştığı bir uşağın desteği ve uzman hizmeti olmadan şehri terk etmeyi önerdiğini anladığında yaşadığı şaşkınlık, keder ve dehşetle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Efendisinin belki de bir hafta kadar bir süre için şehir dışına çıkacağı bilgisini soğukkanlılıkla kabul etmiş ve Wigan Park'ta, Woburn Abbey'de, Belvoir'de ya da belki Cheveley'de geçireceği bir süre için uygun giysileri kafasında tasarlamaya başlamıştı ki, olayın dehşeti yüzüne vurdu. Bay Beaumaris, "Bana yedi gün yetecek kadar gömlek ve boyunluk hazırlayın," dedi. "Ben binici giysileriyle seyahat edeceğim, ama sen de ihtiyacım olursa diye üzerimdekileri al. Seni yanıma almayacağım."

Bu açıklamanın uşağının zihnine nüfuz etmesi tam bir dakika sürdü. Şok olmuştu ve Bay Beaumaris'e şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Bay Beaumaris, "Söyle onlara, seyahat arabamı ve atları saat altıya kadar kapıda hazır etsinler," dedi. "Clayton ilk birkaç etapta bana eşlik edebilir ve atları eve getirebilir."

Bay Painswick sesini buldu. "Bana ihtiyaç duymayacağınızı mı söylediniz efendim?" diye sordu.

Bay Beaumaris, "Evet," diye cevap verdi.

Bay Painswick uğursuz bir sessizlikle, "Size kimin hizmet edeceğini sorabilir miyim, efendim?" diye sordu.

Bay Beaumaris, "Ben kendi başıma bekleyeceğim," diye cevap verdi.

Bay Painswick bu mizah girişimine hak ettiği kayıtsız gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerçekten mi, efendim? Lütfen ceketinizi kim ütüleyecek?"

"Bay Beaumaris kayıtsızca, "Herhalde postanelerde palto ütülemeye alışıklar," dedi.

Bay Painswick karamsar bir ifadeyle, "Eğer buna baskı denebilirse," dedi. "Sonuçtan memnun olup olmayacağınız, efendim, söylememe izin verirsiniz, başka bir mesele."

Bay Beaumaris o zaman öyle sarsıcı bir şey söyledi ki, daha sonra Brough'ya anlattığına göre, uşağı çok kötü bir spazm geçirdi. "Söylemeyeceğimi sanıyorum," dedi, "ama bu bir anlam ifade etmez."

Bay Painswick ona araştırıcı gözlerle baktı. Hezeyana kapılmışı gibi bir hali yoktu ama durumunun ciddi olduğuna dair pek az Güphe vardı. Bay Painswick, dirençli bir hastayı yatıştırmaya çalışan birinin ses tonuyla konuştu. "Sanırım efendim, size eşlik etmem en iyisi olacak."

"Sana ihtiyacım olmadığını zaten söyledim. Tatile çıkabilirsin."

Tatillerini her zaman Bay Beaumaris'in elbiseleri düzgünce fırçalanmamış, çizimleri bakımsızlıktan matlaşmış, en kötüsü de paltosunun eteklerinde bir çamur lekesiyle dublörünün onu dışarı göndermesini kâbus gibi düşünerek geçiren Bay Painswick, "Bundan zevk almaya yüreğim elvermez, efendim," diye cevap verdi. "Kırmadan söylemem gerekirse, efendim, yalnız gidemezsiniz!"

Bay Beaumaris, "Ve eğer gücenmeden söyleyebilirsem, Painswick," diye karşılık verdi, "iznin olmadan aptallık ediyorsun! Giysilerimi mükemmel bir düzen içinde tuttuğunuzu kabul ediyorum -bunu yapmasaydınız size katlanmaya devam etmezdim- ve kıskançlıkla koruduğunuz Hessian'larıma parlaklık kazandırma sırrının size ödediğim fahiş ücreti tamamen hak etmediğinizi düşünüyorum; ama sizin yardımınız olmadan kendime yakışır bir şekilde giyinemediğimi düşünüyorsanız, kendinizi aldatma gücünüz benim bile bildiğimden daha büyük olmalı! Bir vesileyle -sadece seni ödüllendirmek için- beni tıraş etmene izin verdim; paltolarımı giymeme yardım etmene ve boyunluğumu vermene izin verdim. Ama hiçbir zaman, Painswick, bana ne giymem gerektiğini dikte etmene, saçımı taramana ya da ben o boyun örtüsünü düzenlemekle meşgulken tek bir kelime bile söylemene izin vermedim! Sensiz çok iyi yaparım. Ama bazı başarısızlıklara izin verecek kadar boyun örtüsü koymalısın."

Bay Painswick bu hakaretleri yuttu, ama son bir umutsuz atak denedi. "Çizmeleriniz, efendim! Asla *kriko* kullanmayacaksınız!"

"Kesinlikle olmaz," dedi Bay Beaumaris. "Onları benim için bir uşak çıkaracak."

Bay Painswick inledi. "Yağlı ellerle, efendim! Hessian'larınızdan parmak izi almanın ne demek olduğunu bir tek ben bilirim!"

Bay Beaumaris, "Onları eldivenle tutacak," diye söz verdi. "Diz pantolonumu çıkarmanıza gerek yok: Bu gece Nonesuch Club'a gidiyorum," diye ekledi, muhtemelen sertliğini telafi etmek için: "Beni beklemeyin, yarın sabah saat beşte beni arayın!"

Bay Painswick bastırılmış bir tutkuyla titreyen bir sesle cevap verdi: "Efendim, yolculuğunuzda benim hizmetimden vazgeçmeyi tercih ederseniz, eminim ki

Ne tek kelime eleştiri yapmak bana düşer, ne de duygularım ne olursa olsun sizinle tartışacak kadar kendimi küçük düşürürüm. Ama ben sizi yatağınıza yatırmadan ve üzerinizdeki giysileri dikkat çekmek için çıkarmadan önce görev yerinizden ayrılın bayım, hiçbir şey beni buna zorlayamaz!"

"Nasıl isterseniz," dedi Bay Beaumaris, hiç istifini bozmadan. "Benim davam uğruna şehit olma kararınıza karışmak bana düşmez!"

Bay Painswick, daha sonra Brough'ya da itiraf gibi, daha fazlasını söyleyecek kadar kendine güvenemediği için, ona sadece sitem dolu bir bakış fırlatabildi. Kendisine ve uşağına yapılması gerekenin ne olduğu duygusunu böylesine yitirmiş birinin hizmetinde bir gün daha kalıp kalmayacağını kendisine bağlı olduğunu söyledi. Vahşi atların Bayan meslektaşını Bay Beaumaris'ten ayırmayacağını gayet iyi farkında olan Brough, uygun terimlerle sempati duydu ve Bay Beaumaris'in en iyi ikinci Porto şarabından bir şişe çıkardı. Porto şarabının iyileştirici özellikleri, makul miktarda cinle karıştırıldığında, Bay Painswick'in yaralı duyguları üzerinde kısa sürede yararlı bir etki yarattı ve bir adamı ayıltmak için bir bardak et ve kan gibisi olmadığını belirterek, Bay Beaumaris'in aceleci ve yakışsız davranışının altında yattığı varsayılabilir olası tüm nedenleri ahbabı ve rakibiyle tartışmaya başladı.

Bu arada Bay Beaumaris, Brooks'ta yemek yedikten sonra St. James Sokağı'ndan Nonesuch Kulübü'nün bulunduğu Ryder Sokağı'na doğru yürüdü. Böylece, gecenin ilerleyen saatlerinde Bertram Tallant, Lord Wivenhoe'nun koruyucu gözetimi altında faro odasına girdiğinde, Bay Beaumaris'e, Bayan Tallant'ın girişimci genç akrabasının Londra'da zamanını nasıl geçirdiğini tahmin etmek için mükemmel bir fırsat doğdu.

Bertram'ın Nonesuch Kulübü'nü ziyaret etmesine iki durum karar vermişti. Birincisi, kesin kazanan Fear-not-Victorious'un yarışta dereceye giremediği haberi idi; ikincisi ise soyunma masasındaki hesaplar arasında yirmi poundluk bir banknotun bulunmasıydı. Bertram birkaç dakika boyunca uyuşmuş bir halde ona baktı, nasıl da onu yanlış yere koyduğunu merak bile etmedi. Korkunç bir şok geçirmişti, çünkü Muzaffer Olmayan Korku'nun kazanacağına kendini inandırmış ve Tattersall'da alacaklısıyla nasıl karşılaşacağını ciddi olarak düşünmemişti.

Pazartesi, eğer hayvanın yeri değiştirilmemiş olsaydı. Onunla görüşmesinin tamamen imkânsız olduğu düşüncesi sarsıcı bir etkiyle üzerine çöktü, öyle ki endişeden midesi bulandı ve Fleet Hapishanesi'nin korkunç görüntüsünden başka bir şey göremez oldu; orada ömrünün sonuna kadar çürüyüp gideceğine şüphe yoktu, çünkü babasının bu kadar ahlaksız bir oğul için adını soy ağacından silmekten ve Papaz Evi'nde ondan söz edilmesini yasaklamaktan başka bir şey yapması beklenemezdi.

Bu son ve en ezici darbeden sonra umursamaz bir tavırla garsonu çağırmak için zili çaldı ve bir şişe konyak istedi. O zaman musluktan, körüğünü indirmedigi hiçbir içkinin kendisine verilmemesi için emir verildiğini anladı. Yüzü kızararak elini pantolonunun cebine soktu ve kalan son bir avuç bozuk parayı çıkardı. Bunlardan birini masanın üzerine atarak şöyle dedi: "Getir şunu, lanet olası! Üstü sende kalsın!"

Bu hareket duygularını biraz olsun rahatlattı ve bir yudumda boğazından aşağı atılan ilk kadeh konyak, üzerinde daha da yüreklendirici bir etki yaptı. Hâlâ parmaklarının arasında tuttuğu yirmi poundluk banknota tekrar baktı. Chuffy'nin Nonesuch'ta bahisçilere izin verilen minimum bahis miktarını yirmi pound olarak belirlediğini hatırladı. Böyle bir tesadüf kesinlikle göz ardı edilemeyecek kadar belirgindi. İkinci kadeh konyak onu, kendisini telafi edilemez bir yıkım ve utançtan kurtarmak için son Çansının elinde olduğuna ikna etti.

Sek konyak içmeye alışık olmadığından, Long's Hotel'e doğru yola çıkmadan önce bir bardak porter şeklinde bir damper yutmak zorunda kaldı. Bunun ayıltıcı bir etkisi oldu ve Long's sokaklarında yürürken, *Maintenon* pirzolarının ve otelin meşhur Queensbury çorabının hakkını verebilecek duruma geldi. Kaderin ona yol göstermesine karar vermişti. Yirmi ginesini livret'ten rastgele seçeceği bir kâğıda yatıracaktı; kâğıt gelirse, bunu şansının sonunda döndüğünün işareti sayacak ve tüm borçlarını kapatana kadar oynamaya devam edecekti; kaybederse, şu anda olduğundan çok daha kötü durumda olacaktı ve en kötü ihtimalle boğazını kesebileceğini düşünüyordu.

Lord Wivenhoe ile birlikte Nonesuch'taki faro odasına girdiklerinde, bankayı elinde tutan Bay Beaumaris bir anlaşmayı henüz tamamlamıştı ve

yere bıraktı. Bir garson önüne yeni bir paket koyarken gözlerini kaldırdı ve doğruca kapıya baktı. Tehlikenin cazibesi kulübün diğer duayenlerinden biri hariç hepsini odadan çekmişti ve o kişi, Lord Petersham, derin dalgınlık nöbetlerinden birinde kaybolmuştu.

Petersham'a lanet olsun! diye düşündü Bay Beaumaris, bir ikilemin eşiğindeydi. Çay hayali kurmak için neden bu anı seçmişti ki?

Lord Wivenhoe'yu fark eden bu sevimli ama silik asilzade, yüzünü daha önce gördüğünü hatırlayan birinin kuşkulu havasıyla ona gülümsedi. Kulübün kutsal sınırları içinde genç bir yabancıyı fark ettiyse de bunu belli etmedi. Bay Warkworth gözlerini Bertram'a dikti ve sonra masanın başına doğru baktı. Lord Fleetwood kadehini doldururken kaşlarını çattı ve Nonpareil'e baktı.

Bay Beaumaris garsona bir şişe daha bordo şarabı getirmesini emretti. Onun ağzından çıkacak tek bir kötü sözden sonra yabancının toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla çekip gitmekten başka yapacak bir şeyi kalmayacaktı. İşin zor yanı da buradaydı: Çocuk dayanılmaz bir şekilde aşağılanacaktı ve Wivenhoe denen o genç aptalın bu reddedilişi yumuşatacağına güvenilemezdi. Arkadaşlarından birinin dışlanması üzerine tozu dumana katması ve mutsuz Bertram'ı daha da dayanılmaz bir duruma sokması çok daha muhtemeldi.

Lord Wivenhoe masada kendisine ve Bertram'a yer bulmuş, Bertram'ı komşularıyla tanıştıyordu. Bunlardan biri Fleetwood'du, Bertram'ı başıyla onayladı ve kaşlarının altından yine Nonpareil'e baktı; diğeri, odadaki erkeklerin çoğu gibi, Chuffy'nin herhangi bir arkadaşını sorgusuz sualsiz kabul etmekten memnundu. Yaşlı adamlardan biri alttan alta bebekler ve süt emen çocuklar hakkında bir şeyler söyledi ama duyulacak kadar yüksek sesle değil.

Bay Beaumaris masadakilere bir göz attı. "Bahisler, beyler," dedi sakince.

Parasını mütevazı bir roulette ile değiştirmiş olan Bertram, hızlı bir hareketle livrat'taki vezire doğru itti. Diğer adamlar bahislerini oynuyorlardı; biri komşusunu güldüren bir şey söyledi; Lord Petersham derin bir iç çekti ve kasten birkaç büyük roulette'yu öne itti ve onları seçtiği kartların etrafına dizdi; sonra cebinden zarifçe minelenmiş bir enfiye kutusu çıkardı ve en son karışımından bir tutam aldı. Bertramın nabızı boğazında öyle sert atıyordu ki, neredeyse canı yanacaktı; yutkundu ve gözlerini Bay Beaumaris'in önündeki destenin üzerinde duran eline dikti.

Bay Beaumaris, bu çocuk çok derin işler çeviriyor, diye düşündü. Yuvarlanıp gitmesine şaşmamalı! Chuffy Wivenhoe'nun aklından ne geçiyordu da onu buraya getirdi?

Bahislerin hepsi yatırıldı; Bay Beaumaris ilk kartı açtı ve destenin sağına yerleştirdi.

"Yine yandık!" dedi Fleetwood, bahislerinden biri kartın muadilinin yanında duran.

Bay Beaumaris Carte Anglaise'i kaldırdı ve destenin soluna koydu. Karo Kızı Bertram'ın gözlerinin önünde dans etti. BaÇı dönmüÇ gibi bir an sadece karta bakabildi; sonra baÇını kaldırıp Bay Beaumaris'in soğuk bakıÇlarıyla karÇılaÇtı ve tereddütle gülümsedi. Bu gülümseme Bay Beaumaris'e bilmesi gerektiği kadarını söyledi ve önündeki geceden aldığı zevki artıracak hiçbir Çey yapmadı. Yanındaki tırmığı aldı ve masanın üzerine yirmi ginelik iki roulea koydu. Lord Wivenhoe kendisi ve arkadaşı için şarap istedi ve her zamanki pervasızlığıyla dalmaya koyuldu.

Yarım saat boyunca şans kesinlikle Bertram'ın lehine döndü ve Bay Beaumaris onun masadan kazanan olarak kalkacağını ummaya başladı. Oldukça istikrarlı bir şekilde içiyordu, yanaklarında heyecandan bir kızarıklık vardı, mum ışığında biraz parlayan gözleri kartlara sabitlenmişti. Lord

Wivenhoe neşeyle onun yanına oturdu. Kısa bir süre sonra kene üzerine vuruyor, sesli harflerini karalıyor ve onları kıyıya fırlatıyordu. Bertram diğer adamların da aynı şeyi yaptığını fark etti. Bay Beaumaris'in önünde bir yığın kâğıt vardı.

Şansı döndü. Bertram üç kez bankanın kartına yüklü miktarda bahis oynadı. Elinde sadece iki ruble kalmıştı ve bankanın parasını art arda dört kez kazanamayacağından emin olarak ikisini de yatırdı. Kazanabilirdi. Bay Beaumaris kendi canını sıkacak şekilde aynı kartı gösterdi.

O andan itibaren, Bertram'ın söz üstüne sözlerini kayıtsız bir yüz ifadesiyle kabul etti. Çocuğa kuponlarını almayacağını ya da eve gitmesinin iyi olacağını söylemek imkânsızdı. Bertram'ın onu dinleyip dinlemeyeceği bile şüpheliydi. Bir kumarbaz çılgınlığının pençesindeydi, pervasızca bahis oynuyor, tek bir şansla şansın tekrar yüzüne güleceğine inanıyor, kaybettiğinde ise kötü talihin uzun sürmeyeceğine ikna oluyordu. Bay Beaumaris, onun bankaya borçlu olduğu meblağ hakkında en ufak bir fikri olduğundan bile kuşkuluydu.

Akşam her zamankinden erken dağıldı, Bay Beaumaris saat ikiden sonra oturmayacağı konusunda şirketi uyardı ve Lord Petersham bu gece bankayı devralmayı düşünmediğini söyleyerek iç geçirdi. Wivenhoe kayıplarından yılmadan neşeyle şöyle dedi: "Yine sepetin içinde! Borcum ne kadar Beaumaris?"

Bay Beaumaris sessizce sesli harfleri ona uzattı. Lord Hazretleri zihninden hızlı hızlı toplama işlemleri yaparken, Bertram yanaklarının kızarıklığı geçmişi, hâlâ Bay Beaumaris'in önünde duran kâğıda bakıyordu. Sarsılarak şöyle dedi: "Ya ben?" dedi ve elini uzattı.

Wivenhoe başını sallayarak, "Battı, fena battı!" dedi. "Sana bankamdan bir taslak göndereceğim, Beaumaris. Şeytan bu gece işin içindeydi!"

Diğer adamlar kayıplarını hesaplıyordu; Bertram'ın kulaklarında neşeli bir sohbetin gürültüsü vardı; yeminlerinin toplamının altı yüz pound olduğunu gördü, bu ona çok büyük, neredeyse inanılmaz görünen bir meblağdı. Kendini toparladı, gururu imdadına yetişti ve ayağa kalktı. Şimdi çok beyaz ve gülünç derecede çocuksu görünüyordu, ama başını dik tuttu ve

Bay Beaumaris'le gayet sakin bir şekilde konuştu. "Sizi birkaç gün bekletmek zorunda kalabilirim, efendim," dedi. "Londra'da bankada yerim yok ve para için Yorkshire'a gitmem gerekiyor!"

Şimdi ne yapacağım? diye merak etti Bay Beaumaris. Çocuğa sesli harflerini sadece tıraş kağıdı olarak kullanabileceğimi mi söyleyeyim? Hayır: Bana bir Cheltenham trajedisi canlandırır. Ayrıca bu korku ona çok iyi gelebilir. Dedi ki: "Aceleye gerek yok, Bay Anstey. Yarın bir hafta ya da beş günlüğüne şehir dışına çıkıyorum. Gelin ve beni evimde görün, diyelim ki gelecek Perşembe. Herkes size yönümü söyleyecektir. Nerede kalacaksınız?"

Bertram mekanik bir şekilde cevap verdi: "Şehirdeki Red Lion'da, efendim."

"Robert!" diye seslendi Fleetwood, Bay Warkworth ile hararetli bir tartışmaya girdiği odanın diğer tarafından. "Robert, gel ve beni dışarı çıkar! *Robert!*"

"Evet, hemen!" Bay Beaumaris geri döndü. Bertram'ı bir süre daha oyaladı. "Sakin başarısız olma!" dedi. "Perşembe günü seni görmeyi umuyorum."

Daha fazlasını imkânsız olduğuna karar verdi, çünkü etraflarında insanlar vardı ve çocuğun gururunun, oyun borçlarının alevlere teslim edilmesi önerisini kabul etmeyeceği açıktı.

Ama bir süre sonra evine ulaştığında hâlâ kaşları çatıktı. Önünde kıvranıp duran Ulysses, hoş geldin karşılamaşının kabul görmediğini anladı ve ona havladı. Bay Beaumaris eğildi ve dalgın dalgın onu okşadı. "Sessiz ol! Bu taşkınlıkları kaldıracak durumda değilim!" dedi. "Sana sorumluluklarımın en kötüsü olmayacağını söylediğimde haklıydım, değil mi? Sanırım çocuğun içini rahatlatmalıydım: o yağıtaki çocukların ne yapacağı belli olmaz ve yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. Her şey paramparça olacak, hiç şüphem yok. Aynı zamanda, gecenin bu saatinde tekrar dışarı çıkarsam lanetleneceğim. Bir gece düşünmek ona zarar vermez."

Salondaki masanın üzerinde duran mum dalını aldı ve çalışma odasına, pencerenin yanındaki masasına taşıdı. Onun oturduğunu görünce

Ulysses yüksek sesle esneyerek duygularını belli etti. "Seni !" dedi Bay Beaumaris, kalemi mürekkebe batırarak ve bir kâğıdı kendine doğru çekerek.

Ulysses kendini bir çırpıda yere attı, bir iki mızıldanma sesi çıkardı, aklına yapılmamış bir iş geldi ve gayretle ön ayaklarını temizlemeye başladı.

Bay Beaumaris hızlı hızlı birkaç satır yazdı, kâğıdının tozunu aldı, kumları silkeledi ve tam mektubu katlamak üzereydi ki durakladı. Ulysses umutla başını kaldırdı. "Evet, bir dakika içinde," dedi Bay Beaumaris. "Eğer polis memurunu atlattıysa-" Kâğıdı yere bıraktı, iç cebinden kalın bir cep defteri çıkardı ve içinden yüz sterlinlik bir banknot çıkardı. Bunu mektubunun içine katladı, bir gofretle mühürledi ve gönderdi. Sonra ayağa kalktı ve Ulysses'i rahatlatmak için artık yatmaya hazır olduğunu belirtti. Her gece kapısının önündeki hasırın üzerinde uyuyan ve her sabah düzenli Painswick'in o kutsal daireye girme hakkına meydan okuyan Ulysses, onun önünde merdivenleri koşarak çıktı. Bay Beaumaris uşağını kendisini beklerken buldu, yüzünde yaralı bir duyarlılık, görevine bağlılık ve acı çekmenin hoş bir karışımı vardı. Mühürlü mektubu onun eline verdi. "Yarın sabah şehirdeki Red Lion'da Bay Anstey adında birine teslim edilmesini sağla," dedi sertçe. "Şahsen!" diye ekledi.

XIV

Üç gün boyunca Bertram'ın başına gelen felaketle ilgili hiçbir haber kız kardeşine ulaşmadı. Green Park'taki Bath Kapısı'nda buluşmak için ona yalvarmak üzere mektup yazmış ve mektubu Penny Post ile göndermişti. Bay Scunthorpe bir öğleden sonra saat üçte kartını gönderdiğinde, Bertram ne buluşma yerine gelmiş ne de mektubuna cevap vermişti, kız ciddi bir şekilde telaşlanmaya başlamış ve vaftiz annesinin haberi olmadan Red Lion'a gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Kâhyadan onu salona almasını rica etti ve onu karşılamak için hemen yatak odasından aşağı indi.

Adamın olağanüstü bir ciddiyetle baktığını hemen fark etmedi; Bertram'la ilgili haberleri öğrenmek için çok hevesliydi ve elini uzatarak ona doğru hızla ilerledi: "Beni görmek için çağırdığınıza çok sevindim efendim! Kardeşim için çok endişelendim! Ondan haber var mı? Sakın bana hasta olduğunu söylemeyin?"

Bay Scunthorpe eğildi, boğazını temizledi ve kasılmış bir şekilde kadının elini tuttu. Biraz gırtlaktan gelen bir sesle cevap verdi: "Hayır, hanımefendi. Oh, hayır! *Hasta* değilim, kesinlikle!"

Gözleri hevesle onun yüzünü taradı. Şimdi onun yüzünde derin bir melankoli ifadesi olduğunu fark etti ve hemen endişeden hasta olduğunu hissetti. Söylemeyi başardı: "*Ölü değil mi?*"

"Şey, hayır, ölmedi," diye cevap verdi Bay Scunthorpe, ama pek de güven verici bir tonda değil. "Sanırım o kadar da kötü olmadığını söyleyebilirsiniz. Gerçi, dikkat etmezsek ölmeyeceğini de söyleyemem, çünkü bir adam kendine geldiğinde -ama bunu boşverin!"

Arabella telaştan beti benzi atmış bir halde, "Boş ver mi?" diye bağırdı. "Oh, sorun ne olabilir? Lütfen, lütfen bana hemen söyleyin!"

Bay Scunthorpe ona tedirginlikle baktı. "Biraz tuz kokusu alsanız iyi olur," diye önerdi. "Bir bayanı üzmemek istemem. Kötü bir şok. Bir bardak hartshorn ve su istersiniz herhalde. Bir hizmetçi çağırın!"

"Hayır, hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok! Lütfen yapma! Sadece beni bu gerilim ıstırabından kurtar!" Arabella iki eliyle bir sandalyenin arkasına tutunarak ona yalvardı.

Bay Scunthorpe tekrar boğazını temizledi. "Size gelmenin en iyisi olacağını düşündüm," dedi. "Rahibe. Ben de hizmet etmekten mutluluk duyarım ama işlerim durdu. Geçici bir durum elbette ama işte. Zavallı Bertram'ı Kene Nehri'nden çekmeliyiz!"

"River?" diye soluk soluğa kaldı Arabella.

Bay Scunthorpe yanlış anlaşıldığını fark etti. Bunu düzeltmek için acele etti. "Hayır, hayır, boğulmadım!" diye onu temin etti. "Bir örümcek yutmuş!"

"Bertram bir örümcek mi yuttu?" Arabella şaşkın bir sesle tekrarladı.

Bay Scunthorpe başını salladı. "İşte bu," dedi. "Point Non Plus'ta havaya uçmuş. Zavallı adam at tırnaklarına çarpmış!"

Bu sırada Arabella'nın kafası öylesine karışmıştı ki, talihsiz kardeşinin nehre mi düştüğünden, bir patlamada mı yaralandığından, yoksa daha hafif bir iç rahatsızlıktan mı muzdarip olduğundan emin olamıyordu. Nabızı çalkantılıydı; en heyecanlı düşünceler fısıltının üzerinde konuşmasını imkânsız hale getiriyordu. Ancak şunu söyleyebildi: "Çok mu kötü yaralandı? Onu hastaneye götürdüler mi?"

Bay Scunthorpe, "Hastane için uygun bir vaka değil, hanımefendi," dedi. "Daha çok berbat olma ihtimali var."

Bir tabutun en korkunç görüntüsünü çağrıştıran bu açıklama Arabella'nın neredeyse aklını başından alıyordu. Gözleri acı dolu bir soruyla Bay Scunthorpe'a baktı. "Mahvolmuş mu?" diye belli belirsiz tekrarladı.

"Filo," diye onayladı Bay Scunthorpe, üzüntüyle başını sallayarak. "Ona nasıl olacağını anlattım. Dinlemedi. İşler yolunda gitseydi, tozunu yutabilirdi ve hiçbir zarar . Sorun şu ki, öyle olmadı. Bana sorarsanız, çok nadiren olur."

Yavaş yavaş Arabella'nın anlayışına nüfuz eden bu konuşmanın özü, yüzüne biraz renk getirdi. Bir sandalyeye çöktü, bacakları şiddetle titriyordu ve şöyle dedi. "Yani *borcu* olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bay Scunthorpe ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Size söylemiştim, hanımefendi!" diye belirtti.

"Yüce Tanrım, nasıl tahmin edebilirdim?- Böyle bir şey olacak diye çok korkuyordum! Bana geldiğiniz için teşekkür ederim, efendim! Çok doğru yaptınız!"

Bay Scunthorpe kızardı. "Hizmet etmekten her zaman mutluluk duyarım!"

"Ona gitmeliyim!" Arabella dedi ki. "Bana eşlik etme nezaketini gösterir misiniz? Hizmetçimi böyle bir göreve götürmek istemem ve belki de yalnız gitmemem gerektiğini düşünüyorum."

Bay Scunthorpe, "Hayır, hiç olmaz," diye onayladı. "Ama gitmeseniz daha iyi, hanımefendi! Size göre değil. Narin bir kadın, perişan bir mahalle! Bir mesaj götürün."

"Saçmalık! Hiç şehre gitmediğimi mi sanıyorsun? Bir bone ve bir şal getirene kadar bekleyin! Bir faytona atlarız ve Leydi Bridlington aşağıya inmeden orada oluruz."

Bay Scunthorpe çok rahatsız olmuş bir halde, "Evet, ama gerçek şu ki hanımefendi, Red Lion'da değil!" dedi.

Sandalyesinden fırlamıştı ama bu söz üzerine durakladı. "Değil mi? Ama bu nasıl olur? Hanı neden terk etti?"

Bay Scunthorpe özür dileyerek, "Ateş parasını ödeyemedi," diye açıkladı. "Saatini unutmuş. Yapılacak aptalca bir şey. İşe yarayabilirdi."

"Oh!" diye haykırdı, sesinde dehşet vardı. "kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü!" dedi Bay Scunthorpe kasvetle. "Küntünü masaya fortladı. Sadece yeterince körük yoktu. Sesli harflerle imza atmaya başladı ve karaya oturdu."

"*Oyun!*" Arabella şok olmuş bir sesle nefes aldı.

"Faro," dedi Bay Scunthorpe. "Dikkat edin, Yunanlılarla ilgili herhangi bir işlem söz konusu değil! Fuzzing ya da içbükey takımla uğraşmak yok! Daha da kötüsü, bir adam Nonesuch'a giderse, oyun ve ücretle her konuda titiz davranmak zorunda kalır. Her şey yolunda, sizi temin ederim: Corinthian kulübü, en iyi *ton!* Orada şeytanca yüksek oynuyorlar - benim dokunuşumun üstünde!"

"O zaman onu böyle bir yere götüren sen değildin!"

"Olamazdı," dedi Bay Scunthorpe basitçe. "Üye değil. Chuffy Wivenhoe."

"Lord Wivenhoe! Ah, ne kadar aptalmışım!" diye bağırdı Arabella. "Onu Lord Wivenhoe'ya tanıtan bendim!"

Bay Scunthorpe başını sallayarak, "Yazık," dedi.

"Ama Bertram'ı böyle bir yere götürmesi ne kadar kötü! Oh, bunu nasıl yapabildi? Hiç kuşku yoktu -onun çok hoş ve centilmen biri olduğunu sanıyordum-!"

"Bir noktaya kadar kibar," diye kabul etti Bay Scunthorpe. "Çok iyi bir adam: çok sevilen biri. Bunu en iyisi için yaptığını söyleyebilirim."

"Nasıl böyle düşünebilir?" Arabella hararetle

konuştu. "Çok seçkin bir kulüp," diye belirtti.

Sabırsızca konuştu. "Bu konuda tartışmamızın bir yararı yok. Bertram nerede?"

"Burayı bileceğinizi sanmıyorum hanımefendi. Westminster'a yakın!"

"Pekala, hemen oraya gidelim!"

Bay Scunthorpe büyük bir telaş içinde şöyle dedi: "Hayır, kes şunu! Bir bayanı Willow Walk'a götüremezsiniz! Tam olarak anlamıyorsunuz, hanımefendi! Zavallı Bertram, parasını ödeyemedi, cebinde tek kuruş yok, peşinde adamlar var, hepsine çantayı vermek zorunda kaldı! Tam olarak nasıl olduğunu anlayamıyorum ama sanırım Nonesuch'tan ayrıldıktan sonra Red Lion'a geri dönmüş olmalı, çünkü portmantosu yanında. Görünüşe göre Tothill Fields'a kaçmış. Çok alçak bir gecekondu, hanımefendi. Aptal herif gelip beni dövmeliydi - kanepemi ona verdiğim için mutluyum!"

"Yüce Tanrım, neden yapmadı?"

Utanmış bir şekilde öksürdü. "Biraz davranmış olabilirim," dedi çekingen bir tavırla. "Tipstaff'lar tarafından dövülmekten de korktum."

Düşündüm de, benimle kalsaydı kolaylıkla olabilirdi. Tüccarlar onun arkadaşım olduğunu biliyor! Ne olursa olsun, benimle birlikte değil - bu sabaha kadar nerede olduğunu bana bildirmedi - çok hüzünlü hissediyor, diyebilirim. Onu suçlamıyorum, kendimi suçluyorum!"

"Ah, zavallı Bertram, zavallı Bertram!" diye bağırdı ellerini sıkarak. "Nerede olduğu umurumda değil, bu Söğüt Yolu'na yalnız gitmem gerekiyorsa onu görmeliyim!"

"Aman Tanrım, hanımefendi, bunu yapmamalısınız!" diye haykırdı, dehşete düşmüştü. "Willow Walk'ta çok sert koylar var! Ayrıca-" Durakladı, son derece rahatsız görünüyordu. "Tam olarak kendisi değil!"

"Oh, endişeden ve umutsuzluktan hasta olmalı! Böyle bir zamanda hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz! Şapkamı getireyim de hemen yola çıkalım!"

"Hanımefendi, bundan hoşlanmayacak!" Bay Scunthorpe umutsuzca konuştu. "Büyük olasılıkla sadece size söylediğim için beni öldürmeye hazırdır! Onu göremezsiniz!"

"Neden yapamayayım?"

"Biraz güneşte kalmış! Görüyorsunuz ya, çok anlaşılır bir şey! Kediye vurdu!"

"*Kediye vurdun mu?*"

"Onu suçlayamam!" Bay Scunthorpe yalvardı. "Onu görmeye bu kadar kararlı olmasaydınız size söylemezdim! Onu gördüğümde, Dick'in şapka bandı kadar tuhaf görüldüğüm için kendimi ateş topları gibi hissettim!"

"İçki içtiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Arabella. "Tanrı aşkına, ateş topu da nedir?"

"Brendi," dedi Bay Scunthorpe. "Hem de çok kötü bir konyak. Ona Blue Ruin'i tercih etmesini söyledim. Daha güvenli."

Arabella, "Söylediğiniz her söz beni ona gitmeye daha da kararlı hale getiriyor!" dedi.

"Ona kör bir şey göndermenizin çok daha iyi olacağından emin olabilirsiniz, hanımefendi!"

"Sahip olduğum her Şeyi ona g t recekđim, ama bu çok az! Ne yapacağımı henüz düŐünemiyorum!"

Bay Scunthorpe biraz düşünceli görünüyordu. "O halde hanımefendi, sizi ona götürsem iyi olacak. Bu sabah çok çılgınca konuŐ yor. Ne yapabileceği belli olmaz."

Bay Scunthorpe anlamlı anlamlı tavanı iŐ aret etti. "Sizce yaŐ lı hanımefendi?" diye nazikçe sordu.

BaŐ ını iki yana salladı. "Oh, hayır, hayır! İmkansız!"

Neredeyse kapıya doğru koŐ acaktı. "kaybedecek bir dakikamız bile yok!"

"Hayır, hayır!" diye ona güvence verdi. "TelaŐ lanmaya gerek yok! Bugün boğazını kesmeyecekđim! Kıza usturasını saklamasını söyledim."

"Hangi kız?"

Kafası çok karıŐ tı, yüzü kızardı ve Şöyle dedi: "Kız bir mesajla lojmanıma gönderdi. Ona göz kulak oluyormuŐ ."

"Oh, Tanrı onu korusun!" Arabella hararetle bağırdı. "Adı ne onun? Ona ne kadar borçlu olmalıyım!"

Söz konusu bayan kendisini Bay Scunthorpe'a Sızıntılı Peg olarak tanıttığı için, Scunthorpe yalana sığınmak ve Söğüt Yolu'nda onunla karŐ ılaŐ mayacaklarını ummak zorunda kalmıŐ tı. Adını  ğrenemediğini söyledi. Arabella biraz hayal kırıklığına uđramıŐ  gibiydi, ama bu  nemsiz Şeylerle vakit kaybedecek bir zaman olmadığı için baŐ ka bir Şey söylemedi, Şapkasını ve Şalını almak için odadan dıŐ arı koŐ tu. K hyanın haberi olmadan evden çıkması imk nsızdı, ama k hya ŐaŐ ırmıŐ  görünse de bir yorum yapmadı ve birkaç dakika içinde o ve Bay Scunthorpe, sanki yıllar önce bir asilzadenin teçhizatının bir parçasını oluŐ turmuŐ , ama üzücü bir Şekilde çürümeye yüz tutmuŐ  gibi görünen köhne bir hackney arabasına oturdular. Koltukların kaplamaları yırtık pırtık ve kirliydi; araç ağır bira ve eski deri kokuyordu. Arabella bu kötülüklerin farkına bile varmıyordu, zihni öyle bir kargaŐ a içindeydi ki. Bu

Moralini düzeltmek için büyük bir mücadele veriyordu; kendini batmaya hazır hissediyordu ve böyle bir telaş içindeyken Bertram'ı rahatlatacak herhangi bir plan yapamıyordu. O ana kadar aklına gelen tek çözüm, içgüdüsel bir dürtüyle Heythram'a bir ekspres yollamaktan başka bir şey değildi. Bay Scunthorpe'un Leydi Bridlington'a başvurma önerisinin işe yaramayacağını çok iyi biliyordu, ne de gururu kendisini vaftiz annesine karşı böyle ek bir yükümlülük altına sokmaya tahammül edebilirdi. Annesinin elmaslarını ve Tallant Nine'ye ait olan inci gerdanlığı satmak gibi çılgınca fikirlere kapılamayacağını biliyordu, çünkü bu ıvır zıvırlar onun istediği gibi tasarruf edebileceği şeyler değildi.

Bay Scunthorpe onun yanında, ruhunun desteğe ihtiyacı olduğunu belli belirsiz hissederek, arabanın geçtiği çeşitli ilgi çekici yerlere işaret ederek onu eğlendirmeye çalıştı. Ona pek kulak asmadı, ama Westminster'a vardıklarında, çevrenin saygınlığı karşısında biraz neşelenerek etrafına bakınmaya başladı. Ama araba ağır ağır ilerledi ve şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde, çevresi o kadar bakımsızdı ki, Manastır'a bir taş atımlık mesafede olduğunu fark etmek zordu. Bay Scunthorpe'un, Tothill Fields Bridewell olduğunu söylediği çirkin bir tuğla yapıyı göstererek onu oyalamaya çalışması, onu öylesine ürküttü ki, aceleyle ona buranın suçlularla dolup taşıdığını, duvarlarının arkasında başka bir ruha yer olmadığını söyledi. Görülecek bir sonraki ilgi çekici nesne bir dizi bodur sadaka eviydi. Bunu bir hayır kurumu izliyordu, ama Arabella'ya bu bölge çoğunlukla sefil barakalardan, iç karartıcı bir çürümeye yüz tutmuş eski konaklardan ve çok sayıda meyhaneden oluşuyormuş gibi geldi. Bazı izbe evlerin kapısında asık suratlı kadınlar duruyordu; yarı çıplak çocuklar kirli kaldırım taşları üzerinde taklalar , faytonlarla seyahat edecek kadar iyi giyimli insanlardan cömertlik kazanma umuduyla dönüyorlardı; bir köşede, demir bir kazanın arkasında oturan şişman bir kadın, tuğla örücülerinden yataklı genç kadınlara kadar tuhaf bir şekilde karışık bir kalabalığa çay dağıtıyor gibi görünüyordu; Dar sokaklarda kömür tekliflerinden eski demir için yalvarışlara kadar çeşitli sokak çılgınlıkları yankılanıyordu; ve erkek nüfus tamamen çöpçülerden, süpürgecilerden ve mavi gıdıları ve yaka yerine boyunlarında süveterleri olan tanımlanamayan kişilerden oluşuyor gibiydi.

Birkaç gürültülü sokağın girişinden geçtikten sonra Söğüt Yolu'na saptı ve bir süre bu yolda ilerledikten sonra, pencerelerinde kuruması için asılmış çamaşırların yanı sıra birkaç kırık camın da bulunduğu pis bir evin önünde durdu. Açık kapı aralığında yaşlı bir kadın sallanan bir sandalyede oturmuş, toprak piposunu üflüyor ve bir kolunda ciyaklayan bir bebek tutan, zaman zaman salladığı ya da kendisinin de sık sık içtiği siyah bir şişeden tazelediği genç bir kadınla sohbet ediyordu. Arabella o siyah şişenin içinde ne olduğuna dair kesin bir bilgiye sahip değildi ama içinde sert bir içki olması gerektiğinden emindi. Bay Scunthorpe onu arabadan indirirken ve basit kambrik elbisesinin volanlarına yapışan kamışları özenle fırçalarken, Bertram'ın düşüncesi bir an için aklından çıktı; çantasını açtı, içinde bir şilin aradı ve bebeğin annesinin eline sıkıştırarak onu şaşırttı ve ciddiyetle şöyle dedi: "Lütfen bebeğe biraz süt alın! Lütfen ona o iğrenç şeyi vermeyin!"

Her iki kadın da çeneleri düşmüş bir halde ona bakıyordu. Aklını ilk başına toplayan yaşlı İrlandalı kadın bir kahkaha patlattı ve ona Quartern Sue'dan daha az önemli bir şahsiyetle konuşmadığını söyledi. Bu Arabella'ya pek bir şey ifade etmedi, ama o hâlâ bu yakıştırma üzerinde kafa yorarken, Quartern Sue şaşkınlığını üzerinden atmış, utançlarını sıralamaya başlamış ve elini imalı bir şekilde kavuşturmuştu. Bay Scunthorpe'un alnında boncuk boncuk terler belirdi ve ona böyle kötü şöhretli kadınlarla konuşmaması gerektiğini fısıldayarak kızını eve soktu. Quartern Sue, hiçbir fırsatı kaçırmayan biri olarak onları takip etti, dilencinin sızlanması kreşendoya yükseldi, ancak cılız, halı döşenmemiş bir merdivenin dibinde, yağlı sarı saçları tutam olan, cinlerin tüm tahribatının güzelliği tamamen yok etmediği bir yüz ve çeşitli yerlerde lekeli ve korsajı kirli bir vardiyanın bakışlarını ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmiş olan eski püskü bir elbise ile iri yapılı genç bir kadın tarafından geri püskürtüldü. Quartern Sue'yu, Arabella'nın hiçbirini anlamadığı bir dizi sözle çileden çıkaran bu hanımefendi, yüzünde kavgacı bir ifade ve kollarını iki yana açmış bir halde dönüp kibar ziyaretçilerin karşısına dikildi. Tanıdığı gibi görüldüğü Bay Scunthorpe'a, bir flaş mortu kenara getirerek ne demek istediğini sordu. Bay Scunthorpe şöyle dedi

Sarışın güzel, kan çanağına dönmüş bir çift gözünü Arabella'ya çevirdi ve boğuk bir sesle, "Rahibe!" diye bağırdı: "Ho! Rahibe, öyle mi?"

"Bana mesajı getiren kız!" diye açıkladı Bay Scunthorpe, Arabella'ya utangaç bir tavırla.

Sarışın güzelin Arabella'nın gözüne girmek için başka bir pasaporta ihtiyacı yoktu. Eğer Leaky Peg'in kişiliğinde asılı duran güçlü ahmaklık kokusunun farkına -ki varmamış olması pek mümkün değildi- bunu belli etmedi, ama ellerini uzatmış, dudaklarında fevri sözcüklerle ilerlemeye başladı. "Ah, kardeşime nazik davranan kız sen misin? Sana teşekkür etmeme izin vermelisin! Size borcumu asla ama asla ödeyemem! Bay Scunthorpe bana, buraya geldiğinde onunla ilgilenenin siz olduğunuzu söylüyor!"

Sızıntı Peg bir an ona sert sert baktı ve sonra hırçın bir sesle şöyle dedi "Paspasın üzerinde bir geyik buldum, masmavi, gördün mü? Ağzından başka bir şeyi yoktu! Yarı parlak yarı aptal, işte bu o. Vurun bana, bu hödükte ne bulduğumu bilmiyorum!"

"Bayan Tallant, yukarı gelseniz iyi olur!" dedi, Leaky Peg'in kelime dağarcığı Arabella'ya göre daha anlaşılır olan acılı Bay Scunthorpe.

"Mummer'ına dublaj yapıyorsun, seni paspas çubuğundaki ölü kafası!" Leaky Peg ona öğüt verdi. "Beni ve şişko mort'u rahat bırak!" Arabella'ya döndü ve kabaca şöyle dedi: "Lurched, değil mi? Bana peşinde bir bağlantı elemanı olduğunu söyledi. Onunla içki içerken kafasında bir meg bile yoktu. Onu da yanımda götürdüm, nedenini biliyorsam bana vurun!" Başparmağını merdivenlere doğru salladı. "Onu götürmek istiyorsun: bu onun işi değil, benim de değil! Yemediği koyun eti ve püreyi almak için bir çocuğun ağzını bozuyorsun! Ben! onu; rica ederim!"

Bu Leaky Peg'in Bertram'a yiyecek sağladığını anlayan Arabella, gözleri yaşararak onun ellerinden birini tuttu ve iki arasına alarak hararetle sıktı: "Ne kadar iyi

öylesiniz! Gerçekten, size teşekkür ederim! O sadece bir çocuk, biliyorsunuz ve siz olmasaydınız ona ne olurdu, düşünmeye cesaret edemiyorum!"

Leaky Peg alaycı bir tavırla, "Benim bundan anladığım yeterince az!" dedi. "Sen ve onun kırıcı sözleri! Dansçıları kaldırın, siz ve yanınızdaki diş çekmecesine benzeyen kalıpçı! Sağdaki ilk kapı: bayat sarhoş, ama henüz dönmedi!"

Bu yüreklendirici sözlerin ardından topuklarının üzerinde dönerek evden çıktı ve eşiğe tekrar gelme cüretini gösteren Quartern Sue'yu önünden sürükledi. Bay Scunthorpe, Arabella'yı merdivenlerden çıkarmak için acele etti ve sitem dolu bir sesle "Onunla konuşmamalısınız, hanımefendi! Hiç de öyle değil! Sizi temin ederim!"

"O şey!" diye haykırdı küçümseyerek. "Onun iyi bir kalbi var, efendim!"

Bay Scunthorpe utanarak özür diledi ve merdivenlerin başındaki kapıya vurdu.

Odanın içinden Bertram'ın sesi duyuldu ve Arabella refakatçisinin onu içeri almasını beklemeden kapının mandalını kaldırıp hızla içeri girdi.

Çöp yığınları arasında cılız kedilerin dolaştığı pis bir avluya bakan daire küçük, oldukça karanlıktı ve bir duvara yaslanmış sarkık bir yatak, bir masa, iki tahta sandalye ve yırtık pırtık bir halı şeridiyle döşenmişti. Masanın üzerinde bir somun ekmek, bir topuk peynir, bir bardak, bir sürahi ve boş bir şişe duruyordu; şöminenin rafında ise, muhtemelen Sızıntılı Peg tarafından oraya yerleştirilmiş, içinde solmuş bir demet çiçek bulunan kırık bir kupa vardı. Yatağa uzanmış olan Bertram, kapı açıldığında dirseğinin üzerinde doğruldu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Tamamen giyinikti ama boynunda düğümlenmiş bir mendil vardı ve hem hasta hem de dağınık görünüyordu. Arabella'yı görünce hıçkırık gibi bir ses çıkardı ve debelenerek ayağa kalktı. "Bella!"

Sözcüğün üzerine onun kollarındaydı, gözyaşlarına boğulmaktan kendini alamıyor ama tutkuyla ona sarılıyordu. Nefesi içki kokuyordu,

Ama bu onu şoke etmesine rağmen, ondan uzaklaşmadı ve ona daha sıkı sarıldı.

"Gelmemeliydin!" dedi kararsızca, "Felix, onu buraya nasıl getirebildin?"

Bay Scunthorpe, "Hoşuna gitmeyeceği konusunda onu uyardım," diye kendini mazur gösterdi. "Seni görmeyi çok istiyor!"

Bertram bir inilti çıkardı. "Bilmeni istememiştim!"

Kendini bıraktı, gözyaşlarını sildi ve sandalyelerden birine oturdu. "Bertram, bunun saçmalık olduğunu biliyorsun!" dedi. "Bana gelmeyeceksin de kime geleceksin? Çok üzgünüm! Bu korkunç evde ne kadar acı çekmiş olmalısın!"

"Güzel, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum: Sızdıran Peg getirdi beni. Sen de biliyorsun ki Bella, o kadar sarhoştum ki Red Lion'dan kaçtıktan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum!"

"Hayır, anlıyorum," dedi. "Ama Bertram, lütfen içmeye devam etme! Her şey çok kötü ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor! Ne yazık ki keyifsiz görünüyorsun ve bunda şaşılacak bir şey yok! Boğazın mı ağrıyor, canım?"

Yüzü kızardı, eli içgüdüsel olarak boynundaki mendile gitti. "Bu! Oh, hayır! Manifaturacıya oyun oynuyorsun, hayatım!" Onun şaşkın bakışlarını gördü ve kısa bir kahkaha atarak ekledi: "Buradaki ev sahiplerimden öğrendiğim laf kalabalığına şaşarsın! Ağzı laf yapan biri oldum - en azından Peg benim için işi idare ediyor! Rehin, Bella, rehin! Yakında sırtımda bir paçavra bile olmayacak, bu bir şey ifade etmez!"

Yatağın kenarında oturan Bay Scunthorpe, Arabella ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. Hızlı hızlı konuştu: "Bu çok şey ifade eder! Ne yapılması gerektiğini düşünmeliyiz. Sadece bana borcunu söyle!"

Adam miktarı açıklamakta isteksizdi ama kadın ısrar etti ve bir süre sonra ağzından kaçırdı: "Yedi yüz pounddan fazla ediyor! Aklanmam mümkün değil!"

Dehşete kapılmıştı, çünkü bu kadar çok borcu olabileceğini tahmin etmemişti. Bertram kendini diğer sandalyeye atıp varlığına bir son vermek için çılgınca konuşmaya başladığında şaşırmadı. Bertram'ın umutsuzluğunun bu tür çılgınca çıkışlarla giderileceğini tahmin ederek ve şiddetli tehditlerini uygulamaya koyacağından pek de korkmayarak konuşmasına izin verdi. O konuKurken kadın, sorunlarına bir çözüm bulmak için beynini zorluyor, ona sadece yarım kulak veriyor, ama zaman zaman elini yatıKtırıcı bir biçimde okKuyordu. Sonunda Bay Scunthorpe araya girdi ve büyük bir sağduyuyla şöyle dedi: "Nehre atlamam gerektiğini düşünme, sevgili yaşlı çocuk. Kız kardeşin bundan hoşlanmaz. Sızıntı olur. Valinin de hoşuna gitmeyebilir, bunu asla bilemezsin!"

"Hayır, kesinlikle!" dedi Arabella. "Artık bundan söz etmemelisin, Bertram. Bunun ne kadar kötü olacağını biliyorsun!"

"Sanırım kendimi öldürmeyeceğim," dedi Bertram biraz somurtkan bir sesle. "Ama sana şunu söyleyebilirim: Babamın yüzüne asla *bununla* bakmayacağım!"

"Hayır, hayır!" diye kabul etti. "Yedi yüz pound! Bertram, bu nasıl mümkün oldu?"

"Faroda altı yüz dolar kaybettim," dedi ba\$ını ellerinin arasına alarak. "Geri kalanı... Terzi, kiraladığım at, Tatt'a olan borcum ve handa yaptığım atış... Ah, bir düzine şey! Bella, ne yapacağım ben?"

Bu şekilde konuştuğunda sesi daha çok tanıdığı küçük kardeşine benziyordu; yüzünde korkmuş bir ifade, sesinde ise ona yardım edebileceğine dair mantıksız bir bağımlılık vardı.

"Faturalar bir anlam ifade etmiyor," dedi Bay Scunthorpe. "Kasabayı terk et: takip edilmeyeceksin. Kendi adınızla yaşamıyorsunuz. Borç almak başka bir mesele. Bunun için rüzgarı yükseltmek lazım. Şeref borcu."

"Biliyorum, lanet olsun sana!"

"Ama bütün borçlar onur borcudur!" Arabella dedi ki. "Gerçekten de, her şeyden önce faturalarınızı ödemelisiniz!"

İki beyefendi arasında, bir kadınla asla anlayamayacağı belli olan bir konuda tartışarak nefeslerini boşa harcamamak konusunda anlaşıklarını gösteren bir bakış geçti. Bertram elini alına götürerek kısa bir iç geçirdi ve şöyle dedi: "Yapılacak tek bir şey var. Her şeyi düşündüm Bella ve sahte bir isimle askere yazılmak istiyorum. Eğer beni asker olarak kabul etmezlerse, sıradan bir alaya katılacağım. Bunu ilk düşündüğümde dün yapmalıydım, ama önce yapmam gereken bir şey var. Onur meselesi. Elbette babama yazacağım ve beni tamamen dışlayacağını sanıyorum, ama yapacak bir şey yok!"

"Nasıl böyle düşünebilirsin?" Arabella öfkeyle bağırdı. "Üzölmüş olmalı - ah, bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum! Ama bilmelisin ki, asla, asla seni kovmak gibi Hristiyanlık dışı bir şey yapmaz! Oh, ona henüz yazma! Sadece ne yapabileceğimi düşünmem için bana zaman ver! Eğer babam o kadar borcun olduğunu bilseydi, eminim onu mahvetse bile her kuruşunu öderdi!"

"*Bunu* ona söyleyecek kadar budala olduğumu nasıl düşünörsünüz? Hayır! Ona tüm aklımın orduda olduğunu ve saflara katılmamayı tercih ettiğimi söyleyeceğim!"

Bu konuşma Arabella'nın yüreğine daha önceki intihar konuşmasından çok daha büyük bir dehşet düşürdü, çünkü Kral'ın şilinini almak Arabella'ya onun yapabileceği bir şey gibi göröndü. Fısıltıyı zor aşan bir sesle: "Hayır, hayır!"

"Öyle olmalı Bella," dedi, "tek uygun olduğum şeyin ordu olduğuna eminim ve üzerimde bir borç yükü varken tekrar yüzümü gösteremem. Özellikle de onur borcu! Tanrım, sanırım delirmiş olmalıyım!" Sesi kesildi ve bir an konuşamadı. Sonunda sahte bir gülümseme yaratmayı başardı ve şöyle dedi: "Güzel bir , değil mi? Benim yaptığım kadar yanlış bir şey yapmadınız."

"Ah, çok kötü davrandım!" diye haykırdı. "Bu duruma düşmenizde benim de suçum var! Seni Lord Wivenhoe'ya hiç takdim etmemiş olsaydım-"

"Bu saçmalık!" dedi hemen. "Onunla tanışmadan önce oyun evlerine gitmiştim. Benim onun kadar kör olmadığımı bilmemeliydi! Ben de

onunla Nonesuch'a gitmemeyi tercih ederdim. Sadece bir yarışta para kaybetmiştim ve düşündüm ki - umuyordum ki Oh, konuşmanın bir bedeli yok! Ama bunun senin hatan olduğunu söylemek tamamen palavra!"

"Bertram, Nonesuch'ta paranı kim kazandı?" diye sordu.

"Banka. Faroydu."

"Evet, ama banka birinin elinde!"

"Nonpareil."

Kadın ona baktı. "Bay Beaumaris?" diye nefes nefese kaldı. Adam başını salladı. "Oh, hayır, öyle söyleme! Sana nasıl izin verdi? Hayır, hayır, Bertram!"

Sesi o kadar sıkıntılı geliyordu ki, adam GaGırdı. "Neden olmasın ki?"

"Sen sadece bir çocuksun! O biliyor olmalı! Ve senden gelen el notlarını kabul etmek! En azından bu kadarını yapmayı reddedebilirdi!"

"Anlamıyorsun!" dedi sabırsızlıkla. "Oraya Chuffy ile birlikte gittim, neden benim oynamama izin vermiyor?"

Bayım. Scunthorpe başını salladı. "Çok garip
durum, Hanımefendi. Bir adamın sesli harflerini reddetmek
şeytani bir hakarettir."

Her iki beyefendinin de paylaştığı belli olan kuralların inceliklerini takdir edemiyordu ama erkek çevrelerinde geçerli olmaları gerektiğini kabul edebilirdi. "Onun yanlış yaptığını düşünüyor olmalıyım," dedi. "Ama boş ver! Önemli olan onun - benim onu özellikle tanıyor olmam! Umutsuzluğa kapılma, Bertram! Ona gidip senin yağının tutmadığını ve zengin bir adamın oğlu olmadığını açıklarsam, borcunu affedeceğine inanıyorum!"

Sözünü kesti, çünkü hem Bertram'ın hem de Bay Scunthorpe'un yüzlerindeki şok olmuş onaylamama ifadesini yanlış anlamak mümkün değildi.

"Aman Tanrım, Bella, şimdi ne diyeceksin!"

"Ama Bertram, gerçekten de pek çok kiřinin dūřundūęu gibi gururlu ve huysuz biri deęil! Ben onu özellikle nazık ve yardımsever buldum!"

"Bella, bu bir *onur borcu*! Bunu yapmam hayatım boyunca sūrse bile, demeliyim ve bu yūzden ona söyleyeceęim!"

Bay Scunthorpe bu kararı başıyla onayladı.

Arabella, "mrūnū o kadar zengin bir adama altı yūz sterlin ödeyerek mi geçireceksin?" diye baęırdı. "Bu çok saçma!"

Bertram umutsuzca arkadaşına baktı. Bay Scunthorpe özenle şöyle dedi: "Yapacak bir şey yok hanımefendi. Namus borcu namus borcudur. Bundan kaçış yok."

" edemem! Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum, ama yapabilirim ve onun beni asla reddetmeyeceğini biliyorum!"

Bertram onun bileęini kavradı. "Dinle, Bella! Sanırım anlamıyorsun - aslında anlamadıęını görebiliyorum- ama eęer böyle bir řey yapmaya cūret edersen yemin ederim bir daha yūzūmū göremezsin! Ayrıca, o benim sesli harflerimi yırtsa bile, ben yine de onları kurtarmakla yūkūmlū olduęumu dūřūnūrūm! Bir dahaki sefere o lanet esnafın faturalarını benim için ödemesini istemeyi nereceksin!"

Suçluluk duygusuyla rengi attı, ūnkū az önce aklından böyle bir fikir geçmiřti. Bir an önce yūzū kataleptik bir ifadeye būrūnmūř olan Bay Scunthorpe aniden u hamile kelime söyledi. "Bir fikrim var!"

Tallantlar endiřeyle ona baktılar; Bertram umutla, kız kardeři ise biraz řūpheyle.

"Ne dediklerini biliyor musun?" Bay Scunthorpe sordu. "Banka her zaman kazanır!" "Bunu biliyorum," dedi Bertram acı acı. "Syleyeceğin tek şey buysa-"

"Bekle!" dedi Bay Scunthorpe. "Bir tane bařlat!" Karřısındaki iki yūzūn de boř bir řařkınlık içinde olduęunu grdū ve biraz da sabırsızlıkla ekledi:

"Faro!"

"Faro bankası mı kuracaksınız?" dedi Bertram kuşkuyla. "Delirmiş olmalısınız! Hayatımda duyduğum en çılgınca şey olmasa bile, sermaye olmadan bir faro bankası işletemezsiniz!"

Bay Scunthorpe gururla, "Bunu ben de düşünmüştüm," dedi. "Mütevellilerime git. Hemen gidin. Kaybedilecek bir an bile yok."

"Yüce Tanrım, böyle bir sebep için sermayenize dokunmanıza izin vereceklerini düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Neden olmasın!" diye karşı çıktı Bay Scunthorpe. "Hep bir şeyler eklemeye çalışıyorsun. Mülkü geliştirmek için bana sürekli vaaz veriyorlar! Bunu yapmanın çok iyi bir yolu: Bunu kendilerinin düşünmemiş şaşıyorum. En iyisi hemen gidip amcamı görmek."

"Felix, sen bir budalasın!" dedi Bertram sinirli bir şekilde. "Hiçbir kayyum böyle bir şey yapmana izin vermez! İzin verseler bile, Tanrı aşkına, ikimiz de hayatımızı bir faro-bank işleterek geçirmek istemiyoruz!"

"Buna gerek yok," dedi Bay Scunthorpe, inatçı bir tavırla. "Sadece seni borçtan kurtarmak istiyorum! İyi bir gece geçirirsen bankayı kapatırsın o zaman."

Bu plana öylesine kapılmıştı ki, onu bu planı desteklemekten vazgeçirmek için bir süre beklemek gerekti. Arabella tartışmaya pek aldırmadan kendi düşüncelerine dalmıştı. Bu düşüncelerin hiç de hoş olmadığı, Bay Scunthorpe kendi planlarını savunmaya daha az dalmış olsaydı, ona bile belli olurdu, çünkü Arabella'nın elleri kucağında bir sıkılıp bir açılmakla kalmıyor, her zaman çok anlamlı olan yüzü de onu ele veriyordu. Ama Bertram, Bay Scunthorpe'u bir faro-bank'ın işe yaramayacağına ikna ettiğinde, iki beyefendinin de göğsünde hiçbir kuşku uyandırmayacak kadar kendine hâkim olmuştu.

Gözlerini, heyecanlı tartışmasından sonra umutsuz bir kasvet içine gömülmüş olan Bertram'a çevirdi. Düşünmeliyim

bir şey," dedi. "Sana yardım etmeyi başaracağımı *biliyorum*! Ama lütfen, lütfen askere gitme, Bertram! Henüz değil! Eğer başarısız olursam!"

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Bay Beaumaris'i görmeden ve ona durumun nasıl olduğunu açıklamadan askere yazılmayacağım! Bunu yapmalıyım. Ona Londra'da hiç param olmadığını ve Yorkshire'a göndermek zorunda kalacağımı söyledim, o da benden perşembe günü evine uğramamı istedi. Bana öyle bakmanın bir faydası yok, Bella! Ona söyleyemedim. Bitik durumdaydım ve ona ödeme yapacak durumum yoktu, hepsi oradaydı, konuştuklarımızı dinliyorlardı! Ölmeyi tercih ederdim! Bella, hiç paran var mı? Bana gömleğimi geri alacak kadar para verebilir misin? Bu halde Nonpareil'i görmeye gidemem!"

Kadın çantasını adamın eline tutuşturdu. "Evet, evet, elbette! Keşke o eldivenleri, ayakkabıları ve yeni atkıyı almamış olsaydım! Sadece on gine kaldı, ama ben sana nasıl yardım edeceğimi düşünene kadar seni rahat ettirmeye yeter, değil mi? Lütfen, lütfen bu korkunç evden çıkın! Yolumuzun üzerinde pek çok han gördüm ve bir ya da ikisi saygın görünüyor!"

Bertram'ın yerini değiştirmeye çok hazır olduğu belliydi ve yenilmekten çok memnun olduğu kısa bir tartışmadan sonra keseyi aldı, ona sarıldı ve onun dünyadaki en iyi kız kardeş olduğunu söyledi. Leydi Bridlington'ın uzun bir süre içinde geri ödeme vaadiyle kendisine yedi yüz pound vermesinin sağlanıp sağlanamayacağını merakla sordu, ama Leydi böyle bir şey ayarlayabileceğinden kuşkusu olmadığını neşeyle söylediye de, bunun mümkün olduğuna kendini inandıramadı ve içini çekti. Bay Scunthorpe, sözlerine o küçümseyici öksürüklerinden birini ekleyerek, arabaya onları beklemesi söylendiğine göre, kendisinin ve Bayan Tallant'ın belki de gitmeleri gerektiğini söyledi. Arabella hemen Bertram için uygun bir pansiyon aramaya çıkmaya çok istekliydı, ama Bay Scunthorpe bu konuyla bizzat ilgileneceğine ve Bertram'ın giysilerini rehinciden geri alacağına söz vererek onu vazgeçirdi. Daha sonra kardeşler birbirlerine öyle dokunaklı bir şekilde sarılarak ayrıldılar ki, Bay Scunthorpe bu görüntüden çok etkilendi ve büyük bir şiddetle burnunu silmek zorunda kaldı.

Arabella'nın Park Sokağı'na tekrar ulaştığında yaptığı ilk şey yatak odasına koşmak ve şapkasını çıkarmaya fırsat bulamadan pencerenin önündeki küçük masaya oturup mektup yazmaya hazırlanmak oldu. Ama konunun aciliyeti ne kadar açık olursa olsun, daha ilk sözcükleri yazar yazmaz ilhamı kesildi ve mürekkep kaleminde kururken pencereden dışarı bakmaya başladı. Sonunda bir nefes aldı, kalemi tekrar standish'e daldırdı ve kararlılıkla iki satır yazdı. Sonra durdu, okudu, kâğıdı yırttı ve kendisine doğru yeni bir sayfa çekti.

Kendisini tatmin edecek bir sonuca ulaşması biraz zaman aldı, ama sonunda bunu başardı ve mektubu bir gofretle mühürledi. Sonra zili çaldı ve çağrısına cevap veren hizmetçinin gelmesi üzerine kızdan, eğer görevlerinden kurtulabilirse Becky'yi kendisine göndermesini istedi. Becky utangaç bir tavırla gülümseyerek ve ellerini önlüğünün içinde birleştirerek görüldüğünde Arabella mektubu uzattı ve şöyle dedi "Becky, rica etsem, bir yolunu bulup bunu Bay Beaumaris'in evine götürebilir misin? Senden benim için bir ayak iği yapmanı istediğimi söyleyebilirsin, ama bunun ne olduğunu kimseye söylemezsen sana çok minnettar kalacağım!"

"Ah, bayan!" diye nefes aldı hizmetçi, bir romantizmin kokusunu alarak. "Sanki yaşayan bir ruha tek kelime edecekmişim gibi!"

"Teşekkür ederim! Eğer Bay Beaumaris evdeyse, mektubun cevabını beklerseniz memnun olurum!"

Becky bunu derinden anladığını başıyla onayladı, Arabella'ya ateşte ve suda ona güvenebileceğini söyledi ve oradan ayrıldı.

Yarım saat sonra Arabella'nın odasına girerkenki tavrından daha komplocu bir tavır olamazdı ama kötü haberler getirmişti: Bay Beaumaris üç gün önce taşraya gitmiş ve Londra'dan bir hafta uzak kalabileceğini söylemişti.

Bay Beaumaris Londra'daki evine Salı sabahı geç kahvaltı etmek için zamanında döndü, altı gündür ortalıkta yoktu. Bakmakla yükümlü olduğu kişiler tarafından tam bir hafta boyunca uzakta olacağı düşünölmüştü, ancak hareketleri hakkında nadiren olumlu bilgi verdiği, hiçbir masrafı hesaba katmadığı ve yüksek maaşlı hizmetkârlarını, her an kendisi ya da birkaç misafiri için uygun bir eğlence sağlamak zorunda kalma beklentisiyle yaşamaya alıştırdığı için, erken geliş kimsede herhangi bir dehşete neden olmadı. Ev halkından birinin hezeyan derecesine varan bir sevinç yaşamasına neden oldu. Altı gün boyunca mutsuz bir şekilde kıvrılmış kuyruğu bacaklarının arasına sıkıştırılmış olan ve bu sürenin büyük bir bölümünü efendisinin kapısının önündeki halının üzerinde top gibi kıvrılmış bir şekilde geçiren, büyük M. Alphonse'un elleri tarafından hazırlanan seçkin yemek tabakları da dahil olmak üzere tüm yiyecekleri reddeden küçük bir melez, yuvarlanarak geldi. Alphonse'un kendisi, köpek çığlıkları atarak merdivenlerden yuvarlanarak indi ve Bay Beaumaris'in ayaklarının dibine bitkin, nefes nefese bir yığın halinde yığılmadan önce çılginca daireler çizerek kadar güç topladı. Bay Beaumaris'in kaprislerinin hizmetkârları tarafından ne kadar önemsendiğine dair çok şey anlatıyordu ki, itibarsız çırağının bile kendini düşürdüğü bu durum, bir şekilde sorumlu sayılabilecek ev halkının her üyesini, kendisini tüm suçlardan aklamak için salona getirdi. M. Alphonse bile Bay Beaumaris'e Ulysses'in kaybolan iştahını açmaya çalıştığı tavuk suyunu, tavşan yahnisini, dana inciğini ve ilikli kemiği ayrıntılarıyla tarif etmek için bodrumdaki krallığından merdivenleri tırmandı. Brough Galya monologuna ara vererek Bay Beaumaris'e, Ulysses'in hayata olan ilgisini geri getirmek için yapmadığı hiçbir şey kalmadığını, hatta bu rezaletin kedigillere karşı hiç de sempatik olmayan birini harekete geçireceği umuduyla eve başıboş bir kedi sokacak kadar ileri gittiğini söyledi. Painswick, kendisini meslektaşlarının gözünde anında iğrençleştiren kendini beğenmiş bir havayla, Ulysses'in düşünce süreçlerine ilişkin üstün anlayışından dolayı Bay Beaumaris'e teşekkür etmesi gerektiğine dikkat çekti: Ulysses'e koruması için Bay Beaumaris'in eldivenlerinden birini vermek gibi mutlu bir fikir bulmuştu.

Ulysses'i kucağına alan Bay Beaumaris bütün bu kendini haklı çıkarma çabalarına aldırmadan hayranına döndü. "Ne kadar aptalsın!" diye gözlemledi. "Hayır, en büyük nefretimi

yüzünü yaladı, ve senden kaçınmanı istemek zorundayım. Sessiz ol, Ulysses! Sessiz ol! İlginiz için size minnettarım, ama her zamanki sağlığımın tadını çıkardığımı anlamalısınız. Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim. Kendini bir kez daha bir deri bir kemiğe indirgemişsin dostum, bu süreci gülünç olduğu kadar adaletsiz bulduğumu belirtmek isterim. Sana bakan biri, masamdaki kırıntıları bile sana çok gördüğümü sanır!" Sesinde en ufak bir değişiklik yapmadan ve gözlerini kucağındaki yaratıktan ayırmadan ekledi: "Ayrıca ev halkımın aklını başından almışsınız gibi görünüyor, öyle ki büyük bir kısmı bana ihtiyacım olan kahvaltıyı sağlamak yerine, herhangi bir suçlama şüphesinden kendini kurtarmakla meşgul ve ekleyebilirim ki bu şekilde kendine hiçbir iyilik yapmıyor."

Bay Beaumaris'in sesini duymak bile onu kendinden geçiren Ulysses, hayranlıkla yüzüne baktı ve kendisini okuyan eli yalamaya bağıladı. Bay Beaumaris'in sesi uşakları üzerinde bambaşka bir etki yarattı: Painswick giysilerini değiştirmeye, Brough kahvaltı salonundaki masayı hazırlamaya, Alphonse yıldırım hızıyla York jambonundan birkaç dilim kesmeye, tavaya yumurta ve ot koymaya, çeşitli uşaklar da kahve çekirdeklerini öğütmeye, ekmekleri kesmeye ve çaydanlıkları kaynamaya bırakarak hızla dağıldılar. Bay Beaumaris, Ulysses'i bir kolunun altına soktu, salondaki masadan bir yığın mektup aldı ve onlarla birlikte kütüphanesine doğru yürüdü. Kendisine kapıyı açmak için acele eden gayretli genç uşağa şöyle dedi: "Bu iğrenç hayvan için yemek!" -bu emir hızla mutfığa iletildi ve M. Alphonse'un baş yardımcısına derhal kendisine verilen görevi bırakmasını ve bir Cambaceres'in azalan iştahını canlandırmak için hesaplanmış bir yemek hazırlamasını emretmesine neden oldu.

Bay Beaumaris, bir yığın davetiye ve faturayı bir kenara fırlatırken, Penny Post aracılığıyla gönderilmemiş olan ve üzerinde "*Acil*" yazan bir kâğıda rastladı. Kesinlikle kadınsı bu yazıyı tanımıyordu. "Bakalım burada neyimiz varmış, Ulysses?" dedi gofreti kırarken.

Pek fazla bir şeyleri yoktu. "*Sayın Bay Beaumaris,*" diye *devam* ediyordu mektup, "*beni ziyaret etme onurunu verirseniz size çok minnettar olurum.*"

Park Street'e en kısa zamanda gelmenizi ve uşaktan beni bu olaydan haberdar etmesini rica ediyorum. Saygılarımla, Arabella Tallant."

Bayan Tallant'ı o kadar çok düşündürmüş ve sıcak preslenmiş not kâğıtlarını mahvetmiş olan bu mektup sanatı örneği etkisini göstermekte gecikmedi. Bay Beaumaris yazışmalarının geri kalanını bir kenara bıraktı, Ulysses'i yere bıraktı ve güçlü zihnini bu birkaç altı çizili sözcüğün doğru yorumlanması için eğdi. Brough, kahvaltısının kendisini beklediğini söylemek için odaya girdiğinde hâlâ bu işle meşguldü. Mektubu salona ve kahve cezvesine dayadı, henüz mektubun özüne inemediğini hissediyordu. Ayaklarının dibinde, uzun süren orucunun tahribatını coşkuyla onaran Ulysses, bir boa yılanının iştahını tatmin etmek için aşırı sayılabilecek bir yemeği hızla tüketiyordu.

"Bu," dedi Bay Beaumaris, "üç gün önce buraya teslim edildi, Ulysses!"

Keskin koku alma duyusu tabağının ortasına kurnazca gizlenmiş tavuk sakatatını keşfetmiş olan Ulysses, bu konuşmaya göstermelik bir kuyruk sallamadan fazlasını yapamadı ve Bay Beaumaris'in rüzgârda ne olabileceğini öğrenmek için daha sonra yaptığı talebe hiçbir cevap vermedi. Bay Beaumaris, kısa bir süre sonra alt kattaki sanatçının duyarlılıkları üzerinde endişe verici bir etki yaratacak olan bir hareketle, kahvaltısından arta kalanları bir kenara itti ve odaya yeni girmiş olan uşağına el salladı. "Şehir elbisem!" dedi.

Painswick vakur bir tavırla, "Hazırladım efendim," diye cevap verdi. "Belki de bahsetmem gereken tek bir konu var."

"Şimdi olmaz," dedi Bay Beaumaris, gözleri hâlâ Bayan Tallant'ın alaycı konuşmasına takılmıştı.

Painswick başıyla selam verdi ve geri çekildi. Bu konu, onun titiz değerlendirmesine göre, işverenin bariz meşguliyetine burnunu sokmasını haklı çıkaracak kadar önemli değildi; Bay Beaumaris az sonra binici elbisesini mavi ceket, sarı pantolon, iffetli yelek ve pırıl pırıl Hessian'larla değiştirmek için yukarı çıktığında da bu konuyu açmadı.

Metropolis'teki seyircilerin gözlerini memnun etme alışkanlığı vardı. Ancak bu çekimserliği, efendisinin soyutlanmasına duyduğu saygıdan çok, Bay Beaumaris'in berbat bir şekilde paketlenmiş portmantosundan bir gömleğin kaybolduğunu fark ettiğinde ruhunu istila eden telafi edilemez kayıp duygusundan kaynaklanıyordu. Konuşmasını han hizmetçilerinin ahlakı ve Bay Beaumaris'in en iyi ikinci çift Hessian'ına ancak taşralıların ayakkabılarında kullanılabilecek bir kararmayla muamele eden meçhul bir çizmenin düştüğü ahlaksızlığın derinlikleri üzerine acı düşmanlıklarla sınırladı. Bay Beaumaris'in aynanın karçısında hızla ve ustalıkla yakasının kıvrımlarını düzelttiğini ya da özenli tırnaklarını törpülediğini düşünerek bu konuğmaya pek aldırırç etmedi, ama bu konuğma onun incinmiğ duygularını bir ölçüde hafifletti.

Bay Beaumaris, uşağını gardırobundaki hasarı onarması, sadık hayranını da devasa bir yemeğın etkilerini atması için bırakarak evden çıktı ve Park Street'e yürüdü. Burada lordum, leydim ve Bayan Tallant'ın barouche ile Lord Elgin'in çok tartışılan mermerlerinin sergilendiğı British Museum'a gittikleri haberiyle karşılaştı. Bay Beaumaris bu bilgi için kâhyaya teşekkür etti, yoldan geçen bir taksiyi çağırđı ve arabacıya kendisini Great Russell Sokağı'na götürmesini söyledi.

Bayan Tallant'ı, ilgisiz bakışlarını Nike Apteros Tapınağı'ndan yontulmuş bir levhaya dikmiş, Lord Bridlington'ın dersini dinlerken buldu. Onun uzun boylu, zarif figürünün salonda ilerlediğini ilk fark eden Leydi Bridlington oldu, çünkü eski eserler koleksiyonunu Lord Elgin'in Park Lane'deki evinde sergilenirken ve Burlington House'a taşındığında doğal olarak görmüşdü, üçüncü kez bakma zorunluluğı hissetmiyordu ve o sabah British Museum'u ziyaret etmeyi seçmiş olabilecek tanıdıklarına göz kulak olmak daha kârlıydı. Bay Beaumaris'i görünce sevinçle haykırdı: "Bay Beaumaris! Ne büyük bir şans! Nasılsınız? Dün Kirkmichael'in Venedik Kahvaltısı'na nasıl oldu da gelmediniz? Ne büyüleyici bir parti! Çok hoşunuza gitmiş olmalı! Altı yüz konuk sadece hayal!"

Bay Beaumaris elini sıkarak, "Bu kadar çok kişinin arasında yokluğumu fark etmeniz beni gururlandırdı, hanımefendi," diye cevap verdi. "Birkaç gündür şehir dışındaydım ve ancak bu sabah dönebildim. Bayan Tallant! 'Hizmetçi, Bridlington!'"

Adının söylendiğini duyunca şiddetle irkilen ve hızla başını çeviren Arabella, ona biraz sarsıcı gelen bir hareketle onun elini tuttu ve bir çift gergin, soran gözünü onun yüzüne dikti. Lord Bridlington onlara güven verici bir şekilde gülümsedi ve müzeye sadece Grek hazinelerini Arabella'ya göstermek için geldiğini, onları *ilk kez* görme ayrıcalığına sahip olmadığını söylemek için acele eden Leydi Bridlington'a nazikçe kulak verdi. Lord Bridlington, dinleyicilerine karşı herhangi bir yüceltmeden kaçınmayarak, parçaların olası sanatsal değeri hakkındaki görüşlerini açıklamaya başladı; Bay Beaumaris en durgun haliyle sözünü kısa kesmeseydi, hiç kuşkusuz onu uzun bir süre meşgul edecekti: "West'in ve Sir Thomas Lawrence'ın açıklamaları, sanırım, bu eski eserlerin estetik değerini ortaya koymuş olmalı. Satın alınmalarının *uygunluğuna* gelince, her birimiz kendi fikrimizi savunabiliriz."

"Bay Beaumaris, bizimle birlikte Somerset House'u ziyaret etmek ister misiniz?" diye araya girdi Leydi Bridlington. "Açılış Günü'nde nasıl oldu da orada bulunmadık bilmiyorum, ama öyle bir koşuşturmanın içine düştük ki, dönüp bakacak zamanımız olması bile mucize! Arabella, aşkım, bütün bu üzücü bir şekilde hasar görmüş friz parçalarına ya da her ne deniyorsa ona bakmaktan oldukça yorulduğunu söyleyebilirim - değil ama gözlerimi sonsuza dek ziyafet çekebileceğimi beyan ederim - ve bir değişiklik için resimlere bakmaktan memnun olacaksın!"

Arabella bunu kabul etti ve Bay Beaumaris'e öyle yalvaran bir bakış fırlattı ki, o da arabaya oturmayı kabul etti.

Strand'e giderken, Leydi Bridlington tesadüfen tanıdıklarının gözlerini yakalamakla ve arka koltuklardan birinde oturan seçkin kişiye selam verip el sallayarak dikkatlerini çekmekle o kadar meşguldü ki, konuşmaya pek vakit bulamadı. Arabella gözleri kısık bir şekilde oturuyor, elleri de arabanın sapına bağladığı kurdelelerle oynuyordu.

Bay Beaumaris onu seyretmekle yetiniyor, solgunluğuna ve gözlerinin altındaki koyu gölgelere dikkat ediyordu. Misafirleri ağırlamak Lord Bridlington'a kalmıştı, o da bunu büyük bir istekle yaptı ve araba Somerset House'un avlusuna girene kadar hiç durmadan konuştu.

Binaya girdikten sonra, bir süredir Arabella ile Nonpareil arasında bir eşleşmeyi teşvik etmeye odaklanmış olan Leydi Bridlington, Frederick'i ilginç çiftten uzaklaştırmak için ortaya çıkan ilk fırsatı değerlendirdi. Sir Thomas Lawrence'ın sanatının en son örneğini görmek istediğini söyledi ve Frederick'i Başkan'ın en son devasa tuvalini incelerken bu moda şaheseri aramaya sürükledi.

"Size nasıl hizmet edebilirim, Bayan Tallant?" dedi Bay Beaumaris sessizce.

"Mektubum sende miydi?" diye bocaladı Arabella, yüzüne kısa bir süre bakarak.

"Bu sabah. Hemen Park Street'e gittim ve meselenin acil olduğunu düşünerek sizi Bloomsbury'ye kadar takip ettim."

"Ne kadar nazıksınız, ne kadar nazıksınız!" dedi Arabella, adamın zalim bir canavar olduğunu anlasaydı bundan daha kederli olamazdı.

"Ne oldu Bayan Tallant?"

Önündeki tuvale hayranlık duyan biri edasıyla, "Bunu unutmuş olabilirsiniz, efendim," dedi: "Herhalde unutmuşsunuzdur, efendim, ama bir keresinde bana -yani söyleme nezaketini göstermiştiniz- eğer duygularım değişirse-"

Bay Beaumaris merhametle araya girerek onun utancına son verdi. "Bunu kesinlikle unutmadım," dedi. "Leydi Charnwood'un yaklaştığını görüyorum, o halde yolumuza devam edelim! Duygularınızın değiştiğini mi anlamalıyım, hanımefendi?"

Bayan Tallant, yeni Ortakların *Deneme Resimlerinden* birine bakmak için itaatkâr bir şekilde yürümeye devam etti (katalogunda "Bu kadar orantısız bir eşleşmeye rıza göstermeye isteksiz olduğu anlaşılan kızı için bir anne isteyen yaşlı bir adam" olarak tanımlanmıştır), kel bir şekilde: "Evet" dedi.

"Çevremdekiler," dedi Bay Beaumaris, "beni İngiltere'nin en mutlu adamı yaptığınızı söylemekten başka bir şey yapmamı olanaksız kılıyor, hanımefendi."

Arabella boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Rahat bir eş olmaya çalışacağım, efendim!"

Bay Beaumaris'in dudakları kıpırdadı, ama büyük bir ciddiyetle cevap verdi: "Kendi payıma, istisnasız bir koca olmaya çalışacağım, hanımefendi!"

Arabella saf saf, "Evet, *eminim* olacak!" dedi. "Keşke-" "Keşke-?"

diye sordu Bay Beaumaris, Arabella sözünü keserken.

"Hiçbir şey!" dedi aceleyle. "Oh, canım, Bay Epworth orada!"

Bay Beaumaris, "Yanından geçerken sıradan bir selam vermek onun iddialarını söndürmeye yetecektir," dedi. "Eğer bu yeterli olmazsa, ona camımın arkasından bakacağım."

Bu istemsiz bir kahkaha atmasına neden oldu, ama bir an sonra tekrar ciddileşti ve belli ki kendini ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Birbirimize evlenme teklif etmek için ne kadar uygunsuz yerler seçiyoruz!" dedi Bay Beaumaris, onu nazikçe kırmızı pelüş bir kanepeye doğru yönlendirerek. "Umalım da oturup konuşmaya dalmış gibi görünürsek, kimse sözümüzü kesme terbiyesizliğini göstermesin!"

"Benim hakkımda ne düşüneceğinizi bilmiyorum!" dedi Arabella.

"Sanırım daha sakın bir ortama girene kadar sana söylemesem daha iyi olacak," diye cevap verdi. "Sana iltifat ettiğimde her zaman o kadar güzel kızarıyorsun ki, bu dikkatleri üzerimize çekebilir."

Tereddüt etti, sonra kararlılıkla ona döndü, güneşliğini sıkıca kavradı ve şöyle dedi: "Bay Beaumaris, *gerçekten* benimle evlenmek mi istiyorsunuz?"

"Bayan Tallant, *gerçekten de* sizinle evlenmek istiyorum!" diye iddia etti.

"Ve siz o kadar zenginsiniz ki benim servetim sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Hiçbir şey, Bayan Tallant."

Kadın duyulabilir bir nefes aldı. "O zaman benimle hemen evlenir misin?" diye sordu.

Bu da ne demek oluyor şimdi? diye düşündü Bay Beaumaris, irkilerek. Ben kasabadan ayrıldığımdan beri o lanet olası genç yavru daha fazla yaramazlık yapmış olabilir mi?

"Hemen mi?" diye tekrarladı, sesi ve yüzü oldukça donuktu.

"Evet!" dedi Arabella umutsuzca. "Bütün *resmiyetten* ve nişan ilanına eşlik eden saçmalıklardan hiç hoşlanmadığımı biliyor olmalısınız! Çok nazik teklifinizi kabul ettiğimi kimse tahmin edemedi sessizce, hatta büyük bir gizlilik içinde evlenmek isterim!"

Bay Beaumaris, zavallı genç tahmin ettiğinden daha derinde olmalı, diye düşündü ve hâlâ bana gerçeği söylemeye cesaret edemiyor! Bu çirkin öneriyi gerçekten yapmak istiyor mu, yoksa sadece öyle olduğunu mu sanıyor? Erdemli bir adam, hiç kuşkusuz, bu noktada, bu önlemlere en küçük bir ihtiyaç olmadığını açıklardı. Erdemli insanlar ne kadar da gülünç bir yaşam sürüyor olmalı!

Babasının kızı meydan okurcasına, "Bana tuhaf gelebilir ama ben her zaman kaçmanın çok romantik olacağını düşünmüşümdür!" dedi.

Birçokları tarafından en günahı gülünç şeylerden zevk alması olarak görülen Bay Beaumaris, daha iyi olan benliğinin uyarılarına kulaklarını tıkadı ve hemen cevap verdi: "Ne kadar ! Acaba ben

kendim kaçmayı düşünmemiştim! Bizim gibi iki önemli kişinin nişanlandığının duyurulması, hiç de hoşumuza gitmeyecek yorumlara ve tebriklere yol açacaktır!"

"Aynen öyle!" diye başını salladı Arabella, onun meseleye bu kadar makul bir açıdan baktığını görünce rahatlamıştı.

"Bir de Horace Epworth gibilerin üzüntüsünü düşünün!" dedi Bay Beaumaris, planına her an biraz daha kapılıyordu. "Onların saçmalıkları sizi çılgına çevirir."

"Şey, sanırım ," dedi Arabella.

"Buna hiç şüphe yok. Ayrıca, sizinle konuşmak için izin almak üzere babanıza başvurma formalitesi oldukça demode ve bundan vazgeçmemiz iyi olur. Eğer eski kafalı insanların zihninde reşit olmayanların evlendirilmesine karşı hala küçük bir his varsa, bunun bizi ilgilendirmesine gerek yok."

"Hayır," diye kabul etti Arabella, biraz kuşkuyla. "Sizce insanlar çok şaşıracak mı, efendim?"

"Hayır," dedi Bay Beaumaris, büyük bir doğrulukla. "Kimse zerre kadar şaşırmayacak. Ne zaman kaçmak istersiniz?"

Arabella endişeyle, "Yarın çok mu erken olur?" diye sordu.

Bay Beaumaris aşkının ona güven vermesini dileyebilirdi, ama bundan büyük zevk aldığını inkâr etmek boş olurdu. Arabella'yla birlikte yaşamak pek az sıkıcı an içerecekti ve Arabella'nın onun ahlakı hakkındaki değerlendirmesi, duyarlı bir erkeği rahatsız edecek kadar kötü olsa da, Bay Beaumaris, Arabella'nın bu kadar uygunsuz bir şekilde davranmaya hazır olduğu varsayımının, büyüleyici bulduğu bir masumiyetten kaynaklandığının farkındaydı. Büyük bir çabuklukla cevap verdi: "Bir an bile erken değil! Belki de yapmam gereken bir iki hazırlık olduğunu hatırlamasaydım, bu binayı hemen birlikte terk etmemizi önerecektim."

Arabella ciddi bir tavırla, "Hayır, bu imkânsız," dedi. "Aslında böyle Geylerden pek anlamam, ama Park Sokağı'ndan kimsenin haberi olmadan kaçmamın çok zor olacağını düşünüyorum! Çünkü yanımda en azından giysi çantamdan başka bir de valiz taşımam gerekiyor ve bu nasıl mümkün olabilir? Tabii gecenin köründe gizlice çıkmazsam, ama çok geç olması gerekir, çünkü kapıcı her zaman Lord Bridlington'ın gelmesini bekler. Ve uyuyakalabilirim," diye ekledi içtenlikle.

Bay Beaumaris kesin bir tavırla, "Gecenin köründe kaçmaktan hiç hoşlanmam," dedi. "Bu tür maceralar ip merdiven kullanmayı gerektiriyor, bana verilen bilgiye göre ve bunu pencerenize fırlatırken belki de Nöbetçiler tarafından şaşırtılma düşüncesi beni son derece tedirgin ediyor."

"Hiçbir şey," dedi Arabella, "beni bir ip merdivenden inmeye ikna edemez! Ayrıca, yatak odam evin arka tarafında."

"Belki de," dedi Bay Beaumaris, "gerekli düzenlemeleri yapmam için beni yalnız bıraksanız daha iyi olur."

"Ah, evet!" diye karşılık verdi Arabella minnetle. "Eminim bunun nasıl yapılması gerektiğini biliyorsunuzdur!"

Bay Beaumaris geçmiş kariyeriyle ilgili bu düşünceyi kayıtsız bir yüz ifadesiyle karşıladı. "Aynen öyle Bayan Tallant," dedi ciddiyetle. "Şimdi geldi de, yarın çarşamba olduğu için Vauxhall Gardens'ta bir gala gecesi olacak."

Arabella, "Evet, Leydi Bridlington bir ara beni de götürmeyi düşündü," diye onayladı. "Ama sonra, biliyorsun, o gecenin Uxbridge House'daki parti gecesi olduğunu hatırladı."

"Çok sıkıcı bir mesele, hiç şüphem yok. Leydi Bridlington'ı -ve sanırım Bridlington'ı- Vauxhall'daki partime katılma onurunu bana bahşetmesi için davet edeceğim. Siz de doğal olarak bu davete dahil olacaksınız ve akşamın uygun bir anında birlikte sokağın girişine doğru sıvışacağız, orada da benim arabam bizi bekliyor olacak."

Arabella bu öneriyi düşündü ve iki itirazı olduğunu fark etti. "Evet, ama kendi partinizin ortasında çekip giderseniz Leydi Bridlington'a ne kadar tuhaf görünürsünüz!"

Bay Beaumaris, Leydi Bridlington'un bu tuhaflığı olayın en az tuhaf özelliği olarak görebileceği düşüncesini kendine sakladı. Şöyle dedi: "Çok doğru. Biz ayrıldıktan sonra ona bir not iletilecek."

"Sanırım bu hiç yoktan iyidir," diye kabul etti Arabella. "Ona böyle davrandığım için beni hiç affedecek mi?" Bu istemsiz ünlem, onun bilgisi dışında ağzından kaçmış gibiydi. İtirazlarından ikincisini dile getirdi: "Ve her halükârda cevap vermeyecek, çünkü Vauxhall'a bir valiz götüremem!"

"Onu da bana bırakacaksınız," dedi Bay Beaumaris.

"Ama onu almak için Park Street'i arayamazsınız!" diye işaret etti.

"Kesinlikle olmaz."

Arabella, "Kıyafetlerimi, saç fırçamı ya da diş tozumu değiştirmeden kaçmayacağım!" dedi.

"Çoğu uygunsuz," kabul etti Bay Beaumaris. Beaumaris. "Tüm bunlar şeyler olacaktır gelecek."

"Benim için böyle Çeyler satın alamazsınız!" diye hayretle

söylendi Arabella. "Sizi temin ederim ki bunu yapmaktan zevk

alırım."

Ona baktı ve sonra perişan bir halde haykırdı: "Her şey ne kadar korkunç! Bu noktaya geleceğimi hiç ama hiç düşünmemiştim! Size çok sıradan geliyor olabilir ama bana... Ama görüyorum ki söylenmenin bir yararı yok!"

Bay Beaumaris'in ağzının kenarındaki belli belirsiz kas titredi ve sertçe bastırıldı. "Belki de tam olarak sıradan değildir," dedi. "Daha önce hiç kimseyle kaçmadım. Bununla birlikte, sıradan bir zekâyâ sahip bir adam için bu işi başarmanın imkânsız olmadığına inanıyorum. Anladığım kadarıyla Bayan Penkridge, iki kişiden birini yakalamayı umuyor.

senin ya da benim gözüme. Bunu yapmasına izin vereceğiz ve o size Nolleken'in büstünü beğenip beğenmediğinizi sorarken ben de Leydi Bridlington'ı aramaya gideceğim ve yarın akşam sizi Vauxhall'a getirmesi için onunla anlaşacağım."

"Ah, lütfen yapmayın! Bayan Penkridge'den hiç hoşlanmıyorum!" diye

fısıldadı. "Evet, iğrenç bir kadın ama kaçınmak imkânsız," diye karşılık

verdi.

Onun ayağa kalktığını gören Bayan Penkridge, dudaklarında ekşimsi bir gülümsemeye ona doğru eğildi. Bay Beaumaris onu yumuşak bir nezaketle selamladı, belki bir dakika kaldı ve sonra Arabella'nın kızgınlığına rağmen başıyla selam vererek yan odaya doğru gitti.

Arabella, ya Leydi Bridlington'ı bulmak zor oldu, ya da adam onun gevezeliğinin kurbanı oldu, diye düşündü, çünkü onu tekrar görene kadar çok uzun bir zaman geçmişti. Yeniden ortaya çıktığında, Leydi Bridlington gülümsemeler içinde onun yanında yürüyordu. Arabella, Bayan Penkridge'e özürler dileyerek vaftiz annesinin yanına gitti ve onu Bay Beaumaris'in Vauxhall'da bir akşam geçirmek için çok hoş bir plan hazırladığını söyleyerek neşeyle karşıladı. "Her Geyden çok senin hoşuna gideceğini bildiğim için kabul etmekte tereddüt etmedim, sevgilim!" dedi.

"Evet," dedi Arabella, artık geri dönülmez ve kınanacak bir yola girdiğini hissederek, şüphesiz hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı. "Yani, oh, evet! Ne kadar hoş!"

XVI

Bay Beaumaris, Somerset House'dan ayrıldıktan sonra bir arabaya binerek Red Lion Inn'e gitti. Orada öğrendikleri Arabella'nın davranışlarına bol bol ışık tuttu. Arabella'nın kalbini çoktan kazanmış olduğuna inanmak için kendine göre nedenleri olduğundan, kardeşini borçtan kurtarmak için onunla evlenmeyi önerdiğini öğrenince zerre kadar incinmedi, tam tersine çok eğlendi. Bertram'ın handaki hesabını ödedikten ve saatini ev sahibinden geri aldıktan sonra, başka bir hackney'le kendi evine döndü.

Üç gün üst üste düğme deliğine karahindiba takmasına neden olan, yanlış yönlendirilmiş arkadaşlarının ve kopyacılarının hoşnutsuzluğundan zevk almaktan başka bir amacı olmayan gülünçlükten aldığı aynı zevk, şimdi içinde bulunduğu durumu derinden takdir etmesini sağladı; Mount Street'e doğru yol alırken, düğün töreninin hemen ardından, bir an bile vakit kaybetmeden kendisinden yüklü miktarda para istediğini açıklamasının, saçma aşkının aklından ne zaman geçeceğini merak ederek sıkıntısını hafifletti. Bu sahneyi hayal etmekten kendini alamadı ve evine vardığında hâlâ kahkahalarla gülüyordu; bu durum uşağını oldukça şaşırtmıştı.

"Tilbury'im için ahırlara haber gönder, olur mu, Brough?" dedi. "Ve arzu Painswick-oh, oradasın, değil mi?" diye ekledi uşağı merdivenlerden inerken. "Kayıp gömlekler hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyorum, yüz ifadenizden bu konuda uzun uzun konuşmaya hazır olduğunuzu anlıyorum, ama bana şunu söyleyebilirsiniz! Red Lion'da Bay Anstey'e teslim edilmek üzere elinize verdiğim mektup nerede ve neden bana teslim edilmediğini söylemediniz?"

"Belki hatırlarsınız, efendim," dedi Painswick sitemle, "siz kahvaltıda otururken size bir konudan söz etmiştim. Bunun üzerine, efendim, 'Şimdi olmaz' demiştiniz."

"Öyle mi yaptım? Bu kadar kolay susturulabileceğini hiç düşünmemiştim. Mektup nerede?"

Painswick, "Onu buradaki masada sizi bekleyen yığının en altına koydum, efendim," diye cevap verdi, daha fazla sorumluluk kabul etmeyerek.

"O halde kütüphanede. Teşekkür : hepsi bu kadar."

Kütüphanede uzanmış, uykunun tadını çıkaran Ulysses, Bay Beaumaris'in girişiyle uyandı, esnedi, ayağa kalktı, kendini salladı, birkaç kez hapşırды, gerindi ve eğik kulakları ve sallanan kuyruğuyla artık her türlü maceraya hazır olduğunu gösterdi.

Bay Beaumaris, ihmal ettiği mektuplarını gözden geçirip Bertram'a yazdığı mektubu eline alarak, "Sizi her zamanki halinize dönmüş gördüğüme sevindim," dedi. "Biliyor musun, o akşam beni tekrar dışarı çıkmaktan caydırmamalıydın! Bak neler oldu! Yine de bilmiyorum. Bu sabahki görüşmeyi bin sterline bile kaçırmazdım! Sanırım çok kötü davrandığımı düşünüyorsunuz? Elbette öyle, ama bana hak vermelisiniz ki, bu kadar sevimli küçük bir aptal olduğu için bunu hak ediyor!"

Ulysses kuyruğunu salladı. Bay Beaumaris'in hakkını vermeye istekli olmakla kalmıyor, aklında ne varsa ona eşlik etmeye hazır olduğunu da belirtiyordu.

Bay Beaumaris tilbury'sine binerek, "Clayton'ın koltuğunu işgal ettiğinizi söylemenin bir yararı olmaz sanırım?" dedi.

Clayton sırtarak küçük köpeği kucağına almaya razı olduğunu söyledi, ama Bay Beaumaris başını salladı.

"Hayır, korkarım bundan hoşlanmaz. Sana ihtiyacım yok," dedi ve uyanık arkadaşına bir şeyler söyleyerek uzaklaştı: "Şimdi o aptal gencin anlaşılmaz arkadaşı Felix Scunthorpe'un izini sürmek gibi yıpratıcı bir görevle karşı karşıyayız. Merak ediyorum, bu genel karışıklık içinde sizde hiç tazı türevi var mı?"

Bay Scunthorpe'un lojmanında bir şey bulamadı ama Bay Scunthorpe'un Boodle'a gideceğini söylediğini öğrenince hemen St. James's Sokağı'na gitti ve avını bayrak yolunda yürürken görece kadar şanslıydı: Dizginleri çekti ve ısrarla seslendi: "Scunthorpe!"

Bay Scunthorpe, tilbury'nin şaftları arasında bir kestaneyi kimin sürdüğünü doğal olarak anlamıştı ama Nonpareil tarafından tanınmayı beklemediğı için bu çağrı onu çok şaşırttı. Hatta biraz kuşkuluydu ve temkinli bir şekilde "Ben mi efendim?"

"Evet, sen. Genç Tallant nerede?" Bay Scunthorpe'un yüzünde büyük bir ihtiyat ifadesinin belirdiğini gördü ve sabırsızlıkla ekledi:

"Gel, elinden geldiğinden fazla aptallık etme! Onu bahşışçilere teslim edeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Bay Scunthorpe isteksizce, "Şey, o Cock'ta," diye açıkladı. "Yani," diye düzeltti kendini, birden arkadaşının gizli kimliğini hatırlayarak, "Bay Anstey'i kastediyorsanız, öyle."

"Kardeşin var mı?" diye sordu Bay Beaumaris.

"Hayır," dedi Bay Scunthorpe gözlerini kırpıştırarak. "Sadece çocuk."

"rahatlattınız. Ailene tebriklerimi ilet!"

Bay Scunthorpe kaşlarını çatarak bunu düşündü, ama bir şey çıkaramadı. Bay Beaumaris'i bir noktada haklı çıkardı: "Sadece bir ebeveyn," dedi. "Babam ben doğduktan üç ay sonra ölmüş."

"Çok anlaGılır," dedi Bay Beaumaris. "Bu kadar uzun süre oylanmasına hayret ediyorum. Sözünü ettiğiniz bu horoz nerede?"

Bay Scunthorpe, "Mesele şu ki, size söylemem gerektiğinden emin değilim!" dedi.

"Sözüme güvenin, bana söylemezseniz yanlış yola sapmış arkadaşınıza çok büyük kötülük yapmış olursunuz!"

"Duck Lane, Tothill Fields'ın köşesinde," diye itiraf etti Bay Scunthorpe, teslim olarak.

"Aman Tanrım!" dedi Bay Beaumaris ve arabasını sürerek uzaklaştı.

Ancak Cock Hanı küçük, derme çatma bir bina olmasına rağmen, Bay Beaumaris'in tahmin ettiğinden daha saygın bir yerdi. Duck Lane, yollarda çürümeye terk edilmiş her tür pislikle dolu olabilirdi, ama Cock orta derecede temiz ve bakımlı görünüyordu. Hatta ahırdan çıkıp Tilbury'yi seyretmeye gelen bir kâhyası bile vardı. Kurdeleleri tutan şişkonun sadece yolu sormak için durmadığını, gerçekten de atının ve arabasının sorumluluğunu almasını istediğini anladığında, gözlerinin önünde muazzam bir cömertlik hayali dans etti ve

Bu asil müşteriye, tüm dikkatini ekipmana vermeye hazır olduğuna dair güvence vermek için acele etti.

Bay Beaumaris daha sonra tilbury'den indi ve hanın musluğuna doğru yürüdü, görünüşü bir sucu, nöbetçi olmayan bir çömlekçi, iki duvarcı işçisi, bir çöpçü ve ev sahibinin konuşmalarını yarıda kesip ona bakmalarına neden oldu.

"Günaydın!" dedi Bay Beaumaris. "Sanırım buraya Bay Anstey diye biri geliyor?"

Ev sahibi şaşkınlığını üzerinden atarak öne çıktı ve birkaç kez eğildi. "Evet, sayın yargıç! Oh, evet, gerçekten, sayın yargıç! O serseriye buradan kov, Joe! - Eğer sayın yargıç isterse-"

Bay Beaumaris, " bir Çey yapma Joe!" diye araya girdi. "O

sizin mi, efendim?" diye soluk soluğa kaldı ev sahibi.

"Kesinlikle benim. Nadir bir örnek: soy ağacı sizi şaşırtabilir! Bay Anstey içeride mi?"

"Odasında olacak, efendim. Bir bakıma kendini kendine saklıyor. Eğer zatıalınız salona geçmek isterseniz, kedi kulağını yalamadan önce koşup onu aşağıya getiririm."

"Hayır, beni ona götürün," dedi Bay Beaumaris. "Ulysses, sıçan avlamayı bırak! Bu sabah sporla kaybedecek vaktimiz yok! Kendine gel!"

Musluğun bir köşesinde umut verici bir delik bulmuş olan ve içindekini en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca içinde saklanmaya devam ettirecek bir Çekilde onu koklayan Ulysses, bu emre üzülerek itaat etti ve Bay Beaumaris'i dik, dar bir merdivenden yukarı kadar takip etti. Ev sahibi bu merdivenin tepesindeki üç kapıdan birini kaşdı, bir ses içeri girmesini söyledi ve Bay Beaumaris rehberine başıyla selam vererek içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve neşeyle şöyle dedi "Nasılsınız? Umarım köpeğime itirazınız yoktur?"

Küçük bir masada oturmuş, yüzüncü kez güçlüklerini çözmek için bir yöntem bulmaya çalışan Bertram başını kaldırdı ve gömleği gibi bembeyaz kesilmiş bir halde ayağa fırladı. "*Efendim!*" diye bağırdı, titreyen bir eliyle sandalyesinin arkalığını kavrayarak.

Ulysses onun ses tonundan hoşlanmayarak homurdandı ama sükûnete davet edildi. Bay Beaumaris sert bir sesle, "Seninle daha kaç kez terbiyesizliğin hakkında konuşacağım, Ulysses?" dedi. "Asla bir adamla kendi çatısı altında kavga etmeye kalkma! Hemen yere yat!" Eldivenlerini çıkardı ve yatağın üzerine fırlattı. Bertram'a dostça, "Ne kadar can sıkıcı bir gençsin sen!" dedi.

Yüzü pancar gibi kızarmış olan Bertram boğuk bir sesle: "Bana söylediğiniz gibi Perşembe günü evinize geliyordum!" dedi.

"Eminim öyleydiniz. Ama Red Lion'dan bu kadar aceleyle ayrılmak gibi bir aptallık yapmasaydın, bu kırtasiyeciliğe hiç gerek kalmayacaktı. *Sen* kendini Bedlam'a kadar üzmezdin, *ben* de Ulysses'i umursamadığını görebileceğin bir yere getirmek zorunda kalmazdım."

Bertram şaşkın bir ifadeyle kapının yanında oturan Ulysses'e baktı ve şöyle dedi: "Anlamıyorsunuz efendim. Ben, ben yuvarlanmışım! Ya o, ya da hapishane, sanırım!"

"Evet, ben de öyle düğünmüşüm," diye onayladı Bay Beaumaris. "Ertesi sabah size yüz sterlinlik bir banknot gönderdim ve bana kaybettirdiğiniz büyük meblağları sizden talep etmek gibi bir niyetim olmadığına dair güvence verdim. Elbette bunu size o zaman söyleseydim çok daha iyi yapardım.

-ve daha da iyisi, başlangıçta Nonesuch'tan çıkmanızı emretmişim! Ama durumun biraz garip olduğunu siz de kabul edersiniz."

"Bay Beaumaris," dedi Bertram büyük bir güçlkle, "sesli harflerimi *Gu* anda kurtaramam, ama kurtaracağıma söz veriyorum! Perşembe günü sizi görmeye, her şeyi anlatmaya ve hoşgörünüze sığınmaya geliyordum!"

"Çok uygunsuz," diye onayladı Bay Beaumaris. "Ama okul çocuklarından büyük miktarlarda para kazanmak benim alışkanlığım değil ve sırf sizin vicdanınızı rahatlatmak için alışkanlıklarımı değiştirmemi bekleyemezsiniz, biliyorsunuz. Oturalım mı, yoksa buradaki sandalyelere güvenmiyor musunuz?"

"Ah, affedersiniz!" Bertram canlı bir şekilde kızarak kekeledi. "Elbette! Ne düşündüğümü bilmiyordum! Lütfen, şu sandalyeye oturur musunuz, efendim? Ama bu olmaz! İçmeliyim ve içeceğim de... Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Burada bira, porter ve cin dışında pek bir şey yok, ama eğer biraz cin isterseniz-"

"Kesinlikle hayır ve sizi son gördüğümünden beri zamanınızı bu şekilde geçiriyorsanız, prize yanık bakmanıza şaşırmadım."

Bertram utanarak, "İçmedim -en azından ilk başta içtim, sadece konyak içtim- ama son zamanlarda içmedim," diye mırıldandı.

Bay Beaumaris, "Eğer bu bölgede satılan konyakları içtiyseniz, hâlâ hayatta olduğunuza göre demirden bir olmalı," dedi. "Borçlarınızın toplamı ne kadar? Yoksa bilmiyor musunuz?"

"Evet, *ama* borçlarımı ödemeyeceksiniz, efendim!" Aklına korkunç bir düşünce geldi; ziyaretçisine sertçe baktı ve sordu: "Nerede olduğumu sana kim söyledi?"

"Sevimli ama mantar beyinli arkadaşınız, tabii ki."

"*Scunthorpe mu?*" Bertram inanamayarak söyledi. "Başka biri değil miydi?"

"Hayır, başka biri değildi. Eğer kastettiğiniz buysa, şu ana kadar bu konuyu kız kardeşinizle konuşmadım."

"Onun benim kız kardeşim olduğunu nereden biliyorsun?" Bertram ona her zamankinden daha sert bakarak konuştu. "Scunthorpe'un da sana bunu söylediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, başından beri tahmin etmiştim. Faturalarınızı sakladınız mı? Onları bana ver!"

"Hiçbir şey beni buna ikna edemez!" diye bağırdı Bertram öfkeyle. "Yani, size çok minnettarım, efendim, çok iyisiniz, ama böyle bir cömertliği kabul edemeyeceğimi *görmelisiniz*! Neden, biz neredeyse yabancıyız! Benim için neden böyle bir şey yapmayı düşündüğünüzü anlayamıyorum!"

"Ah, ama kaderimiz yabancı kalmak değil!" diye açıkladı Bay Beaumaris, "Ben kız kardeşinizle evleneceğim."

"*Bella'yla mı* evleneceksin?" Bertram söyledi.

"Elbette. Bunun bütün meseleyi farklı bir zemine oturttuğunun farkındasınızdır. Benden ne karımın kardeşinden faroda para kazanmamı, ne de Filo'da bir akrabamın bulunmasının utancına katlanmamı bekleyemezsiniz. *Benim* durumumu gerçekten biraz düşünmelisin, sevgili oğlum."

Bertram'ın dudağı titredi. "Ne olduğunu anladım! Sana gitti ve *bu* yüzden -Ama efendim, beni utançtan kurtarmak için Bella'nın kendini feda etmesine izin verecek kadar alçaldığımı düşünüyorsanız-"

Ulysses, sesinin yükselmesinden hemen etkilenererek Bay Beaumaris'in yanına fırladı ve Bertram'a meydan okudu. Bay Beaumaris elini onun başına indirdi. "Evet, çok kabasın, Ulysses," diye onayladı. "Ama boş ver! Unutmayın ki herkes bana sizin kadar saygı duymuyor!"

Kafası çok karışmış olan Bertram kekeleydi. "Ben öyle demek istemedim, özür dilerim! Sadece şunu demek istedim: O bana bundan tek kelime bile etmedi!"

"değil mi? Kadınların ne kadar ketum olduğu kesin! Belki de haberi ilk öğrenecek kişilerin ailesi olması gerektiğini düşündü."

"Sanırım *evlenebilir*," dedi Bertram kuşkuyla. "Ama kimseyle evlenemeyeceğini, çünkü herkesi mirasçı olduğuna inandırdığını söylediğini düşünürsek-"

"Bana böyle bir Çey düğündürmedi," dedi Bay Beaumaris.

"Ah, *anlıyorum!*" dedi Bertram, alını açtı. "Söylemeliyim ki, efendim, çok sevindim, çünkü sizi diğerlerinden daha çok sevdiğini sanıyordum! Çok mutlu olmanızı dilerim! Ve elbette, bunun *size* olan borcum açısından bir fark yarattığını görüyorum, sadece diğer borçları ödemenize izin vermem gerektiğini sanmıyorum, çünkü bu hiç de sizin meseleniz değil ve-"

"Bu konuya tekrar girmeyelim!" diye yalvardı Bay Beaumaris. "Bana sadece borçlarınızı ödemezsem ne yapmayı düşündüğünüzü söyleyin!"

"Beni kabul ederlerse bir süvari alayına yazılmayı düşündüm," diye itiraf etti Bertram. "Takma bir isimle tabii ki!"

Bay Beaumaris, "Bir süvari alayının size çok uygun olacağını düşünüyorum," dedi. "Ama kendi adınla ve bir kornet olarak katılırsan hem senin için hem de hepimiz için çok daha rahat olur. Ne istiyorsun? Bir Hussar alayı mı?"

Bu inanılmaz sözler Bertram'ın önce kızarmasına, sonra da sarsılarak yutkunmasına ve sonunda da ağzından kaçırmasına neden oldu: "Bunu kastetmiş *olamazsın! Bundan sonra!* "Ah, efendim, ciddi misiniz?"

"Evet, tabii ki, ama bana faturalarınızı verin!"

"Kimsenin benim için bir şey yapmasını hak etmiyorum!" Bertram üstesinden geldiğini söyledi.

"Faturalar!"

Bertram, zaten güzel bir rüyanın içinde yüzüyordu, başladı ve şöyle dedi: "Faturalar mı? Oh! Oh, evet, hepsi burada, sadece ne kadar harcadığımı görünce çok şaşıracaksınız ve-"

Bay Beaumaris elini uzatarak, "Beni hiçbir Gey Çağırtaamaz," diye cevap verdi. Buruğuk kâğıt demetini Çoför ceketinin cebine soktu ve Göyle dedi: "Bütün bunları halledeceğim, böylece alacaklılarınızdan hiçbiri bunları ödeyenin siz olmadığınızı bilmeyecek. Burada vurulmanız dışında bu civarda herhangi bir yere borcunuz var mı?"

Bertram başını salladı. "Hayır, çünkü Bella beni görmeye geldiğinde sahip olduğu tüm parayı bana verdi. Korkarım bunu yapması sizin de hoşunuza gitmezdi, efendim, benim de gitmezdi, ama Felix onu getirdi, tıpkı ahmak gibi! Korkunç bir yerdi ve sanırım size söylemeliyim ki, onun böyle bir kenar mahalleye gitmesi tamamen benim hatamdı!"

"Beni dehşete düşürüyorsunuz," dedi Bay Beaumaris. "Umarım, dostluk etmeyi görev bildiği herhangi bir yoksula göz koymamıştır?"

"Öyle bir şey yaptığını *sanmıyorum*," diye yanıtladı Bertram. "Felix, Quartern Sue dedikleri bir kadına bebeğine cin içirmemesini söylediğini ve ona süt alması için bir şilin söyledi. Çok üzgünüm efendim, böyle bir şeyin olmasını hiç istemezdim ama Felix'in söylediğine göre, nerede olduğumu ve oraya nasıl geldiğimi bile bilmediğim bir anda beni oraya götüren Leaky Peg'e çarpmışlar. Bana karşı çok iyiydi, kendi çapında, bilirsiniz, ve Bella bana baktığı için ona minnet borçlu olduğunu düşündü! Ama sorun değil, çünkü Bella'nın benim için bıraktığı paradan Peg'e beş pound verdim!"

"Tanrı yardımcım olsun!" dedi Bay Beaumaris. "Hiç kuşkusuz benden bu dangalağı barındırmamı bekleyecek! *Sızdıran Peg* mi dediniz? Yüce Tanrım!"

"Hayır, hayır, efendim, elbette yapmayacak!" diye haykırdı Bertram. "Neden *ki*?"

Bay Beaumaris acı acı, "Çünkü bu onun değişmez alışkanlığı," dedi. "Oradaki hayvanı kendi isteğimle evlat edindiğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Onu sana Bella'nın verdiği söylemiyorsun, değil mi? Bu onun için çok kötü bir şey! Söylemeliyim ki, *sizin* için tuhaf bir köpek olduğunu düşünmüştüm, efendim!"

"Bütün Londra bunun benim için tuhaf bir köpek türü olduğunu düşünüyor. Bu meyhanenin sahibi bile onu meyhaneden kovmaya çalıştı!" Cep defterini çıkardı ve içinden birkaç banknot çıkarıp masaya doğru itti. "İşte buradasınız: Burada paranızı ödeyin, rehinde ne varsa kurtarın ve Harrowgate'e giden ilk vagonda kendinize bir loca ayırtın. Sanırım kuzeye giden otobüsler sabahın kör bir saatinde kalkıyor, o yüzden bu geceyi hangi handa geçirirseniz geçirin daha iyi olur.

yola çıktık. Temiz havada geçireceğin birkaç günün, içtiğin konyağın tahribatını onaracağına ve şüphe uyandırmadan babanla buluşmanı sağlayacağına inanıyorum."

Bertram konuşmaya çalıştı, başaramadı, bir kez daha denedi ve çok sert bir sesle şöyle diyebildi: "Size gerektiği gibi teşekkür edemiyorum ve elbette bunun Bella'nın iyiliği için olduğunu biliyorum! Ama bir şey yapabilirim ve yapacağım! Her şeyi babama itiraf edeceğim, efendim ve eğer bu kadar kötü davrandıktan sonra bir Hussar alayına katılamayacağımı söylerse, bu benim için iyi olur!"

"Evet," dedi Bay Beaumaris, "elbette çok asilce bir davranış, ama ben her zaman, bir günah çıkarma cümbüşüne girmeden önce, aklınızdan geçen türden bir itirafın muhatabının gereksiz yere büyük acılar çekmesine neden olup olmayacağını düşünmenin mükemmel bir plan olduğunu düşünmüştür."

Bertram bir an sessiz kaldı, çünkü bu sözler beynine kazınmıştı. "Babama söylemem gerektiğini düşünmüyor musunuz, efendim?"

"Sadece yapmamanız gerektiğini düşünmüyorum: Ona bu konudan bahsetmenizi kesinlikle yasaklıyorum."

Bertram utangaç bir tavırla, "Onu kandırmak pek hoşuma gitmiyor," dedi. "Görüyorsunuz-"

"Eminim bilmiyorsundur, bu yüzden aklın kefarecini ödemeye kararlıysa, bu senin dönüşüne mükemmel bir şekilde hizmet edecektir. Scunthorpe ile birlikte Berkshire'da kalıyordunuz. Bunu aklından çıkarma ve Londra'nın on mil yakınından bile geçtiğini unut!" Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Şimdi gitmeliyim. On emrin hepsini çiğnediğini düşünerek kendini üzme! Sen sadece beş genç aptaldan dördünün şehre salındığında yaptığını yaptın. Bu arada, çok değerli bir deneyim kazandınız ve bir dahaki sefere Londra'ya geldiğinizde çok daha iyisini yapacaksınız."

"Londra'da bir daha asla yüzümü gösteremeyeceğim, efendim," dedi Bertram hüznle. "Ama teşekkür ederim!"

"Saçmalık! Birkaç yıl hizmet ettikten sonra, güzel asker bıyıkları olan gösterişli bir Yüzbaşı olacaksın. Kimse seni tanımayacak. Bu arada, kız kardeşinden izin almak için arama: bugün çok meşgul. Ona Yorkshire'a güvenle gönderildiğini söyleyeceğim. Ulysses, tırmalamayı kes! Bana biraz daha layık olmaya çalış! Evet, şimdi gidiyoruz, ama böyle neşeli neşeli dolaşmak çok gereksiz, hatta hiç de nazik değil!" Eldivenlerini aldı, tokalaştı ve kapıya doğru yürüdü, ama aklına bir şey geldi ve elini iç cebine attı. "Kasabadaki her ukalanın en iyi arkadaşı o tazı ile birliktelik, hiç kuşkum yok, ahlakımı hızla bozuyor. Saatin, Bertram!"

XVII

Mr. Beaumaris'in kaçıışından önce geçen kısa süre içerisinde yaptığı işlemler çok sayıda ve çeşitliydi, ancak arabacısına ve postacısına kesin talimatlar vermesine ve Londra'dan ayrılmasına rağmen, ilginç bir eksiklik vardı: Özel bir ruhsat almak için hiçbir adım atmadı, böylece sınıra doğru kaçmayı ve Gretna Green'de örs üzerinde bir tören yapmayı düşündüğü sonucuna varılacaktı: gizli niyetlerinden en ufak bir şüphe duyan ortaklarından herhangi birini şaşırtacak iyi zevk kurallarından bir sapma. Ancak onunla tanışan hiç kimse tavırlarında dışı bir şey fark etmediğinden, müstakbel gelini dışında hiç kimse onun nasıl bir yol izleyeceğini tahmin edemedi.

Arabella, doğal olarak, sosyal işlerle meşgul olmadığı her anı büyük bir spekülasyonla geçiriyordu, ama acele evlilikleri düzenleyen kurallardan tamamen habersiz olduğu için özel bir ruhsat alma ihtiyacı aklına gelmemişti. Gretna Green'e götürüleceğini kesinlikle tahmin ediyordu ve bu nefret dolu zorunluluğu bir kez kabul ettikten sonra düşüncelerini kararlılıkla başka yöne çevirdi. Böyle bir macera ne kadar romantik olursa olsun, kendisi gibi son derece edepli yetiştirilmiş hiçbir genç kız, kendini ahlaksızlığın onulmaz derinliklerine batmış hissetmeden bu maceraya atılamazdı. Böyle bir davranışı babasını tatmin edecek şekilde nasıl açıklayacağı cevaplanamaz bir soruydu. Sadece Bertram'ın içinde bulunduğu kötü durumu düşünmek onu ayakta tutuyordu. On dakikasını ayırdı

Bertram'a bir mektup yazarak, tüm sıkıntılarından kurtulması için birkaç gün daha Cock'ta sabırla beklemesi gerektiğine dair güvence verdi.

Bay Beaumaris'le Vauxhall Gardens'ta karşılaşınca kadar hiçbir şey görmemişti. Buluşmalarından önceki gece baloda bulunmamıştı, bu duruma sevinse mi üzülse mi bilemiyordu.

Belki de Leydi Bridlington'ın eğlence planlarının ona düşünmek için bu kadar az zaman bırakması bir şanstı. Kendi yatak odasında sakin bir iki saat geçirme şansı ona tanınmamıştı. Ne kadar çabalasa da o görkemli balodan sonra uyanık kalamadı ve ancak ertesi sabah Maria pencere panjurlarını geri çektiğinde uyandı. Gün bir sürü işle dolup taşıyordu: Bay Beaumaris'in Vauxhall Gardens'taki partisi için giyiniyordu ki, ne yapacağını tam olarak anlayamadı.

Park Sokağı'ndaki eve yağın davetler yüzünden Arabella ünlü bahçeleri daha önce hiç ziyaret etmemişti. Su kapısından girmek için nehri sandallarla geçiyorlardı ve başka bir zaman olsa gözlerinin önüne gelen manzaradan etkilenmesi gerekirdi. Korular ve sütunlar halinde düzenlenmiş olan bahçeler (Lord Bridlington'ın ona öğretici bir şekilde bildirdiği gibi) en az otuz yedi bin lamba ile aydınlatılmıştı ve bunlardan bazıları sütunların sütunları arasında zarif fistolar halinde asılmıştı. Ana korunun karşısındaki orkestra, her tarafı renkli ışıklarla parıldayan dev bir köşkte kurulmuştu; aynalarla kaplı geniş bir Pavyon vardı ve çeşitli sütunlara açılan kutulardan birini kiralamak için masraf yapmak istemeyenler için ana akşam yemeği salonunu oluştuyordu; sezon boyunca mükemmel konserlerin verildiği bir Rotunda; birkaç muhteşem çeşme ve aşıkların istedikleri zaman kendilerini kaybedebilecekleri sayısız yürüyüş yolu vardı.

Bay Beaumaris konuklarını su girişinde karşıladı ve onları saat sekizi geçtiği için konserin çoktan başlamış olduğu Rotunda'ya götürdü. Arabella, Bay Beaumaris'in gözlerine güçlükle bakabildi, ama kendini zorlayarak bir kez, çok kısa bir süre için onun yüzüne baktı. Adam ona gülümsedi ama aralarında özel bir konuşma geçmedi.

Konserin ilk perdesinden sonra, saat on sularında bir zil çaldı ve müzik kulağı olmayanlar Grand Cascade'in mucizelerine tanık olmak için Rotunda'ya akın etti. Her ne kadar suçluluk duygusu onu ele geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olsa da Arabella, karanlık bir perde açılıp da bir çağlayanın, bir su değirmeninin, bir köprünün ve sahne boyunca gerçeğe yakın bir Çekilde geçip giden at arabalarının, vagonların ve diğer taşıtların minyatür ama inanılmaz derecede gerçekçi bir Çekilde canlandırıldığı kırsal bir sahne ortaya çıktığında sevinç çığlıkları atmaktan kendini alamadı. Tekerlek sesleri ve su akıntıları bile ustalıkla taklit edilmişti, öyle ki insanların sadece bu harikayı görmek için Vauxhall'ı üç dört kez ziyaret etmelerinde şaşılacak bir şey olmadığını düşünüyordu.

Perde tekrar indiğinde, Bay Beaumaris konuklarına konserin ikinci bölümünü dinlemek için beklemek yerine akşam yemeği yemek isteyebileceklerini önerdi. Bu öneriyi kabul eden konuklar, oturdukları sıradan kalkarak kolonlardan birinden aşağıya, konaklamaları için kiralanmış olan yemek locasına doğru ilerlediler. Burası mükemmel bir konumdaydı; köşkteki orkestraya sohbet etmeyi zahmetli kılacak kadar yakın değildi ve ana korunun muhteşem manzarasına hakimdi. Elbette hiç kimse Vauxhall'a gidip de akşam yemeklerinde meşhur olan ince jambon dilimlerini yemeden ya da rafadan yumruğun tadına bakmadan gelemezdi; ama Bay Beaumaris bu lezzetlere ek olarak en iştahsızları bile baştan çıkaracak kadar mükemmel seçilmiş bir yemek ısmarlamıştı. Birkaç gün önce iştahı kaçmış olan Arabella bile gözlerinin önünde bir reşo kabında pişirilen tavuğun tadını çıkarabildi ve önemsiz bir şeyle oynamaya ikna oldu. Bay Beaumaris onun için kendi elleriyle bir şeftali hazırlamıştı ve yakın bir zamanda kaçmak, şu anki görgü kurallarını ihlal etmek için bir mazeret olmadığından, bunu da utangaç ve minnettar bir şekilde gülümseyerek yedi. Yemek boyunca en sıradan şeylerin ötesinde söyleyecek pek bir şey bulamadı, ama bu sessizlik Lord Bridlington'ın konuşmaları arasında fark edilmedi. Bayanlara Büyük Çağlayan'ın harikalarını yaratan mekanizmayı nazikçe anlattı; Bahçelerin tarihini çizdi; eski Bahar Bahçelerinin bir gelişimi olarak kabul edilme iddialarını kapsamlı bir şekilde inceledi ve bölgeyi Guy Fawkes'ın adıyla ilişkilendiren geleneği ortadan kaldırdı. Konuşması sadece locanın önünden geçen bir tanıdığıyla selamlaşmak gerektiğinde kesildi ve annesi cesaretlendirici sözler mırıldandığı için

Arada sırada Bay Beaumaris, büyük bir özdenetimle, o kötü sözlerinden birini söylemekten kaçındı, çok eğlendi ve ev sahibi Bayan Tallant'ın havai fişek gösterisini görmek istediğini söylediğinde üzüldü.

Bay Beaumaris, Leydi Bridlington'ın yanında onu izlerken, bunların en iyi görülebileceği yere giderken Arabella'yı koluna almasına izin verildi, ama tam iki mükemmel yer bulmuşken, nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde, kendini yerinden edilmiş buldu ve durumunu beğenmeyen ve ona, son derece uzun devede tüylerini tercih eden bir hanımefendinin baş giysisi tarafından set parçalarını görmesinin engellenmeyeceği bir yer bulması konusunda ısrar eden annesiyle ilgilenmek zorunda kaldı.

Arabella bir an için büyülenmiş gibi sıkıntılarını unuttu ve roketler gökyüzüne doğru yükselip yıldızlara dönüştüğünde ellerini çırpı. Havai fişeklere alışkın olan Bay Beaumaris, onun yuvarlak gözlü sevincini seyrederek daha da eğlendi; ama gösterilerden ilki kendi kendine söndükten sonra saatine baktı ve nazıkçe şöyle dedi "Gidelim mi, Bayan Tallant?"

Bu sözler onu bir şokla yeryüzüne indirdi. Ona fikrini değiştirdiğini söyleme dürtüsü sertçe bastırılmalıydı ve zavallı Bertram'ın çektiği tüm acılar hatırlanmalıydı. Tafta pelerinini sıkıca kavradı ve endişeyle şöyle dedi: "Ah, evet! Vakit geldi mi? Evet, hemen gidelim!"

Arabella, Bay Beaumaris'in koluna soğuk bir el koydu ve onunla birlikte bir ara sokaktan geçerek, büyük bir zevkle aydınlatılmış olan Neptün Çeşmesi'nin önünden, sütunlardan birinin yanından geçerek kara girişine doğru ilerledi. Burada birkaç araba sahiplerini bekliyordu; bunların arasında Bay Beaumaris'in bir çift atın koşulduğu seyahat arabası, baş arabacısı ve bir postacı da vardı. Bu kişilerin hiçbiri efendisinin kolunda bir kadın görünce en ufak bir şaşkınlık göstermedi ve Arabella gözlerini kaldıramayacak kadar utanmasına rağmen, bu kaçış sanki hayatlarında her gün olan bir olaymış gibi davrandıklarının farkındaydı. İyi eğitilmiş bir şekilde harekete geçtiler.

Efendilerini görür görmez, Bay Beaumaris'in son derece iyi yetiştirilmiş atlarının sırtındaki giysiler süpürüldü; karavanın basamakları indirildi, kapılar açıldı ve Bay Beaumaris gelinini şefkatle lüks araca bindirdi. Yolda o kadar kısa bir süre beklemişti ki, arabanın arkasına herhangi bir yük bağlanmış olup olmadığına bile bakmadı. Bay Beaumaris sadece arabacıyla bir iki kelime konuşmak için durakladı, sonra ayağa fırladı ve Arabella'nın yanındaki rahat minderli koltukta yerini aldı; kapılar üzerlerine kapandı; postacı kendini eyere attı ve araç ilerledi.

Bay Beaumaris Arabella'nın bacaklarının üzerine yumuşak bir kilim serdi ve şöyle dedi: "Burada daha sıcak bir pelerinin var: onu omuzlarınıza koyabilir miyim?"

"Oh, hayır, teşekkür ederim! Oldukça sıcakladım!" Arabella sinirli bir şekilde konuştu.

Adam onun elini tuttu ve öptü. Bir süre sonra elini çekti ve umutsuzca o anın gerginliğini azaltacak bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Arabanız ne kadar iyi yaylanmış, efendim!" dedi.

"Memnun kalmanıza sevindim," diye karşılık verdi adam, kadının kullandığı aynı kibar tonla. "Kiralık araçlardan nefret etme konusunda birbirimize benzediğimizi hatırladım elbette."

"Öyle miyiz?" dedi kuşkuyla. "Yani, tabii ki-"

Bay Beaumaris ona, "İlk karşılaşmamızda, seyahatin katlanılabilir tek yolu konusunda fikir alışverişinde " diye hatırlattı.

Bu anımsama onu doğal olarak konuşmaktan alıkoymamıştı. Bay Beaumaris, büyük bir nezaketle, cevap vermesi için onu zorlamaktan kaçındı, ama o gece dinledikleri konser hakkında hoş bir şekilde konuştu. Kendisini damadıyla birlikte bir karavana tıkılmış, bilinmeyen ama muhtemelen uzak bir yere giderken bulunca birkaç dakika paniğe kapılan Arabella, sanki onu bir eğlence yerinden evine götürüyormuş gibi davrandığı için Bay Beaumaris'e son derece minnettardı. Adamın kendisiyle sevişmeye çalışmasından çok korkmuştu. Ama yapmamıştı.

Bu tür konularda fazla deneyimi yoktu ama kaçarak evlenen bir beyefendinin sevgilisinden sevgi gösterisi bekleyebileceği aklına gelmişti. Bir hafta önce, yatak odasının karanlığında güven içinde, yanağı nemli bir yastığın üzerindeyken Arabella, hayatın kendisi için Bay Beaumaris'in onu kollarına almasından daha büyük bir mutluluk barındıramayacağını kendi kendine itiraf etmişti; şimdi, ikiyüzlülüğünün sefil bir şekilde farkında olarak, bundan daha sinir bozucu bir şey düşünemiyordu. Ama kaçak damatların en sakini olan Bay Beaumaris, onun heyecanına yenik düşmeye hiç niyetli görünmüyordu. Kendisine tek heceli cevaplar verildiğini fark edince, Arabella'yla kibarca konuşmaya vazgeçti ve arabanın köşesinde arkasına yaslandı, arabanın içine sızan loş ay ışığında Arabella'nın yüzünü izleyebilmek için başını biraz arkaya, Arabella'ya doğru çevirdi. Arabella, adamın kendisiyle konuşmayı kestiğinin farkında bile değildi. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, dimdik oturmuş ve bir eliyle yanındaki şezlongun duvarından sarkan kayışa tutunmuştu. Postilyonun önünde bir aşağı bir yukarı sallandığını görebiliyordu ve kaldırım taşları geride kaldığında, sokaklardan ayrıldığının ve kırlarda yol aldığının belli belirsiz farkındaydı. Ne yöne gittikleri ya da ilk durakta kendini nerede bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, aklını kurcalayan sorular da bunlar değildi. Davranışının uygunsuzluğunu bağından beri affedilmez olarak biliyordu; şimdi onu tiksintiyle dolduran Gey, Bay Beaumaris hâlâ yanlış bir düğünceğin pençesinde kıvrılırken onunla evlenmekle ona öyle kötü davrandığını birdenbire fark etmesiydi ki, Bay Beaumaris'in onu affetmesi bir yana, bir parça bile sevgi göstermeye devam edeceği bile Güpheliydi. Bu melankolik düşünce üzerine küçük bir hıçkırık kaçtı ve Bay Beaumaris'in şöyle demesine neden oldu: "Ne oldu, aşkım?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey!" diye fısıldadı Arabella, çok telaşlıydı.

Onu rahatlatan şey, adamın bunu kabul etmiş görünmesiydi, çünkü başka bir şey söylemedi. Bir piçmanlık dalgası içinde, Bay Beaumaris'in tanıdığı en büyük beyefendi, en iyi davranışlı, en hassas hoşgörülü ve en iyi huylu kiği olduğuna karar verdi. İşte tam bu noktada Bay Beaumaris'in beklediği an geldi. Arabella, düğün töreninden hemen sonra, Bay Beaumaris'e sadece kardeşinin kendisine olan borcunu affetmesini değil, aynı zamanda

Diğer tüm borçlarının ödenmesi için ona yüz sterlin vermek; ve bu acil gerekliliği en istisnasız şekilde ifade edecek hangi kelimeleri bulabilirdi. Böyle bir sözcük yoktu, beynini biraz zorlaması onu ikna etmeye yetti. Böyle bir şeyin yapılabileceğini ya da daha sonra onu gerçekten sevdiğine ikna etmesini imkânsız hale getirmeden böyle bir itirafta bulunulabileceğini düşünecek kadar aptal olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Bunlar ve daha da tatsız düşünceler, Arabella'nın korkmuş zihninde birbiriyle itişip kakışırken, yol aldıkları hız hissedilir bir şekilde yavaşlar gibi oldu. Araba o kadar keskin bir açıyla döndü ki, Arabella'yı Bay Beaumaris'in omzuna atılmaktan ancak kayışa tutunması kurtardı. Araba çok az bir yol gittikten sonra geri çekildi. Arabella yanındaki aptala döndü ve soluk soluğa şöyle dedi: "Yapamam! Yapamam! Bay Beaumaris, *çok* özür dilerim, ama hepsi bir hataydı! Lütfen beni hemen Londra'ya geri götürün! Oh, lütfen beni geri götürün!"

Bay Beaumaris bu ürkütücü ricayı olağanüstü bir soğukkanlılıkla karşıladı ve arabanın kapısı açılırken sadece cevap vermekle yetindi: "Bu konuyu daha özel bir yerde tartışalım mı? İzin ver inmene yardım edeyim, aşkım!"

"Lütfen beni geri götürün! Her şeye rağmen kaçmak istemiyorum!" dedi Arabella acil bir fısıltıyla.

Bay Beaumaris güven verici bir tavırla, "Öyleyse kaçmayacağız," diye karşılık verdi, "itiraf etmeliyim ki, bunu yapmamızın gereksiz olduğunu düşünüyorum. Gelin!"

Arabella tereddüt etti, ama adam arabadan inmeye kararlı görüldüğünden ve belki de atlarını dinlendirmek istediğinden, arabadan inmesine izin verdi. Büyük bir binanın önünde duruyor gibiydiler, ama binada ne bir karakoldan beklenen karşılama ışıkları vardı, ne de karavan bir avluya girmişti. Geniş, sığ taş basamakların tepesinde büyük bir kapı açıldı ve binanın içinden gelen bir ışık huzmesi Arabella'ya girişi çevreleyen düzgün çiçek tarhlarını gösterdi. Arabella kendini özel bir konutta bulmanın şaşkınlığını üzerinden atamadan, Bay Beaumaris onu

basamaklardan geçerek, büyük bir tarzda döşenmiş ve duvar avizelerindeki mumlarla aydınlatılmış yüksek bir salona girdiler. Yaşlı bir uşak onları selamladı ve şöyle dedi: "İyi akşamlar efendim." Pudralı ve canlı giysili bir uşak Bay Beaumaris'in pelerinini, bir başkası da şapkasını ve eldivenlerini çıkardı.

Arabella, çevresindeki olayların bütün anlamları üzerine çökünce taş kesildi. Bay Beaumaris'in ona kaçmayacaklarına dair verdiği yatıştırıcı güvence şimdi çok uğursuz bir anlam kazanmıştı ve Arabella acınacak kadar beyaz ve korkmuş bir yüzle Bay Beaumaris'e döndü. Bay Beaumaris ona gülümsedi, ama her ikisi de konuşmaya fırsat bulamadan uşak Bay Beaumaris'e Sarı Salon'un hazır olduğunu bildirdi; kolalı şapkasının altında düzgün beyaz saçları olan çok saygın görünümlü bir hizmetçi sahneye çıktı ve Arabella'ya reverans yaptı.

"İyi akşamlar, bayan! İyi akşamlar Bay Robert! Lütfen Bayan'ı salona götürün, ben de hizmetçilere bavulunu açtırayım! Güzel bir ateş bulursunuz, çünkü eminim Bayan bu kadar geç saatte yola çıktıktan sonra üşümüştür. Pelerininizi almama izin verin, bayan! Size hemen bir bardak sıcak süt getireceğim: Bundan memnun kalacağınıza eminim."

Aklına gelen iğrenç baştan çıkarma ve tecavüz hayaliyle pek uyuşmayan bir bardak sıcak süt vaadi Arabella'yı biraz rahatlattı. Uşaklardan biri salonun arka tarafındaki kapıyı açtı; Bay Beaumaris titreyen, buz gibi küçük elini uzattı ve şöyle dedi "Seni çok eski bir dostum olan Bayan Watchet'e tanıtmak istiyorum, sevgilim. Gerçekten de en eski dostlarımdan biridir!"

"Şimdi, Efendi Robert! Sizi burada görmekten çok mutlu olduğuma eminim hanımefendi ve dikkat edin, Efendi Robert'ın sizi saatlerce yatağınızdan çıkarmasına izin vermeyin!"

Efendi Robert'ın bambaşka niyetleri olduğu korkusu daha da azaldı. Arabella gülümsemeye çalıştı, utangaç bir sesle bir şeyler söyledi ve kendisini en şık şekilde döşenmiş ve parlak cilalı bir ızgarada yanan küçük bir ateşin tüm konforunu sunan bir salona götürülmesine izin verdi.

Kapı arkalarından usulca kapandı; Bay Beaumaris davetkâr bir tavırla bir sandalye çekti ve şöyle dedi: "Gelin, oturun Bayan Tallant! Biliyor musunuz, her şeye rağmen benimle kaçmamaya karar vermenize sevinmekten başka bir şey yapamıyorum. Doğrusunu isterseniz, sizinle Ğskoçyaya gitmek konusunda beni isteksiz kılan tek bir durum var: Londra'ya dönene kadar altı yedi gün sürecek bir yolculuk."

"Ah!" dedi Arabella, sandalyenin kenarına kibarca oturarak ve korkulu, kuşkulu gözlerle ona bakarak.

"Evet," dedi Bay Beaumaris. "Ulysses!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ulysses mi?" diye boş boş tekrarladı.

"Bana bağışlama lütfunda bulunduğunuz hayvan," diye açıkladı. "Ne yazık ki, benimle birlikte olmaya o kadar düşkün ki, bir geceden fazla ondan ayrı kalırsam bir deri bir kemik kalıyor. Kaçışımızda onu yanımda götürmeyi pek istemedim, çünkü böyle bir durumda bir köpeği yanıma almak için hiçbir örnek bulamıyorum ve insan böyle anda gelenekleri ihlal etmeyi pek umursamıyor."

Tam o sırada kapı açıldı ve içeri giren Bayan Watchet gümüş bir tepside bir bardak dumanı tüten süt taşıdı. Bunu bir tabak makaronla birlikte Arabella'nın dirseğinin dibindeki küçük masaya bıraktı ve sütü içip Efendi Robert'a iyi geceler diledikten sonra yukarıya, yatak odasına kadar kendisine eşlik edilmesini söyledi. Bay Beaumaris'e, Bayan'ı kendisiyle fazla konuşturmaması için biraz sert bir uyarıda bulunduktan sonra reverans yaparak odadan çıktı.

"Efendim!" dedi Arabella umutsuzca, tekrar yalnız kaldıklarında: "Beni getirdiğiniz bu ev nedir?"

"Seni büyükannemin Wimbledon'daki evine getirdim," diye cevap verdi. "Kendisi çok yaşlı bir kadındır ve erken saatlere kadar çalışır, bu yüzden sizi aşağıda karşılayamadığı için onu bağışlayın. Yarın sabah onunla tanışacaksın. Onunla birlikte yaşayan teyzem, hiç kuşkusuz sabahın erken saatlerine kadar

Birkaç gün önce kısa bir süreliğine kız kardeşlerinden birinin yanında kalmaya gitmemiş olsaydı sizi kabul ederdi."

"Büyükannenizin evi mi?" diye haykırdı Arabella, neredeyse sandalyesinden kalkacaktı. "Tanrım, beni neden böyle bir yere getirdiniz, Bay Beaumaris?"

"Biliyorsun," diye açıkladı, "bu kaçma fikrinden vazgeçebileceğini düşünmeden edemedim. Elbette, bir gece dinlendikten sonra hâlâ Gretna Green'e gitmemiz gerektiğine inanıyorsan, seni temin ederim ki, Ulysses'in benden talepleri ne olursa olsun, sana oraya kadar eşlik edeceğim. Kendi adıma, konuyu düşündükçe, dostlarımızın tebriklerini karşılamak için kendimizi çelikleştirmemizin ve nişanımızı sosyete dergilerinin sütunlarında kabul gören şekilde duyurmamızın daha iyi olacağına daha çok ikna oluyorum."

"Bay Beaumaris," diye araya girdi Arabella, solgun ama kararlı bir sesle, "sizinle evlenemem!" Küçük hıçkırıklarından biriyle daha ekledi: "Benimle neden evlenmek istediğinizi bilmiyorum, ama-"

"Bütün servetimi 'Change'de kaybettim ve bunu derhal telafi etmeliyim," diye hemen araya girdi.

Arabella sarsılarak ayağa kalktı ve onun karşısına dikildi. "Dünyada bir kuruşum bile yok!" diye açıkladı.

"O halde," diye cevap verdi Bay Beaumaris, sakinliğini koruyarak, "bu konuda gerçekten başka seçeneğiniz yok: benimle evlenmek zorundasınız. Birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre, servetimin hâlâ sağlam olduğunu itiraf edeceğim."

"Seni kandırdım! Ben bir varis değilim!" Arabella onun sözlerini anlamamış olabileceğini hissederek, "Ben bir mirasçı değilim," dedi.

"Beni bir an bile aldatmadınız," dedi Bay Beaumaris, ona gülümseyerek.

"Sana *yalan söyledim!*" diye bağırdı Arabella, onu yaptığı kötülüklerin farkına vardırıma kararlıydı.

Bay Beaumaris, "Çok anlaşılır," diye onayladı. "Ama ben mirasçılarla pek ilgilenmiyorum."

"Bay Beaumaris," dedi Arabella ciddiyetle, "bütün Londra benim zengin bir kadın olduğuma inanıyor!"

"Evet ve bütün Londra bu inancı sürdürmek zorunda olduğuna göre, sana daha önce de belirttiğim gibi, benimle evlenmekten başka seçeneğin yok," dedi. "Ne mutlu ki benim servetim o kadar büyük ki, *senin* servetsizliğinden asla kuşkulananmaya gerek yok."

"Ah, neden bana gerçeği bildiğini söylemedin?" diye bağırdı ellerini sıkarak.

Onlara sahip oldu ve hafifçe tuttu. "Sevgili kazım, sana güvenebileceğini söylediğim halde neden bana güvenmedin?" diye karşılık verdi. "Başından beri bana güveneceğine inandım ve görüyorsun ki çok haklıymışım. Zamanı geldiğinde benimle bu saçma şekilde kaçmayacağından o kadar emindim ki, dün büyükannemi ziyaret ettim ve ona tüm hikayeyi anlattım. Çok şaşırdı ve seni birkaç günlüğüne yanında kalman için getirmemi emretti. Umarım buna itiraz etmezsiniz: dünyanın yarısını korkutuyor, ama bu çetin sınavda size destek olacağım."

Arabella ellerini kararlılıkla çekti ve titreyen dudaklarını ve buğulanmış gözlerini saklamak için ona döndü. "Durum bildiğinden de kötü!" dedi boğuk bir sesle. "Tüm gerçeği öğrendiğinde benimle evlenmek istemeyeceksin! Yalancıdan da beter oldum: Utanmazca davrandım! Sizinle asla , Bay Beaumaris!"

"Bu çok rahatsız edici," dedi. "Nişanlandığımıza dair ilanı *gazeteye* ve *Morning Post*'a göndermekle kalmadım, aynı zamanda babanın da evliliğimize onay vermesini sağladım."

Bunun üzerine, yüzünde tam bir şaşkınlık dönüp tekrar ona baktı. "*Babamın rızası* mı?" diye kuşkuyla tekrarladı.

Bay Beaumaris özür dileyerek, "Bu olağan bir durum, biliyorsunuz," diye açıkladı.

"Ama sen babamı tanımıyorsun!"

"Tam tersine. Geçen hafta onunla tanıştım ve Heythram'da çok hoş iki gece geçirdim," dedi.

"Ama Leydi Bridlington size söyledi mi?"

"Hayır, Leydi Bridlington değil. Kardeşiniz bir keresinde evinin adını ağzından kaçırmıştı ve benim hafızam çok iyidir. Bu arada, ben kasabada yokken Bertram'ın böyle sıkıntılı günler geçirmiş olmasına üzıldüm. Bu tamamen benim hatamdı: Yorkshire'a gitmeden önce onu arayıp bulmalı ve sorunlarını çözmeliydim. Ona mektup yazdım ama ne yazık ki mektubum ulaşmadan Red Lion'dan ayrılmıştı. Yine de bu deneyimin ona zarar vermediğini göreceksiniz, bu yüzden affedilmeyi umuyorum."

Yanakları şimdi çok kızarmıştı. "O zaman her şeyi biliyorsun! Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Sana evlenme teklif ettim, çünkü zavallı Bertram'ı borçlular hapishanesinden kurtarmak için bana yedi yüz pound vermeni istedim!"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Bay Beaumaris içtenlikle. "Yüzümdeki ifadeyi nasıl koruduğumu bilmiyorum. Yüzük parmağınıza takılır takılmaz damadınızdan büyük miktarda para istemenin biraz garip kaçabileceği ne zaman aklınıza geldi, benim gülünç küçük aşkım?"

"Az önce şezlongunuzda!" diye itiraf etti, elleriyle yüzünü kapatarak. "Bunu yapamazdım! Çok, çok kötü davrandım, ama ne yaptığımı fark ettiğimde - ah, gerçekten, bunu asla yapamayacağımı biliyordum!"

"İkimiz de çok kötü davrandık," diye kabul etti. "Fleetwood'u senin büyük bir mirasçı olduğun haberini yayması için cesaretlendirdim: Hatta ailen hakkında her şeyi bildiğimi sanmasına bile izin verdim. Seni Londra'nın öfkesi haline getirip getiremeyeceğimi görmenin eğlenceli olacağını düşündüm ve itiraf etmekten utanıyorum sevgilim: *eğlenceliydi!* Bundan hiç de pişman değilim, çünkü bu çok ayıp yola girmemiş olsaydım, ilk karşılaşmamızdan sonra bir daha asla birbirimizin yoluna çıkmayabilirdik ve ben de asla

uzun zamandır aradığım kızı bulduğumu fark ettim."

"Hayır, hayır, bunu nasıl söylersiniz?" diye haykırdı, kirpiklerinin ucunda iri gözyaşları vardı. "Londra'ya uygun bir evlilik yapma umuduyla geldim ve sizden benimle evlenmenizi istedim, çünkü çok zenginsiniz! Böyle iğrenç bir yaratıkla evlenmek istemezsiniz herhalde!"

"Hayır, belki de yapamazdım," diye cevap verdi. "Ama size ilk başvurduğumda teklifimi reddettiğinizi unutmuş olabilirsiniz, ama ben unutmadım. Eğer tek amacınız zenginlik olsaydı, sizi bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyorum! Bana öyle geldi ki, bana karşı tamamen kayıtsız değildiniz. Her şeyi göz önünde bulundurarak, daha fazla zaman kaybetmeden kendimi ailenize takdim etmenin en doğru yol olduğuna karar verdim. Ve bunu yaptığımı çok memnunum, çünkü sadece Papaz Evi'nde çok hoş bir zaman geçirmekle kalmadım, aynı zamanda annenle uzun uzun konuşmaktan da zevk aldım - bu arada, ona ne kadar benzediğini biliyor musun? Bence, hepsi de oldukça yakışıklı olmalarına rağmen, kardeşlerinden daha çok benziyorsun. Ama dediğim gibi, onunla uzun uzun konuşmak hoşuma gitti ve bana anlattıklarından, bana karşı ilgisiz olmadığınızı düşünmekle yanılmadığımı umdum."

"Anneme, hatta Sophy'ye bile sana karşı ilgisiz olduğum konusunda tek kelime yazmadım!" Arabella istemsizce konuştu.

"Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum," dedi Bay Beaumaris, "ama annemle Sophy benim ziyaretime hiç de şaşırmadılar. Belki mektuplarınızda benden sık sık söz ettiniz, belki de Leydi Bridlington anneme talipleriniz arasında en kararlısının ben olduğuma dair bir ipucu verdi."

Vaftiz annesinden söz edilmesi Arabella'nın irkilmesine ve haykırmasına neden oldu: "Leydi Bridlington! Tanrım, salondaki masanın üzerine ona bir mektup bıraktım, yaptığım korkunç şeyi anlattım ve beni affetmesi için yalvardım!"

"Kendini rahatsız etme, aşkım: Leydi Bridlington nerede olduğunuzu çok iyi biliyor. Gerçekten de onu çok yardımcı buldum, özellikle de büyükannemin evinde kısa bir süre kalmak için ihtiyaç duyulacak eşyaların toplanması konusunda. Kendi hizmetçisinin bu konuyla ilgileneceğine söz verdi."

O sıkıcı konseri dinliyorduk. Sanırım çoktan oğluna, yarınki *gazetede* nişanlandığımıza dair ilanı ve ikimizin de Wigan Düşesi'nin yanında kalmak üzere şehir dışına gittiğimize dair bilgiyi bulabileceğini söylemiştir. Londra'da yeniden ortaya çıktığımızda, çeşitli tanıdıklarımızın bu habere o kadar alışmış olacaklarını ummalıyız ki, onların şaşkınlığı, üzüntüsü ya da sevinç gösterileri altında ezilmeyelim. Ama size bir an önce Heythram'a kadar eşlik etmeme izin *vermeniz* gerektiği kanısındayım: Babanızın bizi evlendirmesini doğal olarak isteyeceksiniz *ve ben de* karımı zaman kaybetmeden götürmek için son derece sabırsızlanıyorum. Sevgilim, seni ağlatacak ne söyledim ben?"

"Ah, hiçbir şey, hiçbir şey!" diye hıçkırdı Arabella. "Sadece bu kadar mutlu olmayı hak etmediğimi ve benimle dalga geçtiğini düşünürken sana karğış hiç kayıtsız olmadığımı, olmak için çok uğraştığımı söyledim!"

Bunun üzerine Bay Beaumaris onu sıkıca kollarına alıp öptü, sonra da onun zarif ceketinin yakasına sarılıp omzuna yaslanarak ağlamaktan büyük bir huzur duydu. Bay Beaumaris'in çenesini gıdıklayan buklelere mırıldandığı sevindirici sözlerin hiçbiri onun üzerinde her zamankinden daha acı bir şekilde hıçkırmasına neden olmaktan başka bir etki yapmadı, bu yüzden hemen sonra ona olan sevgisinin bile en sevdiği paltosunu mahvetmesine izin veremeyeceğini söyledi. Bu, onun gözyaşlarını kahrkahaya çevirdi ve adam yüzünü kurulayıp onu tekrar öptükten sonra, hoşgörölü bir şekilde sakinleşti ve onun yanındaki kanepeye oturabildi ve Bayan Watchet'in hoşnutsuzluğuna maruz kalmak istemiyorsa içmesi gerektiğini söylediği ılık süt bardağını ondan kabul etti. Buğulu bir şekilde gülümsedi ve sütü yudumlayarak bir sonra şöyle dedi: "Ve babam da buna izin verdi! Ah, her şeyi öğrenince ne diyecek? Ona ne söyledin?"

"Ona doğruyu söyledim," diye yanıtladı Bay Beaumaris.

Arabella neredeyse bardağı düşürüyordu. "Tüm gerçekler mi?" diye duraksadı, yüzünde dehşet ifadesi vardı.

"Hepsi, ah, Bertram hakkındaki gerçek değil! İsmi sohbetimizin içine girmedi ve onu Yorkshire'a gönderirken maceralarından tek bir kelime bile bahsetmemesi için sıkı sıkı tembihledim. Ne kadar sevsem ve saygı duysam da

Baba, onu *bu* hikâyeyle üzmenin iyi bir amaca hizmet edeceğini düşünmüyorum. Ona ikimiz hakkındaki gerçeği söyledim."

Arabella küçük, endişeli bir sesle, "Benden hiç hoşlanmadı mı?" diye sordu.

Bay Beaumaris, "Korkarım biraz üzüldü," dedi. "Ama Charles Fleetwood'la bir ahmak gibi konuştuğuma kulak misafiri olmasaydınız, mirasçı olduğunuzu asla açıklamayacağınızı anlayınca, bu aldatmacada sizden çok benim suçlu olduğumu kısa sürede kavradı."

Arabella kuşkuyla, " *miydi?*" diye sordu.

"Sütünü iç, aşkım! Kesinlikle öyleydi. Aramızda kalsın, annen ve ben ona, benim kıskırtmam olmadan Charles'ın bu söylentiyi asla yaymayacağını ve söylenti bir kez yayıldıktan sonra senin bunu inkâr etmene imkân olmadığını göstermeyi başardık, çünkü doğal olarak kimse sana bunun doğru olup olmadığını sormadı. Sizi biraz azarlayabilir ama eminim ki çoktan affedilmişsinizdir."

"Seni de affetti mi?" diye sordu Arabella, hayretle.

Bay Beaumaris erdemli bir tavırla, "İtirafta bulunmanın bütün erdemi bendeydi," dedi. "Beni özgürce bağışladı. Neden bu kadar şaşırdığınızı anlayamıyorum: Onu her yönden hoş buldum ve annenle Sophy yattıktan sonra çalışma odasında onunla sohbet ederek geçirdiğim akşamdan daha fazla eğlendiğim bir akşam pek azdır. Gerçekten de mumlar yuvalarında sönene kadar oturup konuştuk."

Arabella'nın şaşkın ifadesi daha da belirginleşti. "Sevgili efendim, ne *hakkında* konuştunuz?" diye sordu, babamla Nonpareil'in birlikte hobbitlik yaptıklarını hayal bile edemiyordu.

"Wolfs *Prolegomena ad Homerum*'un bazı yönlerini tartıştık, bu eserin bir kopyasını tesadüfen kitaplığında gördüm," diye yanıtladı Bay Beaumaris sakince. "Geçen yıl Viyana'dayken ben de bir kopyasını almıştım."

Wolf'un *İlyada* ve *Odyseia*'nın yazımında birden fazla elin kullanıldığına dair teorisiyle çok ilgileniyor."

"Kitap bununla mı ilgili?" diye sordu Arabella.

Gülümsedi ama ciddiyetle cevap verdi: "Evet, kitabın konusu bu - gerçi benden çok daha derin bir bilgin olan babanız, eski el yazmalarının yeniden düzenlenmesinde kullanılacak uygun yöntemleri ele alan açılış bölümünü daha da ilgi çekici buldu. Bu konuda beni biraz aştı ama umarım onun haklı gözlemlerinden yararlanmışımdır."

"*Hoşuna* gitti mi?" diye sordu Arabella, çok etkilenmişti.

"Hem de çok. Her ne kadar saçmalasam da, biliyorsun, zaman zaman mantıklı sohbetlerden hoşlanıyorum, tıpkı annem, Sophy ve çocuklarla piyango bileti oynayarak çok hoş bir akşam geçirebildiğim gibi."

"*Bunu* sen yapmadın!" bağırdı. "Oh, beni sorguluyorsun! Şok edici bir şekilde sıkılmış olmalısın!"

"Öyle bir şey yok! Sizinki gibi canlı bir ailenin ortasında sıkılabilecek bir adam, hiçbir şeyden memnun olmayan, çekilmez bir adam olmalı. Bu arada, eğer şu amcanız bir işe yaramazsa, Harry'nin ikinci bir Nelson olma tutkusunu gerçekleştirmesine yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız. Ölen ve tüm servetini size bırakan eksantrik amca değil, hala yaşayan amca."

Arabella başını öne eğerek, "Ah, lütfen bir daha o korkunç talih hakkında konuşma!" diye yalvardı.

"Ama bundan söz etmeliyim!" diye itiraz etti Bay Beaumaris. "Ailenizin çeşitli üyelerini sık sık bizimle kalmaya davet edeceğimize ve hepsini mirasçı ve varis olarak gösteremeyeceğimize göre, üstün koşullarınız hakkında *bazı* açıklamalar yapılmalı! Anneniz - takdire şayan bir kadın! - ve ben, eksantrik amcanın sıramıza çok iyi hizmet edeceğine karar verdik. Ayrıca, biliyorsunuz, bu konudan babama bahsetmenin gereksiz ve hatta istenmeyen bir şey olduğu konusunda da zımnen anlaşmıştık."

"Ah, hayır, bunu ona söylemek asla olmaz!" dedi hemen. "Bundan hiç holanmayacaktır ve herhangi birimize zldğnde -Ah, bir de Bertram'ın içine dğtğ durumu fark etmese, bir de Bertram Oxford'daki sınavı geememiğ olmasa, ki gemiğ olmasından çok korkuyorum, çünkü bana hiç de öyle gelmedi-"

"Bunun en ufak bir önemi yok," diye araya girdi. "Bertram -babam henüz bilmiyor ama- Oxford'a gitmiyor: iyi bir süvari alayına katılacak, orada kendini evinde gibi hissedecek ve hepimiz için büyük bir itibar olacak."

Bunun zerine Arabella onun elini boştaki eliyle yakalayıp öptü ve hikırıklarla: "Ne kadar iyisiniz! Ne kadar, *ok* iyisiniz, *sevgili* Bay Beaumaris!"

"*Asla*," dedi Bay Beaumaris, elini çekip Arabella'yı kollarına öyle bir aldı ki, bardaktaki sütün geri kalanı elbisesinin üzerine döküldü, "Arabella, bir daha *asla* böyle bir Ėey yapmaya cesaret etme! Benimle böyle saçma sapan konuşma ve bana Bay Beaumaris demekte ısrar etme!"

Arabella onun omzuna doğru, "Ah, yapmalıyım!" diye itiraz etti. "Seni arayamam, seni arayamam-Robert!"

"Bana çok güzel Robert dedin ve eğ er ısrar edersen çok kısa bir süre içinde bu kelimenin dudaklarından kolayca ıkacağ ını göreceksin."

Arabella, "Eğ er sizi memnun edecekse, söylemeye *alışacağ ım*," dedi. Aklına bir Ėey gelince birden doğruldu ve o fevri tavrıyla Ėyle dedi "Ah, Bay Beau, yani o korkunç evde zavallı Bertram'ı görmeye gittiğ im Leaky Peg, ona karğ ı çok nazikti! Sizce-?"

"Hayır, Arabella," dedi Bay Beaumaris kesin bir

tavırla. "" Kadın hayal kırıklığ ına uğramıştı ama

uysaldı. "Hayır mı?" dedi.

"Hayır," dedi Bay Beaumaris, onu tekrar kolunun arasına alarak.

"Onu o korkunç yerden uzaklaştırabileceğimizi düşünmüşüm," dedi Arabella, adamın ceketinin yakasını ikna edici bir elle düzelterek.

"Öyle olduğuna eminim aşkım, ama evime tırmanan çocukları ve başıboş turları kabul etmeye hazır olsam da, bir hanımefendinin Sızıntılı Peg adına sevinmesine bir sınır çizmeliyim."

"Hizmetçi ya da o tür bir şey olmayı öğrenebileceğini düşünmüyor musunuz? Bilirsiniz-"

"Yalnızca iki Ğey biliyorum," diye sözünü kesti Bay Beaumaris. "Birincisi, benim hiçbir evimde böyle bir girişimde bulunmayacağı; ikincisi ve çok daha önemlisi, sana tapıyor olmam, Arabella!"

Arabella bu ifşaatından o kadar memnun oldu ki, Leaky Peg'e olan ilgisini kaybetti ve kendisini, Bay Beaumaris'i, bu çok nazik duygularının tamamen karşılıksız olduğuna ikna etmek gibi çok daha hoş bir görevle sınırladı.

İçindekiler

[Başlangıç](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

